MINISTER
RODZINY, PRACY I POLITYKI
SPOŁECZNEJ

Warszawa, dnia 28 czerwca 2018 r.

DRP.VII.02100.1.2018.IS.419

według rozdzielnika

Szanowni Państwo,

Zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1881) przesyłam projekt ustawy o rynku pracy, wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji, z uprzejmą prośbą o przekazanie ewentualnych uwag i opinii w terminie ustawowym, również na adresy poczty elektronicznej: iwona.siek@mrpips.gov.pl oraz sekretariat.drp@mrpips.gov.pl (także w wersji edytowanej).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ww. dokumenty zostały przekazane również na adresy poczty elektronicznej Państwa organizacji oraz zostały umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w zakładce „Projekty aktów prawnych" oraz na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny".

Ponadto uprzejmie informuję, że – z uwagi na obszerność projektu – w celu ułatwienia pracy do projektu ustawy dołączony został spis treści.

Z poważaniem

z up. MINISTER
Stanisław Szwed
Stanisław Szwed
SEKRETARZ STANU

Zał.

– projekt ustawy o rynku pracy wraz z uzasadnieniem i oceną skutków regulacji

Otrzymują:

1) Forum Związków Zawodowych;

2) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność";

3) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych.

Spis treści

Rozdział 1 Przepisy ogólne 3
Rozdział 2 Polityka rynku pracy 11
Rozdział 3 Publiczne służby zatrudnienia 14
Rozdział 4 Przetwarzanie danych o rynku pracy 23
Rozdział 5 Rejestracja oraz status bezrobotnego i poszukującego pracy 32
Rozdział 6 Formy pomocy 35
Oddział 1 Przepisy ogólne 36
Oddział 2 Pośrednictwo pracy i poradnictwo zawodowe 38
Oddział 3 Rozwój zasobów ludzkich 43
Oddział 4 Subsydia zatrudnieniowe 56
Oddział 5 Godzenie życia rodzinnego i zawodowego 59
Oddział 6 Wspieranie aktywności bezrobotnych 61
Oddział 7 Wspieranie przedsiębiorczości 63
Oddział 8 Zlecanie zadań agencjom zatrudnienia 78
Oddział 9 Wsparcie dla długotrwale bezrobotnych 79
Oddział 10 Dodatkowe formy pomocy 81
Oddział 11 Programy specjalne 82
Oddział 12 Projekty pilotażowe 83
Oddział 13 Zwolnienia monitorowane 83
Rozdział 7 Świadczenia dla bezrobotnych 84
Rozdział 8 Podejmowanie pracy za granicą u pracodawców zagranicznych 96
Rozdział 9 Wykonywanie pracy przez cudzoziemców w Rzeczypospolitej Polskiej 97
Oddział 1 Przepisy ogólne 97
Oddział 2 Zezwolenie na pracę w celu pracy cudzoziemca na rzecz pracodawcy polskiego 111
Oddział 3 Zezwolenie na pracę w związku z pełnieniem funkcji w osobie prawnej 112
Oddział 4 Zezwolenie na pracę w związku z delegowaniem cudzoziemca przez pracodawcę zagranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej 113
Oddział 5 Zezwolenie na pracę sezonową 114
Oddział 6 Oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi 118
Oddział 7 Kierowanie cudzoziemców do pracy przez agencje zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej 122
Rozdział 10 Fundusz Pracy 123
Oddział 1 Przepisy ogólne 123
Oddział 2 Przychody Funduszu Pracy 123
Oddział 3 Składka na Fundusz Pracy 124
Oddział 4 Finansowanie z Funduszu Pracy zadań obligatoryjnych i form pomocy 126
Oddział 5 Finansowanie kosztów funkcjonowania oraz dofinansowanie wynagrodzeń 128
Oddział 6 Środki Funduszu Pracy na finansowanie zadań w ramach KFS 131

Oddział 7 Umowy 133
Oddział 8 Zadania finansowane z Funduszu Pracy 135
Oddział 9 Inne postanowienia 138
Rozdział 11 Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży 138
Rozdział 12 Agencje zatrudnienia 145
Rozdział 13 Rejestr Instytucji Szkoleniowych 153
Rozdział 14 Nadzór i kontrola 154
Rozdział 15 Odpowiedzialność za wykroczenia przeciwko przepisom ustawy 156
Rozdział 16 Zmiany w przepisach 159
Rozdział 17 Przepisy przejściowe i dostosowujące 181
Rozdział 18 Przepisy końcowe 186

Projekt z 29.6.2018 r.

USTAWA

z dnia ……

o rynku pracy[1), 2)]

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zadania państwa w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej.

2. Zadania państwa w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej są realizowane w celu:

1) produktywnego zatrudnienia;
2) zrównoważonego rozwoju zasobów ludzkich;

[1)] Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywy: dyrektywę Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz. Urz. WE L 180 z 19.07.2000, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 20, t. 1, str. 23), dyrektywę Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającą ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. WE L 303 z 02.12.2000, str. 16; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 4, str. 79), dyrektywę 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium Państw Członkowskich zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz. Urz. UE L 158 z 30.04.2004, str. 77; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 5, str. 46), dyrektywę Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz. Urz. UE L 289 z 03.11.2005, str. 15, z późn. zm.), dyrektywę Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz. Urz. UE L 289 z 03.11.2005, str. 15, z późn. zm.), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/54/WE z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz. Urz. UE L 204 z 26.07.2006, str. 23), dyrektywę Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz. Urz. UE L 155 z 18.06.2009, str. 17), dyrektywę 2009/52/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. przewidującą minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli krajów trzecich (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2009, str. 24), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz. Urz. UE L 343 z 23.12.2011, str. 1), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz. Urz. UE L 337 z 20.12.2011, str. 9), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/36/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu zatrudnienia w charakterze pracownika sezonowego (Dz. Urz. UE L 94 z 28.03.2014, str. 375), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/54/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie środków ułatwiających korzystanie z praw przyznanych pracownikom w kontekście swobodnego przepływu pracowników (Dz. Urz. UE L 128 z 30.04.2014, str. 8), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz. Urz. UE L 157 z 27.05.2014, str. 1).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

[2)] Niniejszą ustawą:

1) zmienia się ustawy: z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela, z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji, z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, z dnia 17 lipca 2002 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z dnia 30 października 2002 r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach, z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego, z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym, z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych, z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym, z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych, z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, z dnia 19 czerwca 2009 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę, z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania, z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej, z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi, z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy, z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu, z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług oraz z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe;
2) uchyla się ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

3) wzmacniania integracji i solidarności społecznej;
4) zwiększania mobilności na rynku pracy.

3. Ustawa ma zastosowanie do:

1) obywateli polskich poszukujących i podejmujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz pracę za granicą u pracodawców zagranicznych;
2) cudzoziemców zamierzających wykonywać lub wykonujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
   a) obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej,
   b) obywateli państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależących do Unii Europejskiej,
   c) obywateli państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy mogą korzystać ze swobody przepływu osób na podstawie umów zawartych przez te państwa ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi,
   d) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy,
   e) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt stały,
   f) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej,
   g) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 127, art. 151 ust. 1 lub 2 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017 r. poz. 2206 i 2282 oraz z 2018 r. poz. 107, 138 i 771),
   h) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 144, art. 159 ust. 1, art. 160, art. 161, art. 176, art. 186 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 lub art. 187 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach,
   i) posiadających zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 albo 1a, albo art. 126 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, albo wizę wydaną w celu wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
   j) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej wizę wydaną w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 5a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 185a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, albo przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach ruchu bezwizowego w związku z wnioskiem wpisanym do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 279 ust. 1 pkt 1,
   k) posiadających w Rzeczypospolitej Polskiej zgodę na pobyt ze względów humanitarnych lub zgodę na pobyt tolerowany,
   l) korzystających w Rzeczypospolitej Polskiej z ochrony czasowej,
   m) którym udzielono ochrony uzupełniającej w Rzeczypospolitej Polskiej,
   n) ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o udzielenie ochrony międzynarodowej i małżonków, w imieniu których występują z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej, którzy posiadają zaświadczenie wydane na podstawie art. 35 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1109);
3) cudzoziemców towarzyszących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi, o którym mowa w pkt 2 lit. a-c, jako członkowie rodziny w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin (Dz. U. z 2017 r. poz. 900 oraz z 2018 r. poz. 650);
4) cudzoziemców – członków rodzin cudzoziemców, o których mowa w pkt 2 lit. d oraz lit. k-m;
5) cudzoziemców – członków rodzin obywateli polskich, którzy uzyskali zezwolenie na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo po złożeniu wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej przebywają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2

ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały lub zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej posiadali zezwolenie na pobyt czasowy;

6) cudzoziemców zamierzających wykonywać pracę lub wykonujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niewymienionych w pkt 2-5.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) absolwencie – oznacza to absolwenta szkoły ponadpodstawowej lub uczelni, który w okresie ostatnich 48 miesięcy ukończył szkołę lub uzyskał tytuł zawodowy;
2) bezrobotnym – oznacza to osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1 i pkt 2 lit. a-g oraz lit. k-m, oraz art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. i, która bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotna była zatrudniona nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres co najmniej 6 miesięcy, oraz osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 3, 4 i 5, niezatrudnioną i niewykonującą innej pracy zarobkowej, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub w danej służbie albo innej pracy zarobkowej albo jeżeli jest osobą niepełnosprawną, zdolną i gotową do podjęcia zatrudnienia co najmniej w połowie tego wymiaru czasu pracy, zarejestrowaną we właściwym dla miejsca zameldowania stałego lub czasowego powiatowym urzędzie pracy oraz poszukującą zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jeżeli:
   a) ukończyła 18 lat,
   b) nie ukończyła 60 lat – kobieta lub 65 lat – mężczyzna,
   c) nie nabyła prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty socjalnej, renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę albo po ustaniu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności, nie pobiera nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego,
   d) nie nabyła prawa do emerytury albo renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznanej przez zagraniczny organ emerytalny lub rentowy, w wysokości co najmniej najniższej emerytury albo renty z tytułu niezdolności do pracy, o których mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383, z późn. zm.[3)]),
   e) nie jest właścicielem lub posiadaczem samoistnym lub zależnym nieruchomości rolnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025 i 1104), o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 2 ha przeliczeniowe lub nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu stałej pracy jako współmałżonek lub domownik w gospodarstwie rolnym o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 2 ha przeliczeniowe,
   f) nie uzyskuje przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym z działów specjalnych produkcji rolnej, chyba że dochód z działów specjalnych produkcji rolnej, obliczony dla ustalenia podatku dochodowego od osób fizycznych, nie przekracza wysokości przeciętnego dochodu z pracy w indywidualnych gospodarstwach rolnych z 2 ha przeliczeniowych ustalonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o podatku rolnym, lub nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu stałej pracy jako współmałżonek lub domownik w takim gospodarstwie,

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1386 i 2120 oraz z 2018 r. poz. 138, 357, 730, 912 i 1076).

g) nie złożyła wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po złożeniu wniosku o wpis:
   – zgłosiła do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wniosek o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej i okres zawieszenia jeszcze nie upłynął, albo
   – nie upłynął jeszcze okres do, określonego we wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, dnia podjęcia działalności gospodarczej,
h) nie jest osobą tymczasowo aresztowaną lub nie odbywa kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności odbywanej poza zakładem karnym
   w systemie dozoru elektronicznego,
i) nie uzyskuje miesięcznie przychodu w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę, z wyłączeniem przychodów uzyskanych z tytułu odsetek lub innych przychodów od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych,
j) nie pobiera na podstawie przepisów o pomocy społecznej zasiłku stałego,
k) nie pobiera, na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego,
l) nie podlega, na podstawie odrębnych przepisów, obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, z wyjątkiem ubezpieczenia społecznego rolników,
m) nie podlega ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia lub obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c, lub państwie, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronną umowę międzynarodową o zabezpieczeniu społecznym,
n) nie pobiera na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów zasiłku dla opiekuna,
o) nie jest członkiem zarządu spółki kapitałowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1577 oraz z 2018 r. poz. 398 i 650);

3) bezrobotnym bez kwalifikacji zawodowych – oznacza to osobę nieposiadającą świadectwa lub dyplomu ukończenia szkoły o charakterze zawodowym, świadectwa potwierdzającego kwalifikację w zawodzie, dyplomu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, świadectwa czeladniczego lub dyplomu ukończenia studiów wyższych;
4) cudzoziemcu – oznacza to osobę nieposiadającą obywatelstwa polskiego;
5) członku rodziny – oznacza to:
   a) osobę pozostającą z obywatelem polskim lub cudzoziemcem, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2, w związku małżeńskim uznawanym przez prawo Rzeczypospolitej Polskiej,
   b) zstępnego, obywatela polskiego lub cudzoziemca, w wieku do 21 lat lub pozostającego na jego utrzymaniu;
6) długotrwale bezrobotnym – oznacza to bezrobotnego pozostającego w rejestrze powiatowego urzędu pracy łącznie przez okres ponad 12 miesięcy w okresie ostatnich 2 lat, z wyłączeniem okresów odbywania stażu i przygotowania zawodowego dorosłych;
7) dodatku aktywizacyjnym – oznacza to kwotę wypłaconą osobie, która będąc bezrobotnym posiadającym prawo do zasiłku, podjęła pracę samodzielnie lub w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy;
8) doświadczeniu zawodowym – oznacza to doświadczenie uzyskane w trakcie zatrudnienia, wykonywania innej pracy zarobkowej lub prowadzenia działalności gospodarczej przez okres co najmniej 6 miesięcy;
9) EURES – oznacza to europejską sieć służb zatrudnienia państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, realizującą działania obejmujące w szczególności pośrednictwo pracy wraz z doradztwem w zakresie mobilności na rynku pracy;
10) gotowości do wejścia na rynek pracy – oznacza to czynniki wskazujące na potrzebę i chęć bezrobotnego do podjęcia pracy: zaangażowanie w samodzielne poszukiwanie

pracy, gotowość do dostosowania się do wymagań rynku pracy, dyspozycyjność, powody skłaniające do podjęcia pracy, powody rejestracji w powiatowym urzędzie pracy, dotychczasową oraz aktualną gotowość do współpracy z powiatowym urzędem pracy lub pracodawcami;

11) innej pracy zarobkowej – oznacza to wykonywanie pracy lub świadczenie usług na podstawie umów cywilnoprawnych, w tym umowy agencyjnej, umowy zlecenia, umowy o dzieło lub umowy o pomocy przy zbiorach w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, albo w okresie członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, spółdzielni kółek rolniczych lub spółdzielni usług rolniczych;
12) klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy – oznacza to wykaz grup zawodów oraz zawodów i specjalności występujących na rynku pracy, ustrukturalizowany zgodnie z zasadami przyjętymi przez Międzynarodową Organizację Pracy i Europejski Urząd Statystyczny Eurostat;
13) minimalnym wynagrodzeniu za pracę – oznacza to kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników przysługującą za pracę w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy ogłaszaną na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847 oraz z 2018 r. poz. 650);
14) nielegalnym wykonywaniu pracy przez cudzoziemca – oznacza to wykonywanie pracy przez cudzoziemca, który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 238 ust. 1 lub nie posiada odpowiedniego zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy;
15) oddaleniu od rynku pracy – oznacza to czynniki utrudniające bezrobotnemu wejście lub powrót na rynek pracy: wiek, płeć, poziom wykształcenia, umiejętności, uprawnienia i doświadczenie zawodowe, stopień niepełnosprawności określony posiadanym orzeczeniem o niepełnosprawności, czas pozostawania bez pracy, miejsce zamieszkania pod względem oddalenia od potencjalnych miejsc pracy i dostępność
do nowoczesnych form komunikowania się z powiatowym urzędem pracy lub pracodawcami;
16) odpowiedniej pracy – oznacza to pracę, która podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, za wykonywanie której osoba osiąga miesięczne wynagrodzenie
w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, i do wykonywania której ma wystarczające kwalifikacje lub doświadczenie zawodowe lub może je uzyskać po uprzednim zastosowaniu wybranych form pomocy oraz gdy stan jej zdrowia pozwala na wykonywanie tej pracy, a łączny czas dojazdu do miejsca pracy i powrotu nie przekracza 3 godzin dziennie;
17) ofercie pracy – oznacza to co najmniej jedno wolne miejsce pracy zgłoszone przez pracodawcę do powiatowego urzędu pracy lub wojewódzkiego urzędu pracy w przypadku oferty pracy za granicą lub agencji zatrudnienia lub innych podmiotów, o których mowa w art. 360, w celu uzyskania pomocy w znalezieniu odpowiedniego kandydata do pracy;
18) opiekunie osoby niepełnosprawnej – oznacza to członków rodziny, w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodziny „Za życiem”
(Dz. U. poz. 1860 oraz z 2018 r. poz. 1076), opiekujących się:
a) dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji lub
b) osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności;
19) osobie niezarejestrowanej – oznacza to osobę, która nie jest zarejestrowana w urzędzie pracy jako bezrobotny albo poszukujący pracy;
20) organach zatrudnienia – oznacza to:

a) ministra właściwego do spraw pracy,
b) ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego w sprawach z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego,
c) wojewodów,
d) marszałków województw,
e) starostów;

21) organizacji pozarządowej – oznacza to organizacje pozarządową, o której mowa w art. 3 ust. 2 oraz podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2018 r. poz. 450, 650 i 723);
22) osobie samotnie wychowującej dzieci – oznacza to osobę samotnie wychowującą co najmniej jedno dziecko w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;
23) osobie współpracującej – oznacza to osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych;
24) osobie zależnej – oznacza to osobę wymagającą ze względu na stan zdrowia lub wiek stałej opieki, połączoną więzami rodzinnymi lub powinowactwem z osobą objętą formą pomocy określonymi w ustawie lub pozostającą z nią we wspólnym gospodarstwie domowym;
25) partnerstwie transgranicznym EURES – oznacza to działania sieci EURES w regionach przygranicznych Rzeczypospolitej Polskiej, realizowane przez służby zatrudnienia oraz inne podmioty z państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, uprawnione do realizacji działań sieci EURES;
26) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi – oznacza to jednostkę organizacyjną, chociażby nie posiadała osobowości prawnej lub osobę fizyczną, która na podstawie umowy lub innego stosunku prawnego powierza lub zamierza powierzyć wykonywanie pracy cudzoziemcowi;
27) poszukującym pracy – oznacza to osobę, o której mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1-4, lub cudzoziemca-członka rodziny obywatela polskiego, którzy poszukują pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie, zarejestrowanych w powiatowym urzędzie pracy;
28) powierzeniu cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy – oznacza to powierzenie wykonywania pracy cudzoziemcowi:
    a) który nie jest uprawniony do wykonywania pracy w rozumieniu art. 238 ust. 1, lub
    b) który nie posiada odpowiedniego zezwolenia na pracę, nie będąc zwolnionym na podstawie przepisów szczególnych z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę, lub
    c) którego podstawa pobytu nie uprawnia do wykonywania pracy, lub
    d) który wykonuje pracę na innych warunkach lub na innym stanowisku niż określone w odpowiednim zezwoleniu na pracę albo zezwoleniu na pobyt czasowy, o którym mowa w ustawie z dnia 13 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, z wyjątkiem przypadków określonych w przepisach szczególnych, lub
    e) bez zawarcia umowy o pracę albo umowy cywilnoprawnej w wymaganej formie;
29) powracającym z zagranicy – oznacza to osobę, która jest obywatelem polskim i zamieszkuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezatrudnioną i niewykonującą innej pracy zarobkowej, spełniającą warunki określone w pkt 2 lit. a-o, i która w okresie ostatnich 24 miesięcy, za granicą, na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego:
    a) zamieszkiwała co najmniej 12 miesięcy, lub
    b) była zatrudniona nieprzerwanie przez okres co najmniej 6 miesięcy, lub
    c) podlegała przez okres co najmniej 6 miesięcy ubezpieczeniu zdrowotnemu;
30) pozarolniczej działalności – oznacza to pozarolniczą działalność w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych;
31) pracodawcy – oznacza to jednostkę organizacyjną, chociażby nie posiadała osobowości prawnej, a także osobę fizyczną, jeżeli zatrudniają one co najmniej

jednego pracownika;
32) pracach interwencyjnych – oznacza to zatrudnienie bezrobotnego przez pracodawcę w rozumieniu ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000 i 1076), które nastąpiło w wyniku umowy zawartej z dyrektorem powiatowego urzędu pracy i ma na celu wsparcie bezrobotnych;
33) pracy – oznacza to zatrudnienie lub inną pracę zarobkową wykonywaną przez osobę fizyczną, za którą otrzymuje ona wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę lub minimalnej stawki godzinowej, w rozumieniu przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, wypłacane w formie pieniężnej;
34) pracy niesubsydiowanej – oznacza to zatrudnienie, wykonywanie innej pracy zarobkowej lub prowadzenie działalności gospodarczej, bez dofinansowania ze środków Funduszu Pracy;
35) programach specjalnych – oznacza to działania mające na celu wspieranie aktywizacji zawodowej, podjęcie i utrzymanie zatrudnienia poprzez wykorzystanie form pomocy określonych w ustawie oraz specyficznych elementów wspierających zatrudnienie;
36) programach finansowanych z rezerwy Funduszu Pracy – oznacza to działania mające na celu wspieranie aktywizacji zawodowej, podjęcie i utrzymanie zatrudnienia poprzez wykorzystanie form pomocy określonych w ustawie, finansowane z rezerwy Funduszu Pracy pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy;
37) projekcie EFS – oznacza to projekt obejmujący formy pomocy określone w ustawie, współfinansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego realizowany przez powiatowy urząd pracy, prefinansowany z kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy określonych przez ministra właściwego do spraw pracy;
38) projekcie pilotażowym – oznacza to przedsięwzięcie polegające na wdrażaniu nowych metod, narzędzi i sposobów pomocy bezrobotnym, poszukującym pracy lub pracodawcom, w celu przygotowywania rozwiązań o charakterze systemowym, inicjowane przez ministra właściwego do spraw pracy, dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy lub dyrektora powiatowego urzędu pracy i realizowane przez publiczne służby zatrudnienia samodzielnie lub we współpracy z:
   a) realizującymi działania na krajowym rynku pracy:
      – agencjami zatrudnienia,
      – instytucjami szkoleniowymi posiadającymi wpis do rejestru instytucji szkoleniowych, prowadzonego przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy,
      – organizacjami pozarządowymi zajmującymi się problematyką rynku pracy,
   b) gminami;
39) przeciętnym wynagrodzeniu – oznacza to przeciętne wynagrodzenie w poprzednim kwartale, od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
40) przychodach – oznacza to przychody z innego tytułu niż zatrudnienie, inna praca zarobkowa, działalność gospodarcza, zasiłek dla bezrobotnych lub inne świadczenie wypłacane z Funduszu Pracy, podlegające opodatkowaniu na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych;
41) przyczynach dotyczących pracodawcy – oznacza to:
   a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,
   b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,
   c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci

pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy,

d) rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 § 1 i 1^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy z uwagi na naruszenie obowiązków wobec pracownika;

42) przygotowaniu zawodowym dorosłych – oznacza to formę pomocy w postaci praktycznej nauki zawodu dorosłych lub przyuczenia do pracy dorosłych, realizowaną według programu obejmującego nabywanie wiedzy i umiejętności, zakończoną egzaminem;

43) robotach publicznych – oznacza to zatrudnienie bezrobotnego przy wykonywaniu prac organizowanych przez powiaty, gminy, organizacje pozarządowe statutowo zajmujące się problematyką ochrony środowiska, kultury, oświaty, kultury fizycznej i turystyki, opieki zdrowotnej, bezrobocia oraz pomocy społecznej, spółdzielnie socjalne, a także spółki wodne i ich związki, jeżeli prace te są finansowane lub dofinansowane
ze środków samorządu terytorialnego, budżetu państwa, funduszy celowych, organizacji pozarządowych, spółdzielni socjalnych, spółek wodnych i ich związków;

44) składkach na ubezpieczenia społeczne – oznacza to składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe, finansowane z własnych środków płatnika tych składek;

45) specyficznych elementach wspierających zatrudnienie – oznacza to, zakupione z Funduszu Pracy z zachowaniem zasady racjonalnego wydatkowania środków, środki trwałe, towary, materiały lub usługi niebędące formami pomocy określonymi w ustawie, przeznaczone bezpośrednio dla uczestnika programu specjalnego, niezbędne do uzyskania lub utrzymania przez niego zatrudnienia;

46) staroście – oznacza to starostę powiatu lub prezydenta miasta na prawach powiatu, sprawującego zwierzchnictwo nad powiatowym urzędem pracy;

47) stażu – oznacza to nabywanie przez bezrobotnego wiedzy i umiejętności przez wykonywanie zadań w miejscu pracy bez nawiązania stosunku pracy z pracodawcą;

48) szkoleniu – oznacza to pozaszkolne zajęcia mające na celu nabycie wiedzy i umiejętności, potrzebnych do wykonywania pracy;

49) wskaźniku efektywności form pomocy – oznacza to koszt Funduszu Pracy w przeliczeniu na jednego bezrobotnego, poniesiony w roku budżetowym przez powiatowy urząd pracy, na doprowadzenie do wykonywania pracy niesubsydiowanej przez co najmniej 90 dni w trakcie lub nie później niż w okresie 180 dni od dnia zakończenia realizacji w roku budżetowym form pomocy określonych w art. 345 ust. 2;

50) wskaźniku skuteczności form pomocy – oznacza to udział procentowy liczby bezrobotnych, którzy wykonywali pracę niesubsydiowaną przez co najmniej 90 dni w trakcie lub nie później niż w okresie 180 dni od dnia zakończenia realizacji w roku budżetowym form pomocy określonych w art. 345 ust. 2, w stosunku do liczby bezrobotnych, którzy w roku budżetowym korzystali z tych form pomocy;

51) wykonywaniu pracy przez cudzoziemca – oznacza to zatrudnienie, inną pracę zarobkową lub pełnienie funkcji w zarządach osób prawnych, które uzyskały wpis do rejestru przedsiębiorców na podstawie przepisów o Krajowym Rejestrze Sądowym lub są spółkami kapitałowymi w organizacji, lub prowadzenie spraw spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej przez komplementariusza, lub działanie w charakterze prokurenta;

52) zarządzaniu wiekiem – oznacza to działania pracodawcy ukierunkowane na zapewnienie zrównoważonej struktury wieku pracowników, przede wszystkim na utrzymaniu w zatrudnieniu i zatrudnianiu nowych osób, które ukończyły 50 rok życia;

53) zatrudnieniu – oznacza to wykonywanie pracy na podstawie stosunku pracy, stosunku służbowego oraz umowy o pracę nakładczą;

54) zezwoleniu na pracę – oznacza to decyzję właściwego organu, uprawniającą cudzoziemca do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na warunkach określonych w ustawie oraz w tej decyzji;
55) żłobku lub klubie dziecięcym z miejscami integracyjnymi – oznacza to żłobek lub klub dziecięcy z miejscami dostosowanymi do objęcia opieką dzieci posiadających orzeczenie o niepełnosprawności, uwzględniający specyficzne potrzeby i stan zdrowia dzieci niepełnosprawnych uczęszczających do tej placówki.

Art. 3. 1. Publiczne służby zatrudnienia, Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży, zwane dalej „PCAM", oraz podmioty świadczące usługi, o których mowa w art. 358 ust. 1 lub art. 360, obowiązane są do stosowania zasady równego traktowania w dostępie i korzystaniu z form pomocy określonych w ustawie.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, nie mogą dyskryminować ze względu na płeć, wiek, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, orientację seksualną, przekonania polityczne, przynależność związkową lub do organizacji pracodawców.

3. Do postępowań o naruszenie zasady równego traktowania stosuje się przepisy ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. z 2016 r. poz. 1219).

Art. 4. 1. Dostęp do form pomocy świadczonych przez publiczne służby zatrudnienia i PCAM dla osób, o których mowa w art. 1 ust. 3, a także pracodawców, jest dobrowolny.

2. Formy pomocy określone w ustawie świadczone są przez publiczne służby zatrudnienia i PCAM nieodpłatnie.

Rozdział 2
Polityka rynku pracy

Art. 5. 1. Zadania państwa w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej są realizowane przez publiczne służby zatrudnienia, PCAM, agencje zatrudnienia oraz inne instytucje określone w ustawie, lub którym minister właściwy do spraw pracy powierzy ich realizację.

2. Zadania państwa, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez wskazane w nim podmioty, w szczególności z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych.

Art. 6. Realizacja przez władze publiczne zadań państwa w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej opiera się na dialogu i współpracy z partnerami społecznymi, w szczególności w ramach działalności Rady Rynku Pracy, wojewódzkich rad rynku pracy i powiatowych rad rynku pracy, zwanych dalej „radami rynku pracy".

Art. 7. 1. Rada Rynku Pracy jest organem opiniodawczo-doradczym ministra właściwego do spraw pracy w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej, i organem stanowiącym w zakresie ustalania priorytetów rad rynku pracy dotyczących wydatkowania 30% środków Krajowego Funduszu Szkoleniowego, zwanego dalej „KFS", o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 2.

2. Wojewódzkie rady rynku pracy są organami opiniodawczo-doradczymi marszałka województwa w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej, i decydującymi w sprawie zgłaszania Radzie Rynku Pracy nie więcej niż dwóch priorytetów dotyczących wydatkowania 30% puli środków KFS w województwie.

3. Powiatowe rady rynku pracy są organami opiniodawczo-doradczymi starosty w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej.

Art. 8. 1. Do zakresu działania Rady Rynku Pracy należy w szczególności:
1) inspirowanie przedsięwzięć zmierzających do produktywnego zatrudnienia i rozwoju zasobów ludzkich, wzmacniania integracji i solidarności społecznej oraz zwiększania

mobilności na rynku pracy;
2) opiniowanie przedłożonych przez ministra właściwego do spraw pracy:
a) planu wydatkowania środków KFS;
b) priorytetów ministra dotyczących wydatkowania 70% środków KFS, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 1;
3) ustalanie priorytetów rad rynku pracy dotyczących wydatkowania 30% środków KFS, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 2, z uwzględnieniem priorytetów zgłoszonych przez wojewódzkie rady rynku pracy;
4) opiniowanie rocznych sprawozdań z działalności Funduszu Pracy, a także ocena racjonalności gospodarki środkami tego funduszu;
5) realizacja zadań określonych w przepisach o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy;
6) opiniowanie projektów ustaw dotyczących rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej.

2. Do zakresu działania wojewódzkich rad rynku pracy należy w szczególności:
1) inspirowanie przedsięwzięć zmierzających do produktywnego zatrudnienia i rozwoju zasobów ludzkich, wzmacniania integracji i solidarności społecznej oraz zwiększania mobilności na rynku pracy;
2) ocena racjonalności gospodarki środkami Funduszu Pracy w województwie;
3) określanie kryteriów podziału środków Funduszu Pracy dla powiatowych urzędów pracy danego województwa na finansowanie form pomocy i kosztów funkcjonowania oraz opiniowanie opracowanych przez wojewódzkie urzędy pracy propozycji przeznaczenia środków Funduszu Pracy na realizację projektów EFS i sprawozdań z ich wykorzystania;
4) składanie wniosków i wydawanie opinii w sprawach dotyczących kierunków kształcenia, szkolenia zawodowego oraz zatrudnienia w województwie;
5) ocenianie okresowych sprawozdań z działalności wojewódzkich urzędów pracy oraz przedstawianie Radzie Rynku Pracy okresowych sprawozdań z działań wojewódzkich rad rynku pracy;
6) delegowanie przedstawicieli do komisji konkursowej dokonującej wyboru kandydata na stanowisko dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy;
7) opiniowanie wniosków o odwołanie dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy, zwanego dalej „dyrektorem WUP”;
8) opiniowanie wojewódzkich kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców;
9) zgłaszanie Radzie Rynku Pracy propozycji nie więcej niż dwóch priorytetów dotyczących wydatkowania 30% środków KFS w województwie, o których mowa w art. 7 ust. 2.

3. Do zakresu działania powiatowych rad rynku pracy stosuje się odpowiednio przepisy ust. 2 pkt 1-2 i 4-7.

Art. 9. W przypadku gdy powiatowy urząd pracy realizuje zadania z zakresu rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej na obszarze przekraczającym granice powiatu, tworzy się jedną powiatową radę rynku pracy, która jest powoływana przez starostę sprawującego zwierzchnictwo nad powiatowym urzędem pracy w porozumieniu ze starostą powiatu dotującego w rozumieniu art. 39 ust. 2.

Art. 10. 1. W skład Rady Rynku Pracy wchodzą osoby powoływane przez ministra właściwego do spraw pracy spośród przedstawicieli wszystkich organizacji związkowych i organizacji pracodawców, reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240 oraz z 2017 r. poz. 2371), oraz jeden przedstawiciel Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, reprezentujący stronę samorządową.

2. W skład wojewódzkiej rady rynku pracy wchodzą osoby powoływane przez marszałka województwa spośród działających na terenie województwa wojewódzkich struktur każdej organizacji związkowej i organizacji pracodawców, reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, jeden przedstawiciel społeczno-zawodowych organizacji

rolników, jeden przedstawiciel związków zawodowych rolników indywidualnych, jeden przedstawiciel izb rolniczych, jeden radny sejmiku województwa oraz jeden przedstawiciel wojewody.

3. W skład powiatowej rady rynku pracy wchodzą osoby powoływane przez starostę spośród działających na terenie powiatu terenowych struktur każdej organizacji związkowej i organizacji pracodawców, reprezentatywnych w rozumieniu ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego, jeden przedstawiciel społeczno-zawodowych organizacji rolników, jeden przedstawiciel związków zawodowych rolników indywidualnych, jeden przedstawiciel izb rolniczych, trzech radnych rady powiatu oraz jeden przedstawiciel wojewody.

4. Minister właściwy do spraw pracy, marszałek województwa i starosta mogą powoływać w skład rad rynku pracy trzech przedstawicieli nauki lub organów jednostek samorządu terytorialnego, o szczególnej wiedzy i autorytecie w obszarze działania tej rady.

5. Minister właściwy do spraw pracy, marszałek województwa i starosta mogą zapraszać do udziału w posiedzeniach rad rynku pracy przedstawicieli organów, organizacji i instytucji niereprezentowanych w radach rynku pracy, bez prawa udziału w podejmowaniu rozstrzygnięć.

Art. 11. Kadencja rad rynku pracy trwa 4 lata.

Art. 12. Przewodniczącym Rady Rynku Pracy jest minister właściwy do spraw pracy, wojewódzkiej rady rynku pracy – marszałek województwa, a powiatowej rady rynku pracy – starosta.

Art. 13. 1. Członków rad rynku pracy, o których mowa w art. 10 ust. 1-4, powołuje się spośród kandydatów zgłoszonych przez organy i organizacje, o których mowa odpowiednio w art. 10 ust. 1-4, zgodnie z następującym trybem:

1) minister właściwy do spraw pracy, marszałek województwa i starosta w formie pisemnej zwracają się do organów i organizacji, o których mowa w art. 10 ust. 1-4, o zgłoszenie kandydata do rad rynku pracy w terminie 15 dni roboczych od dnia otrzymania zaproszenia;
2) do zgłoszenia organy i organizacje załączają opisy kariery zawodowej kandydata oraz informacje potwierdzające osiągnięcia i doświadczenia w zakresie rynku pracy.

2. Minister właściwy do spraw pracy, marszałek województwa i starosta informują organy i organizacje, w terminie 30 dni roboczych od dnia zakończenia przyjmowania zgłoszeń, o terminie posiedzenia inaugurującego.

3. Członek rady rynku pracy może zostać odwołany:

1) na wniosek organu lub organizacji, które zgłosiły jego kandydaturę na członka rady;
2) z inicjatywy odpowiednio ministra właściwego do spraw pracy, marszałka województwa lub starosty, po zasięgnięciu opinii organu lub organizacji, które zgłosiły jego kandydaturę na członka rady.

Art. 14. 1. Pracodawca jest obowiązany zwolnić pracownika od pracy w celu wzięcia udziału w posiedzeniach rady rynku pracy. Za czas zwolnienia pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia ustalonego według zasad obowiązujących przy obliczaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

2. Na wniosek członków rad rynku pracy zamieszkałych poza miejscowością, w której odbywają się obrady rady, koszty ich przejazdów są refundowane z Funduszu Pracy odpowiednio przez ministra właściwego do spraw pracy, dyrektora WUP i dyrektora powiatowego urzędu pracy, zwanego dalej „dyrektorem PUP", w wysokości i na zasadach określonych dla podróży krajowej w przepisach w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej.

Art. 15. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, organizację i tryb działania rad rynku pracy, mając na względzie zapewnienie

efektywnego dialogu społecznego.

Rozdział 3
Publiczne służby zatrudnienia

Art. 16. Publiczne służby zatrudnienia tworzą organy zatrudnienia wraz z:
1) urzędem obsługującym ministra właściwego do spraw pracy,
2) urzędami wojewódzkimi,
3) wojewódzkimi i powiatowymi urzędami pracy
– realizującymi zadania określone ustawą.

Art. 17. 1. Minister właściwy do spraw pracy realizuje zadania w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej przez:
1) przygotowywanie rozwiązań prawnych i tworzenie warunków do ich stosowania;
2) koordynację działań publicznych służb zatrudnienia, w szczególności:
   a) realizowanie zadań wynikających z funkcji dysponenta Funduszu Pracy,
   b) realizowanie zadań związanych z KFS, o którym mowa w art. 118 ust. 1, w szczególności ustalanie planu wydatkowania środków KFS i priorytetów ministra, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 1, po zasięgnięciu opinii Rady Rynku Pracy,
   c) tworzenie, rekomendowanie i upowszechnianie narzędzi, metod i zasobów informacyjnych na potrzeby pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego lub innych form pomocy określonych w ustawie, w tym prowadzenie i udostępnianie internetowych baz danych z zakresu rynku pracy, w szczególności dotyczących ofert pracy i agencji zatrudnienia,
   d) wprowadzanie i rozwijanie w publicznych służbach zatrudnienia systemów teleinformatycznych zapewniających spójny system obsługi rynku pracy,
   e) prowadzenie badań i analiz rynku pracy oraz realizacji form pomocy określonych w ustawie i upowszechnianie ich wyników, w tym prowadzenie corocznej analizy wskaźników efektywności i skuteczności podstawowych form pomocy,
   f) reprezentowanie publicznych służb zatrudnienia wobec publicznych służb zatrudnienia innych państw,
   g) zapewnianie jednolitości stosowania prawa, w szczególności przez udzielanie wyjaśnień dotyczących stosowania przepisów ustawy,
   h) inicjowanie, realizowanie i koordynowanie projektów pilotażowych;
3) planowanie i realizowanie we współpracy z ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego zadań wynikających z programów operacyjnych współfinansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, w zakresie należącym do kompetencji ministra właściwego do spraw pracy;
4) realizowanie zadań wynikających z prawa swobodnego przepływu pracowników między państwami, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w tym:
   a) koordynowanie sieci EURES na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, udzielanie akredytacji do prowadzenia pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES, zwanej dalej „akredytacją”, oraz realizacja innych zadań wynikających z udziału w tej sieci,
   b) monitorowanie, analizę i wspieranie równego traktowania osób, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a i b, korzystających z prawa do swobodnego przepływu pracowników, oraz członków ich rodzin w zakresie, o którym mowa w art. 1-10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz. Urz. UE L 141 z 27.05.2011, str. 1), w szczególności:
      - zlecanie niezależnych sondaży i analiz oraz publikowanie niezależnych sprawozdań i zaleceń na temat nieuzasadnionych ograniczeń i przeszkód w zakresie prawa do swobodnego przepływu pracowników i ich dyskryminacji,
      - inicjowanie i monitorowanie działań mających na celu przeciwdziałanie nieuzasadnionym ograniczeniom i przeszkodom w zakresie prawa do swobodnego przepływu pracowników oraz ich dyskryminacji,

- publikowanie informacji o przepisach dotyczących swobodnego przepływu pracowników i ich stosowaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- pełnienie funkcji punktu kontaktowego dla odpowiadających mu punktów kontaktowych w innych państwach członkowskich w celu współpracy i wymiany informacji w sprawach swobodnego przepływu pracowników;

5) realizowanie zadań wynikających z międzynarodowego przepływu pracowników, wynikających z odrębnych przepisów, umów międzynarodowych i innych porozumień zawartych z partnerami zagranicznymi;
6) ustalanie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy;
7) upowszechnianie informacji o agencjach zatrudnienia i instytucjach szkoleniowych wpisanych do rejestrów prowadzonych przez dyrektora WUP.

2. Uwierzytelnianie w systemach teleinformatycznych umożliwiających wnoszenie wniosków w postaci elektronicznej do publicznych służb zatrudnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. d, wymaga użycia profilu zaufanego, innego środka identyfikacji elektronicznej, wydanego w systemie identyfikacji elektronicznej przyłączonym do węzła krajowego identyfikacji elektronicznej, o którym mowa w art. 21a ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 5 września 2016 r. o usługach zaufania oraz identyfikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1579 oraz z 2018 r. poz. 650 i …), adekwatnie do poziomu bezpieczeństwa środka identyfikacji elektronicznej wymaganego dla usług online świadczonych w tym systemie, danych weryfikowanych za pomocą kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, jeżeli te dane pozwalają na identyfikację i uwierzytelnienie wymagane w celu realizacji usługi online, albo innych technologii, jeżeli zostaną udostępnione w tym systemie.

Art. 18. Minister właściwy do spraw pracy pełni funkcję koordynatora publicznych służb zatrudnienia.

Art. 19. Minister właściwy do spraw pracy publikuje corocznie na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra:
1) katalog podstawowych form pomocy finansowanych z Funduszu Pracy, dla których w kolejnym roku będą określone wskaźniki, o których mowa w pkt 2 lit. b i c;
2) informację, uzyskaną na podstawie badań statystycznych prowadzonych wspólnie przez ministra właściwego do spraw pracy i Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego zgodnie z przepisami o statystyce publicznej, o:
   a) wydatkach Funduszu Pracy poniesionych w poprzednim roku na finansowanie przez powiatowe urzędy pracy podstawowych form pomocy,
   b) wartości średniej wskaźnika skuteczności form pomocy, o którym mowa w art. 2 pkt 50, uzyskanej w skali kraju przez powiatowe urzędy pracy w roku poprzednim, dla podstawowych form pomocy, o których mowa w pkt 1,
   c) wartości średniej wskaźnika efektywności form pomocy, o którym mowa w art. 2 pkt 49, uzyskanej w skali kraju przez powiatowe urzędy pracy w roku poprzednim, dla podstawowych form pomocy, o których mowa w pkt 1;
3) inne opracowania przedstawiające efekty działań urzędów pracy w aktualnej sytuacji na rynku pracy.

Art. 20. 1. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego realizuje zadania z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, w szczególności przez:
1) pełnienie funkcji instytucji łącznikowej;
2) prowadzenie punktu kontaktowego, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L 284 z 30.10.2009, str. 1, z późn. zm.), służącego do wymiany danych w ramach Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego w zakresie świadczeń dla bezrobotnych.

2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego może przetwarzać dane

osobowe, jeżeli jest to niezbędne do prowadzenia punktu kontaktowego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 oraz pełnienia funkcji instytucji łącznikowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, w tym do realizacji praw lub obowiązków wynikających z przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

Art. 21. 1. Minister właściwy do spraw pracy w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych:

1) określa – na podstawie oceny ryzyka powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym bez ważnego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – sektory działalności na poziomie sekcji, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), o szczególnym natężeniu powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym bez ważnego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2) przygotowuje – na podstawie informacji przekazanych przez Straż Graniczną i Państwową Inspekcję Pracy – i przekazuje Komisji Europejskiej:
   a) co roku, do dnia 30 czerwca – informacje o liczbie przeprowadzonych w poprzednim roku kontroli w zakresie powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym bez ważnego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz procentowym udziale podmiotów powierzających wykonywanie pracy tym cudzoziemcom w każdym sektorze, o którym mowa w pkt 1,
   b) co trzy lata – sprawozdania z realizacji ustawy określającej skutki powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Ministrowie właściwi do spraw odpowiednio: budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, finansów publicznych, gospodarki, nauki, rolnictwa, rozwoju regionalnego, rybołówstwa, transportu, turystyki, zabezpieczenia społecznego, spraw zagranicznych oraz zdrowia są obowiązani do współpracy z ministrami, o których mowa w ust. 1, przy ocenie ryzyka i określaniu sektorów działalności o szczególnym natężeniu powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym bez ważnego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 22. 1. Minister właściwy do spraw pracy, w drodze obwieszczenia, określa klasyfikację zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy, mając na względzie potrzeby badań statystycznych i usług świadczonych przez publiczne służby zatrudnienia. Obwieszczenie podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski".

2. Obwieszczenie, o którym mowa w ust. 1, może zawierać także definicje stosowanych pojęć, objaśnienie sposobu ustalania struktury klasyfikacji i klasyfikowania zawodów i specjalności.

3. Klasyfikacja zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy jest narzędziem stosowanym w szczególności do:

1) prowadzenia badań, analiz, prognoz i innych opracowań dotyczących rynku pracy;
2) rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy, pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego;
3) organizowania form pomocy określonych w ustawie dla bezrobotnych i poszukujących pracy.

4. Wnioskodawcą o wprowadzenie zmian do klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy mogą być ministerstwa, urzędy centralne, stowarzyszenia zawodowe, partnerzy społeczni oraz inne podmioty prowadzące zorganizowaną działalność w obszarze gospodarki, rynku pracy, edukacji, merytorycznie właściwe dla danego zawodu lub specjalności.

5. Wzór wniosku o wprowadzenie zmian do klasyfikacji zawodów i specjalności oraz sposób rozpatrywania wniosków publikowany jest na stronie internetowej publicznych służb zatrudnienia.

6. Minister właściwy do spraw pracy opracowuje tabele powiązań klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy z Międzynarodowym Standardem Klasyfikacji Zawodów ISCO, dla celów badań statystycznych i pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES, i publikuje je na stronie internetowej publicznych służb zatrudnienia.

Art. 23. Minister właściwy do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, określi, w drodze rozporządzenia:
1) sposób postępowania w zakresie ogłaszania opisu minimalnych wymagań dla systemu teleinformatycznego lub oprogramowania stosowanego w publicznych służbach zatrudnienia zawierającego strukturę, wymaganą minimalną funkcjonalność, wymagania standaryzujące w zakresie bezpieczeństwa, wydajności i rozwoju systemu oraz zakres komunikacji między elementami struktury systemu, w tym zestawienie struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000),
2) sposób postępowania w zakresie stwierdzania zgodności oprogramowania z opisem minimalnych wymagań oraz ogłaszania terminu dostosowania oprogramowania,
3) sposób postępowania w zakresie ogłaszania opisu wymagań określających minimalny zakres informacji o rynku pracy udostępnianej przez publiczne służby zatrudnienia oraz standardów obowiązujących w zakresie prezentacji tej informacji na stronach internetowych publicznych służb zatrudnienia

– mając na uwadze zapewnienie spójności systemów teleinformatycznych stosowanych w publicznych służbach zatrudnienia, w szczególności w zakresie jednorodności zakresu i rodzaju danych, która umożliwi ich scalanie w zbiór centralny, a także zachowanie zgodności z minimalnymi wymaganiami i sposobem stwierdzania zgodności oprogramowania, określonymi na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 24. Publiczne służby zatrudnienia używają oprogramowania, które jest zgodne z wymaganiami określonymi przez ministra właściwego do spraw pracy w przepisach wydanych na podstawie art. 23.

Art. 25. 1. Do zadań wojewody w zakresie rynku pracy należy sprawowanie nadzoru nad realizacją zadań wykonywanych przez marszałka województwa, starostę, dyrektora WUP, dyrektora PUP, wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy, agencje zatrudnienia oraz inne podmioty realizujące zadania wynikające z ustawy, zwane dalej „jednostkami kontrolowanymi”, w szczególności w zakresie:
1) świadczenia przez urzędy pracy form pomocy;
2) realizowania przez podmioty, którym udzielono akredytacji, zobowiązań wynikających z ustawy oraz umowy akredytacyjnej;
3) spełniania wymogów kwalifikacyjnych określonych dla dyrektorów urzędów pracy;
4) przestrzegania zasad i trybu wydatkowania środków Funduszu Pracy, w tym KFS;
5) kontroli realizacji zadań, wynikających z ustawy, wykonywanych przez samorząd terytorialny lub inne podmioty.

2. Do zadań wojewody należy również:
1) organizowanie i finansowanie szkoleń pracowników urzędu wojewódzkiego oraz wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy;
2) wydawanie zezwoleń na pracę, o których mowa w art. 241 ust. 1;
3) realizacja zadań organu wyższego stopnia w postępowaniu administracyjnym w sprawach dotyczących statusu bezrobotnego i świadczeń z tytułu bezrobocia.

3. Wojewoda, po zasięgnięciu opinii marszałka województwa oraz wojewódzkiej rady rynku pracy, ustala kryteria wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców, które nie mogą zawierać wymagań dyskryminujących, o których mowa w art. 3 ust. 2.

4. W kryteriach, o których mowa w ust. 3, wojewoda:
1) określa wykaz zawodów i rodzajów pracy, w stosunku do których wydanie zezwolenia

na pracę nie wymaga uwzględnienia informacji dyrektora PUP, kierując się sytuacją na lokalnym rynku pracy, w szczególności liczbą zarejestrowanych bezrobotnych i poszukujących pracy w poszczególnych zawodach w stosunku do liczby ofert zgłoszonych do powiatowych urzędów pracy;

2) określa przypadki, w których zezwolenie na pracę może być wydane na okres krótszy niż określony we wniosku, biorąc pod uwagę w szczególności poprzednie okresy pobytu i pracy cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej, charakter lub rodzaj pracy wykonywanej przez cudzoziemca oraz znaczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy przez cudzoziemca dla gospodarki.

5. Kryteria, o których mowa w ust. 3, podlegają ogłoszeniu w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Art. 26. W postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań wynikających z ustawy, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej:

1) organem właściwym jest starosta;
2) organem wyższego stopnia jest wojewoda.

Art. 27. Do zadań samorządu województwa w zakresie rynku pracy należy:

1) realizacja zadań określonych w ustawie w ramach wojewódzkiej strategii w zakresie polityki społecznej;
2) realizacja zadań związanych z KFS, w szczególności:
   a) dokonywanie podziału środków KFS na powiatowe urzędy pracy,
   b) koordynacja wydatkowania środków KFS na terenie województwa,
   c) wsparcie powiatowych urzędów pracy w realizacji zadań związanych z wydatkowaniem środków KFS,
   d) promocja KFS i badanie skuteczności udzielonej pomocy;
3) prowadzenie badań i analiz rynku pracy oraz dotyczących realizacji form pomocy i upowszechnianie ich wyników, w tym prowadzenie badania zawodów deficytowych i nadwyżkowych oraz badanie zapotrzebowania na zawody, kwalifikacje i umiejętności w celu poprawy efektywności prowadzonych działań na rzecz wzrostu i promocji zatrudnienia;
4) współdziałanie z wojewódzką radą rynku pracy w określaniu i realizacji regionalnej polityki rynku pracy i rozwoju zasobów ludzkich;
5) programowanie i wykonywanie zadań współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, w tym:
   a) wykonywanie zadań wynikających z programów, o których mowa w przepisach o Narodowym Planie Rozwoju, w przepisach o zasadach prowadzenia polityki rozwoju lub w przepisach o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020,
   b) inicjowanie i realizowanie badań i analiz wykorzystywanych w szczególności w działaniach realizowanych przez urzędy pracy;
6) dokonywanie podziału kwot środków Funduszu Pracy pomiędzy powiatowe urzędy pracy na finansowanie form pomocy w województwie;
7) dokonywanie podziału kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania powiatowych urzędów pracy;
8) koordynowanie na terenie województwa realizacji przez powiatowe urzędy pracy programów finansowanych z rezerwy Funduszu Pracy;
9) inicjowanie i realizowanie projektów pilotażowych;
10) inicjowanie i realizowanie przedsięwzięć mających na celu rozwiązanie lub złagodzenie problemów związanych z planowanymi zwolnieniami grup pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy;
11) realizowanie zadań wynikających z koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, oraz państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, w szczególności:
    a) pełnienie funkcji instytucji właściwej oraz innych instytucji określonych przepisami

o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, z wyłączeniem instytucji łącznikowej, wymienionej w art. 20 ust. 1 pkt 1,
   b) wydawanie decyzji w sprawach wymienionych w art. 30;
12) realizowanie zadań wynikających z prawa swobodnego przepływu pracowników między państwami, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w szczególności:
   a) wspieranie i realizację działań sieci EURES, w tym koordynowanie realizacji tych działań przez urzędy pracy na terenie województwa, we współpracy z ministrem właściwym do spraw pracy, samorządami powiatowymi oraz innymi podmiotami uprawnionymi do realizacji działań sieci EURES,
   b) realizowanie zadań związanych z udziałem w partnerstwach transgranicznych EURES, na terenie działania tych partnerstw;
13) realizowanie zadań związanych z międzynarodowym przepływem pracowników, wynikających z odrębnych przepisów, umów międzynarodowych i innych porozumień zawartych z partnerami zagranicznymi;
14) realizowanie, we współpracy z samorządami powiatowymi, zadań w zakresie pośrednictwa pracy o zasięgu ponadpowiatowym;
15) świadczenie poradnictwa zawodowego dla osób zarejestrowanych i niezarejestrowanych;
16) koordynowanie poradnictwa zawodowego w powiatowych urzędach pracy na terenie województwa;
17) realizowanie działań o charakterze metodycznym w zakresie poradnictwa zawodowego;
18) opracowywanie, aktualizowanie i upowszechnianie informacji zawodowych na terenie województwa;
19) współpraca z ministrem właściwym do spraw pracy w zakresie opracowywania, gromadzenia i aktualizowania informacji zawodowych o charakterze ogólnokrajowym;
20) współpraca na terenie województwa z powiatowymi urzędami pracy w zakresie organizacji szkoleń, przygotowania zawodowego dorosłych i staży, w szczególności:
   a) prowadzenie rejestru instytucji szkoleniowych, zwanego dalej „RIS”, oraz udostępnianie informacji o ich ofercie,
   b) wspieranie metodyczne działań powiatowych urzędów pracy w zakresie organizacji szkoleń, przygotowania zawodowego dorosłych i staży,
   c) popularyzowanie idei uczenia się przez całe życie i upowszechnianie dobrych praktyk w tym zakresie;
21) organizowanie, prowadzenie i finansowanie szkoleń pracowników wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy;
22) coroczne określanie i ogłaszanie w wojewódzkim dzienniku urzędowym, w terminie do dnia 30 kwietnia, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej rady rynku pracy na podstawie klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy, o której mowa art. 22 ust. 1 oraz klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, o której mowa w art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996 i 1000), wykazu zawodów, w których za przygotowanie zawodowe młodocianych pracowników może być dokonywana refundacja, o której mowa w art. 353, przy uwzględnieniu zapotrzebowania na zawody na rynku pracy;
23) współdziałanie z właściwymi organami oświatowymi, szkołami i szkołami wyższymi w harmonizowaniu kształcenia i szkolenia zawodowego z potrzebami rynku pracy;
24) prowadzenie rejestru agencji zatrudnienia oraz wydawanie certyfikatów o dokonaniu wpisu do rejestru agencji zatrudnienia;
25) prowadzenie wykazu przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w art. 388 ust. 1;
26) współpraca z ministrem właściwym do spraw pracy i innymi publicznymi służbami zatrudnienia w zakresie prowadzenia zbiorów danych;
27) udzielanie informacji o zakresie pomocy określonej w ustawie i świadczonej przez publiczne służby zatrudnienia.

Art. 28. 1. Zadania, o których mowa w art. 27 ust. 1, są wykonywane przez wojewódzki urząd pracy będący jednostką organizacyjną samorządu województwa.

2. Zadania określone w art. 27 ust. 1 pkt 15-19 realizuje centrum informacji i planowania kariery zawodowej, będące komórką organizacyjną wojewódzkiego urzędu pracy.

3. Zadania, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 1-9 oraz pkt 11 lit. a, w imieniu samorządu województwa wykonuje dyrektor WUP.

4. Marszałek województwa może, w formie pisemnej, upoważnić dyrektora WUP lub na jego wniosek innych pracowników tego urzędu do załatwiania w imieniu marszałka województwa spraw, w tym wydawania decyzji i postanowień w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym.

5. W zakresie zadań wynikających z realizacji projektów EFS w imieniu marszałka województwa zadania wykonuje dyrektor WUP.

Art. 29. 1. W sprawach, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 11 lit. b, organem właściwym jest marszałek województwa.

2. W sprawach, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 11 lit. b, organem wyższego stopnia jest minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego.

3. Właściwość miejscowa marszałka województwa nie ulega zmianie w przypadku zmiany przez bezrobotnego miejsca zamieszkania przed zakończeniem postępowania administracyjnego dotyczącego spraw, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 11 lit. b, i niezarejestrowania się przez niego w powiatowym urzędzie pracy właściwym dla nowego miejsca zamieszkania.

Art. 30. 1. W sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, oraz państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, marszałek województwa rozstrzyga, w drodze decyzji, z zastrzeżeniem art. 203, o przyznaniu albo odmowie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, zwanego dalej „zasiłkiem", jeżeli okres ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek spełniony przez bezrobotnego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c, lub państwie, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronną umowę międzynarodową o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, ma lub mógłby mieć wpływ na nabycie albo ustalenie wysokości zasiłku.

2. W sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, marszałek województwa stwierdza zachowanie prawa do zasiłku nabytego w Rzeczypospolitej Polskiej przez bezrobotnego udającego się do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa określonego w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c, w drodze wydania dokumentu, określonego w przepisach prawa Unii Europejskiej.

3. W sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, marszałek województwa rozstrzyga, w drodze decyzji, o odmowie stwierdzenia zachowania prawa do zasiłku nabytego w Rzeczypospolitej Polskiej przez bezrobotnego udającego się do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa określonego w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c.

4. Marszałek województwa rozstrzyga, w drodze decyzji, w innych sprawach dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, oraz państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, jeżeli podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi przepis prawa Unii Europejskiej lub przepis dwustronnej umowy międzynarodowej o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych.

Art. 31. Samorząd województwa wymienia dane w zakresie świadczeń dla bezrobotnych w ramach Systemu Elektronicznej Wymiany Informacji dotyczących Zabezpieczenia Społecznego, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu

Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, za pośrednictwem punktu kontaktowego, o którym mowa w art. 19 ust. 1 pkt 2.

Art. 32. 1. Marszałek województwa powołuje dyrektora WUP wyłonionego w drodze konkursu spośród osób posiadających wykształcenie wyższe oraz co najmniej 5-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach administracji publicznej.

2. Marszałek województwa odwołuje dyrektora WUP po uzyskaniu opinii wojewódzkiej rady rynku pracy. Opinia wojewódzkiej rady rynku pracy nie jest wymagana w przypadkach, o których mowa w art. 52 i art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, oraz w przypadku odwołania dyrektora WUP na jego wniosek.

3. Zastępców dyrektora WUP powołuje i odwołuje dyrektor WUP.

Art. 33. Sejmik województwa co najmniej raz w roku dokonuje oceny sytuacji na rynku pracy i realizacji zadań wynikających z ustawy.

Art. 34. Do zadań samorządu powiatu w zakresie rynku pracy należy:

1) realizacja zadań określonych w ustawie w ramach powiatowej strategii rozwiązywania problemów społecznych;
2) udzielanie informacji o zakresie pomocy określonej w ustawie i możliwości jej zastosowania;
3) rejestrowanie bezrobotnych i poszukujących pracy;
4) organizowanie i finansowanie form pomocy określonych w ustawie, w szczególności pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego, kierowania na szkolenia, staże, przygotowanie zawodowe dorosłych, prac interwencyjnych i robót publicznych;
5) prowadzenie badań i analiz rynku pracy oraz dotyczących realizacji form pomocy określonych w ustawie i upowszechnianie ich wyników, w tym prowadzenie badania zawodów deficytowych i nadwyżkowych, w szczególności dla powiatowej rady rynku pracy oraz organów zatrudnienia;
6) inicjowanie i realizowanie przedsięwzięć mających na celu rozwiązanie lub złagodzenie problemów związanych z planowanymi zwolnieniami grup pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy;
7) współdziałanie z powiatowymi radami rynku pracy w zakresie rynku pracy oraz wykorzystania środków Funduszu Pracy;
8) współpraca z gminami w zakresie upowszechniania ofert pracy oraz informacji o wolnych miejscach pracy, informacji dotyczących form pomocy określonych w ustawie oraz realizacji wobec długotrwale bezrobotnych działań wynikających z porozumienia o współpracy, o którym mowa w art. 191;
9) współpraca z wojewódzkimi urzędami pracy w zakresie świadczenia form pomocy określonych w ustawie;
10) przyznawanie i wypłacanie zasiłków oraz innych świadczeń z tytułu bezrobocia;
11) wydawanie rozstrzygnięć administracyjnych, w szczególności o:
    a) uznaniu lub odmowie uznania danej osoby za bezrobotną oraz utracie statusu bezrobotnego lub poszukującego pracy,
    b) przyznaniu, odmowie przyznania, wstrzymaniu lub wznowieniu wypłaty, przedłużeniu lub odmowie przedłużenia oraz utracie lub pozbawieniu prawa do zasiłku, stypendium i innych finansowanych z Funduszu Pracy świadczeń niewynikających z zawartych umów,
    c) obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia,
    d) odroczeniu terminu spłaty, rozłożeniu na raty lub umorzeniu części albo całości nienależnie pobranego świadczenia udzielonego z Funduszu Pracy, należności z tytułu zwrotu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej, oraz innych świadczeń finansowanych z Funduszu Pracy, o których mowa w art. 230 ust. 3;

12) realizowanie zadań wynikających z koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, oraz państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym, w zakresie świadczeń dla bezrobotnych, w tym realizowanie decyzji, o których mowa w art. 30, a także wypłaty zasiłków zachowanych zgodnie z art. 30 ust. 2;
13) realizowanie zadań wynikających z prawa swobodnego przepływu pracowników między państwami, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w szczególności:
    a) realizowanie działań sieci EURES we współpracy z ministrem właściwym do spraw pracy, samorządami województw oraz innymi podmiotami uprawnionymi do realizacji działań sieci EURES,
    b) realizowanie zadań związanych z udziałem w partnerstwach transgranicznych EURES na terenie działania tych partnerstw;
14) realizowanie zadań związanych z międzynarodowym przepływem pracowników, wynikających z odrębnych przepisów, umów międzynarodowych i innych porozumień zawartych z partnerami zagranicznymi;
15) badanie i analizowanie sytuacji na lokalnym rynku pracy w związku z postępowaniem o wydanie zezwolenia na pracę cudzoziemca lub postępowaniem o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 i art. 127 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
16) realizowanie zadań związanych z podejmowaniem przez cudzoziemców pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
17) organizowanie i finansowanie szkoleń pracowników powiatowego urzędu pracy;
18) realizacja zadań związanych z KFS, w szczególności:
    a) określanie szacunkowego zapotrzebowania na środki KFS na terenie powiatu,
    b) ogłaszanie naboru wniosków o finansowanie kształcenia ustawicznego i ich ocena,
    c) zawieranie umów na realizację kształcenia ustawicznego finansowanego z KFS,
    d) kontrola i rozliczanie finansowe zawartych umów,
    e) promocja KFS i badanie skuteczności pomocy udzielonej ze środków KFS, we współpracy z wojewódzkim urzędem pracy;
19) opracowywanie i realizowanie programów finansowanych z rezerwy Funduszu Pracy;
20) współpraca z ministrem właściwym do spraw pracy i innymi publicznymi służbami zatrudnienia w zakresie prowadzenia zbiorów danych;
21) inicjowanie i realizowanie projektów pilotażowych.

Art. 35. 1. Zadania, o których mowa w art. 34, są wykonywane przez powiatowe urzędy pracy wchodzące w skład powiatowej administracji zespolonej.

2. Zadania w zakresie form pomocy, o których mowa w art. 34 pkt 4, realizują centra aktywizacji zawodowej, będące wyspecjalizowanymi komórkami organizacyjnymi powiatowych urzędów pracy.

3. Starosta może, w formie pisemnej, upoważnić dyrektora PUP lub na jego wniosek innych pracowników tego urzędu, do załatwiania w imieniu starosty spraw, w tym do wydawania decyzji, postanowień oraz zaświadczeń w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym.

Art. 36. 1. Starosta powołuje dyrektora PUP wyłonionego w drodze konkursu spośród osób posiadających wykształcenie wyższe oraz co najmniej 5-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w jednostkach administracji publicznej.

2. Starosta odwołuje dyrektora PUP po uzyskaniu opinii powiatowej rady rynku pracy. Opinia powiatowej rady rynku pracy nie jest wymagana w przypadkach, o których mowa w art. 52 i art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, oraz w przypadku odwołania dyrektora PUP na jego wniosek.

3. Dyrektora powiatowego urzędu pracy, o którym mowa w art. 39, wyłonionego w drodze konkursu spośród osób spełniających warunki określone w ust. 1, powołują i odwołują w porozumieniu właściwi starostowie i prezydenci miast na prawach powiatu. Organ właściwy do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy ustalają w

porozumieniu właściwi starostowie i prezydenci miast na prawach powiatu.

4. Zastępców dyrektora PUP powołuje i odwołuje dyrektor PUP.

Art. 37. W ramach powiatowych urzędów pracy we współpracy z samorządem gminnym mogą być tworzone i prowadzone lokalne punkty informacyjno-konsultacyjne, które na terenie gminy realizują zadania na rzecz osób zarejestrowanych i osób niezarejestrowanych oraz pracodawców, w szczególności udzielają informacji o możliwościach i zakresie pomocy określonej w ustawie oraz rejestrują bezrobotnych i poszukujących pracy.

Art. 38. Utworzenie, likwidacja lub zmiana obszaru działania powiatowego urzędu pracy wymaga zgody ministra właściwego do spraw pracy.

Art. 39. 1. Powiatowy urząd pracy realizujący zadania, o których mowa w art. 34 ust. 1, obejmujący obszarem swojego działania kilka powiatów, jest współfinansowany z budżetów tych powiatów.

2. Powiat, którego jednostką organizacyjną jest powiatowy urząd pracy, o którym mowa w ust. 1, zwany dalej „powiatem prowadzącym", otrzymuje dotacje celowe na wydatki bieżące z budżetów innych powiatów, których zadania realizuje, zwanych dalej „powiatami dotującymi".

3. Powiaty dotujące oraz powiat prowadzący zawierają dwustronne porozumienia określające wysokość, terminy i zasady przekazywania dotacji celowej na współfinansowanie kosztów funkcjonowania powiatowego urzędu pracy.

4. W przypadku niezawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 3, wysokość roszczenia przysługującego powiatowi prowadzącemu jest ustalana jako udział w całości poniesionych kosztów, w tym inwestycji i zakupów inwestycyjnych, równy ilorazowi liczby mieszkańców z terenu powiatu dotującego do łącznej liczby mieszkańców z całego obszaru działania powiatowego urzędu pracy według stanu na koniec roku poprzedzającego rok budżetowy, w którym koszty zostały poniesione.

Art. 40. Publiczne służby zatrudnienia współpracują z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych.

Art. 41. Dzień 27 stycznia ustanawia się Dniem Pracownika Publicznych Służb Zatrudnienia.

Rozdział 4
Przetwarzanie danych o rynku pracy

Art. 42. 1. Minister właściwy do spraw pracy prowadzi w systemie teleinformatycznym centralny rejestr danych osobowych osób fizycznych, ubiegających się o pomoc określoną w ustawie lub korzystających z tej pomocy, oraz innych osób, zwany dalej „rejestrem centralnym".

2. Minister właściwy do spraw pracy przetwarza w rejestrze centralnym dane osobowe osób fizycznych, w celu realizacji przez publiczne służby zatrudnienia zadań ustawowych, w tym weryfikacji uprawnień i danych, rejestracji i ustalania statusu, zapewnienia pomocy określonej w ustawie, wydawania decyzji w zakresie statusu i świadczeń, prowadzenia postępowań kontrolnych, realizacji obowiązków sprawozdawczych i obowiązków w zakresie statystyki publicznej oraz określania planów dalszych działań.

Art. 43. 1. W rejestrze centralnym minister właściwy do spraw pracy przetwarza dane osobowe następujących osób fizycznych:

1) bezrobotnych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych

służb zatrudnienia, w tym pozyskane od agencji zatrudnienia w ramach realizacji działań, o których mowa w art. 190;

2) poszukujących pracy korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia;

3) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia;

4) cudzoziemców zamierzających podjąć lub podejmujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

5) poręczycieli pomocy określonej w ustawie;

6) przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646);

7) innych osób korzystających z pomocy określonej w ustawie;

8) zamierzających powierzyć lub powierzających wykonywanie pracy;

9) będących podmiotami powierzającymi wykonywanie pracy cudzoziemcowi;

10) osób ubezpieczonych;

11) płatników składek;

12) pracowników publicznych służb zatrudnienia;

13) pracowników PCAM, korzystających z systemów teleinformatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy;

14) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o akredytację lub podmiotów, którym udzielono akredytacji;

15) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do rejestru agencji zatrudnienia lub agencji zatrudnienia;

16) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do RIS i wpisanych do tego rejestru.

2. W rejestrze centralnym są przetwarzane następujące kategorie danych osobowych bezrobotnych:

1) imię (imiona) i nazwisko;
2) obywatelstwo albo obywatelstwa;
3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
4) imiona rodziców;
5) data i miejsce urodzenia;
6) nazwisko rodowe;
7) płeć;
8) stan cywilny;
9) informacje o sytuacji rodzinnej obejmujące:
   a) dane osobowe małżonka obejmujące imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz informacja o jego pozostawaniu albo niepozostawaniu
   w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy,
   b) dane osobowe każdego dziecka pozostającego na utrzymaniu obejmujące imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość, datę i miejsce urodzenia, oraz informację o liczbie dzieci,
   c) w przypadku opiekuna osób niepełnosprawnych opiekującego się osobą niepełnosprawną ze znacznym stopniem niepełnosprawności lub dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności łącznie ze wskazaniami: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji – dane osobowe każdej osoby niepełnosprawnej lub każdego dziecka obejmujące imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL,

a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego jego tożsamość, datę urodzenia,

d) dane osobowe osoby lub osób zależnych, obejmujące dla każdej osoby imię (imiona) i nazwisko, numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;

10) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz adres do korespondencji i adres zamieszkania;
11) adres poczty elektronicznej lub numer telefonu lub inny sposób kontaktu, jeżeli posiada;
12) informacje dotyczące wykształcenia, kwalifikacji, szkoleń ukończonych w ciągu ostatnich 3 lat, zainteresowania podjęciem szkolenia i pracy;
13) informacje dotyczące rodzaju i stopnia niepełnosprawności oraz przeciwskazań do wykonywania zawodu, jeżeli dotyczy;
14) informacje o byciu dłużnikiem alimentacyjnym w rozumieniu przepisów o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, jeżeli dotyczy;
15) dane dotyczące doświadczenia zawodowego;
16) informacje niezbędne do ustalenia statusu lub udzielenia pomocy określonej w ustawie;
17) informacje dotyczące oddalenia od rynku pracy i gotowości do podjęcia pracy;
18) informacje o pomocy udzielonej na podstawie ustawy, jej przyjęciu albo odmowie jej przyjęcia;
19) informacje o pomocy udzielonej przez:
    a) jednostki organizacyjne pomocy społecznej w zakresie określonym w przepisach o pomocy społecznej, przekazywane przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego,
    b) jednostki obsługujące świadczenia rodzinne w zakresie określonym w przepisach o świadczeniach rodzinnych, przekazywane przez ministra właściwego do spraw rodziny,
    c) ośrodki pomocy społecznej w związku z realizacją działań, o których mowa w art. 191 i 192,
    d) agencje zatrudnienia w związku z realizacją działań, o których mowa w art. 190,
    e) podmioty realizujące działania z zakresu reintegracji zawodowej i społecznej osób długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 193,
    f) podmioty realizujące programy specjalne, o których mowa w art. 198,
    g) jednostki organizacyjne wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, w zakresie danych o przebywaniu w pieczy zastępczej lub opuszczaniu pieczy zastępczej, określonym w przepisach o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, przekazywane przez ministra właściwego do spraw rodziny lub te jednostki;
20) informacje o gotowości do wyrażenia zgody albo jej braku na:
    a) udział w badaniach rynku pracy prowadzonych przez publiczne służby zatrudnienia, organy administracji rządowej lub samorządowej lub na ich zlecenie,
    b) przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES;
21) informacje przekazywane przez:
    a) Państwową Inspekcję Pracy w zakresie określonym w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy,
    b) Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zakresie określonym w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych,
    c) Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w zakresie określonym w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników;
22) informacje na temat wsparcia uzyskanego przez bezrobotnego w ramach funduszy europejskich, przetwarzane przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego, pozyskane z centralnego systemu teleinformatycznego (SL2014) wspierającego realizację programów operacyjnych realizowanych

w ramach Funduszy Europejskich 2014-2020;

23) informacja o skazaniu prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne, w przypadku określonym w art. 63 ust. 3 pkt 3.

3. W rejestrze centralnym są przetwarzane następujące kategorie danych osobowych innych osób fizycznych, o których mowa w ust. 1 pkt 2-15, do których należą w przypadku:

1) poszukujących pracy – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-13, 15, 16, 18-20 i 23;
2) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-11, 16, 18 i 20, a w przypadku osób biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-11, 15-16, 18 i 20 lit. a;
3) poręczycieli pomocy określonej w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 3 i 10;
4) cudzoziemców, zamierzających podjąć lub podejmujących pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 2, 8, 10 i 11, oraz:
   a) nazwa, seria, numer, data wydania i data ważności dokumentu podróży,
   b) państwo poprzedniego lub dotychczasowego pobytu,
   c) dane dotyczące podstawy prawnej pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (rodzaj, numer, nazwę organu wydającego, datę wydania i ważności dokumentu),
   d) data wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub państw obszaru Schengen;
5) przedsiębiorców – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-11, 16, 18 i 20 lit. a, oraz nazwa podmiotu i:
   a) numer identyfikacji podatkowej NIP,
   b) numer identyfikacyjny REGON,
   c) adres prowadzenia działalności gospodarczej,
   d) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,
   e) informacje określone w art. 362 ust. 1 i art. 364, w przypadku gdy przedsiębiorca jest agencją zatrudnienia,
   f) informacje dotyczące prowadzonej działalności szkoleniowej, w przypadku gdy przedsiębiorca jest instytucją szkoleniową w rozumieniu ustawy,
   g) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
   h) dane określone w art. 50 ust. 14a i 15a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.[4)]),
   i) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia,
   j) dane dotyczące doświadczenia zawodowego, w przypadku przedsiębiorców biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS;
6) innych osób, korzystających z pomocy określonej w ustawie – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1-11, 16, 18 i 20 lit. a, oraz:
   a) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile posiada,
   b) numer identyfikacyjny REGON, o ile posiada,
   c) adres prowadzenia działalności,
   d) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,
   e) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
   f) dane określone w art. 50 ust. 14a i 15a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
   g) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia,

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 357, 398, 650, 697, 730, 771 i 1076.

j) dane dotyczące doświadczenia zawodowego, w przypadku osób biorących udział w kształceniu ustawicznym finansowanym ze środków KFS;

7) osób fizycznych powierzających lub zamierzających powierzyć wykonywanie pracy – kategorie danych, o których mowa ust. 2 pkt 1-11, 16 i 20 lit. a, oraz:
   a) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile posiada,
   b) numer identyfikacyjny REGON, o ile posiada,
   c) numer faksu i adres strony internetowej, o ile posiada,
   d) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia,
   e) dane określone w art. 50 ust. 14a i 15a ustawy z dnia 13 października 1998 r.
      o systemie ubezpieczeń społecznych,
   f) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia;
8) osób fizycznych będących podmiotami powierzającymi wykonywanie pracy cudzoziemcowi – kategorie danych, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, 8 i 11 lit. a, oraz:
   a) nazwę rejestru właściwego do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej i numer, pod którym jest zarejestrowany podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi,
   b) numer identyfikacji podatkowej NIP,
   c) numer identyfikacyjny REGON,
   d) liczbę osób wykonujących pracę na rzecz podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, w tym osób zatrudnionych przez ten podmiot,
   e) symbol PKD i opis działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi związanej z pracą cudzoziemca,
   f) numer telefonu oraz numer faksu lub adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym,
   g) imię i nazwisko osoby upoważnionej do reprezentowania podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi oraz dane dotyczące dokumentu tożsamości tej osoby,
   h) informacje o ukaraniu za popełnienie czynu z art. 189a, art. 218-222, art. 270-275 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20, 305 i 663) lub czynu z art. 120 ust. 1 i 3-9,
   i) powiadomienia okręgowego inspektora pracy o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów ustawy, w tym warunków prowadzenia agencji zatrudnienia i warunków legalności zatrudnienia, innej pracy zarobkowej oraz wykonywania pracy przez cudzoziemców,
   j) informacje określone w art. 50 ust. 14a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
   k) informacje o pomocy udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia;
9) osób ubezpieczonych – dane zgromadzone na koncie ubezpieczonego oraz osób ubezpieczonych, przekazywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych lub Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zgodnie z przepisami o ubezpieczeniu społecznym rolników, w zakresie określonym w tych przepisach;
10) płatników składek – dane zgromadzone na koncie płatnika składek, przekazywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych lub Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego zgodnie z przepisami o ubezpieczeniu społecznym rolników, w zakresie określonym w tych przepisach;
11) pracowników publicznych służb zatrudnienia – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, oraz:
   a) miejsce pracy i dane teleadresowe wykorzystywane do użytku służbowego,
   b) nazwa i opis zajmowanego stanowiska,

c) ukończone szkolenia, a w przypadku szkoleń inicjowanych przez pracodawcę lub finansowanych albo współfinansowanych ze środków Funduszu Pracy: numer PESEL lub data i miejsce urodzenia, koszt szkolenia oraz źródło finansowania,
d) login, informacje o haśle, informacje o aktywności konta pracownika, i nadane uprawnienia do systemów teleinformatycznych, jeżeli dotyczy;

12) pracowników PCAM korzystających z systemów teleinformatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, oraz:
a) miejsce pracy i dane teleadresowe wykorzystywane do użytku służbowego,
b) nazwa i opis zajmowanego stanowiska,
c) ukończone szkolenia z zakresu korzystania z systemów teleinformatycznych i narzędzi udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy,
d) login, informacje o haśle, informacje o aktywności konta pracownika i nadane uprawnienia do systemów teleinformatycznych, jeżeli dotyczy;

13) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o akredytację lub podmiotów, którym udzielono akredytacji – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, oraz:
a) miejsce pracy i dane teleadresowe wykorzystywane do użytku służbowego,
b) nazwa zajmowanego stanowiska,
c) login, informacje o haśle, informacje o aktywności konta pracownika, i nadane uprawnienia do systemów teleinformatycznych, jeżeli dotyczy.

14) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do rejestru agencji zatrudnienia lub agencji zatrudnienia – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 11, oraz:
a) pełniona funkcja,
b) adres do korespondencji;

15) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do RIS i wpisanych do tego rejestru – kategorie danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 11, oraz:
a) pełniona funkcja,
b) adres do korespondencji.

4. Rejestr centralny jest zbiorem danych pozyskiwanych:

1) z rejestru danych o rynku pracy w województwie prowadzonego przez wojewodę, w tym rejestru danych osobowych osób fizycznych;

2) z rejestru danych o rynku pracy w województwie prowadzonego przez wojewódzki urząd pracy, w tym rejestru danych osobowych osób fizycznych;

3) z rejestru danych o rynku pracy w powiecie prowadzonego przez powiatowy urząd pracy, w tym rejestru danych osobowych osób fizycznych;

4) od osób fizycznych ubiegających się, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw pracy, o pomoc określoną w ustawie świadczoną przez wojewódzkie urzędy pracy i powiatowe urzędy pracy;

5) od podmiotów ubiegających się o akredytację lub od podmiotów, którym udzielono akredytacji.

5. Wojewódzki urząd pracy przekazuje nieodpłatnie do rejestru centralnego dane osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, 6, 7, 10, 12, 15 i 16, w zakresie określonym w ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11 i 14-15.

6. Powiatowy urząd pracy przekazuje nieodpłatnie do rejestru centralnego dane osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1-12, w zakresie określonym w ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11.

7. Wojewoda przekazuje nieodpłatnie do rejestru centralnego dane osób, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 8-9, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 4, 7 i 8.

Art. 44. 1. W celu realizacji zadań ustawowych wojewoda prowadzi rejestr danych o rynku pracy w województwie, w tym rejestr danych osobowych osób fizycznych, zwany dalej „rejestrem danych wojewody”.

2. W rejestrze danych wojewody są przetwarzane dane osobowe osób fizycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 4, 8-9 i 14, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 4, 7-8 i 13.

3. Przepisy art. 45 i art. 47 dotyczące zabezpieczeń, okresu przetwarzania i usuwania oraz dostępu do danych stosuje się odpowiednio do rejestru danych wojewody.

Art. 45. 1. Dane osobowe przetwarzane przez publiczne służby zatrudnienia w rejestrze centralnym podlegają zabezpieczeniom polegającym co najmniej na:

1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających pisemne upoważnienie nadane przez administratora danych;
2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

2. Dane osobowe, o których mowa w art. 43 ust. 2 i 3, są przetwarzane w rejestrze centralnym przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono udzielanie pomocy.

3. Jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 2, zostanie wytoczone powództwo lub zostanie wszczęte postępowanie, w którym przetwarzane dane osobowe stanowią dowód, okres przetwarzania, o którym mowa w ust. 2, przedłuża się do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania.

4. Spełnienie zabezpieczeń, o których mowa w ust. 1, zapewniają w przypadku:

1) pracowników urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw pracy – minister właściwy do spraw pracy;
2) pracowników urzędu wojewódzkiego – wojewoda;
3) pracowników wojewódzkiego urzędu pracy – dyrektor WUP;
4) pracowników powiatowego urzędu pracy – dyrektor PUP;
5) pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, jednostek obsługujących świadczenia rodzinne oraz jednostek organizacyjnych wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, a także innych podmiotów, o których mowa w art. 47 ust. 3 i 4 – administratorzy danych właściwi dla tych jednostek.

Art. 46. 1. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań przez publiczne służby zatrudnienia, a także ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, ministrowi właściwemu do spraw pracy udostępniane są nieodpłatnie następujące kategorie danych, w tym danych osobowych, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, przetwarzane przez:

1) ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego – dane osób fizycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1, 2, 7, 10 i 11 w zakresie określonym
w art. 43 ust. 2 pkt 1-6, 8-12, 15-16 i pkt 19 lit. a;
2) ministra właściwego do spraw rodziny – dane osób fizycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-2 i 10-11 w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 pkt 1-6, 8-11, 14, 16 i 19 lit. b;
3) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – dane określone w art. 50 ust. 14-16a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;
4) Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – dane osób fizycznych w zakresie określonym w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników;
5) Państwową Inspekcję Pracy – informacje przekazywane przez Państwową Inspekcję Pracy w zakresie określonym w przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy.

2. Do udostępniania danych, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 47 ust. 8-12 stosuje się odpowiednio.

Art. 47. 1. Dane z rejestru centralnego mogą być udostępniane w trybie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne innym podmiotom realizującym zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów.

2. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 42 ust. 1, wojewódzkim urzędom pracy, a także ministrowi właściwemu do spraw zabezpieczenia społecznego, w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane osób z rejestru centralnego, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-3, 6-7, 10, 12 i 16 w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11 i 15.

3. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia za pomocą systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 42 ust. 1, powiatowym urzędom pracy w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane osób z rejestru centralnego, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-12, w zakresie o którym mowa w ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11, oraz dane innych osób fizycznych, o których mowa w art. 43 ust. 3 pkt 4, w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 pkt 1, 3, 10-11 i 16.

4. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w odrębnych przepisach, następujące dane osób z rejestru centralnego, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-2, 7 i 10-11 w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 pkt 1-6, 8-12, 15-16 i 18.

5. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia jednostkom obsługującym pomoc na podstawie przepisów o:

1) świadczeniach rodzinnych,
2) pomocy osobom uprawnionym do alimentów,
3) wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej,

– w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w odrębnych przepisach, dane osób z rejestru centralnego, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-2 i 10-11, w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 pkt 1-6, 8-11, 14, 16 i 18.

6. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia powiatowym i wojewódzkim zespołom do spraw orzekania o niepełnosprawności, w celu realizacji ich zadań określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w tym weryfikacji danych dotyczących osób, które złożyły wniosek o ustalenie niepełnosprawności albo o ustalenie stopnia niepełnosprawności dane z rejestru centralnego, o których mowa w art. 43 ust. 2 pkt 1-3, 12, 15, 17, 18, 19 lit. d i e oraz pkt 22 w zakresie dotyczącym osób, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-3.

7. Minister właściwy do spraw pracy udostępnia Państwowej Inspekcji Pracy, w celu realizacji zadań określonych przepisach o Państwowej Inspekcji Pracy, dane osób z rejestru centralnego, o których mowa w:

1) art. 43 ust. 1 pkt 1-2, w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 pkt 1-6, 8-11, 14, 16 i 18;
2) art. 43 ust. 1 pkt 4, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 4;
3) art. 43 ust. 1 pkt 6, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 5;
4) art. 43 ust. 1 pkt 7, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 6;
5) art. 43 ust. 1 pkt 8, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 7;
6) art. 43 ust. 1 pkt 9, w zakresie określonym w art. 43 ust. 3 pkt 8.

8. Dane, o których mowa w ust. 4-7, są udostępniane nieodpłatnie w drodze ich wymiany pomiędzy systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr centralny oraz:

1) systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego;
2) systemami teleinformatycznymi, w których prowadzone są rejestry ministra właściwego do spraw rodziny;

3) systemem teleinformatycznym o którym mowa w art. 6d ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000 i 1076);
4) systemem teleinformatycznym wykorzystywanym przez Państwową Inspekcję Pracy.

9. Dane, o których mowa w ust. 2 i 3, są udostępniane nieodpłatnie w drodze ich wymiany pomiędzy systemem teleinformatycznym, w którym prowadzony jest rejestr centralny oraz:
1) systemem teleinformatycznym, udostępnianym przez ministra właściwego do spraw pracy i wykorzystywanym przez wojewódzki urząd pracy, a także ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, do realizacji zadań określonych w ustawie;
2) systemem teleinformatycznym, spełniającym wymagania określone przez ministra właściwego do spraw pracy na podstawie art. 23 i wykorzystywanym przez powiatowy urząd pracy do realizacji zadań określonych w ustawie.

10. Dane, o których mowa w ust. 2-7, są udostępniane na wniosek dotyczący określonej osoby fizycznej, złożony z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych.

11. Przepisy ust. 2-7 stosuje się wobec podmiotów w nich wymienionych, które spełniają łącznie następujące warunki:
1) posiadają możliwość identyfikacji osoby uzyskującej informacje oraz zakresu, daty i celu ich uzyskania;
2) posiadają zabezpieczenia uniemożliwiające wykorzystanie informacji niezgodnie z celem ich uzyskania;
3) zapewniają, że dostęp do danych osobowych jest nadzorowany i rejestrowany zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.

Art. 48. 1. W celu realizacji zadań ustawowych wojewódzki urząd pracy prowadzi rejestr danych o rynku pracy w województwie, w tym rejestr danych osobowych osób fizycznych, zwany dalej „rejestrem danych wojewódzkiego urzędu pracy".

2. W rejestrze danych wojewódzkiego urzędu pracy są przetwarzane dane osobowe:
1) bezrobotnych, w tym pozyskane od agencji zatrudnienia w ramach realizacji działań, o których mowa w art. 190, korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc
w imieniu publicznych służb zatrudnienia,
2) poszukujących pracy korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia,
3) osób niezarejestrowanych korzystających z pomocy określonej w ustawie udzielanej przez publiczne służby zatrudnienia lub podmioty realizujące pomoc w imieniu publicznych służb zatrudnienia,
4) przedsiębiorców, o których mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców,
5) innych podmiotów korzystających z pomocy określonej w ustawie,
6) osób fizycznych powierzających lub zamierzających powierzyć wykonywanie pracy,
7) osób ubezpieczonych,
8) pracowników publicznych służb zatrudnienia,
9) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do rejestru agencji zatrudnienia lub agencji zatrudnienia,
10) pracowników lub innych osób upoważnionych do reprezentowania podmiotów ubiegających się o wpis do RIS lub wpisanych do tego rejestru
– w zakresie, o którym mowa odpowiednio w art. 43 ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11 i 14-15.

3. Wojewódzki urząd pracy, w celu realizacji zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, pozyskuje nieodpłatnie dane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, o którym mowa w art. 50 ust. 14-16a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

4. Przepisy art. 45 i art. 47 dotyczące zabezpieczeń, okresu przetwarzania i usuwania oraz dostępu do danych stosuje się odpowiednio do rejestru danych wojewódzkiego urzędu pracy.

Art. 49. 1. W celu realizacji zadań ustawowych powiatowy urząd pracy prowadzi rejestr danych o rynku pracy w powiecie, w tym rejestr danych osobowych osób fizycznych, zwany dalej „rejestrem danych powiatowego urzędu pracy".

2. W rejestrze danych powiatowego urzędu pracy są przetwarzane dane osobowe osób fizycznych, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1-12, w zakresie o którym mowa w art. 43 ust. 2 i ust. 3 pkt 1-11.

3. Powiatowy urząd pracy, w celu realizacji zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, pozyskuje nieodpłatnie dane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie, o którym mowa w art. 50 ust. 14-16a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

4. Dane, o których mowa w ust. 2, są przekazywane za pomocą systemów teleinformatycznych udostępnianych przez ministra właściwego do spraw pracy.

5. Pozyskiwanie i udostępnianie danych bezrobotnych i poszukujących pracy, o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1 i 2, w zakresie określonym w art. 43 ust. 2 i ust. 3 pkt 1, między powiatowymi urzędami pracy oraz jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej lub jednostkami obsługującymi świadczenia rodzinne realizującymi zadania na obszarze tego samego powiatu, jest dokonywane nieodpłatnie za pośrednictwem systemów teleinformatycznych zapewnianych w ramach tego powiatu lub gminy.

6. Przepisy art. 45 oraz art. 47 dotyczące zabezpieczeń, okresu przetwarzania i usuwania oraz dostępu do danych stosuje się odpowiednio do rejestru danych powiatowego urzędu pracy.

Rozdział 5
Rejestracja oraz status bezrobotnego i poszukującego pracy

Art. 50. 1. Powiatowe urzędy pracy rejestrują bezrobotnych i poszukujących pracy.

2. Rejestracja bezrobotnych i poszukujących pracy następuje po przedstawieniu przez te osoby dokumentów niezbędnych do ustalenia ich statusu i uprawnień.

3. Wniosek o rejestrację może być złożony w postaci elektronicznej. Wniosek o rejestrację w postaci elektronicznej składany jest z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

4. Powiatowy urząd pracy po zarejestrowaniu bezrobotnego jest obowiązany dokonać weryfikacji warunków do posiadania statusu bezrobotnego w systemie teleinformatycznym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy.

5. Powiatowy urząd pracy po zarejestrowaniu bezrobotnego i poszukującego pracy jest obowiązany poinformować go o jego prawach i obowiązkach wynikających z ustawy oraz formach pomocy określonych w ustawie.

Art. 51. 1. Nie stanowi przeszkody do nabycia oraz posiadania statusu bezrobotnego:

1) wykonywanie przez wolontariuszy świadczeń odpowiadających świadczeniu pracy na zasadach określonych w przepisach o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, jeżeli wolontariusz przedstawi właściwemu powiatowemu urzędowi pracy porozumienie z korzystającym;
2) odbywanie praktyki absolwenckiej na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich (Dz. U. z 2018 r. poz. 1244), jeżeli praktykant przedstawi właściwemu powiatowemu urzędowi pracy umowę o praktykę absolwencką.

2. Rejestracja bezrobotnego w urzędzie pracy wyłącza możliwość jego rejestracji w tym samym urzędzie pracy jako poszukujący pracy oraz posiadania takiego statusu przez okres posiadania statusu bezrobotnego.

Art. 52. 1. Bezrobotny ma obowiązek zgłaszania się do właściwego powiatowego urzędu pracy w wyznaczonym przez urząd terminie w celu przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie, proponowanej przez urząd, lub w innym celu wynikającym z ustawy i określonym przez urząd pracy, w tym potwierdzenia gotowości do podjęcia pracy.

2. W przypadku bezrobotnego będącego dłużnikiem alimentacyjnym, w rozumieniu przepisów o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, powiatowy urząd pracy wyznacza termin, o którym mowa w ust. 1, co najmniej raz na 90 dni.

3. Odbywanie przez bezrobotnego praktyki absolwenckiej stanowi uzasadnioną przyczynę niespełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 53. Dyrektor PUP zawiadamia organ Straży Granicznej lub wojewodę właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca o zarejestrowaniu osoby, o której mowa
w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. j, jako bezrobotnej.

Art. 54. 1. Starosta, z zastrzeżeniem art. 213, pozbawia statusu bezrobotnego, który:

1) nie spełnia warunków, o których mowa w art. 2 pkt 2;
2) odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie, w tym propozycji zatrudnienia po odbyciu stażu u organizatora stażu, chyba że powodem odmowy podjęcia tego zatrudnienia było podjęcie pracy u innego pracodawcy lub przedsiębiorcy, lub podjęcie działalności gospodarczej; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia odmowy na okres:
   a) 90 dni w przypadku pierwszej odmowy,
   b) 180 dni w przypadku drugiej odmowy,
   c) 270 dni w przypadku trzeciej i każdej kolejnej odmowy;
3) nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomił w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia niestawienia się w powiatowym urzędzie pracy odpowiednio na okres wskazany w pkt 2, w zależności od liczby niestawiennictw;
4) odmówił udziału w przygotowaniu indywidualnego planu działania, o którym mowa w art. 85 ust. 1; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje na okres wskazany w pkt 2;
5) z własnej winy nie zrealizował działania, które zobowiązany był wykonać samodzielnie w ramach indywidualnego planu działania; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia następnego po dniu, do którego bezrobotny był obowiązany zrealizować działanie, na okres wskazany w pkt 2;
6) z własnej winy po skierowaniu nie podjął lub przerwał realizację formy pomocy określonej w ustawie, lub nie przystąpił do potwierdzenia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 90, chyba że powodem niepodjęcia lub przerwania realizacji lub nieprzystąpienia do potwierdzenia lub uzyskania dokumentu potwierdzającego było podjęcie pracy lub działalności gospodarczej; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od następnego dnia po dniu skierowania, albo od dnia przerwania realizacji, albo od dnia nie przystąpienia do potwierdzenia lub uzyskania dokumentu potwierdzającego, na okres wskazany w pkt 2;
7) z własnej winy nie podjął zatrudnienia przewidzianego w ramach trójstronnej umowy szkoleniowej; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia rezygnacji na okres wskazany w pkt 2;
8) otrzymał jednorazowo środki z Funduszu Pracy, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub inne środki publiczne na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej lub na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje z dniem podpisania umowy

przyznającej te środki;
9) otrzymał pożyczkę ze środków publicznych na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej, z wyłączeniem pożyczki, o której mowa w art. 168 pkt 1; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje z dniem podpisania umowy;
10) rozpoczął realizację indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego, o którym mowa w art. 192 ust. 1; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia rozpoczęcia realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego;
11) nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w terminie, o którym mowa w art. 206 ust. 3;
12) pozostaje niezdolny do pracy wskutek choroby lub przebywania w zakładzie lecznictwa odwykowego przez nieprzerwany okres 90 dni, przy czym za okres nieprzerwany uważa się również okresy niezdolności do pracy wskutek choroby oraz przebywania
w zakładzie lecznictwa odwykowego w sytuacji, gdy każda kolejna przerwa między okresami niezdolności do pracy wynosi mniej niż 30 dni kalendarzowych; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje z upływem ostatniego dnia wskazanego okresu
90-dniowego;
13) nie przedstawił zaświadczenia o niezdolności do pracy wskutek choroby, o którym mowa w art. 224 ust. 2;
14) złożył wniosek o pozbawienie statusu bezrobotnego; pozbawienie statusu bezrobotnego następuje od dnia złożenia wniosku.

2. Dla ustalenia okresu, na który następuje pozbawienie statusu bezrobotnego, uwzględniane są łącznie wszystkie niestawiennictwa w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, odmowy, niepodjęcia oraz przerwania form pomocy określonych w ustawie, o których mowa w ust. 1 pkt 2-7.

3. Po upływie 3 lat od pierwszego pozbawienia statusu bezrobotnego na okres 270 dni, liczba niestawiennictw w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, odmów, niepodjęć oraz przerwań form pomocy określonych w ustawie, o których mowa w ust. 1 pkt 2-7, dla ustalenia okresu, na który następuje pozbawienie statusu bezrobotnego, liczona jest od początku.

4. W przypadku pozbawienia statusu bezrobotnego na wskazany okres, ponowne nabycie statusu bezrobotnego może nastąpić w wyniku ponownej rejestracji, po upływie tego okresu, przy spełnieniu warunków zawartych w ustawie do ich nabycia.

5. Decyzji o pozbawieniu statusu bezrobotnego oraz decyzji o pozbawieniu statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

6. W przypadku gdy bezrobotnemu przyznano zasiłek, w tym na podstawie przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, lub państw, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronne umowy międzynarodowe o zabezpieczeniu społecznym, decyzja starosty o utracie statusu bezrobotnego oznacza także utratę prawa do tego zasiłku.

Art. 55. 1. Starosta nie może pozbawić statusu bezrobotnego kobiety w ciąży z powodu niezdolności do pracy związanej z ciążą trwającej przez nieprzerwany okres 90 dni, o którym mowa w art. 54 ust. 1 pkt 12, z wyłączeniem przypadku złożenia wniosku o pozbawienie tego statusu przez samą bezrobotną.

2. Starosta nie może pozbawić statusu bezrobotnego:
1) matki dziecka,
2) ojca dziecka,
3) bezrobotnego – członka najbliższej rodziny dziecka,
4) bezrobotnego po przyjęciu przez niego dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu przez niego dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej

– z uwagi na brak zdolności i gotowości do podjęcia zatrudnienia spowodowany opieką nad tym dzieckiem przez okres, przez który przysługiwałby im, zgodnie z odrębnymi przepisami, zasiłek macierzyński w okresie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach

urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego, z wyłączeniem przypadku złożenia wniosku o pozbawienie tego statusu przez samego bezrobotnego.

3. Starosta nie może pozbawić statusu bezrobotnego będącego członkiem założycielem spółdzielni, która została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego po dniu zarejestrowania bezrobotnego w powiatowym urzędzie pracy, w związku z uwzględnieniem przez dyrektora PUP jego wniosku o przyznanie środków na założenie spółdzielni socjalnej, do dnia podpisania umowy o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej.

Art. 56. Bezrobotny jest obowiązany zawiadomić w ciągu 7 dni powiatowy urząd pracy o podjęciu pracy lub o złożeniu wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz o zaistnieniu innych okoliczności powodujących utratę statusu bezrobotnego.

Art. 57. 1. Starosta pozbawia statusu poszukującego pracy, który:

1) nie utrzymuje kontaktu z powiatowym urzędem pracy co najmniej raz na 90 dni w celu potwierdzenia zainteresowania pomocą określoną w ustawie;
2) z własnej winy po skierowaniu nie podjął lub przerwał realizację formy pomocy określonej w ustawie, lub nie przystąpił do potwierdzenia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 90;
3) nie stawił się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, który został ustalony między poszukującym pracy a tym urzędem, i nie powiadomił w terminie 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa;
4) pobierał w Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w przepisach o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, zasiłek nabyty w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie określonym w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c oraz opuścił terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub został pozbawiony tego zasiłku przez właściwą instytucję tego państwa;
5) złożył wniosek o pozbawienie statusu poszukującego pracy.

2. Pozbawienie statusu poszukującego pracy z powodów, o których mowa w ust. 1:

1) pkt 1-3 – następuje na okres 120 dni odpowiednio:
   a) po upływie 90 dni od dnia ostatniego kontaktu z powiatowym urzędem pracy,
   b) od dnia następnego dnia po dniu skierowania albo od dnia przerwania realizacji, albo od dnia niepodjęcia działań, o których mowa w art. 90,
   c) od dnia niestawiennictwa;
2) pkt 4 – następuje od dnia zaistnienia zdarzenia, o którym mowa w tym przepisie;
3) pkt 5 – następuje od dnia złożenia wniosku.

3. Wniosek o pozbawienie statusu, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, złożony przez poszukującego pracy po skierowaniu do realizacji formy pomocy określonej w ustawie, pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 58. W przypadku śmierci bezrobotnego lub poszukującego pracy decyzje w przedmiocie statusu bezrobotnego lub poszukującego pracy wygasają.

Art. 59. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, tryb rejestracji, zakresy informacji niezbędnych do rejestracji oraz informacji gromadzonych o osobach zarejestrowanych, a także dokumenty niezbędne do ustalenia statusu i uprawnień rejestrowanych osób oraz treść oświadczenia o prawdziwości danych składanego przez bezrobotnego lub poszukującego pracy pod rygorem odpowiedzialności karnej, mając na względzie pozyskanie wszystkich koniecznych informacji mających wpływ na uprawnienia rejestrowanych osób.

Rozdział 6
Formy pomocy

Oddział 1
Przepisy ogólne

Art. 60. 1. Publiczne służby zatrudnienia świadczą pomoc w formie pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego oraz innych form pomocy określonych w ustawie.

2. Publiczne służby zatrudnienia udzielają pomocy bezrobotnemu z uwzględnieniem jego sytuacji i potrzeb, biorąc pod uwagę:

1) gotowość bezrobotnego do wejścia na rynek pracy oraz jego oddalenie od rynku pracy;
2) możliwość zastosowania form pomocy określonych w ustawie;
3) wsparcie uzyskane przez bezrobotnego w ramach funduszy europejskich;
4) pomoc udzieloną lub udzielaną ze środków publicznych przez inne instytucje lub podmioty.

Art. 61. 1. Osoby, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, pkt 2 lit. a-g, l-m oraz pkt 3-5, mogą korzystać z pomocy publicznych służb zatrudnienia na zasadach określonych w ustawie.

2. Osoby, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. h oraz i, mogą korzystać z pomocy publicznych służb zatrudnienia na zasadach określonych w ustawie, z wyłączeniem prawa do świadczeń określonych w art. 97 i art. 218 ust. 1.

3. Osoby, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. j, mogą korzystać z pomocy publicznych służb zatrudnienia dotyczącej pracy sezonowej w rozumieniu art. 88 ust. 2 na zasadach określonych w ustawie, z wyłączeniem prawa do świadczeń określonych w art. 97 i art. 218 ust. 1.

Art. 62. Powiatowy urząd pracy, świadcząc pomoc określoną w ustawie, zapewnia każdej osobie zarejestrowanej oraz każdemu pracodawcy stałą opiekę tego samego pracownika tego urzędu.

Art. 63. 1. Powiatowy urząd pracy przed skierowaniem bezrobotnego do formy pomocy określonej w ustawie, jest obowiązany dokonać weryfikacji warunków do posiadania statusu bezrobotnego w systemie teleinformatycznym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy.

2. Powiatowy urząd pracy kierując osobę zarejestrowaną do formy pomocy określonej w ustawie jest obowiązany poinformować ją o jej prawach i obowiązkach związanych
z uczestnictwem w tej formie pomocy.

3. Powiatowy urząd pracy, w szczególności przed skierowaniem bezrobotnego w ramach formy pomocy określonej w ustawie, do pracodawcy lub przedsiębiorcy, może pozyskać:

1) od organów Krajowej Administracji Skarbowej za pomocą systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy – informacje o zaległościach pracodawcy lub przedsiębiorcy z tytułu podatków lub innych należności publicznoprawnych;
2) z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy – informacje o nie dopełnieniu przez pracodawcę lub przedsiębiorcę obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, lub nie zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych pracowników lub innych osób objętych obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi;
3) od Państwowej Inspekcji Pracy – informacje, że pracodawca:
   a) został prawomocnie ukarany za wykroczenie określone w art. 402 ust. 3-5,
   b) w ciągu dwóch lat od uznania za winnego popełnienia czynu, o którym mowa w art. 402 ust. 1, został ponownie prawomocnie ukarany za podobne wykroczenie,

c) jest osobą fizyczną, karaną za popełnienie czynu z art. 218-221 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.

4. Powiatowy urząd pracy kierując osobę zarejestrowaną do formy pomocy określonej w ustawie jest obowiązany zweryfikować spełnianie przez tę osobę wymagań do wykonywania określonej pracy przewidzianych w odrębnych przepisach.

Art. 64. Bezrobotnemu do 30 roku życia powiatowy urząd pracy w okresie do 4 miesięcy od dnia rejestracji powinien przedstawić propozycję pracy albo innej formy pomocy określonej w ustawie.

Art. 65. Bezrobotny może zostać skierowany do udziału w formie pomocy określonej w ustawie, realizowanej przez inny powiatowy urząd pracy niż ten, w którym jest zarejestrowany, na warunkach określonych w porozumieniu między powiatowymi urzędami pracy.

Art. 66. Bezrobotny może być skierowany do udziału w formie pomocy określonej w ustawie do przedsiębiorcy niezatrudniającego pracownika na zasadach przewidzianych dla pracodawców.

Art. 67. 1. W ramach realizacji form pomocy określonych w ustawie osoba zarejestrowana nie może być kierowana do pracodawcy albo przedsiębiorcy będącego jej:
1) małżonkiem;
2) rodzicem;
3) rodzeństwem;
4) dzieckiem własnym lub przysposobionym, dzieckiem własnym lub przysposobionym jej małżonka lub rodzeństwa.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do innych podmiotów, do których mogą być kierowane osoby zarejestrowane w ramach form pomocy określonych w ustawie.

Art. 68. Osoba zarejestrowana, która z własnej winy przerwała realizację formy pomocy określonej w ustawie finansowanej z Funduszu Pracy, z wyłączeniem pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, nie może korzystać z tej formy pomocy przez okres 12 miesięcy od dnia jej przerwania, chyba że powodem przerwania było podjęcie pracy lub działalności gospodarczej.

Art. 69. 1. Środki przyznawane pracodawcom i przedsiębiorcom w ramach form pomocy określonych w ustawie są przyznawane zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

2. Środki przyznawane na podjęcie działalności gospodarczej, na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej, a także pożyczki na założenie działalności gospodarczej oraz usługi doradcze i szkoleniowe związane z udzielanymi pożyczkami, są przyznawane zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Art. 70. Z formy pomocy określonej w ustawie nie mogą korzystać osoby, pracodawcy, przedsiębiorcy lub inne podmioty, którzy otrzymali finansowanie tych samych kosztów z innych środków publicznych.

Art. 71. 1. Powiatowy urząd pracy publikuje przez okres 30 dni na stronie internetowej urzędu lub w innym systemie prowadzonym centralnie przez ministra właściwego do spraw pracy wykaz pracodawców, przedsiębiorców i innych podmiotów, z którymi zawarto umowy w ramach form pomocy określonych w ustawie.

2. Powiatowy urząd pracy po zakończeniu każdego roku kalendarzowego, w terminie do dnia 31 stycznia, przekazuje właściwej powiatowej radzie rynku pracy wykaz pracodawców, przedsiębiorców i innych podmiotów, o którym mowa w ust. 1.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

1) nazwę pracodawcy, przedsiębiorcy albo innego podmiotu, z którym zawarto umowę;
2) wskazanie formy pomocy;
3) liczbę utworzonych stanowisk pracy lub stanowisk utworzonych w ramach form pomocy;
4) kwotę przyznaną pracodawcy, przedsiębiorcy albo innemu podmiotowi na kształcenie ustawiczne współfinansowane ze środków KFS.

Oddział 2
Pośrednictwo pracy i poradnictwo zawodowe

Art. 72. 1. Pośrednictwo pracy polega na udzielaniu pomocy osobom zarejestrowanym i osobom niezarejestrowanym w uzyskaniu pracy oraz pracodawcom w pozyskaniu kandydatów do pracy.

2. Pośrednictwo pracy realizowane jest w szczególności poprzez:
1) pozyskiwanie i upowszechnianie ofert pracy;
2) udzielanie pracodawcom informacji o kandydatach do pracy;
3) udzielanie osobom zarejestrowanym lub osobom niezarejestrowanym informacji o ofertach pracy;
4) inicjowanie i organizowanie kontaktów osób zarejestrowanych lub osób niezarejestrowanych i pracodawców;
5) nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z osobami zarejestrowanymi i pracodawcami.

3. Urząd pracy może inicjować i organizować kontakty osób zarejestrowanych z pracodawcami w formie giełd pracy lub targów pracy, a w przypadku osób niezarejestrowanych w formie targów pracy.

4. Pracodawca zgłasza ofertę pracy do jednego powiatowego urzędu pracy.

5. Pracodawca zgłaszając ofertę pracy do powiatowego urzędu pracy może nie wyrazić zgody na podawanie do wiadomości publicznej informacji umożliwiających jego identyfikację przez osoby niezarejestrowane.

6. Oferta pracy, w związku z którą pracodawca nie wyraził zgody na podawanie do wiadomości publicznej informacji umożliwiających jego identyfikację, może być udostępniona w pełnym zakresie wyłącznie tym osobom zarejestrowanym, które spełniają wymagania określone w ofercie pracy i które powiatowy urząd pracy kieruje do pracy
u tego pracodawcy.

7. Powiatowy urząd pracy nie może przyjąć oferty pracy do realizacji, jeżeli pracodawca zawarł w ofercie pracy wymagania, które naruszają zasadę równego traktowania
w zatrudnieniu w rozumieniu przepisów prawa pracy lub mogą dyskryminować kandydatów do pracy.

8. Powiatowy urząd pracy może nie przyjąć oferty pracy, w szczególności jeżeli pracodawca w okresie 365 dni przed dniem zgłoszenia oferty pracy został ukarany lub skazany prawomocnym wyrokiem za naruszenie przepisów prawa pracy albo jest objęty postępowaniem dotyczącym naruszenia przepisów prawa pracy.

9. Odmowa przyjęcia oferty pracy przez powiatowy urząd pracy wymaga pisemnego uzasadnienia.

Art. 73. 1. Powiatowy urząd pracy w przypadku braku możliwości zrealizowania oferty pracy może przyznać pracodawcy bon ofertowy stanowiący gwarancję refundacji z Funduszu Pracy kosztów związanych ze znalezieniem osoby spełniającej wymagania określone w tej ofercie pracy, za pośrednictwem agencji zatrudnienia wybranej przez tego pracodawcę.

2. Bon ofertowy, o którym mowa w ust. 1, może być przyznany na wniosek pracodawcy zatrudniającego do 50 pracowników, jeśli urząd pracy nie zrealizował oferty pracy
w terminie określonym przez tego pracodawcę, nie krótszym jednak niż 14 dni od daty jej zgłoszenia do powiatowego urzędu pracy.

3. Agencja zatrudnienia realizująca bon ofertowy może skierować do pracodawcy

osoby, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, pkt 2 lit. a-g i k-n oraz pkt 3-5, które w okresie 6 miesięcy przed podjęciem pracy u tego pracodawcy nie wykonywały pracy w rozumieniu ustawy.

4. Powiatowy urząd pracy w ramach bonu ofertowego refunduje pracodawcy koszty, o których mowa w ust. 1, do wysokości zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, na podstawie przedstawionej przez niego faktury, jeżeli:

1) zatrudniona osoba będzie osiągała wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie, stanowiące podstawę podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym;

2) upłynął okres co najmniej 90 dni od dnia zatrudnienia przez pracodawcę osoby skierowanej przez agencję zatrudnienia.

5. Pracodawca, któremu przyznano bon ofertowy zobowiązany jest do przekazania powiatowemu urzędowi pracy danych o zatrudnionej osobie, których zakres obejmuje:

1) imię i nazwisko;

2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość.

6. Powiatowy urząd pracy pozyskuje z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy dane, o których mowa w art. 50 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w celu weryfikacji warunków, o których mowa w ust. 4.

7. Refundacja kosztów rekrutacji osoby, o której mowa w ust. 1, nie dotyczy sytuacji,
w której zatrudniona przez pracodawcę osoba jest:

1) małżonkiem, rodzicem, rodzeństwem lub dzieckiem własnym lub przysposobionym tego pracodawcy;

2) osobą, która była zatrudniona u tego pracodawcy w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających otrzymanie przez pracodawcę bonu ofertowego;

3) pracownikiem tymczasowym.

8. Pracodawca, który odmówił przyjęcia osoby skierowanej przez powiatowy urząd pracy, która spełnia wymagania określone w ofercie pracy, o której mowa w ust. 1, nie może się ubiegać o bon ofertowy przez okres 12 miesięcy od dnia odmowy.

9. Termin ważności bonu ofertowego określa powiatowy urząd pracy.

Art. 74. W zakresie pośrednictwa pracy przez pracodawcę należy rozumieć:

1) przedsiębiorcę w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców,

2) jednostkę organizacyjną, chociażby nie posiadała osobowości prawnej, posiadającą siedzibę lub oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

3) osobę fizyczną posiadającą miejsce zameldowania stałego lub czasowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

– którzy na podstawie umowy lub innego stosunku prawnego powierzają lub zamierzają powierzyć wykonywanie pracy co najmniej jednej osobie.

Art. 75. 1. Pośrednictwo pracy związane ze swobodnym przepływem pracowników na terenie państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c:

1) jest realizowane przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy oraz PCAM wyłącznie w ramach sieci EURES;

2) może być realizowane w ramach sieci EURES przez podmioty prowadzące agencje zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1 pkt 2-3 oraz ust. 2 pkt 3, po uzyskaniu akredytacji.

2. Pośrednictwo pracy w ramach sieci EURES obejmuje działania, o których mowa w art. 72 ust. 1-4, oraz inne usługi świadczone w ramach tej sieci, określone w przepisach Unii Europejskiej.

3. Z pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES mogą korzystać:

1) osoby zarejestrowane;

2) osoby niezarejestrowane;

3) pracodawcy, o których mowa w art. 74;
4) pracodawcy z państw, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c.

4. Do pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES prowadzonego przez PCAM nie stosuje się przepisów art. 241 ust. 2-6 i art. 303.

Art. 76. Akredytacja jest udzielana w następujących kategoriach:
1) kategorii A, która uprawnia do prowadzenia działań i usług, o których mowa w art. 75 ust. 2 w pełnym zakresie, albo
2) kategorii B, która uprawnia do prowadzenia działań i usług, o których mowa w art. 75 ust. 2, w niepełnym zakresie.

Art. 77. 1. Podmiot ubiegający się o udzielenie akredytacji składa do ministra właściwego do spraw pracy wniosek o udzielenie akredytacji.

2. O udzielenie akredytacji w kategorii A może ubiegać się podmiot, który spełnia następujące kryteria akredytacyjne:
1) posiada wpis do rejestru agencji zatrudnienia albo jest podmiotem, o którym mowa w art. 360 ust. 1 pkt 2-3 albo ust. 2 pkt 3;
2) spełnia warunki określone w art. 380 i art. 384-385;
3) nie jest podmiotem w stosunku do którego jest prowadzone postępowanie, które może skutkować wykreśleniem z rejestru agencji zatrudnienia na podstawie art. 372;
4) posiada stronę internetową;
5) posiada systemy teleinformatyczne umożliwiające realizację pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES zgodnie z przepisami Unii Europejskiej w zakresie sieci EURES, w postaci elektronicznej bazy ofert pracy oraz elektronicznej bazy danych osób, które poszukują pracy;
6) posiada minimum dwuletnie doświadczenie w prowadzeniu pośrednictwa pracy w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych lub w zakresie kierowania cudzoziemców do pracy do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w ciągu pięciu lat poprzedzających złożenie wniosku o udzielenie akredytacji;
7) posiada minimum roczne doświadczenie w informowaniu lub doradztwie na temat warunków życia i pracy związanych ze swobodnym przepływem pracowników w Unii Europejskiej, w ciągu dwóch lat poprzedzających złożenie wniosku o udzielenie akredytacji.

3. O udzielenie akredytacji w kategorii B może ubiegać się podmiot, który należycie uzasadni, że nie może prowadzić działań i usług, o których mowa w art. 75 ust. 2, w pełnym zakresie, oraz który spełnia następujące kryteria akredytacyjne:
1) określone w ust. 2 pkt 1-4;
2) posiada systemy teleinformatyczne umożliwiające realizację pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES w postaci:
   a) elektronicznej bazy ofert pracy, w przypadku gdy podmiot ubiegający się o udzielenie akredytacji zamierza podczas realizacji pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES udostępniać oferty pracy, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej w zakresie sieci EURES, lub
   b) elektronicznej bazy danych osób, które poszukują pracy, w przypadku gdy podmiot ubiegający się o udzielenie akredytacji zamierza podczas realizacji pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES udostępniać dane osób, które poszukują pracy, zgodnie
   z przepisami Unii Europejskiej w zakresie sieci EURES;
3) określone w ust. 2 pkt 6-7, w przypadku gdy podmiot ubiegający się o udzielenie akredytacji zamierza prowadzić wszystkie działania i usług, o których mowa w art. 75 ust. 2.

4. O ponowne udzielenie akredytacji nie może ubiegać się podmiot, z którym minister właściwy do spraw pracy rozwiązał uprzednio umowę akredytacyjną w drodze wypowiedzenia z powodu stwierdzenia, w wyniku kontroli przeprowadzonej przez wojewodę, dyrektora WUP lub Państwową Inspekcję Pracy, naruszenia przez podmiot

przepisów ustawy lub umowy akredytacyjnej i nie usunięcia przez podmiot tych naruszeń w wyznaczonym terminie, a od dnia rozwiązania tej umowy nie upłynęło dwa lata.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony w postaci elektronicznej.

6. Wniosek w postaci elektronicznej składany jest z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

Art. 78. 1. Minister właściwy do spraw pracy zawiera umowę akredytacyjną z podmiotem spełniającym kryteria akredytacyjne, o których mowa w art. 77 ust. 2 albo 3.

2. Minister właściwy do spraw pracy udziela akredytacji podmiotowi dokonując wpisu do rejestru podmiotów akredytowanych, po uprzednim wejściu w życie umowy akredytacyjnej.

3. Minister właściwy do spraw pracy wydaje podmiotowi zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru podmiotów akredytowanych.

4. Zmiana formy prawnej lub oznaczenia podmiotu lub adresu jego siedziby lub zakresu działań i usług, o których mowa w art. 75 ust. 2, nie skutkuje pozbawieniem podmiotu akredytacji.

Art. 79. 1. Rejestr podmiotów akredytowanych prowadzi minister właściwy do spraw pracy.

2. Rejestr podmiotów akredytowanych jest jawny i może być prowadzony w systemie teleinformatycznym.

Art. 80. Podmiot, któremu udzielono akredytacji, finansuje realizację działań sieci EURES, w tym pośrednictwo pracy prowadzone w ramach tej sieci, z własnych środków lub ze środków pozyskanych z zewnętrznych źródeł finansowania.

Art. 81. 1. Pozbawienie akredytacji następuje po:

1) rozwiązaniu umowy akredytacyjnej w trybie wypowiedzenia przez ministra właściwego do spraw pracy lub podmiot, któremu udzielono akredytacji, albo

2) wygaśnięciu umowy akredytacyjnej po zakończeniu okresu, na jaki została zawarta.

2. Minister właściwy do spraw pracy może wypowiedzieć umowę akredytacyjną, wskazując przyczynę jej wypowiedzenia.

3. Minister właściwy do spraw pracy wypowiada umowę akredytacyjną w przypadku, gdy podmiot, któremu udzielono akredytacji:

1) przestał spełniać kryteria akredytacyjne, o których mowa w art. 77 ust. 2 albo 3, lub

2) naruszył przepisy ustawy lub umowy akredytacyjnej i nie usunął tych naruszeń w wyznaczonym terminie.

4. Okoliczności, o których mowa w ust. 3, stwierdza minister właściwy do spraw pracy, wojewoda, dyrektor WUP lub Państwowa Inspekcja Pracy.

5. Wojewoda, dyrektor WUP lub Państwowa Inspekcja Pracy niezwłocznie powiadamiają ministra właściwego do spraw pracy o okolicznościach, o których mowa w ust. 3, stwierdzonych w wyniku kontroli.

6. Minister właściwy do spraw pracy wykreśla podmiot, który pozbawiono akredytacji, z rejestru podmiotów akredytowanych, niezwłocznie po rozwiązaniu lub wygaśnięciu umowy akredytacyjnej.

Art. 82. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb naboru wniosków o udzielenie akredytacji, odmowy jej udzielenia, a także minimalny zakres umowy akredytacyjnej, okresy na jakie jest udzielana i warunki jej przedłużania, zakres danych w zaświadczeniu o dokonaniu wpisu podmiotu
do rejestru podmiotów akredytowanych oraz obowiązki informacyjne w zakresie dostępu do treści zawartych umów akredytacyjnych, mając na względzie zapewnienie

prawidłowej realizacji zadań określonych w ustawie oraz w przepisach Unii Europejskiej w zakresie sieci EURES przez podmiot, któremu udzielono akredytacji.

Art. 83. 1. Poradnictwo zawodowe polega na udzielaniu osobom zarejestrowanym pomocy w wyborze lub zmianie zawodu, miejsca pracy, kierunku kształcenia lub szkolenia, a także w planowaniu rozwoju zawodowego.

2. Poradnictwo zawodowe realizowane jest w szczególności poprzez:

1) udzielanie informacji o rynku pracy, zawodach, możliwościach kształcenia i szkolenia;
2) udzielanie porad zawodowych w zakresie możliwości rozwoju zawodowego, w tym pomocy w określeniu kompetencji, umiejętności, zainteresowań, uzdolnień i doświadczenia zawodowego oraz w zakresie umiejętności niezbędnych przy poszukiwaniu pracy i samozatrudnieniu.

3. Poradnictwo zawodowe jest świadczone w formie porady indywidualnej lub grupowej.

4. Koszt prowadzenia zajęć w ramach porad grupowych wymagających specjalistycznej wiedzy, którą nie dysponują pracownicy powiatowego urzędu pracy, może być finansowany ze środków Funduszu Pracy.

5. Powiatowy urząd pracy może finansować koszt organizacji porady grupowej, której program przewiduje co najmniej 5 dni zajęć w wymiarze nie mniejszym niż 5 godzin dziennie, do wysokości stanowiącej 5% wysokości zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 2, za każdy dzień, łącznie nie więcej jednak niż 30% wysokości tego zasiłku.

Art. 84. 1. Z form pomocy, świadczonych przez powiatowy urząd pracy, o których mowa w art. 83 ust. 2 pkt 1, mogą korzystać także osoby niezarejestrowane, o ile ukończyły 18 lat.

2. Z form pomocy świadczonych przez wojewódzki urząd pracy, o których mowa w art. 83 ust. 2, mogą korzystać osoby zarejestrowane oraz osoby niezarejestrowane, o ile ukończyły 18 lat.

Art. 85. 1. Powiatowy urząd pracy, udzielając pomocy określonej w ustawie, może przygotować dla osoby zarejestrowanej, przy jej udziale, indywidualny plan działania, który obejmuje formy pomocy określone w ustawie możliwe do zastosowania wobec niej przez urząd pracy oraz działania, które ta osoba zobowiązana jest zrealizować samodzielnie.

2. Przygotowanie indywidualnego planu działania jest obowiązkowe dla:

1) bezrobotnego pozostającego w rejestrze powiatowego urzędu pracy łącznie przez okres ponad 120 dni w okresie ostatnich 180 dni;
2) długotrwale bezrobotnego.

3. Indywidualny plan działania dla długotrwale bezrobotnego, poza formami pomocy i działaniami, o których mowa w ust. 1, może obejmować działania realizowane na rzecz długotrwale bezrobotnych przez inne instytucje lub podmioty, na podstawie porozumienia o współpracy, o którym mowa w art. 191, lub na skutek zlecenia, o którym mowa w art. 190.

4. Powiatowy urząd pracy w okresie realizacji indywidualnego planu działania kontaktuje się z osobą zarejestrowaną co najmniej raz na 60 dni, a w przypadku długotrwale bezrobotnego co najmniej raz na 30 dni, w celu monitorowania sytuacji i postępów w realizacji działań przewidzianych w indywidualnym planie działania.

5. Kontakt z osobą zarejestrowaną, o którym mowa w ust. 4, może być realizowany w formie spotkania, rozmowy telefonicznej albo wymiany informacji drogą elektroniczną lub pocztową.

6. Indywidualny plan działania może być modyfikowany stosownie do zmieniającej się sytuacji osoby zarejestrowanej.

7. Jeżeli w wyniku realizacji indywidualnego planu działania nie udało się doprowadzić osoby zarejestrowanej do podjęcia pracy, powiatowy urząd pracy dokonuje analizy realizacji indywidualnego planu działania, ustala przyczyny niepowodzenia i przygotowuje przy udziale osoby zarejestrowanej nowy indywidualny plan działania.

Art. 86. Minister właściwy do spraw pracy określi w drodze rozporządzenia szczegółowe warunki realizacji, tryb i sposoby świadczenia przez publiczne służby zatrudnienia i PCAM pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, uwzględniając zakres pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, konieczność zapewnienia respektowania praw osób korzystających z tych form pomocy oraz ujednolicenie ich realizacji przez urzędy pracy i PCAM.

Oddział 3
Rozwój zasobów ludzkich

Art. 87. 1. W przypadku braku propozycji odpowiedniej pracy powiatowy urząd pracy może udzielić bezrobotnemu pomocy w nabywaniu wiedzy i umiejętności, zwiększających szanse na podjęcie i utrzymanie pracy lub działalności gospodarczej, poprzez finansowanie z Funduszu Pracy:

1) na wniosek bezrobotnego wybranego przez niego szkolenia;
2) szkolenia zamawianego przez urząd pracy na podstawie trójstronnej umowy szkoleniowej lub w oparciu o diagnozę zapotrzebowania na zawody, umiejętności i kwalifikacje;
3) kosztów potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub kosztów uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności;
4) pożyczki edukacyjnej na sfinansowanie kształcenia, szkolenia, potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności.

2. Powiatowy urząd pracy w celu udzielenia pomocy, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, wydaje bezrobotnemu skierowanie. Skierowanie może być poprzedzone wydaniem bonu szkoleniowego, o którym mowa w art. 139 ust. 1.

3. Powiatowy urząd pracy w celu udzielenia pomocy, o której mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, zawiera z bezrobotnym umowę.

4. Pierwszeństwo w uzyskaniu pomocy, o której mowa w ust. 1, mają długotrwale bezrobotni lub bezrobotni bez kwalifikacji zawodowych.

5. Szkolenia, o których mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1 i art. 139 ust. 1, a także szkolenie finansowane w ramach pożyczki szkoleniowej, o której mowa w art. 97 ust. 1, mogą być realizowane w formie kursu lub warsztatu szkoleniowego.

Art. 88. Powiatowy urząd pracy może na wniosek bezrobotnego sfinansować wybrane przez niego szkolenie, jeżeli uzasadni on celowość tego szkolenia, a jego koszt w części finansowanej przez powiatowy urząd pracy w danym roku nie przekroczy 300% przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 89. Łączne koszty należne instytucjom szkoleniowym, instytucjom potwierdzającym nabycie wiedzy i umiejętności, instytucjom wydającym dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, finansowane z Funduszu Pracy w ramach pomocy udzielonej bezrobotnemu, o której mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1, art. 93 oraz art. 139 ust. 1, nie mogą przekroczyć 450% przeciętnego wynagrodzenia na jedną osobę w okresie kolejnych trzech lat.

Art. 90. 1. Powiatowy urząd pracy może sfinansować bezrobotnemu szkolenie lub szkolenie wraz z potwierdzeniem nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskaniem dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, na podstawie trójstronnej umowy szkoleniowej, zawieranej między powiatowym urzędem pracy, pracodawcą i instytucją szkoleniową.

2. W ramach trójstronnej umowy szkoleniowej:

1) powiatowy urząd pracy finansuje należność dla instytucji szkoleniowej do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia, a w przypadkach uzasadnionych wymogami rynku

pracy dodatkowo koszty potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności do wysokości przeciętnego wynagrodzenia;
2) instytucja szkoleniowa jest obowiązana dostosować program szkolenia do potrzeb pracodawcy;
3) pracodawca jest obowiązany do zatrudnienia bezrobotnego w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres 6 miesięcy odpowiednio po zakończeniu szkolenia lub potwierdzeniu nabycia wiedzy i umiejętności, lub uzyskaniu dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności.

3. Niewywiązanie się pracodawcy z warunku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, lub naruszenie innych warunków umowy powoduje obowiązek zwrotu należności wypłaconej instytucji szkoleniowej lub potwierdzającej nabycie wiedzy i umiejętności, lub wydającej dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty należności od dnia jej wypłaty, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

4. W przypadku utrzymania zatrudnienia bezrobotnego przez okres krótszy niż 6 miesięcy pracodawca zwraca wypłaconą należność w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia jej wypłaty, w terminie 30 dnia od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

Art. 91. Osoba, która nie podjęła lub przerwała zatrudnienie przewidziane w ramach trójstronnej umowy szkoleniowej, nie może korzystać z tej formy pomocy przez okres 12 miesięcy od dnia niepodjęcia lub przerwania zatrudnienia, chyba że powodem niepodjęcia lub przerwania było trwające co najmniej miesiąc zatrudnienie u innego pracodawcy lub prowadzenie działalności gospodarczej.

Art. 92. 1. W przypadkach uzasadnionych potrzebami rynku pracy powiatowy urząd pracy w oparciu o diagnozę zapotrzebowania na zawody, umiejętności lub kwalifikacje na rynku pracy, może sfinansować dla grupy bezrobotnych realizację szkolenia, potwierdzenie nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskanie dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności.

2. W przypadku szkolenia, o którym mowa w ust. 1, powiatowy urząd pracy finansuje należność dla instytucji szkoleniowej dla jednego uczestnika do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia.

3. Koszty potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, o których mowa w ust. 1, są finansowane do wysokości przeciętnego wynagrodzenia dla jednej osoby.

Art. 93. Powiatowy urząd pracy, na wniosek bezrobotnego, może sfinansować, do wysokości przeciętnego wynagrodzenia, koszty potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności.

Art. 94. 1. Osoba, która z własnej winy po skierowaniu nie podjęła lub nie ukończyła szkolenia, o którym mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1 oraz art. 139 ust. 1, lub z własnej winy nie przystąpiła do potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 92 ust. 1 i art. 93, jest obowiązana do zwrotu sfinansowanych z Funduszu Pracy należności dla instytucji szkoleniowych, potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności lub wydających dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, oraz kosztów badań lekarskich lub psychologicznych, o których mowa w art. 195 ust. 1 i kosztów ubezpieczenia, o którym mowa w art. 218 ust. 7, z wyjątkiem przypadku, gdy przyczyną było trwające co najmniej miesiąc zatrudnienie lub prowadzenie działalności gospodarczej.

2. Uczestnik szkolenia, który po otrzymaniu skierowania na szkolenie przez urząd pracy utracił status bezrobotnego lub poszukującego pracy ma prawo do ukończenia tego szkolenia bez konieczności ponoszenia jego kosztów.

Art. 95. Bezrobotny biorący udział w szkoleniu finansowanym na podstawie umów z innym podmiotem niż powiatowy urząd pracy, jest obowiązany powiadomić powiatowy urząd pracy o udziale w tym szkoleniu co najmniej na 7 dni przed dniem jego rozpoczęcia.

Art. 96. 1. Powiatowy urząd pracy, w celu zapewnienia najwyższej jakości pomocy, zamawia usługi w instytucji szkoleniowej, instytucji potwierdzającej nabycie wiedzy i umiejętności lub instytucji wydającej dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, mając na uwadze zasady konkurencyjności, równego traktowania i przejrzystości.

2. Finansowanie szkolenia realizowane jest na podstawie umowy z dyrektorem PUP, a w przypadku realizatora szkolenia będącego jednostką założoną i prowadzoną przez starostę właściwego dla powiatowego urzędu pracy, na podstawie porozumienia. Płatność jest dokonywana przelewem na rachunek bankowy realizatora szkolenia.

3. W przypadku potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności, lub uzyskiwania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności, płatność jest dokonywana przelewem na rachunek bankowy realizatora działań.

Art. 97. 1. Dyrektor PUP może, na wniosek bezrobotnego, udzielić mu pożyczki edukacyjnej na sfinansowanie z Funduszu Pracy należności dla instytucji prowadzącej kształcenie lub instytucji szkoleniowej, instytucji potwierdzającej nabycie wiedzy i umiejętności lub instytucji wydającej dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, w celu poprawy jego sytuacji na rynku pracy.

2. Pożyczka, o której mowa w ust. 1, jest nieoprocentowana i udzielana do wysokości 400% przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu podpisania umowy pożyczki.

3. Okres spłaty pożyczki rozpoczyna się po upływie miesiąca od ukończenia objętych pożyczką działań, a w przypadku działań dłuższych niż 24 miesiące, po 24 miesiącach od ich rozpoczęcia.

4. Okres spłaty pożyczki nie może przekroczyć 18 miesięcy.

5. W przypadku wykorzystania pożyczki na cele inne niż określone w umowie, niepodjęcia lub nieukończenia kształcenia, szkolenia, nieprzystąpienia do procesu potwierdzenia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności z własnej winy, pożyczka podlega zwrotowi w całości wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty pożyczki od dnia jej wypłaty, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

6. Dyrektor PUP umarza 20% pożyczki, jeśli pożyczkobiorca ukończył objęte pożyczką kształcenie, szkolenie, proces potwierdzenia wiedzy i umiejętności lub uzyskał dokument potwierdzający nabycie wiedzy i umiejętności oraz spłacił w terminie 80% pożyczki.

Art. 98. Pomoc w nabywaniu wiedzy i umiejętności, o której mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1, art. 93, art. 97 ust. 1 i art. 139 ust. 1, może być udzielona poszukującemu pracy, którego przychód w miesiącu poprzedzającym wnioskowanie o udzielenie formy pomocy nie przekracza wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Przepisy art. 89 stosuje się odpowiednio.

Art. 99. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb realizacji przez powiatowe urzędy pracy pomocy bezrobotnym w nabywaniu wiedzy i umiejętności, w tym:

1) elementy wniosków o udzielenie pomocy i tryb ich rozpatrywania,
2) elementy skierowania na szkolenie,
3) elementy umowy z bezrobotnym o finansowanie kosztów potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub kosztów uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy
   i umiejętności,
4) sposób i kryteria wyboru instytucji szkoleniowej,

5) tryb realizacji i elementy umowy lub porozumienia między powiatowym urzędem pracy a instytucją szkoleniową,
6) tryb realizacji i elementy trójstronnej umowy szkoleniowej,
7) tryb realizacji i elementy umowy z bezrobotnym o udzielenie pożyczki edukacyjnej,
8) prowadzenie ewaluacji i dokumentacji realizacji pomocy

– mając na względzie konieczność ujednolicenia procedur realizacji pomocy, a także konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy z zasadami przyznawania pomocy de minimis.

Art. 100. 1. Powiatowy urząd pracy może skierować bezrobotnego do odbycia stażu do organizatora stażu będącego:
1) pracodawcą,
2) przedsiębiorcą niezatrudniającym pracowników,
3) organizacją pozarządową,
4) rolniczą spółdzielnią produkcyjną,
5) pełnoletnią osobą fizyczną, zamieszkującą i prowadzącą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, osobiście i na własny rachunek, działalność w zakresie produkcji roślinnej lub zwierzęcej, w tym ogrodniczej, sadowniczej, pszczelarskiej i rybnej, w pozostającym w jej posiadaniu gospodarstwie rolnym obejmującym obszar użytków rolnych o powierzchni przekraczającej 2 ha przeliczeniowe lub prowadzącej dział specjalny produkcji rolnej, o którym mowa w ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 r. poz. 2336 oraz z 2018 r. poz. 650 i 858)

– o ile organizator zobowiąże się zatrudnić bezrobotnego po odbyciu stażu w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej równy okresowi stażu.

2. Staż może trwać od 3 do 6 miesięcy.

3. Staż odbywa się na podstawie umowy zawartej przez dyrektora PUP z organizatorem stażu, uwzględniającej zobowiązanie do zatrudnienia bezrobotnego, o którym mowa w ust. 1, według przygotowanego przez organizatora stażu programu określonego w umowie. Przy ustalaniu programu powinny być uwzględnione predyspozycje psychofizyczne i zdrowotne, wykształcenie oraz dotychczasowa wiedza i umiejętności bezrobotnego.

4. Program stażu powinien określać:
1) nazwę zawodu lub specjalności, której program dotyczy;
2) stanowisko pracy, na którym bezrobotny odbywać będzie staż;
3) zakres zadań wykonywanych przez bezrobotnego;
4) zakres wiedzy lub umiejętności zawodowych przewidzianych do opanowania;
5) sposób potwierdzenia zdobytej wiedzy lub umiejętności zawodowych;
6) opiekuna stażysty.

5. Z wnioskiem o zawarcie umowy o zorganizowanie stażu może wystąpić organizator stażu, o którym mowa w ust. 1, albo bezrobotny na warunkach określonych w art. 140.

Art. 101. 1. U organizatora stażu będącego pracodawcą staż mogą odbywać bezrobotni w liczbie nieprzekraczającej liczby pracowników zatrudnionych u niego w dniu składania wniosku w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

2. U organizatora stażu, który nie jest pracodawcą, lub w dniu składania wniosku zatrudnia pracownika lub pracowników w łącznym wymiarze nieprzekraczającym jednego etatu, staż może odbywać jeden bezrobotny.

3. Bezrobotny nie może odbywać stażu u tego samego organizatora, u którego wcześniej odbywał staż, był zatrudniony, w tym jako pracownik młodociany w celu przygotowania zawodowego, lub odbywał przygotowanie zawodowe dorosłych, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Bezrobotny może odbyć staż u tego samego organizatora, jeśli od dnia zakończenia poprzedniego stażu, zatrudnienia lub przygotowania zawodowego dorosłych u tego organizatora upłynęło co najmniej 24 miesiące. Łączny okres staży realizowanych

przez bezrobotnego u tego samego organizatora nie może przekroczyć 12 miesięcy.

5. Łączny okres staży odbywanych przez bezrobotnego nie może przekroczyć 24 miesięcy.

Art. 102. 1. Przed powierzeniem bezrobotnemu wykonania zadań przewidzianych programem stażu organizator stażu:

1) na własny koszt kieruje bezrobotnego na wstępne badania lekarskie, na zasadach przewidzianych dla pracowników;
2) zapoznaje bezrobotnego z obowiązującym regulaminem pracy;
3) przekazuje bezrobotnemu na piśmie zakres obowiązków i uprawnień oraz program stażu.

2. Na zasadach przewidzianych dla pracowników organizator stażu jest obowiązany zapewnić bezrobotnemu odbywającemu staż:

1) bezpieczne i higieniczne warunki odbywania stażu;
2) szkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych;
3) odzież i obuwie robocze, środki ochrony indywidualnej, niezbędne środki higieny osobistej oraz profilaktyczne posiłki i napoje;
4) profilaktyczną ochronę zdrowia;
5) okresy odpoczynku;
6) ochronę przed mobbingiem.

3. Organizator stażu jest obowiązany przestrzegać zasady równego traktowania i nie może dyskryminować bezrobotnego odbywającego staż ze względu na płeć, wiek, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, orientację seksualną, przekonania polityczne, przynależność związkową lub do organizacji pracodawców.

4. W przypadku:

1) przerwania realizacji stażu przez dyrektora PUP z powodu nierealizowania przez organizatora programu stażu,
2) przerwania stażu przez organizatora stażu bez uzasadnionej przyczyny,
3) niewywiązania się przez organizatora stażu z obowiązku zatrudnienia i utrzymania w zatrudnieniu bezrobotnego, z wyjątkiem rozwiązania umowy o pracę przez bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, albo wygaśnięcia stosunku pracy w okresie objętym umową

– organizator stażu nie może korzystać z form pomocy określonych w ustawie, z wyłączeniem pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, przez okres 12 miesięcy odpowiednio od dnia przerwania realizacji stażu przez dyrektora PUP, przerwania stażu przez organizatora stażu, zakończenia stażu w przypadku niewywiązania się przez organizatora z obowiązku zatrudnienia bezrobotnego lub rozwiązania stosunku pracy przez organizatora stażu.

Art. 103. 1. Bezrobotny w trakcie odbywania stażu jest obowiązany:

1) przestrzegać ustalonego przez organizatora rozkładu czasu pracy;
2) sumiennie i starannie wykonywać zadania objęte programem stażu oraz stosować się do poleceń organizatora stażu i opiekuna stażysty, o ile nie są one sprzeczne z prawem;
3) przestrzegać przepisów i zasad obowiązujących u organizatora stażu, w szczególności regulaminu pracy, tajemnicy służbowej, zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych.

2. Na zasadach przewidzianych dla pracowników bezrobotny odbywający staż może wziąć udział w podróży służbowej i szkoleniu zorganizowanym z inicjatywy organizatora stażu lub za jego zgodą.

3. Bezrobotny, który w trakcie odbywania stażu utracił status osoby bezrobotnej z powodu nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, o której mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ma prawo do ukończenia tego stażu zgodnie z programem po zarejestrowaniu się

w powiatowym urzędzie pracy jako poszukujący pracy, o ile nie pozostaje w zatrudnieniu.

Art. 104. 1. Czas realizacji programu stażu przez bezrobotnego odbywającego staż nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy. Czas realizacji programu stażu bezrobotnego będącego osobą niepełnosprawną nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 40 godzin tygodniowo, a bezrobotnego będącego osobą niepełnosprawną zaliczoną do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo.

2. Bezrobotny nie może odbywać stażu w niedziele i święta, w porze nocnej, w systemie pracy zmianowej ani w godzinach nadliczbowych.

3. Powiatowy urząd pracy może wyrazić zgodę na realizację stażu w niedzielę i święta, w porze nocnej lub w systemie pracy zmianowej, o ile charakter pracy w danym zawodzie wymaga takiego rozkładu czasu pracy.

4. Na wniosek bezrobotnego odbywającego staż organizator stażu jest obowiązany do udzielenia dni wolnych w wymiarze 2 dni po odbyciu każdych 30 dni kalendarzowych odbywania stażu. Za ostatnie 30 dni odbywania stażu organizator jest obowiązany udzielić dni wolnych przed upływem terminu zakończenia stażu.

Art. 105. 1. Nadzór nad odbywaniem stażu przez bezrobotnego sprawuje powiatowy urząd pracy.

2. Organizator stażu po zakończeniu stażu wydaje bezrobotnemu opinię zawierającą informacje o realizowanych przez niego zadaniach oraz nabytej wiedzy i umiejętnościach. Dyrektor PUP wydaje bezrobotnemu zaświadczenie o odbyciu stażu.

Art. 106. 1. Powiatowy urząd pracy może na wniosek pracodawcy skierować do niego bezrobotnego do odbycia przygotowania zawodowego dorosłych, w celu nabycia kwalifikacji lub wiedzy i umiejętności zawodowych, potwierdzonych dokumentami, o których mowa w art. 108 ust. 3 i art. 109 ust. 3.

2. Przygotowanie zawodowe dorosłych odbywa się w formie:

1) praktycznej nauki zawodu dorosłych umożliwiającej przystąpienie do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie lub egzaminu czeladniczego;
2) przyuczenia do pracy dorosłych mającego na celu zdobycie wybranych kwalifikacji zawodowych lub wiedzy i umiejętności, niezbędnych do wykonywania określonych zadań zawodowych, właściwych dla zawodu występującego w klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy.

3. Przygotowanie zawodowe dorosłych jest realizowane na podstawie umowy o realizację przygotowania zawodowego dorosłych zawieranej między dyrektorem PUP a pracodawcą albo między dyrektorem PUP, pracodawcą i instytucją szkoleniową.

4. U pracodawcy przygotowanie zawodowe dorosłych mogą odbywać bezrobotni w liczbie nieprzekraczającej liczby pracowników zatrudnionych u niego w dniu składania wniosku w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

5. U przedsiębiorcy niezatrudniającego pracowników lub u pracodawcy, który w dniu składania wniosku zatrudnia pracownika lub pracowników w łącznym wymiarze nieprzekraczającym jednego etatu, przygotowanie zawodowe może odbywać jeden bezrobotny.

6. Praktyczna nauka zawodu dorosłych trwa od 6 do 12 miesięcy, a przyuczenie do pracy dorosłych trwa od 3 do 6 miesięcy.

Art. 107. 1. Przygotowanie zawodowe dorosłych jest realizowane według programu ukierunkowanego na nabywanie wiedzy i umiejętności, niezbędnych do wykonywania zadań zawodowych, przygotowanego przez pracodawcę lub instytucję szkoleniową we współpracy z pracodawcą. Integralną częścią programu jest egzamin lub egzaminy, o których mowa w art. 108 ust. 2 i art. 109 ust. 2.

2. Na czas realizacji programu pracodawca określa stanowisko pracy przeznaczone dla uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych i zakres wykonywanych na nim zadań oraz wyznacza opiekuna uczestnika spełniającego wymogi określone w przepisach

wykonawczych wydanych na podstawie art. 117.

3. Po podpisaniu umowy, a przed powierzeniem wykonania zadań przewidzianych programem, pracodawca:

1) na własny koszt kieruje uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych na wstępne badania lekarskie, na zasadach przewidzianych dla pracowników;
2) zapoznaje uczestnika z obowiązującym regulaminem pracy;
3) przekazuje uczestnikowi na piśmie zakres obowiązków i uprawnień oraz program przygotowania zawodowego dorosłych.

4. W przypadku przerwania realizacji przygotowania zawodowego dorosłych przez dyrektora PUP z powodu nierealizowania przez pracodawcę programu przygotowania zawodowego dorosłych lub przerwania przez pracodawcę przygotowania zawodowego dorosłych bez uzasadnionej przyczyny, pracodawca nie może korzystać z form pomocy określonych w ustawie, z wyłączeniem pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, przez okres 12 miesięcy od dnia przerwania realizacji przygotowania zawodowego dorosłych.

Art. 108. 1. Program praktycznej nauki zawodu dorosłych uwzględnia wymagania określone w podstawie programowej kształcenia w zawodach lub standardy wymagań będące podstawą przeprowadzania egzaminu czeladniczego.

2. Praktyczna nauka zawodu dorosłych kończy się:

1) egzaminami potwierdzającymi kwalifikacje w zawodzie, przeprowadzanymi przez okręgową komisję egzaminacyjną, zgodnie z przepisami rozdziału 3b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198, 2203 i 2361), albo
2) egzaminem czeladniczym przeprowadzanym przez komisje egzaminacyjne izb rzemieślniczych, zgodnie z przepisami w sprawie egzaminów na tytuły czeladnika i mistrza w zawodzie.

3. Uczestnik praktycznej nauki zawodu dorosłych, który zdał egzaminy potwierdzające kwalifikacje w zawodzie lub egzamin czeladniczy, otrzymuje odpowiednio świadectwa potwierdzające kwalifikacje w zawodzie lub dyplom potwierdzający kwalifikacje zawodowe albo świadectwo czeladnicze zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 2.

Art. 109. 1. Program przyuczenia do pracy dorosłych uwzględnia wymagania określone w podstawie programowej kształcenia w zawodach lub wymagania określone w innych źródłach informacji zawodowych.

2. Przyuczenie do pracy dorosłych kończy się:

1) egzaminem sprawdzającym przeprowadzanym przez komisję egzaminacyjną izby rzemieślniczej, wskazaną przez powiatowy urząd pracy instytucję szkoleniową lub inną instytucję uprawnioną do przeprowadzania egzaminów, albo
2) egzaminem lub egzaminami potwierdzającymi kwalifikacje w zawodzie, przeprowadzanymi przez okręgową komisję egzaminacyjną, jeżeli program przyuczenia do pracy uwzględnia wymagania określone w podstawie programowej kształcenia w zawodach.

3. Uczestnik przyuczenia do pracy dorosłych, który zdał:

1) egzamin sprawdzający, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 – otrzymuje zaświadczenie potwierdzające nabytą wiedzę i umiejętności, albo
2) egzamin lub egzaminy, o których mowa w ust. 2 pkt 2 – otrzymuje świadectwa potwierdzające kwalifikacje w zawodzie.

Art. 110. 1. Wymiar czasu odbywania przygotowania zawodowego dorosłych nie może przekraczać 8 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, w przyjętym okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 6 miesięcy. Wymiar czasu odbywania przygotowania zawodowego dorosłych bezrobotnego będącego osobą niepełnosprawną nie może przekraczać 8 godzin na dobę i 40 godzin tygodniowo, a bezrobotnego będącego osobą niepełnosprawną zaliczoną do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności nie może przekraczać 7 godzin na dobę i 35 godzin tygodniowo.

2. Bezrobotny nie może odbywać przygotowania zawodowego dorosłych w niedziele i święta, w porze nocnej, w systemie pracy zmianowej ani w godzinach nadliczbowych.

3. Powiatowy urząd pracy może wyrazić zgodę na odbywanie przygotowania zawodowego dorosłych w niedzielę i święta, w porze nocnej lub w systemie pracy zmianowej, o ile charakter pracy w danym zawodzie wymaga takiego rozkładu czasu pracy.

Art. 111. 1. Nabywanie umiejętności praktycznych obejmuje co najmniej 80% czasu odbywania przygotowania zawodowego dorosłych i jest realizowane u pracodawcy.

2. Pracodawca zapewnia warunki umożliwiające nabycie wiedzy teoretycznej prowadząc kształcenie teoretyczne bezpośrednio u siebie lub kierując uczestnika do instytucji szkoleniowej wskazanej przez powiatowy urząd pracy. W przypadku gdy kształcenie teoretyczne realizuje instytucja szkoleniowa, pracodawca jest obowiązany udzielić uczestnikowi przygotowania zawodowego dorosłych czasu wolnego na uczestnictwo w zajęciach w wymiarze przewidzianym programem.

3. W przypadku gdy pracodawca nie może zapewnić warunków do zrealizowania w pełni programu praktycznej nauki zawodu dorosłych, możliwe jest zrealizowanie części tego programu przez wskazaną przez powiatowy urząd pracy placówkę kształcenia praktycznego lub placówkę kształcenia ustawicznego, działające na podstawie art. 117 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, w wymiarze nieprzekraczającym 20% czasu programu.

Art. 112. 1. Pracodawca:

1) realizuje program przygotowania zawodowego dorosłych i prowadzi dokumentację tej realizacji;

2) na zasadach przewidzianych dla pracowników zapewnia uczestnikowi przygotowania zawodowego dorosłych:

a) bezpieczne i higieniczne warunki realizacji programu przygotowania zawodowego dorosłych,

b) szkolenia w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych,

c) odzież i obuwie robocze, środki ochrony indywidualnej oraz niezbędne środki higieny osobistej oraz profilaktyczne posiłki i napoje,

d) profilaktyczną ochronę zdrowia,

e) okresy odpoczynku,

f) ochronę przed mobbingiem;

3) po zakończeniu zajęć przewidzianych programem wydaje uczestnikowi zaświadczenie o ukończeniu przygotowania zawodowego dorosłych.

2. Na wniosek uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych pracodawca jest obowiązany do udzielenia dni wolnych w wymiarze 2 dni po odbyciu każdych 30 dni kalendarzowych przygotowania zawodowego dorosłych. Za ostatni miesiąc odbywania przygotowania zawodowego dorosłych pracodawca jest obowiązany udzielić dni wolnych przed upływem terminu zakończenia przygotowania zawodowego dorosłych.

Art. 113. 1. Uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych jest obowiązany:

1) brać udział w zajęciach i egzaminach przewidzianych programem przygotowania zawodowego dorosłych i przestrzegać ustalonego przez organizatora rozkładu czasu pracy;

2) sumiennie i starannie wykonywać powierzone zadania przewidziane programem przygotowania zawodowego dorosłych oraz stosować się do poleceń pracodawcy i opiekuna, o ile nie są one sprzeczne z prawem;

3) przestrzegać przepisów i zasad obowiązujących u pracodawcy i w instytucji szkoleniowej, w szczególności regulaminu pracy, tajemnicy służbowej, zasad bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych.

2. Uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych, który z własnej winy przerwał realizację tej formy pomocy lub nie przystąpił do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie, egzaminu czeladniczego lub egzaminu sprawdzającego, jest obowiązany do zwrotu kosztów przygotowania zawodowego dorosłych poniesionych z Funduszu Pracy,

z wyjątkiem sytuacji gdy powodem przerwania programu przygotowania zawodowego dorosłych lub nieprzystąpienia do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie, egzaminu czeladniczego lub egzaminu sprawdzającego było podjęcie zatrudnienia lub działalności gospodarczej.

3. Uczestnikowi przygotowania zawodowego dorosłych przysługuje jednorazowa premia motywacyjna z Funduszu Pracy po ukończeniu programu i zdaniu, w terminie 12 miesięcy od ukończenia programu, egzaminu lub egzaminów, o których mowa w art. 108 ust. 2 lub art. 109 ust. 2, wypłacana przez powiatowy urząd pracy w wysokości 150 zł za każdy pełny miesiąc zrealizowanego programu przygotowania zawodowego dorosłych. Kwota premii podlega waloryzacji na zasadach określonych w art. 211 ust. 1.

4. Premia, o której mowa w ust. 3, jest przyznawana na wniosek uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych złożony w terminie do 3 miesięcy od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu lub egzaminów. Do wniosku należy dołączyć kopię dyplomu, świadectwa lub zaświadczenia, potwierdzającego zdanie egzaminu lub egzaminów.

5. W przypadku podjęcia zatrudnienia lub działalności gospodarczej w trakcie realizacji przygotowania zawodowego dorosłych, uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych ma prawo do jego ukończenia i uzyskania premii, o której mowa w ust. 3.

6. W przypadku, o którym mowa w ust. 5, stypendium nie przysługuje od dnia podjęcia zatrudnienia lub działalności gospodarczej.

Art. 114. Powiatowy urząd pracy refunduje z Funduszu Pracy pracodawcy, z którym zawarł umowę o realizację przygotowania zawodowego dorosłych, określone w umowie wydatki poniesione na uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych, w szczególności na materiały i surowce, eksploatację maszyn i urządzeń, odzież roboczą, posiłki regeneracyjne i inne środki niezbędne do realizacji programu przygotowania zawodowego dorosłych, w wymiarze do 2% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za każdy pełny miesiąc realizacji programu.

Art. 115. 1. Pracodawcy, z którym dyrektor PUP zawarł umowę o realizację przygotowania zawodowego dorosłych, przysługuje jednorazowa premia z Funduszu Pracy po zakończeniu tej formy pomocy, jeżeli skierowany przez powiatowy urząd pracy uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych ukończył program praktycznej nauki zawodu dorosłych lub przyuczenia do pracy dorosłych i zdał egzamin lub egzaminy, o których mowa w art. 106 ust. 2 lub art. 107 ust. 2.

2. Premia jest przyznawana w wysokości 500 zł za każdy pełny miesiąc programu przygotowania zawodowego dorosłych, zrealizowanego dla każdego skierowanego uczestnika, na podstawie umowy, o której mowa w art. 106 ust. 3. Kwota premii podlega waloryzacji na zasadach określonych w art. 211 ust. 1.

3. Jeżeli umowa o realizację przygotowania zawodowego dorosłych została rozwiązana z przyczyn niezależnych od pracodawcy, a osoba skierowana przez powiatowy urząd pracy podjęła przygotowanie zawodowe dorosłych u innego pracodawcy – przysługującą kwotę premii dzieli się między wszystkich pracodawców, proporcjonalnie do liczby miesięcy realizowanego u nich programu tego przygotowania. Premia nie przysługuje pracodawcy, z którym umowa o realizację przygotowania zawodowego dorosłych została rozwiązana z winy pracodawcy.

4. Premię przyznaje dyrektor PUP, który zawarł z pracodawcą umowę o realizację przygotowania zawodowego dorosłych, po stwierdzeniu spełnienia warunku określonego w ust. 1.

5. Premia jest przyznawana na wniosek pracodawcy złożony w terminie do 3 miesięcy od dnia złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu lub egzaminów przez uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych. Do wniosku należy dołączyć kopię dyplomu, świadectwa lub zaświadczenia, potwierdzającego spełnienie warunku określonego w ust. 1.

Art. 116. 1. Koszty przygotowania zawodowego dorosłych obejmujące:
1) refundację wydatków pracodawcy poniesionych na uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych, o których mowa w art. 114,
2) jednorazową premię przyznawaną pracodawcy, o której mowa w art. 115 ust. 1,
3) należność przysługującą instytucji szkoleniowej, o której mowa w art. 111 ust. 2, za przygotowanie i realizację kształcenia teoretycznego,
4) należność dla placówki kształcenia ustawicznego lub placówki kształcenia praktycznego, o których mowa w art. 111 ust. 3 za realizację ustalonej części przygotowania zawodowego dorosłych,
5) koszty egzaminów potwierdzających kwalifikacje w zawodzie, egzaminów czeladniczych lub egzaminów sprawdzających,
6) premię motywacyjną dla uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych, o której mowa w art. 113 ust. 3
– są finansowane z Funduszu Pracy.

2. W przypadku gdy uczestnik przygotowania zawodowego dorosłych nie złożył z wynikiem pozytywnym egzaminu, koszty ponownego przystąpienia do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodzie, egzaminu czeladniczego lub egzaminu sprawdzającego nie mogą być sfinansowane z Funduszu Pracy.

Art. 117. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb organizowania stażu i przygotowania zawodowego dorosłych oraz warunki nabywania wiedzy i umiejętności przez bezrobotnych, w tym:
1) elementy wniosku o organizację stażu oraz wniosku o organizację przygotowania zawodowego dorosłych,
2) elementy umowy o organizację stażu oraz umowy o organizację przygotowania zawodowego dorosłych,
3) sposób i tryb wyboru instytucji szkoleniowej realizującej kształcenie teoretyczne w ramach przygotowania zawodowego dorosłych,
4) sposób refundowania wydatków poniesionych na uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych, wypłacania premii pracodawcy, a także sposób wypłacania premii motywacyjnej uczestnikowi przygotowania zawodowego dorosłych,
5) wymogi stawiane opiekunowi uczestnika przygotowania zawodowego dorosłych,
6) wzór zaświadczenia o ukończeniu stażu i wzór zaświadczenia o ukończeniu przygotowania zawodowego dorosłych,
7) warunki i tryb przeprowadzania egzaminu sprawdzającego oraz wzór dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności
– mając na uwadze sprawną i bezpieczną organizację stażu i przygotowania zawodowego dorosłych, skuteczność nabycia wiedzy i umiejętności lub kwalifikacji zawodowych, prawidłowość wydatkowania środków Funduszu Pracy, a w przypadku przygotowania zawodowego dorosłych, konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy
z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Art. 118. 1. Środki KFS stanowią wydzieloną część Funduszu Pracy przeznaczoną na wspomaganie podmiotów inwestujących w kształcenie ustawiczne osób świadczących pracę na ich rzecz.

2. Celem pomocy udzielanej ze środków KFS jest utrzymanie zatrudnienia i rozwój potencjału osób pracujących poprzez dostosowanie ich wiedzy i umiejętności do wymagań zmieniającej się gospodarki.

3. Środki KFS przeznaczone są na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów ustalonych na dany rok budżetowy, z tego:
1) 70% środków KFS przeznacza się na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów określonych przez ministra właściwego do spraw pracy, zwanych dalej „priorytetami ministra”;
2) 30% środków KFS przeznacza się na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów określonych przez Radę Rynku Pracy, zwanych dalej „priorytetami rad rynku pracy”.

4. Na finansowanie kształcenia ustawicznego osób, które ukończyły 50 rok życia pracujących na rzecz pracodawców wdrażających zarządzanie wiekiem, przeznacza się środki w kwocie nie wyższej niż 50% środków KFS przeznaczonych na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach środków i priorytetów, o których mowa w ust. 3.

5. Ze środków KFS mogą korzystać podmioty, które w okresie co najmniej 6 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie środków KFS odprowadzały składki na Fundusz Pracy.

6. Ze środków KFS nie mogą korzystać:

1) publiczne służby zatrudnienia;
2) podmioty, które posiadają zaległości z tytułu podatków lub innych należności publicznoprawnych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych lub pozostają pod zarządem komisarycznym bądź znajdują się w toku likwidacji albo postępowania upadłościowego lub naruszyły w sposób rażący jakąkolwiek umowę zawartą z powiatowym urzędem pracy w okresie 3 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku o przyznanie środków KFS;
3) podmioty zbiorowe, wobec których sąd orzekł zakaz korzystania z dotacji, subwencji
lub innych form pomocy finansowanej ze środków publicznych, przez okres na który sąd orzekł zakaz.

7. Ze środków KFS mogą być finansowane koszty związane z zawodowym kształceniem ustawicznym obejmujące należności:

1) dla instytucji realizującej kursy wskazane przez podmiot wnioskujący o udzielenie pomocy na kształcenie ustawiczne;
2) dla instytucji potwierdzającej nabytą wiedzę i umiejętności lub wydającej dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności;
3) dla instytucji realizującej badania lekarskie i psychologiczne wymagane do podjęcia przez osoby pracujące kształcenia lub zadań zawodowych po ukończonym kształceniu;
4) z tytułu ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z podjętym kształceniem, ponoszone przez podmiot wnioskujący o udzielenie pomocy na kształcenie ustawiczne lub instytucję realizującą to kształcenie.

8. Środki KFS nie mogą zostać przeznaczone na opłacenie kosztów kształcenia ustawicznego, które:

1) zostało sfinansowane z innych środków publicznych;
2) pracodawca jest obowiązany zapewnić na mocy odrębnych przepisów;
3) obejmuje działania rozpoczęte przed dniem podpisania umowy o dofinansowanie.

Art. 119. 1. Na wniosek podmiotu ubiegającego się o pomoc, powiatowy urząd pracy może przyznać na podstawie umowy środki KFS na sfinansowanie kosztów, o których mowa w art. 118 ust. 7, w wysokości do 50% tych kosztów, jednak nie więcej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym, dla wskazanego we wniosku uczestnika kształcenia ustawicznego, z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w ust. 2 i 3.

2. W przypadku podmiotów, w których pracę na ich rzecz w dniu złożenia wniosku o środki KFS w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy świadczy nie więcej niż 10 osób, powiatowy urząd pracy może przyznać środki KFS na sfinansowanie kosztów, o których mowa w art. 118 ust. 7, w wysokości do 60% tych kosztów, jednak nie więcej niż 200% przeciętnego wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym dla wskazanego we wniosku uczestnika kształcenia ustawicznego.

3. W przypadku wniosku złożonego na finansowanie kształcenia ustawicznego osób, które ukończyły 50 rok życia, o którym mowa w art. 118 ust. 4, powiatowy urząd pracy może przyznać środki KFS na sfinansowanie kosztów, o których mowa w art. 118 ust. 7, w wysokości do 70% tych kosztów, jednak nie więcej niż 250% przeciętnego wynagrodzenia w danym roku kalendarzowym dla wskazanego we wniosku uczestnika kształcenia ustawicznego, który ukończył 50 rok życia.

4. Pracodawca ubiegający się o środki KFS na warunkach, o których mowa w ust. 3, jest obowiązany dołączyć do wniosku oświadczenie o wdrażaniu zarządzania wiekiem, z uwzględnieniem przynajmniej czterech działań w obszarach:

1) planowanie rozwoju karier zawodowych pracowników;
2) wspieranie dostępu do kształcenia ustawicznego, umożliwiającego rozwój wiedzy, umiejętności i kwalifikacji pracowników;
3) doradztwo oraz transmisja wiedzy i umiejętności pracowniczych, a także monitorowanie postępów we wdrażaniu się do pracy pracowników na nowych stanowiskach;
4) rekrutowanie do pracy osób, które ukończyły 50 rok życia;
5) pomoc w okresie poprzedzającym przejście na emeryturę;
6) przeciwdziałanie występowaniu uciążliwych i trudnych warunków pracy oraz dostosowywanie warunków pracy do faz życia pracowników;
7) promocja zachowań prozdrowotnych i zapewnienie łatwego dostępu do opieki zdrowotnej.

5. Wysokość środków KFS dla jednego wnioskodawcy w roku kalendarzowym nie może przekroczyć kwoty:

1) 25 tys. zł – w przypadku podmiotów niezatrudniających pracowników, albo w których pracę na ich rzecz, w dniu złożenia wniosku o środki KFS w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy świadczy nie więcej niż 10 osób;
2) 50 tys. zł – w przypadku podmiotów, w których pracę na ich rzecz, w dniu złożenia wniosku o środki KFS w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy świadczy
co najmniej 10 osób, jednak nie więcej niż 250 osób;
3) 100 tys. zł – w przypadku podmiotów, w których pracę na ich rzecz, w dniu złożenia wniosku o środki KFS w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy świadczy
co najmniej 251 osób.

Art. 120. Podmiot, który zawarł umowę, o której mowa w art. 119 ust. 1, jest obowiązany do:

1) utrzymania zatrudnienia osoby, na której kształcenie ustawiczne przyznano finansowanie, przez okres co najmniej 6 miesięcy od momentu otrzymania przez nią dokumentu potwierdzającego ukończenie kursu lub nabycie wiedzy i umiejętności, z wyjątkiem rozwiązania przez nią umowy o pracę, rozwiązania z nią umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, albo wygaśnięcia stosunku pracy, lub otrzymania finansowania w przypadku wymienionym w art. 200 ust. 5;
2) niezawieszania albo niezaprzestania prowadzenia dotychczasowej działalności gospodarczej przez okres 6 miesięcy od momentu otrzymania dokumentu potwierdzającego ukończenie kursu lub nabycie wiedzy i umiejętności, w przypadku gdy z finansowania kształcenia ustawicznego skorzystał pracodawca lub jednoosobowy przedsiębiorca, chyba że powodem będzie ogłoszenie przez niego upadłości;
3) zawarcia umowy lub umów cywilnoprawnych dotyczących świadczenia usług na okres co najmniej 6 miesięcy od momentu otrzymania dokumentu potwierdzającego ukończenie kursu lub nabycie wiedzy i umiejętności z osobą, która skorzystała z finansowanego kształcenia ustawicznego, niebędącą pracownikiem, pracodawcą lub jednoosobowym przedsiębiorcą.

Art. 121. 1. Podmiot dokonuje wyboru realizatora działań finansowanych z udziałem środków KFS, mając na uwadze zasady konkurencyjności, równego traktowania i przejrzystości.

2. Realizator kursu finansowanego ze środków KFS musi posiadać wpis do RIS lub rejestru, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 9 listopada 2000 r. o utworzeniu Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości (Dz. U. 2018 r. poz. 110, 650 i 1000) w zakresie świadczenia usług szkoleniowych.

Art. 122. Podmiot, który zawarł umowę o przyznanie środków KFS, nie może dokonać zakupu usług objętych umową, o której mowa w art. 119 ust. 1, od podmiotów powiązanych z nim osobowo lub kapitałowo. Przez powiązania kapitałowe lub osobowe rozumie się wzajemne powiązania między tym podmiotem, a realizatorem działań finansowanych z udziałem środków KFS, polegające na:

1) uczestniczeniu w spółce jako wspólnik spółki cywilnej lub spółki osobowej;
2) posiadaniu udziałów lub co najmniej 5% akcji;
3) pełnieniu funkcji członka organu nadzorczego lub zarządzającego, prokurenta, pełnomocnika;
4) pozostawaniu w takim stosunku prawnym lub faktycznym, który może budzić uzasadnione wątpliwości, co do bezstronności w wyborze realizatora, w szczególności pozostawanie w związku małżeńskim, w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa w linii prostej, pokrewieństwa lub powinowactwa w linii bocznej do drugiego stopnia lub w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 123. W przypadku finansowania pracownikowi ze środków KFS kosztów kształcenia ustawicznego, przepisy rozdziału III działu IV ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy stosuje się odpowiednio.

Art. 124. 1. Płatność ze środków KFS jest dokonywana przelewem na rachunek bankowy realizatora działań, wskazane przez podmiot, który zawarł umowę o przyznanie środków KFS, niezwłocznie po przedstawieniu niezapłaconego dokumentu płatniczego oraz dowodu wpłaty wkładu własnego podmiotu.

2. Podmiot, który zawarł umowę o finansowanie kształcenia ustawicznego ze środków KFS, zwraca powiatowemu urzędowi pracy środki KFS, w przypadku gdy:

1) osoba, na której kształcenie ustawiczne przyznano finansowanie z winy pracodawcy nie podejmie lub nie ukończy tego kształcenia, lub nie przystąpi do potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności;
2) środki KFS zostały wydatkowane niezgodnie z umową;
3) niedotrzymane zostało zobowiązanie, o którym mowa w art. 120.

3. W przypadkach określonych w ust. 2 podmiot dokonuje zwrotu wydatkowanych środków KFS wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty wypłaconych środków od dnia ich wypłaty, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

Art. 125. Powiatowy urząd pracy może przeprowadzać kontrolę w zakresie przestrzegania postanowień umowy, o której mowa w art. 119 ust. 1, wydatkowania środków KFS zgodnie z przeznaczeniem, właściwego dokumentowania wykorzystania środków, wywiązywania się ze zobowiązania, o którym mowa w art. 120, oraz kontrolę finansowanych działań w trakcie i miejscu ich przeprowadzania, i w tym celu może żądać danych, dokumentów i udzielania wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli. Do kontroli przeprowadzanej przez powiatowy urząd pracy przepisy art. 393-400 stosuje się odpowiednio.

Art. 126. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb przyznawania środków KFS, a w tym:

1) sposób (wzór) podziału środków KFS na województwa,
2) wzór wniosku podmiotu ubiegającego się o finansowanie działań ze środków KFS,
3) procedurę naboru wniosków o finansowanie działań ze środków KFS i kryteria oceny wniosków,
4) elementy umowy na finansowanie działań ze środków KFS

– mając na względzie prawidłowość wydatkowania środków KFS.

Art. 127. 1. Pracownicy publicznych służb zatrudnienia i PCAM realizujący zadania określone ustawą mogą korzystać ze szkoleń dotyczących realizacji zadań wynikających

bezpośrednio lub pośrednio z ustawy, finansowanych z Funduszu Pracy, z zastrzeżeniem ust. 2-6.

2. Powiatowe urzędy pracy mogą organizować i finansować szkolenia dla swoich pracowników.

3. Wojewódzkie urzędy pracy mogą organizować i finansować szkolenia dla pracowników wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy.

4. Urzędy wojewódzkie mogą organizować i finansować szkolenia dla pracowników urzędów wojewódzkich oraz wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy.

5. Minister właściwy do spraw pracy może organizować i finansować szkolenia dla pracowników urzędu obsługującego tego ministra, wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy, urzędów wojewódzkich, PCAM i podmiotów akredytowanych.

6. Maksymalny koszt ponoszony na szkolenie na jednego pracownika, o którym mowa w ust. 1, w roku budżetowym, nie może przekroczyć 150% przeciętnego wynagrodzenia.

7. Do limitu, o którym mowa w ust. 6, nie wlicza się kosztów szkoleń organizowanych i finansowanych przez ministra właściwego do spraw pracy, wojewodę lub wojewódzki urząd pracy, niebędących pracodawcą pracownika, o którym mowa w ust. 1.

Oddział 4
Subsydia zatrudnieniowe

Art. 128. 1. Dyrektor PUP na podstawie zawartej umowy zwraca pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych w pełnym wymiarze czasu pracy na okres do 6 miesięcy skierowanych długotrwale bezrobotnych, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia za każdą osobę bezrobotną, obowiązującej w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.

2. Powiatowy urząd pracy, kierując długotrwale bezrobotnego do prac interwencyjnych, ma obowiązek wziąć pod uwagę jego wiek, stan zdrowia oraz rodzaje uprzednio wykonywanej pracy.

3. Pracodawca jest obowiązany, stosownie do zawartej umowy, do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego długotrwale bezrobotnego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne.

4. Niewywiązanie się z warunku, o którym mowa w ust. 3, lub naruszenie innych warunków umowy powoduje obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości uzyskanej pomocy od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

5. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego długotrwale bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy
z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy albo wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 3, powiatowy urząd pracy kieruje na zwolnione stanowisko pracy kolejnego długotrwale bezrobotnego. W przypadku braku zarejestrowanych długotrwale bezrobotnych spełniających wymogi określone przez pracodawcę, powiatowy urząd pracy kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego.

6. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego długotrwale bezrobotnego albo innego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca zwraca uzyskaną pomoc w całości wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP. W przypadku braku możliwości skierowania długotrwale bezrobotnego albo innego bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca nie zwraca uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu.

7. Do innego bezrobotnego, o którym mowa w ust. 5 zdanie drugie i ust. 6, przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 129. 1. Dyrektor PUP zwraca organizatorowi robót publicznych, który zatrudniał skierowanych bezrobotnych przez okres do 6 miesięcy, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składek na ubezpieczenia społeczne bezrobotnych w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych w miesiącu w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy oraz 50% przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.

2. Na wniosek organizatora robót publicznych dyrektor PUP może przyznawać zaliczki z Funduszu Pracy na poczet wypłat wynagrodzeń oraz opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne.

3. Naruszenie warunków umowy w zakresie zatrudniania skierowanego bezrobotnego przez okres trwania robót publicznych powoduje obowiązek zwrotu uzyskanych refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości uzyskanych refundacji od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP. Przepisy art. 128 ust. 5 i 6 stosuje się odpowiednio.

4. Organizując roboty publiczne, podmioty, o których mowa w art. 2 pkt 43, są obowiązane zatrudniać w pierwszej kolejności dłużników alimentacyjnych.

5. Organizatorem robót publicznych nie może być powiatowy urząd pracy.

Art. 130. Prace interwencyjne i roboty publiczne, nie mogą być organizowane w powiatowych i wojewódzkich urzędach pracy oraz biurach poselskich i senatorskich.

Art. 131. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych, treść wniosku o organizowanie robót publicznych, prac interwencyjnych oraz tryb i warunki zawieranych umów z uprawnionymi pracodawcami, mając na uwadze prawidłowość wydatkowania środków Funduszu Pracy, a także konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Art. 132. 1. Dyrektor PUP może, na podstawie zawartej umowy, refundować pracodawcy koszty poniesione na składki na ubezpieczenia społeczne należne od pracodawcy za skierowanych do pracy bezrobotnych, którzy podejmują zatrudnienie po raz pierwszy w życiu.

2. Refundacja kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne przysługuje przez okres do 12 miesięcy w kwocie określonej w umowie, nie wyższej jednak niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie obowiązującego w dniu zawarcia umowy, za każdego zatrudnionego bezrobotnego.

3. Pracodawca jest obowiązany do dalszego zatrudniania skierowanego bezrobotnego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu okresu refundacji kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne.

4. W przypadku rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę w trakcie przysługiwania refundacji kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne lub niewywiązania się z warunku utrzymania osoby w zatrudnieniu przez okres 6 miesięcy przypadających po ustaniu refundacji pracodawca jest obowiązany do zwrotu wszystkich otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty otrzymanych środków od dnia wypłaty pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

5. W przypadku utrzymania zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez okres uzyskiwania refundacji kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne oraz przez co najmniej 3 miesiące po upływie okresu refundacji pracodawca jest obowiązany do zwrotu 50% łącznej kwoty, o której mowa w ust. 4.

6. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia

26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy albo wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 6 miesięcy, o którym mowa w ust. 3, powiatowy urząd pracy kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego.

7. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy pracodawca jest obowiązany do zwrotu wszystkich otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości kwoty otrzymanych środków od dnia wypłaty pierwszej refundacji kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP. W przypadku braku możliwości skierowania odpowiedniego bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy pracodawca nie zwraca otrzymanych środków za okres zatrudniania skierowanego bezrobotnego.

Art. 133. 1. Prace społecznie użyteczne mogą być organizowane na rzecz społeczności lokalnej przez gminę w:
1) jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej;
2) podmiotach zatrudnienia socjalnego, o których mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym;
3) organizacjach pozarządowych realizujących działalność społecznie użyteczną w sferze zadań publicznych:
a) z zakresu działalności charytatywnej, lub
b) na rzecz osób niepełnosprawnych, lub
c) na rzecz rodziny, macierzyństwa i rodzicielstwa
– określonych w art. 4 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

2. Powiatowy urząd pracy może skierować do wykonywania prac społecznie użytecznych bezrobotnego bez prawa do zasiłku korzystającego ze świadczeń pomocy społecznej, jeżeli bezrobotny zamieszkuje lub przebywa na terenie gminy, która organizuje te prace.

3. Wykonywanie prac społecznie użytecznych odbywa się bez nawiązywania stosunku pracy.

4. Gmina do dnia 31 stycznia każdego roku sporządza roczny plan potrzeb w zakresie wykonywania prac społecznie użytecznych, który określa w szczególności rodzaj i miejsce wykonywania prac społecznie użytecznych wraz z oznaczeniem podmiotów, w których będą organizowane prace społecznie użyteczne oraz liczbę stanowisk i godzin wykonywania prac społecznie użytecznych, i przesyła go właściwemu miejscowo dyrektorowi PUP i kierownikowi ośrodka pomocy społecznej.

5. Kierowanie do prac społecznie użytecznych odbywa się na podstawie porozumienia w sprawie organizacji prac społecznie użytecznych zawieranego pomiędzy dyrektorem PUP i wójtem, burmistrzem lub prezydentem miasta.

6. Porozumienie, o którym mowa w ust. 5, określa w szczególności:
1) liczbę bezrobotnych, którzy w okresie objętym porozumieniem zostaną skierowani do wykonywania prac społecznie użytecznych;
2) liczbę stanowisk i godzin wykonywania prac społecznie użytecznych;
3) rodzaj i miejsce wykonywania prac społecznie użytecznych wraz z oznaczeniem podmiotów, w których będą organizowane te prace, a w przypadku prac społecznie użytecznych wykonywanych na rzecz opiekunów osób niepełnosprawnych – zakres codziennych obowiązków domowych wykonywanych w ramach tych prac, obejmujących w szczególności prace o charakterze pomocniczym, z wyłączeniem prac związanych z bezpośrednią opieką nad osobą niepełnosprawną, w szczególności pielęgnacji tych osób, zabiegów higienicznych i podawania leków;
4) kwoty i źródła finansowania świadczeń z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych;
5) terminy refundowania przez powiatowy urząd pracy z Funduszu Pracy świadczeń z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych wypłaconych bezrobotnym;

6) sposób przekazywania pomiędzy stronami informacji o przebiegu realizacji prac społecznie użytecznych;
7) sposób kontroli i zakres monitorowania prac społecznie użytecznych.

7. W miastach na prawach powiatu prace społecznie użyteczne organizuje się na wniosek kierownika ośrodka pomocy społecznej skierowany do właściwego powiatowego urzędu pracy, zawierający informacje i wymagania, o których mowa w ust. 6.

8. Kierownik ośrodka pomocy społecznej na podstawie porozumienia, o którym mowa w ust. 5, sporządza listę bezrobotnych, którzy mogą być skierowani do wykonywania prac społecznie użytecznych na terenie gminy i przesyła ją do właściwego miejscowo powiatowego urzędu pracy.

9. Lista, o której mowa w ust. 8, zawiera dane tych bezrobotnych obejmujące:
1) nazwisko i imiona,
2) miejsce zamieszkania lub pobytu oraz
3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, serię i numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość.

10. Gmina lub podmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, są obowiązane do:
1) zapewnienia bezrobotnym bezpiecznych i higienicznych warunków wykonywania prac społecznie użytecznych;
2) prowadzenia ewidencji prac społecznie użytecznych wykonywanych przez bezrobotnych, która zawiera dane tych bezrobotnych obejmujące:
   a) nazwisko i imiona,
   b) miejsce zamieszkania lub pobytu,
   c) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, serię i numer innego dokumentu potwierdzającego tożsamość;
3) ustalania wysokości świadczeń przysługujących bezrobotnym wykonującym prace społecznie użyteczne z uwzględnieniem rodzaju wykonywanej pracy,
4) niezwłocznego pisemnego zawiadomienia dyrektora PUP i właściwego kierownika ośrodka pomocy społecznej w przypadku, gdy bezrobotny:
   a) nie zgłosi się do wykonywania prac społecznie użytecznych,
   b) nie podejmie przydzielonych prac społecznie użytecznej,
   c) opuści miejsce wykonywania prac społecznie użytecznych,
   d) naruszy porządek i dyscyplinę w miejscu wykonywania prac społecznie użytecznych.

11. Prace społecznie użyteczne są realizowane przez bezrobotnego w wymiarze nie przekraczającym 10 godzin tygodniowo przez okres nie dłuższy niż 90 dni w roku kalendarzowym.

12. Bezrobotnemu przysługuje świadczenie w wysokości nie niższej niż 13,70 zł za każdą godzinę wykonywania prac społecznie użytecznych. Świadczenie podlega waloryzacji na zasadach określonych w art. 211 ust. 1.

13. Świadczenie nie przysługuje za okres niewykonywania pracy społecznie użytecznej, w tym za okres udokumentowanej niezdolności do pracy.

14. Dyrektor PUP refunduje gminie z Funduszu Pracy za bezrobotnych wykonujących prace społecznie użyteczne:
1) do 60% minimalnej kwoty przysługującego tym bezrobotnym świadczenia;
2) 100% minimalnej kwoty przysługującego tym bezrobotnym świadczenia, jeżeli skierowane zostały do wykonania prac społecznie użytecznych na rzecz opiekunów osób niepełnosprawnych.

15. Świadczenie, o którym mowa w ust. 12, może być w całości finansowane z budżetu gminy.

Oddział 5
Godzenie życia rodzinnego i zawodowego

Art. 134. 1. Dyrektor PUP może zawrzeć umowę, na podstawie której refunduje pracodawcy lub przedsiębiorcy przez okres do 6 miesięcy część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne za skierowanych bezrobotnych opiekunów osoby niepełnosprawnej, zatrudnionych co najmniej w połowie

wymiaru czasu pracy, w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych w miesiącu w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy oraz kwoty połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę, obowiązującej w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.

2. Przepisy art. 128 ust. 2-6 stosuje się odpowiednio.

Art. 135. 1. Dyrektor PUP może, na podstawie zawartej umowy, przyznać pracodawcy lub przedsiębiorcy środki Funduszu Pracy, zwane dalej „grantem", na utworzenie stanowiska pracy w formie telepracy w rozumieniu art. 67^5 ustawy z dnia 26 czerwca
1974 r. – Kodeks pracy dla skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

2. Grant przysługuje w kwocie określonej w umowie zawartej z dyrektorem PUP, nie wyższej jednak niż 500% przeciętnego wynagrodzenia obowiązującego w dniu zawarcia umowy, za każdego skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

3. Pracodawca lub przedsiębiorca są obowiązani, stosownie do zawartej umowy, do utrzymania zatrudnienia skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej przez okres 12 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy lub przez okres 18 miesięcy
w połowie wymiaru czasu pracy.

4. Niewywiązanie się z warunku, o którym mowa w ust. 3, lub wykorzystanie grantu niezgodnie z umową, lub jego niewykorzystanie powoduje obowiązek zwrotu grantu wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania grantu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

5. Zwrot grantu następuje:

1) w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym warunek określony w ust. 3 nie został spełniony, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania grantu – w przypadku niewywiązania się z tego warunku;
2) w całości wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania grantu – w przypadku wykorzystania grantu niezgodnie z umową lub jego niewykorzystania.

6. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy albo wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej przed upływem okresu odpowiednio 12 lub 18 miesięcy, o którym mowa w ust. 3, powiatowy urząd pracy kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

7. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej na zwolnione stanowisko pracy pracodawca lub przedsiębiorca zwraca grant w kwocie określonej w ust. 5 pkt 1. W przypadku braku możliwości skierowania odpowiedniego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy pracodawca lub przedsiębiorca nie zwraca grantu za okres zatrudniania skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

8. Przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.

Art. 136. Poszukującym pracy niepozostającym w zatrudnieniu lub niewykonującym innej pracy zarobkowej opiekunom osoby niepełnosprawnej, z wyłączeniem opiekunów osoby niepełnosprawnej pobierających świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłek dla opiekuna na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów przysługuje pierwszeństwo w skierowaniu do udziału w programach specjalnych.

Art. 137. Poszukujący pracy nie pozostający w zatrudnieniu lub niewykonujący innej pracy zarobkowej opiekun osoby niepełnosprawnej, z wyłączeniem opiekuna osoby niepełnosprawnej pobierającego świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłek dla opiekuna

na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, może korzystać na zasadach takich jak bezrobotny z następujących form pomocy określonych w ustawie:
1) pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego;
2) szkoleń;
3) finansowania kosztów potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności;
4) pożyczki edukacyjnej;
5) stażu;
6) przygotowania zawodowego dorosłych;
7) prac interwencyjnych;
8) bonu szkoleniowego;
9) bonu stażowego;
10) bonu na zasiedlenie;
11) badań lekarskich lub psychologicznych, o których mowa w art. 195 ust. 1.

Art. 138. 1. Dyrektor PUP może, po udokumentowaniu poniesionych kosztów, refundować bezrobotnemu koszty opieki nad dzieckiem lub dziećmi do 6 roku życia, a w przypadku dziecka lub dzieci niepełnosprawnych – do 18 roku życia, w wysokości uzgodnionej, nie wyższej jednak niż połowa zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, na każde dziecko na opiekę którego poniesiono koszty, jeżeli bezrobotny podejmie pracę lub zostanie skierowany do innej formy pomocy określonej w ustawie, oraz pod warunkiem osiągania z tego tytułu miesięcznie przychodów nieprzekraczających minimalnego wynagrodzenia za pracę.

2. Refundacja, o której mowa w ust. 1, przysługuje na okres do 6 miesięcy.

3. W przypadku skierowania do formy pomocy określonej w ustawie refundacja, o której mowa w ust. 1, następuje na okres odbywania tej formy.

4. Na wniosek osoby, o której mowa w ust. 1, dyrektor PUP może wypłacić zaliczkę na refundację kosztów opieki nad dzieckiem.

5. Na zasadach określonych w ust. 1-4 może nastąpić również refundacja kosztów opieki nad osobą zależną.

Oddział 6
Wspieranie aktywności bezrobotnych

Art. 139. 1. Na wniosek bezrobotnego, w oparciu o zdiagnozowane zapotrzebowanie na zawody, umiejętności lub kwalifikacje na rynku pracy, powiatowy urząd pracy może przyznać bon szkoleniowy stanowiący gwarancję skierowania bezrobotnego na wskazane przez niego szkolenie oraz opłacenia kosztów, o których mowa w ust. 3, z zastrzeżeniem w ust. 4.

2. Powiatowy urząd pracy określa termin ważności bonu szkoleniowego.

3. W ramach bonu szkoleniowego powiatowy urząd pracy finansuje bezrobotnemu:
1) należność dla instytucji szkoleniowej za realizację jednego lub kilku szkoleń – w formie wpłaty na rachunek bankowy instytucji szkoleniowej;
2) koszty potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub koszty uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności – w formie wpłaty na konto instytucji świadczącej te usługi.

4. Powiatowy urząd pracy finansuje należność za realizację szkoleń do wysokości 300% przeciętnego wynagrodzenia; koszty potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności są finansowane do wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

5. Cena usług finansowanych przez powiatowy urząd pracy w ramach bonu szkoleniowego nie może być rażąco wyższa od cen podobnych usług oferowanych na rynku.

Art. 140. 1. Na wniosek bezrobotnego powiatowy urząd pracy może przyznać bon stażowy, stanowiący gwarancję zawarcia umowy o organizację stażu ze wskazanym przez bezrobotnego organizatorem stażu.

2. Termin ważności bonu stażowego określa powiatowy urzędu pracy.

3. Do stażu odbywanego w ramach bonu stażowego przepisy art. 100 ust. 1-4 i art. 101-104 stosuje się odpowiednio.

Art. 141. 1. Na wniosek bezrobotnego, na podstawie umowy, powiatowy urząd pracy może przyznać bon na zasiedlenie w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 200% przeciętnego wynagrodzenia za pracę, w związku z poszukiwaniem przez bezrobotnego poza miejscem dotychczasowego zamieszkania pracy na podstawie umowy o pracę, spółdzielczej umowy o pracę lub umowy zlecenia, jeżeli odległość od miejsca dotychczasowego zamieszkania do miejscowości, w której bezrobotny zamieszka w związku z podjęciem pracy, wynosi co najmniej 80 km.

2. Bezrobotny, któremu został przyznany bon na zasiedlenie, jest obowiązany wykonywać pracę, o której mowa w ust. 1, przez okres co najmniej 180 dni w okresie 240 dni liczonych od dnia zawarcia umowy z powiatowym urzędem pracy, z wynagrodzeniem
w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie, stanowiącym podstawę podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

3. Środki Funduszu Pracy przyznane w ramach bonu na zasiedlenie przeznacza się na pokrycie kosztów zamieszkania związanych z podjęciem pracy.

4. Bezrobotny, który otrzymał bon na zasiedlenie, w ciągu 7 dni następujących po upływie 240 dni od dnia podpisania umowy z urzędem pracy, składa powiatowemu urzędowi pracy oświadczenie o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 1-2.

5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, zawiera:
1) nazwę pracodawcy lub zleceniodawcy;
2) NIP pracodawcy lub zleceniodawcy;
3) miejsce wykonywania pracy;
4) formę i okres pracy;
5) wysokość wynagrodzenia, które podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym;
6) informację o odległości od miejsca dotychczasowego zamieszkania do miejscowości, w której bezrobotny zamieszkał w związku z podjęciem pracy.

6. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, może być doręczane do powiatowego urzędu pracy w szczególności za pośrednictwem operatora pocztowego w rozumieniu przepisów o prawie pocztowym lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

8. Powiatowy urząd pracy pozyskuje z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, dane, o których mowa w art. 50 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w celu ustalenia, czy osoba spełniła warunki, o których mowa ust. 2.

9. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 2, nie zalicza się:
1) okresu pracy u pracodawcy lub zleceniodawcy, na rzecz którego osoba wykonywała pracę w okresie 180 dni przypadających bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotny;
2) okresu pracy z tytułu, którego osoba będzie osiągała wynagrodzenie dofinansowane lub refundowane z Funduszu Pracy;
3) okresu pracy bezrobotnego u pracodawcy lub przedsiębiorcy, będącego jego:
   a) małżonkiem,
   b) rodzicem,
   c) rodzeństwem,
   d) dzieckiem własnym lub przysposobionym jego małżonka lub rodzeństwa.

10. Kwota bonu na zasiedlenie podlega zwrotowi:
1) w całości – w przypadku nie podjęcia pracy lub niewywiązania się osoby

z któregokolwiek z warunków, o których mowa w ust. 1 lub 2;
2) proporcjonalnie do okresu niewykonywania pracy – w przypadku gdy okres pracy, spełniającej warunki, o których mowa w ust. 1 i 2, jest krótszy niż 180 dni.

11. W przypadku niewywiązania się osoby z obowiązku, o którym mowa w ust. 4, powiatowy urząd pracy wzywa osobę do złożenia oświadczenia, wyznaczając jej termin nie krótszy niż 7 dni. Niezłożenie oświadczenia w wyznaczonym terminie powoduje obowiązek zwrotu kwoty bonu na zasiedlenie w całości.

12. Zwrot kwoty bonu, o której mowa w ust. 10 i 11, następuje bez odsetek ustawowych.

13. W okresie realizacji umowy, o której mowa w ust. 1, powiatowy urząd pracy nie kieruje bezrobotnego do innych form pomocy określonych w ustawie.

Oddział 7
Wspieranie przedsiębiorczości

Art. 142. Dyrektor PUP może przyznać z Funduszu Pracy:
1) bezrobotnemu,
2) absolwentowi centrum integracji społecznej, zwanemu dalej „absolwentem CIS", lub absolwentowi klubu integracji społecznej, zwanemu dalej „absolwentem KIS", o których mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym,
3) poszukującemu pracy niepozostającemu w zatrudnieniu lub niewykonującemu innej pracy zarobkowej opiekunowi osoby niepełnosprawnej

– jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związanych z podjęciem tej działalności, zwane dalej „dofinansowaniem podjęcia działalności gospodarczej", w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 143. 1. Wniosek o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, a osoba go składająca spełnia warunki określone odpowiednio w ust. 2-4.

2. Wniosek o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej może złożyć bezrobotny, który:
1) w okresie ostatnich 2 lat nie był karany za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
2) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie prowadził działalności gospodarczej i nie pozostawał w okresie zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;
3) nie otrzymał bezzwrotnych środków Funduszu Pracy lub innych bezzwrotnych środków publicznych na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej, założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej;
4) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie odmówił przejęcia propozycji formy pomocy określonej w ustawie lub nie przerwał z własnej winy realizacji tej formy pomocy;
5) nie złożył wniosku do innego dyrektora PUP o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej lub jednorazowe środki na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej.

3. Wniosek o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej może złożyć poszukujący pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, który spełnia warunki określone w ust. 2 pkt 1, 3 i 5 oraz nie prowadzi działalności gospodarczej i nie pozostaje w okresie zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

4. Wniosek o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej może złożyć absolwent CIS lub absolwent KIS, który spełnia warunki określone w ust. 2 pkt 1-3 i 5.

5. Uwzględniając specyfikę lokalnego rynku pracy, dyrektor PUP może określić dodatkowe warunki dotyczące rodzaju planowanej działalności lub osób ubiegających się o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej.

Art. 144. 1. Dyrektor PUP weryfikuje spełnienie warunków na podstawie posiadanych przez niego danych, rejestrów publicznych, informacji posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których ma dostęp lub oświadczeń złożonych przez wnioskodawcę.

2. Oświadczenia, potwierdzające spełnianie warunków, od których zależy przyznanie formy pomocy, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia". Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Art. 145. 1. Podstawą przyznania dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej jest umowa zawarta przez dyrektora PUP z bezrobotnym, absolwentem CIS, absolwentem KIS lub poszukującym pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3.

2. Umowa wymaga ustanowienia zabezpieczenia. Formą zabezpieczenia może być: poręczenie, weksel z poręczeniem wekslowym (aval), gwarancja bankowa, zastaw na prawach lub rzeczach, blokada środków zgromadzonych na rachunku bankowym albo akt notarialny o poddaniu się egzekucji przez dłużnika.

3. Dyrektor PUP może odmówić przyjęcia zaproponowanego zabezpieczenia, jeżeli w wyniku weryfikacji uzna, że wskazane zabezpieczenie nie pokryje zobowiązań, które mogą powstać w związku z nieprawidłową realizacją umowy.

Art. 146. 1. Do obowiązków osoby, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej należy w szczególności:

1) złożenie rozliczenia otrzymanych środków zawierające zestawienie kwot wydatkowanych na poszczególne towary i usługi oraz zwrot niewydatkowanych środków;
2) prowadzenie działalności gospodarczej przez okres co najmniej 12 miesięcy i niezawieszanie działalności w tym okresie;
3) niepodejmowanie zatrudnienia w okresie 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia działalności gospodarczej.

2. Dyrektor PUP dokonuje oceny prawidłowości realizacji i wykonania umowy o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej.

3. Towary i usługi, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie mogą być nabywane od osób, o których mowa w art. 67.

Art. 147. 1. Jeżeli osoba, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej, nabędzie prawo do naliczenia podatku od towarów i usług, o którym mowa w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 86 i 650) zobowiązana jest do zwrotu równowartości podatku od towarów i usług zakupionych w ramach umowy.

2. Zwrot równowartości podatku od towarów i usług zakupionych w ramach umowy dokonywany jest w terminie nie dłuższym niż 90 dni od dnia złożenia pierwszej deklaracji podatkowej dotyczącej podatku od towarów i usług, w której ten podatek mógł być naliczony.

3. Zwrot równowartości podatku od towarów i usług po terminie określonym w ust. 2 powoduje konieczność zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie.

Art. 148. 1. Osoba, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej jest obowiązana dokonać zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu, jeżeli naruszyła obowiązki określone w art. 146 ust. 1 lub zostały naruszone inne warunki umowy dotyczące przyznania tych środków.

2. Osoba, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu żłobka lub klubu dziecięcego z miejscami integracyjnymi lub polegającej na świadczeniu usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych, jest obowiązana dokonać zwrotu

otrzymanych środków proporcjonalnie do okresu jaki pozostał do 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, bez odsetek, jeżeli działalność gospodarcza była prowadzona przez okres krótszy niż 12 miesięcy. W przypadku naruszenia innych warunków umowy dotyczących przyznania tych środków, przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, który otrzymał dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej.

4. Środki, o których mowa w ust. 1-3, zwracane są w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

5. Zawieszenie działalności gospodarczej przed upływem 12 miesięcy jej prowadzenia przez osobę, o której mowa w ust. 2 i 3, wywołuje takie same skutki prawne, jak zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej.

6. W przypadku śmierci osoby prowadzącej działalność gospodarczą przed upływem 12 miesięcy jej prowadzenia, zwrot dofinansowania następuje proporcjonalnie do okresu jaki pozostał do 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, bez odsetek, w terminie wskazanym w ust. 4.

7. W przypadku śmierci poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, przed upływem 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, zobowiązanie zwrotu środków z tytułu nieprowadzenia działalności gospodarczej przez wymagany umową okres nie powstaje.

Art. 149. W przypadku niewywiązania się z obowiązków wynikających z zawartej umowy, dochodzenie roszczeń następuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm.[5)]).

Art. 150. Dyrektor PUP z Funduszu Pracy może:

1) zrefundować podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, niepublicznemu przedszkolu, niepublicznej szkole lub producentowi rolnemu koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3,
2) zrefundować żłobkom lub klubom dziecięcym tworzonym i prowadzonym przez osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, o których mowa w przepisach o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, zwanych dalej „żłobkiem lub klubem dziecięcym", koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze sprawowaniem opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi lub prowadzeniem dla nich zajęć dla skierowanego bezrobotnego, skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, lub skierowanego poszukującego pracy absolwenta,
3) zrefundować podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług rehabilitacyjnych, zwanemu dalej „podmiotem świadczącym usługi rehabilitacyjne", koszty wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze świadczeniem usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych, w tym usług mobilnych, dla skierowanego bezrobotnego, skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, lub skierowanego poszukującego pracy absolwenta

– proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy na utworzonym stanowisku pracy, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia.

Art. 151. 1. Wniosek o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, a podmiot go składający spełnia warunki określone odpowiednio w ust. 2-4.

2. Wniosek może złożyć podmiot prowadzący działalność gospodarczą, w tym żłobek

[5)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2491 oraz z 2018 r. poz. 5, 138, 398, 416, 650, 730, 756, 770, 771, 1000, 1009 i 1104.

lub klub dziecięcy, lub podmiot świadczący usługi rehabilitacyjne, niepubliczne przedszkole lub niepubliczna szkoła, które:
1) w okresie ostatnich 2 lat nie były karane za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny lub ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. z 2018 r. poz. 703);
2) przez ostatnie 6 miesięcy podmioty prowadziły działalność gospodarczą, a w przypadku niepublicznego przedszkola lub niepublicznej szkoły – działalność na podstawie przepisów prawa oświatowego;
3) w okresie ostatnich 6 miesięcy nie zmniejszyły wymiaru czasu pracy i zatrudnienia pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy;
4) nie zalegają z wypłacaniem wynagrodzeń pracownikom, z opłacaniem należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz z wpłatami na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych;
5) nie zalegają z opłacaniem innych danin publicznych;
6) nie posiadają nieuregulowanych w terminie zobowiązań cywilnoprawnych.

3. Wniosek o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy:
1) związanego bezpośrednio ze sprawowaniem opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi lub prowadzeniem dla nich zajęć,
2) związanego bezpośrednio ze świadczeniem usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych

– może złożyć żłobek lub klub dziecięcy lub podmiot świadczący usługi rehabilitacyjne, który spełnia warunki określone w ust. 2 pkt 1 i 4-6 oraz nie zmniejszył wymiaru czasu pracy i zatrudnienia pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy w okresie ostatnich 6 miesięcy lub w okresie swego funkcjonowania, w przypadku gdy prowadzi działalność gospodarczą krócej niż 6 miesięcy.

4. Wniosek o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy może złożyć producent rolny, który:
1) spełnia warunki określone w ust. 2 pkt 1 i 3-6;
2) posiada gospodarstwo rolne lub przez ostatnie 6 miesięcy prowadził dział specjalny produkcji rolnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych lub przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych;
3) w okresie ostatnich 6 miesięcy zatrudniał w każdym miesiącu, co najmniej jednego pracownika w pełnym wymiarze czasu pracy.

5. W przypadku gdy wnioskodawcy przysługuje prawo naliczenia podatku od towarów i usług, wydatki we wniosku ujmowane są bez podatku od towarów i usług.

Art. 152. Podstawą refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy jest umowa zawarta przez dyrektora PUP z podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą, niepublicznym przedszkolem, niepubliczną szkołą lub producentem rolnym.

Art. 153. 1. Do obowiązków podmiotu, który zawarł umowę o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, należy w szczególności:
1) złożenie rozliczenia zawierającego szczegółową specyfikację wydatków dotyczących wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy;
2) utrzymanie stanowiska pracy utworzonego w związku z przyznaną refundacją przez okres co najmniej 24 miesięcy;
3) zatrudnienie na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy łącznie przez okres 24 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego, natomiast w przypadku zatrudnienia skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3 lub zatrudnienia na stanowisku pracy, o którym mowa w art. 150 pkt 2 i 3 – łącznie przez okres 24 miesięcy w wymiarze określonym w umowie, nie mniejszym niż połowa wymiaru czasu pracy.

2. Przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.

3. Dyrektor PUP przed dokonaniem refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy i skierowaniem odpowiednio bezrobotnego, poszukującego pracy,

o którym mowa w art. 142 pkt 3, lub poszukującego pracy absolwenta, do podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, przedszkola, szkoły lub producenta rolnego, stwierdza utworzenie stanowiska pracy, jego wyposażenie lub doposażenie. Przepis art. 146 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 154. 1. Podmiot, z którym została podpisana umowa o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, jest obowiązany dokonać zwrotu, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu, proporcjonalnie do okresu niezatrudniania na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy w odpowiednim wymiarze czasu pracy określonym w umowie lub w przypadku nieutrzymania stanowiska pracy przez wymagany okres.

2. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 153 ust. 1 pkt 1, lub innych warunków umowy o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, podmiot jest obowiązany dokonać zwrotu całości otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu.

3. W przypadku śmierci osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą przed upływem 24 miesięcy utrzymania stanowiska pracy lub zatrudnienia na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy w ramach umowy o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, zwrot refundacji następuje proporcjonalnie do okresu, jaki pozostał do 24 miesięcy zatrudnienia lub utrzymania stanowiska pracy, bez odsetek.

4. Środki, o których mowa w ust. 1-3, zwracane są w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

Art. 155. Do wniosków o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy oraz umów o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy stosuje się przepisy art. 144, art. 145 ust. 2 i 3 oraz art. 149.

Art. 156. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:
1) rodzaje dokumentów i informacji składanych z wnioskiem o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej lub refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy,
2) tryb przyznawania dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej oraz refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy,
3) tryb rozliczania wydatków ujętych we wnioskach,
4) sposób realizacji umowy o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej oraz umowy o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy
– mając na względzie zwiększenie mobilności oraz poziomu zatrudnienia, racjonalne gospodarowanie środkami Funduszu Pracy, a także konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy z zasadami przyznawania pomocy de minimis.

Art. 157. Dyrektor PUP z Funduszu Pracy może przyznać:
1) bezrobotnemu,
2) absolwentowi CIS,
3) absolwentowi KIS,
4) poszukującemu pracy niepozostającemu w zatrudnieniu lub niewykonującemu innej pracy zarobkowej, w tym poszukującemu pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3
– jednorazowo środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, w tym na pokrycie kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa związanych z podjęciem tej działalności, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia na jednego członka założyciela spółdzielni oraz na jednego członka przystępującego do spółdzielni socjalnej po jej założeniu.

Art. 158. 1. Wniosek o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, a osoba go składająca spełnia warunki

określone odpowiednio w ust. 2-4.

2. Wniosek o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej może złożyć bezrobotny lub poszukujący pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4, z zastrzeżeniem ust. 3, który:

1) w okresie ostatnich 2 lat nie był karany za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
2) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie prowadził działalności gospodarczej i nie pozostawał w okresie zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej,
3) nie otrzymał bezzwrotnych środków Funduszu Pracy lub innych bezzwrotnych środków publicznych na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej, założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej;
4) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie odmówił przejęcia propozycji formy pomocy określonej w ustawie lub nie przerwał z własnej winy realizacji tej formy pomocy;
5) w okresie ostatnich 6 miesięcy nie był członkiem zarządu spółdzielni socjalnej;
6) nie złożył wniosku do innego dyrektora PUP o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej lub jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub przystąpienie do niej.

3. Wniosek o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej może złożyć poszukujący pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, który:

1) spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1, 3, 6 i 7;
2) nie prowadzi działalności gospodarczej;
3) nie pozostaje w okresie zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej;
4) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie przerwał z własnej winy realizację formy pomocy określonej w ustawie.

4. Wniosek o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub przystąpienie do niej może złożyć absolwent CIS lub absolwent KIS, który spełnia warunki określone w ust. 1 pkt 1-3 i 5-7.

5. Bezrobotni, absolwenci CIS, absolwenci KIS lub poszukujący pracy, o których mowa w art. 157 pkt 4, zamierzający założyć spółdzielnię socjalną mogą złożyć wspólny wniosek o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej.

6. Do wniosku o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej bezrobotny, absolwent CIS, absolwent KIS lub poszukujący pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4, dołączają pisemne oświadczenie założycieli spółdzielni socjalnej o wykorzystaniu zgodnie z przeznaczeniem środków Funduszu Pracy przyznanych na założenie spółdzielni socjalnej, które będą wniesione przez członków do spółdzielni socjalnej oraz o zwrocie podatku
od towarów i usług, o ile spółdzielnia będzie miała prawo naliczenia podatku od towarów i usług.

7. Przepisy art. 145 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 159. 1. Wniosek o przystąpienie do spółdzielni socjalnej może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, osoba lub osoby go składające spełniają warunki określone odpowiednio
w art. 158 ust. 2-4, a spółdzielnia socjalna:

1) podjęła uchwałę o przyjęciu osoby składającej wniosek jako członka oraz zobowiązała się do jej zatrudnienia przez okres co najmniej 12 miesięcy od dnia przystąpienia do spółdzielni socjalnej, po wniesieniu wpłaty w wysokości określonej w zobowiązaniu;
2) w okresie ostatnich 2 lat nie była karana za przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary;
3) nie zalega z wypłacaniem wynagrodzeń pracownikom, z opłacaniem należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz z wpłatami na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych;

4) nie zalega z opłacaniem innych danin publicznych;
5) nie posiada nieuregulowanych w terminie zobowiązań cywilnoprawnych;
6) nie znajduje się w stanie likwidacji.

2. W przypadku gdy spółdzielni socjalnej przysługuje prawo naliczenia podatku od towarów i usług, wydatki we wniosku ujmowane są bez podatku od towarów i usług.

Art. 160. 1. Podstawą przyznania jednorazowo środków na założenie spółdzielni socjalnej jest umowa zawarta przez dyrektora PUP z osobą zakładającą spółdzielnię socjalną.

2. Podstawą przyznania jednorazowo środków na przystąpienie do spółdzielni socjalnej jest umowa zawarta przez dyrektora PUP z osobą przystępującą do spółdzielni socjalnej oraz ze spółdzielnią socjalną.

Art. 161. 1. Do obowiązków osoby, która otrzymała środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do niej po jej założeniu, należy w szczególności:
1) rozliczenie otrzymanych środków zawierające zestawienie kwot wydatkowanych na poszczególne towary i usługi oraz zwrot niewydatkowanych środków;
2) członkostwo w spółdzielni socjalnej przez okres co najmniej 12 miesięcy;
3) niepodejmowanie zatrudnienia w okresie 12 miesięcy od dnia założenia spółdzielni socjalnej lub przystąpienia do spółdzielni socjalnej.

2. Osoba, która otrzymała środki na przystąpienie do spółdzielni socjalnej przedkłada dyrektorowi PUP potwierdzenie wpłaty środków do spółdzielni socjalnej.

3. Przepisy art. 147 stosuje się odpowiednio.

Art. 162. 1. Osoba, która otrzymała jednorazowo środki na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej jest obowiązana dokonać zwrotu, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP, otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu, jeżeli naruszyła obowiązki,
o których mowa w art. 161 ust. 1 i 2, lub naruszyła inne warunki umowy.

2. Jeżeli niespełnienie obowiązków określonych w art. 161 ust. 1 pkt 1 i 2 lub naruszenie innych warunków umowy wynika z działania lub zaniechania spółdzielni, obowiązek zwrotu środków spoczywa na spółdzielni socjalnej.

3. Jednorazowe środki na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej nie podlegają zwrotowi osobie, która je otrzymała, jeżeli wystąpiła ze spółdzielni socjalnej po upływie 12 miesięcy od dnia jej założenia lub przystąpienia do niej po jej założeniu.

4. Środki, o których mowa w ust. 3, spółdzielnia socjalna wykorzystuje na działalność gospodarczą.

Art. 163. Dyrektor PUP z Funduszu Pracy może przyznać spółdzielni socjalnej:
1) jednorazowo środki na utworzenie stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4 w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia;
2) środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia w okresie do 6 miesięcy od dnia zatrudnienia, wypłacane miesięcznie w wysokości nie wyższej niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy dla zatrudnionego skierowanego bezrobotnego lub zatrudnionego skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4.

Art. 164. 1. Wniosek o jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, a spółdzielnia socjalna:
1) przez ostatnie 6 miesięcy prowadziła działalność gospodarczą;
2) w okresie ostatnich 6 miesięcy nie zmniejszyła wymiaru czasu pracy i zatrudnienia pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy;
3) spełnia warunki określone w art. 159 pkt 2-6.

2. W przypadku gdy spółdzielni socjalnej przysługuje prawo naliczenia podatku

od towarów i usług, wydatki we wniosku ujmowane są bez podatku od towarów i usług.

3. Wniosek o środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia może być uwzględniony, jeżeli jest kompletny i prawidłowo sporządzony, dyrektor PUP dysponuje środkami na jego sfinansowanie, a spółdzielnia socjalna:

1) nie zmniejszyła wymiaru czasu pracy i zatrudnienia pracowników z przyczyn dotyczących pracodawcy w okresie ostatnich 6 miesięcy lub w okresie swego funkcjonowania, w przypadku gdy prowadzi działalność gospodarczą krócej niż 6 miesięcy;
2) spełnia warunki określone w art. 159 pkt 2-6.

Art. 165. 1. Podstawą przyznania środków na utworzenie stanowiska pracy lub środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia jest umowa zawarta przez dyrektora PUP ze spółdzielnią socjalną.

2. Do obowiązków spółdzielni, która otrzymała środki na utworzenie stanowiska pracy należy w szczególności:

1) złożenie rozliczenia zawierającego szczegółową specyfikację wydatków dotyczących utworzenia stanowiska pracy;
2) zatrudnienie na utworzonym stanowisku pracy łącznie przez okres 24 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4;
3) utrzymanie utworzonego stanowiska pracy przez okres co najmniej 24 miesięcy.

3. Do obowiązków spółdzielni, która otrzymała środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia należy w szczególności:

1) złożenia rozliczeń potwierdzających wypłatę wynagrodzenia skierowanemu bezrobotnemu lub skierowanemu poszukującemu pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4, przez wymagany okres;
2) zatrudnienie łącznie przez okres 12 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4.

4. Przepis art. 147 stosuje się odpowiednio.

5. Spółdzielnia socjalna, z którą została podpisana umowa o utworzenie stanowiska pracy, jest obowiązana dokonać zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu, proporcjonalnie do okresu niezatrudniania na utworzonym stanowisku pracy lub nieutrzymania stanowiska pracy przez wymagany okres.

6. Spółdzielnia socjalna, z którą została podpisana umowa o finansowanie kosztów wynagrodzenia, jest obowiązana dokonać zwrotu otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu, proporcjonalnie do okresu niezatrudniania skierowanego bezrobotnego lub skierowanego poszukującego pracy, o którym mowa w art. 157 pkt 4.

7. W przypadku naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 2 pkt 1, lub innych warunków umowy, na podstawie których przyznane zostały środki na utworzenie stanowiska pracy lub w przypadku naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 3, lub innych warunków umowy, na podstawie których przyznane zostały środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia, spółdzielnia socjalna jest obowiązana dokonać zwrotu całości otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od dnia ich otrzymania do dnia dokonania zwrotu.

8. Środki, o których mowa w ust. 4-6, zwracane są w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora PUP.

Art. 166. Do wniosków o jednorazowe środki na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych oraz wniosków spółdzielni o jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy lub o środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia stosuje się art. 144, natomiast do umów zawieranych na podstawie uwzględnionych wniosków – art. 145 ust. 2 i 3, art. 144 ust. 2 oraz art. 149.

Art. 167. Minister właściwy do spraw pracy w drodze rozporządzenia, określi:

1) rodzaje dokumentów i informacji składanych z wnioskiem o jednorazowe środki na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy oraz środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia,
2) tryb przyznawania środków, o których mowa w pkt 1,
3) tryb rozliczania wydatków ujętych we wnioskach, o których mowa w pkt 1,
4) sposób realizacji umowy o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub przystąpienie do niej, umowy o jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy oraz umowy o środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia

– mając na względzie zwiększenie mobilności oraz poziomu zatrudnienia bezrobotnych, absolwentów CIS lub KIS, poszukujących pracy, o których mowa w art. 155 pkt 4, racjonalne gospodarowanie środkami Funduszu Pracy, a także konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy z zasadami przyznawania pomocy de minimis.

Art. 168. Z Funduszu Pracy mogą być finansowane:
1) pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej:
   a) bezrobotnym,
   b) absolwentom,
   c) studentom ostatniego roku studiów,
   d) poszukującym pracy, o których mowa w art. 142 pkt 3,
   e) powracającym z zagranicy;
2) pożyczki na utworzenie stanowiska pracy:
   a) podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, niepublicznym przedszkolom, niepublicznym szkołom lub producentom rolnym na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy,
   b) żłobkom lub klubom dziecięcym na utworzenie stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze sprawowaniem opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi lub prowadzeniem dla nich zajęć – dla osoby, o której mowa w pkt 2 lit. a, lub poszukującego pracy absolwenta, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy,
   c) podmiotom świadczącym usługi rehabilitacyjne na utworzenie stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze świadczeniem usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych, dla osoby, o której mowa w pkt 2 lit. a, lub poszukującego pracy absolwenta, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy;
3) usługi doradcze i szkoleniowe skierowane do osób, którym udzielono pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej.

Art. 169. 1. Pożyczek, o których mowa w art. 168, udzielają oraz usługi doradcze i szkoleniowe zapewniają pośrednicy finansowi wybierani przez Bank Gospodarstwa Krajowego zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018).

2. Pośrednicy finansowi przyjmują wnioski o pożyczkę oraz dokonują ich oceny, zawierają umowy o pożyczkę oraz dokonują wypłat środków w ramach udzielonych pożyczek.

3. Pośrednikiem finansowym może zostać bank lub instytucja finansowa, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.[6)]).

Art. 170. 1. Pożyczka na podjęcie działalności gospodarczej jest udzielana na wniosek osoby, o której mowa w art. 168 pkt 1, po przedstawieniu opisu i kosztorysu zamierzonej działalności gospodarczej, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 20-krotność przeciętnego wynagrodzenia.

[6)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106, 138, 650, 685, 723, 864, 1000 i 1075.

2. Pożyczka może stanowić do 100% kosztów podjęcia działalności gospodarczej.

3. Oprocentowanie pożyczki jest stałe i wynosi, w skali roku, 0,25 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski.

4. Oprocentowanie pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu żłobka lub klubu dziecięcego z miejscami integracyjnymi lub polegającej na świadczeniu usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych, a także pożyczki dla poszukujących pracy, o których mowa w art. 142 pkt 3, jest stałe i wynosi, w skali roku, 0,1 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski.

5. Okres spłaty pożyczki nie może być dłuższy niż 7 lat, z możliwością skorzystania z karencji w spłacie kapitału na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.

6. Środki finansowe z tytułu pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej są wypłacane przez pośrednika finansowego, po podjęciu przez pożyczkobiorcę działalności gospodarczej.

7. Spłata pożyczki jest dokonywana w równych ratach, płatnych na rachunek bankowy właściwego pośrednika finansowego.

8. Pożyczkobiorca nie ponosi opłat i kosztów z tytułu udzielenia i obsługi pożyczki.

Art. 171. 1. Pożyczka na utworzenie stanowiska pracy jest udzielana na wniosek podmiotu, o którym mowa w art. 168 pkt 2, po przedstawieniu kosztorysu dotyczącego tworzonego stanowiska pracy, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej jednak niż 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia.

2. Pożyczka na utworzenie stanowiska pracy dla poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, oraz na utworzenie stanowiska pracy, o którym mowa w art. 168 pkt 2 lit. b i c, jest udzielana na wniosek podmiotu, po przedstawieniu kosztorysu dotyczącego tworzonego stanowiska pracy, w wysokości określonej w umowie, nie wyższej niż określona w ust. 1, proporcjonalnej do wymiaru czasu pracy na danym stanowisku, nie mniejszym niż połowa wymiaru czasu pracy

3. Oprocentowanie pożyczki jest stałe i wynosi, w skali roku, 0,25 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski.

4. Oprocentowanie pożyczki na utworzenie stanowiska pracy, o którym mowa w art. 168 pkt 2 lit. b i c, jest stałe i wynosi, w skali roku, 0,1 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski.

5. Okres spłaty pożyczki na utworzenie stanowiska pracy nie może być dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem art. 172 ust. 3.

6. Pożyczkobiorcy nie przysługuje prawo do karencji w spłacie pożyczki.

7. Przepisy art. 170 ust. 7 i 8 stosuje się do pożyczki na utworzenie stanowiska pracy.

Art. 172. 1. Podmiotom, którym udzielono pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej, można udzielić pożyczki na utworzenie stanowiska pracy nie wcześniej niż po upływie co najmniej 3 miesięcy od rozpoczęcia spłaty pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej.

2. W przypadku gdy pożyczkobiorca korzysta z karencji w spłacie kapitału, bieg trzymiesięcznego terminu rozpoczyna się po zakończeniu okresu karencji.

3. Pożyczka na utworzenie stanowiska pracy może być udzielona na okres nie dłuższy niż pozostały do spłaty okres pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej.

Art. 173. 1. Pożyczka na podjęcie działalności gospodarczej może zostać udzielona osobom, o których mowa w art. 168 pkt 1, jeżeli na dzień złożenia wniosku:

1) w okresie ostatnich 2 lat nie były karane za przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
2) nie są zatrudnione oraz nie wykonują innej pracy zarobkowej;
3) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie prowadziły działalności gospodarczej;
4) w okresie ostatnich 12 miesięcy nie pozostawały w okresie zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej.

2. Do oświadczeń składanych przez osoby składające wnioski stosuje się przepis art. 144 ust. 2.

Art. 174. 1. Pożyczka na utworzenie stanowiska pracy może zostać udzielona podmiotom, o których mowa w art. 168 pkt 2:

1) niezalegającym ze spłatą rat pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej oraz pożyczki na utworzenie stanowiska pracy;
2) niezalegającym z opłacaniem należnych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy lub Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych;
3) niezalegającym z opłacaniem innych danin publicznych;
4) niekaranym, w okresie 2 lat przed wystąpieniem z wnioskiem o pożyczkę, za przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu, w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny lub ustawy z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

2. Do oświadczeń składanych przez podmioty, o których mowa w art. 168 pkt 2, składające wnioski stosuje się przepis art. 144 ust. 2.

3. Tworzone stanowisko pracy nie może być jednocześnie finansowane w ramach pożyczki i refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, o której mowa w art. 150.

Art. 175. 1. Podstawą udzielenia pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej jest umowa zawierana pomiędzy pośrednikiem finansowym a osobą, o której mowa w art. 168 pkt 1, a w przypadku pożyczki na utworzenie stanowiska pracy – umowa zawierana pomiędzy pośrednikiem finansowym a podmiotem, o którym mowa w art. 168 pkt 2.

2. Formą zabezpieczenia spłaty i zwrotu udzielonych pożyczek jest weksel własny in blanco i poręczenie osoby fizycznej.

3. W zależności od oceny zdolności kredytowej i ryzyka kredytowego zamiast poręczenia osoby fizycznej może być ustanowione inne zabezpieczenie spłaty i zwrotu udzielonych pożyczek.

Art. 176. Podstawą rozliczenia pożyczek, o których mowa w art. 168 pkt 1 i 2, są opłacone faktury lub inne równoważne dokumenty księgowe.

Art. 177. 1. Pożyczkobiorca jest obowiązany dokonać zwrotu niespłaconej kwoty pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub pożyczki na utworzenie stanowiska pracy, o którym mowa w art. 168 pkt 2 lit. a, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pożyczki, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wezwania do jej zwrotu przez pośrednika finansowego, jeżeli prowadził działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy od dnia podpisania umowy pożyczki lub zatrudniał na utworzonym stanowisku pracy osobę, o której mowa w art. 168 pkt 2 lit. a, przez okres krótszy niż 12 miesięcy od dnia zatrudnienia lub pożyczkobiorca naruszył inne warunki umowy.

2. Pożyczkobiorca jest obowiązany dokonać zwrotu niespłaconej kwoty pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej polegającej na prowadzeniu żłobka lub klubu dziecięcego z miejscami integracyjnymi lub na świadczeniu usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wezwania do jej zwrotu, proporcjonalnie do okresu, jaki pozostał do 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej, jeżeli prowadził działalność gospodarczą przez okres krótszy niż 12 miesięcy. Pozostała część pożyczki spłacana jest według nowego harmonogramu, na warunkach określonych w umowie. Przepisu ust. 6 nie stosuje się.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do pożyczkobiorcy będącego poszukującym pracy**,** o którym mowa w art. 142 pkt 3, któremu udzielono pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej.

4. Pożyczkobiorca jest obowiązany dokonać zwrotu niespłaconej kwoty pożyczki

na utworzenie stanowiska pracy, o którym mowa w art. 168 pkt 2 lit. b lub c, w terminie nie dłuższym niż 6 miesięcy od dnia wezwania do jej zwrotu, proporcjonalnie do okresu, jaki pozostał do 12 miesięcy zatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy. Pozostała część pożyczki spłacana jest według nowego harmonogramu, na warunkach określonych w umowie. Przepisu ust. 7 nie stosuje się.

5. Zwrot niespłaconej kwoty pożyczki, o której mowa w ust. 1, podlega zwiększeniu o kwotę uzyskanej korzyści wynikającej z różnicy oprocentowania spłaconej części pożyczki w stosunku do oprocentowania równego stopie referencyjnej obliczonej zgodnie z metodologią określoną w Komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych (Dz. Urz. UE C 14 z 19.01.2008, str. 6) obowiązującego w dniu podpisania umowy pożyczki.

6. W przypadku gdy pożyczkobiorca, z zastrzeżeniem ust. 1, który utworzył stanowisko pracy z wykorzystaniem pożyczki, o której mowa w art. 168 pkt 2 lit. a:

1) zlikwiduje utworzone stanowisko pracy przed upływem 24 miesięcy od dnia zatrudnienia na nim bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3,
2) nie utrzyma na utworzonym stanowisku pracy zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, łącznie przez okres 24 miesięcy

– spłaca pozostały do spłaty kapitał pożyczki wraz z odsetkami równymi stopie referencyjnej, o której mowa w ust. 5, obowiązującej w dniu podpisania umowy, zgodnie z przyjętym harmonogramem spłaty pożyczki. Odsetki naliczane są od dnia wystąpienia warunku określonego w pkt 1 lub 2.

Art. 178. W przypadku śmierci pożyczkobiorcy, osoba zobowiązana do spłaty pożyczki spłaca pozostały do spłaty kapitał pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub pozostały do spłaty kapitał pożyczki na utworzenie stanowiska pracy, zgodnie z przyjętym harmonogramem spłat pożyczek. Przepisów art. 177 nie stosuje się.

Art. 179. 1. Spłata rat pożyczki po terminie wynikającym z harmonogramu spłat pożyczki powoduje konieczność zapłaty odsetek równych stopie referencyjnej, o której mowa w art. 177 ust. 5, naliczonych od daty spłaty wynikającej z harmonogramu.

2. Pożyczkobiorca może złożyć do pośrednika finansowego wniosek o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonej pożyczki lub pożyczek w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi pożyczkobiorcy. Pożyczkobiorca załącza do wniosku dokumenty potwierdzające zaistniałą sytuację.

3. W terminie 14 dni od daty wpływu wniosku o restrukturyzację zadłużenia, pośrednik finansowy przygotowuje rekomendację dotyczącą wniosku, którą wraz z kompletem dokumentów przekazuje do Banku Gospodarstwa Krajowego.

4. Rekomendowane przez pośrednika finansowego warunki spłaty pożyczki lub pożyczek objętych restrukturyzacją ustalane są w porozumieniu z pożyczkobiorcą, z zastrzeżeniem, że okres spłaty pożyczki nie może przekroczyć okresu, o którym mowa w art. 170 ust. 5 i art. 171 ust. 5.

5. Pośrednik finansowy może zaakceptować wniosek o restrukturyzację zadłużenia po uzyskaniu pozytywnej opinii Banku gospodarstwa Krajowego.

6. Po złożeniu wniosku o restrukturyzację zadłużenia, do czasu jego akceptacji, pożyczkobiorca zobowiązany jest do terminowego regulowania zobowiązań z tytułu odsetek od udzielonej mu pożyczki.

7. Restrukturyzacja zadłużenia nie może prowadzić do umorzenia należności w całości lub części.

Art. 180. 1. Minister właściwy do spraw pracy, na wniosek pożyczkobiorcy korzystającego jednocześnie z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej oraz pożyczki na utworzenie pierwszego stanowiska pracy dla osoby, o której mowa w art. 168 pkt 2, skierowanej przez powiatowy urząd pracy, może umorzyć jednorazowo należności z tytułu udzielonej pożyczki na utworzenie pierwszego stanowiska pracy

dla osoby, o której mowa w art. 168 pkt 2, skierowanej przez powiatowy urząd pracy. Umorzenie należności następuje na dzień złożenia wniosku, spełniającego warunki określone w ust. 2.

2. Warunkami umorzenia, o którym mowa w ust. 1, są:

1) utrzymanie, przez co najmniej 12 miesięcy od dnia zatrudnienia, pierwszego stanowiska pracy dla osoby, o której mowa w art. 168 pkt 2, skierowanej przez powiatowy urząd pracy;
2) niezaleganie ze spłatą rat pożyczki na utworzenie stanowiska pracy oraz pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej

3. Z dniem wpływu wniosku, o którym mowa w ust. 1, do pośrednika finansowego, spłata pożyczki na utworzenie pierwszego stanowiska pracy dla skierowanej przez powiatowy urząd pracy osoby, o której mowa w art. 168 pkt 2, ulega zawieszeniu.

4. W przypadku stwierdzenia braku przesłanek, o których mowa w ust. 2, pożyczkobiorca jest zobowiązany do spłaty zaległych rat pożyczki wraz z odsetkami zgodnie z harmonogramem ustalonym przez pośrednika finansowego.

Art. 181. Minister właściwy do spraw pracy może umorzyć w całości lub w części należności z tytułu niespłaconych pożyczek, o których mowa w art. 168 pkt 1 i 2, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 56 lub art. 57 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62 i 1000).

Art. 182. Umorzenie, o którym mowa w art. 180, a także umorzenie, o którym mowa w art. 181 dokonane na podstawie przesłanek wynikających z art. 56 pkt 5 i art. 57 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, stanowi pomoc udzielaną zgodnie
z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Art. 183. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego zarządza środkami Funduszu Pracy przekazanymi przez ministra do spraw pracy oraz pełni funkcję koordynatora realizacji pożyczek i świadczenia usług doradczych i szkoleniowych, o których mowa w art. 168.

2. Podstawę realizacji zadań w zakresie określonym w ust. 1 stanowi umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw pracy a Bankiem Gospodarstwa Krajowego.

Art. 184. Do zadań Banku Gospodarstwa Krajowego w zakresie, o którym mowa w art. 183, należy w szczególności:

1) dokonywanie wyboru pośredników finansowych i zawieranie z nimi umów;
2) przekazywanie środków pośrednikom finansowym;
3) gromadzenie środków z tytułu spłat i zwrotu pożyczek oraz oprocentowania wolnych środków;
4) monitorowanie realizacji pożyczek oraz zapewnienia świadczenia usług doradczych i szkoleniowych przez pośredników finansowych;
5) prowadzenie rozliczeń i sporządzanie sprawozdawczości dla ministra właściwego do spraw pracy;
6) opracowywanie jednolitych wzorów wniosków o udzielenie pożyczek oraz wzorów innych niezbędnych dokumentów;
7) opracowywanie jednolitych wzorów rozliczeń i sprawozdań w zakresie udzielonych pożyczek;
8) sprawowanie kontroli realizacji pożyczek przez pośredników finansowych;
9) opiniowanie wniosków o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonych pożyczek;
10) opiniowanie wniosków o umorzenie należności z tytułu udzielonych pożyczek przed przekazaniem ich do ministra właściwego do spraw pracy;
11) monitorowanie dochodzenia roszczeń z tytułu niespłaconych pożyczek udzielanych przez pośredników finansowych.

Art. 185. Do zadań pośredników finansowych w zakresie, o którym mowa w art. 169 ust. 1, należy w szczególności:

1) rozpatrywanie wniosków oraz zawieranie umów w sprawie udzielania pożyczek;
2) monitorowanie realizacji umów dotyczących udzielonych pożyczek;
3) bieżąca obsługa finansowa pożyczek oraz naliczanie odsetek za niedotrzymanie przez pożyczkobiorców warunków określonych w umowach;
4) prowadzenie spraw związanych z restrukturyzacją zadłużenia z tytułu udzielonych pożyczek;
5) dochodzenie roszczeń z tytułu niespłaconych pożyczek;
6) opiniowanie, w zakresie finansowym oraz formalnoprawnym, wniosków pożyczkobiorców w przedmiocie umorzenia należności z tytułu udzielonych pożyczek;
7) przekazywanie Bankowi Gospodarstwa Krajowego skompletowanych i zweryfikowanych pod względem merytorycznym i finansowym wniosków o umorzenie pożyczek;
8) prowadzenie rozliczeń i sporządzanie sprawozdawczości dla Banku Gospodarstwa Krajowego;
9) zapewnienie dostępu do usług doradczych i szkoleniowych, o których mowa w art. 186 ust. 3;
10) przekazywanie, na wnioski dyrektorów PUP, informacji o wynikach monitorowania zatrudnienia przez wymagany okres, osób skierowanych przez powiatowe urzędy pracy u pożyczkobiorców, na utworzonych stanowiskach pracy.

Art. 186. 1. Pośrednicy finansowi podejmują współpracę z uczelniami, a za ich pośrednictwem z organizacjami działającymi na rzecz rozwoju przedsiębiorczości, w szczególności akademickimi inkubatorami przedsiębiorczości, akademickimi biurami karier i centrami informacyjno-doradczymi, w celu zapewnienia możliwości skorzystania z usług doradczych i szkoleniowych przez osoby ubiegające się o pożyczkę na podjęcie działalności gospodarczej oraz pożyczkobiorców, którym takiej pożyczki udzielono.

2. Pośrednicy finansowi w miejscu obsługi osób ubiegających się o pożyczkę na podjęcie działalności gospodarczej zapewniają tym osobom dostęp do danych kontaktowych instytucji, o których mowa w ust. 1, w celu skorzystania z usług doradczych i szkoleniowych w zakresie przedsiębiorczości, obejmujących w szczególności sporządzanie opisu i kosztorysu przedsięwzięcia.

3. Pożyczkobiorcy mogą skorzystać z usług doradczych i szkoleniowych świadczonych przez instytucje, o których mowa w ust. 1, w szczególności w zakresie:
1) zakładania działalności gospodarczej;
2) form opodatkowania planowanej działalności gospodarczej;
3) prowadzenia księgowości.

4. Usługi doradcze i szkoleniowe świadczone pożyczkobiorcom mogą być finansowane ze środków, o których mowa w art. 168, do wysokości 30% przeciętnego wynagrodzenia na jedną uprawnioną osobę.

Art. 187. Do zadań dyrektorów PUP należy współpraca z Bankiem Gospodarstwa Krajowego i pośrednikami finansowymi, polegająca w szczególności na:
1) opiniowaniu wniosków o udzielenie pożyczki na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, lub poszukującego pracy absolwenta, skierowanych przez powiatowy urząd pracy, pod względem możliwości danego urzędu pracy w zakresie skierowania bezrobotnych, poszukujących pracy, o których mowa w art. 142 pkt 3, lub poszukujących pracy absolwentów, posiadających kwalifikacje niezbędne do wykonywania pracy na planowanym do utworzenia stanowisku pracy;
2) wydawaniu zaświadczeń potwierdzających posiadanie statusu bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, przez osoby ubiegające się o pożyczkę na podjęcie działalności gospodarczej;
3) kierowaniu bezrobotnych, poszukujących pracy, o których mowa w art. 142 pkt 3, lub poszukujących pracy absolwentów, na utworzone stanowiska pracy;
4) monitorowaniu, we współpracy z pośrednikami finansowymi, zatrudnienia przez wymagany okres bezrobotnych, poszukujących pracy, o których mowa w art. 142

pkt 3, poszukujących pracy absolwentów, skierowanych przez powiatowe urzędy pracy u pożyczkobiorców, na utworzonych stanowiskach pracy.

Art. 188. 1. Pożyczkobiorca, któremu została udzielona pożyczka na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, skierowanych przez powiatowy urząd pracy, jest obowiązany poinformować, z 14-dniowym wyprzedzeniem, powiatowy urząd pracy oraz pośrednika finansowego o terminie zatrudnienia oraz potwierdzić jego zatrudnienie w terminie 7 dni od dnia zatrudnienia.

2. Pożyczkobiorca, który otrzymał pożyczkę na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, skierowanych przez powiatowy urząd pracy, jest obowiązany poinformować powiatowy urząd pracy oraz pośrednika finansowego o rozwiązaniu umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym lub poszukującym pracy, o których mowa w art. 142 pkt 3, nie później niż w terminie 7 dni od dnia jej rozwiązania.

3. W przypadku gdy powiatowy urząd pracy w terminie 30 dni od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 2, nie skieruje bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, spełniającego wymagania utworzonego stanowiska pracy, pożyczkobiorca może zatrudnić na tym stanowisku bezrobotnego lub poszukującego pracy, o którym mowa w art. 142 pkt 3, bez skierowania powiatowego urzędu pracy.

4. Przepisy ust. 1-3 stosuje się odpowiednio do pożyczkobiorcy, któremu została udzielona pożyczka na utworzenie stanowiska pracy, o którym mowa w art. 168 pkt 2 lit. b lub c, dla poszukującego pracy absolwenta skierowanego przez powiatowy urząd pracy.

Art. 189. 1. Pośrednicy finansowi przetwarzają dane osobowe osób składających wnioski o udzielenie pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 168 pkt 1:

1) imię (imiona) i nazwisko;
2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
3) seria i numer dowodu osobistego, o ile posiada;
4) data i miejsce urodzenia;
5) nazwisko rodowe;
6) wiek;
7) płeć;
8) adres zamieszkania oraz adres do korespondencji;
9) adres poczty elektronicznej i numer telefonu;
10) wykształcenie, kwalifikacje, ukończone szkolenia;
11) doświadczenie zawodowe;
12) informacje niezbędne do ustalenia statusu uprawniającego do złożenia wniosku o udzielenie pożyczki;
13) numer rachunku bankowego.

2. W przypadku osób składających wnioski o udzielenie pożyczki na utworzenie stanowiska pracy, o której mowa w art. 168 pkt 2 oraz pożyczkobiorców korzystających z pożyczek, o których mowa w art. 168 pkt 1 i 2, poza danymi wskazanymi w ust. 1, pośrednicy finansowi przetwarzają następujące dane osobowe:

1) numer identyfikacji podatkowej NIP;
2) numer identyfikacyjny REGON;
3) adres prowadzenia działalności gospodarczej lub innej działalności uprawniającej do ubiegania się o pożyczkę, o której mowa w art. 168 pkt 2;
4) zgoda na przetwarzanie danych osobowych w związku z działaniami informacyjno-promocyjnymi i badawczymi.

3. W celu ustanowienia zabezpieczenia umowy o pożyczkę, o której mowa w art. 175 ust. 1, pośrednik finansowy przetwarza dane osobowe pożyczkobiorcy lub poręczyciela

w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 2 oraz dane osobowe dotyczące:
1) stanu cywilnego;
2) danych osobowych małżonka:
   a) imię (imiona) i nazwisko,
   b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość,
   c) seria i numer dowodu osobistego, o ile posiada;
3) sytuacji majątkowej: wspólności majątkowej, uzyskiwanych dochodów, aktualnych zobowiązań finansowych, posiadanego majątku.

4. W związku z realizacją umowy pożyczki na utworzenie stanowiska pracy, pośrednik finansowy, a w przypadku wniosku o umorzenie pożyczki, o którym mowa w art. 180 ust. 1 – także Bank Gospodarstwa Krajowego i minister do spraw pracy przetwarzają, poza danymi wskazanymi w ust. 1 i 2, dane osobowe pracownika pożyczkobiorcy:
1) imię (imiona) i nazwisko;
2) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
3) data i miejsce urodzenia;
4) adres zamieszkania oraz adres do korespondencji;
5) miejsce i okres zatrudnienia.

5. W celu rozpatrzenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, o którym mowa w art. 179 ust. 2, pośrednik finansowy i Bank Gospodarstwa Krajowego, a w przypadku wniosku o umorzenie pożyczki, o którym mowa w art. 181 – także minister do spraw pracy przetwarzają, poza danymi wskazanymi w ust. 1-4, dane osobowe dotyczące sytuacji rodzinnej i majątkowej pożyczkobiorcy oraz osób zamieszkujących z pożyczkobiorcą we wspólnym gospodarstwie domowym. W szczególnych przypadkach mogą być również przetwarzane dane osobowe dotyczące zdrowia pożyczkobiorcy lub osób zamieszkujących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym.

6. Przepis ustępu 5 stosuje się odpowiednio do innych osób zobowiązanych do zwrotu pożyczki lub należności z nią związanych.

7. Dane osobowe, o których mowa w ust. 1-6, są przetwarzane przez okres wymagany do rozliczenia pożyczki i dochodzenia roszczeń wynikających z umowy pożyczki.

Oddział 8
Zlecanie zadań agencjom zatrudnienia

Art. 190. 1. Dyrektor PUP może zawrzeć z agencją zatrudnienia umowę na doprowadzenie skierowanego bezrobotnego do zatrudnienia, z tytułu którego osoba będzie osiągała miesięcznie wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, trwającego przez okres 180 dni w okresie 240 dni od dnia skierowania bezrobotnego do agencji zatrudnienia.

2. Do okresu zatrudnienia , o którym mowa w ust. 1, zalicza się okres nieprzerwanego zatrudnienia u jednego pracodawcy, podejmowanego na podstawie oferty przedstawionej przez agencję zatrudnienia.

3. Do okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, nie zalicza się okresu:
1) zatrudnienia, z tytułu którego osoba będzie osiągała wynagrodzenie dofinansowane lub refundowane z Funduszu Pracy, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub Europejskiego Funduszu Społecznego.
2) pracy tymczasowej.

4. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:
1) liczbę bezrobotnych, którzy kierowani będą do agencji zatrudnienia;
2) tryb kierowania bezrobotnych do agencji zatrudnienia, w tym zasady uzupełniania liczby bezrobotnych, o których mowa w pkt 1, w przypadku niestawienia się bezrobotnego skierowanego przez powiatowy urząd pracy w agencji zatrudnienia lub zrezygnowania bezrobotnego z udziału w tej formie pomocy;
3) zakres danych o bezrobotnych, przekazywanych agencji zatrudnienia przez powiatowy

urząd pracy, obejmujący:
a) imię i nazwisko,
b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość,
c) adres zamieszkania,
d) kwalifikacje, uprawnienia i doświadczenie zawodowe;
4) zakres danych przekazywanych powiatowemu urzędowi pracy przez agencję zatrudnienia w formie pisemnej, obejmujący w szczególności:
a) informacje mające wpływ na status bezrobotnego,
b) nazwę i dane identyfikacyjne pracodawcy, o którym mowa w ust. 2, zgłaszającego osobę do ubezpieczeń społecznych;
5) kwotę wynagrodzenia należnego agencji zatrudnienia za utrzymanie przez osobę zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1, warunki i tryb przekazania środków Funduszu Pracy przysługujących agencji zatrudnienia.

5. Wynagrodzenie należne agencji zatrudnienia, o którym mowa w ust. 4 pkt 5, nie może przekroczyć 150% przeciętnego wynagrodzenia, obowiązującego w dniu opublikowania przez powiatowy urząd pracy ogłoszenia o udzieleniu zamówienia publicznego.

6. Wypłata wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 5, następuje w dwóch częściach:
1) w wysokości 15% wynagrodzenia – po utrzymaniu przez osobę zatrudnienia przez okres
30 dni,
2) w wysokości obliczanej proporcjonalnej z kwoty 85% wynagrodzenia do okresu utrzymania zatrudnienia – maksymalnie 85% wynagrodzenia za przepracowanie kolejnych 150 dni włącznie
– niezwłocznie po pozyskaniu przez powiatowy urząd pracy informacji, o których mowa w ust. 7.

7. Powiatowy urząd pracy:
1) niezwłocznie po upływie 30 dni od dnia utraty statusu bezrobotnego z powodu podjęcia zatrudnienia,
2) po uzyskaniu od agencji zatrudnienia informacji o utracie przez osobę zatrudnienia, nie później niż po upływie 240 dni od dnia skierowania bezrobotnego do agencji zatrudnienia
– pozyskuje z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, dane, o których mowa w art. 50 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w celu ustalenia, czy osoba była zatrudnienia przez okresy, o których mowa w ust. 6.

8. W okresie udziału bezrobotnego w działaniach realizowanych przez agencję zatrudnienia, zgodnie z umową, o której mowa w ust. 1, powiatowy urząd pracy nie kieruje bezrobotnego do innych form pomocy określonych w ustawie, z zastrzeżeniem możliwości sfinansowania kosztów przejazdu, o których mowa w art. 196 ust. 1.

Oddział 9
Wsparcie dla długotrwale bezrobotnych

Art. 191. 1. W celu zaplanowania i realizacji działań umożliwiających powrót na rynek pracy długotrwale bezrobotnych korzystających ze świadczeń pomocy społecznej, dyrektor PUP i kierownik ośrodka pomocy społecznej zawierają porozumienie o współpracy, które określa w szczególności zasady współpracy oraz tryb obowiązkowej wymiany informacji obejmujących:
1) informacje o udzielonej osobie długotrwale bezrobotnej pomocy i jej efektach oraz planowanych wobec osoby działaniach realizowanych przez:
a) powiatowy urząd pracy i inne podmioty lub instytucje działające na jego zlecenie, lub realizujące wobec długotrwale bezrobotnego działania na skutek skierowania powiatowego urzędu pracy,
b) ośrodek pomocy społecznej w ramach kontraktu socjalnego;

2) informacje o długotrwale bezrobotnych zawierające dane tych osób obejmujące:

a) imię (imiona) i nazwisko,

b) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość.

2. Zakres pomocy możliwej do udzielenia długotrwale bezrobotnemu korzystającemu ze świadczeń pomocy społecznej, ustalany jest wspólnie przez powiatowy urząd pracy w zakresie wynikającym z ustawy i ośrodek pomocy społecznej w zakresie wynikającym z jego właściwości.

Art. 192. 1. Powiatowy urząd pracy, na wniosek ośrodka pomocy społecznej, może skierować długotrwale bezrobotnego do centrum integracji społecznej w celu realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650).

2. Centrum integracji społecznej realizujące indywidualny program zatrudnienia socjalnego, o którym mowa w ust. 1, po zakończeniu jego realizacji jest obowiązane poinformować powiatowy urząd pracy o działaniach zrealizowanych wobec długotrwale bezrobotnego skierowanego przez powiatowy urząd pracy, a także o ich wpływie na realizację celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym.

3. Długotrwale bezrobotny korzystający ze świadczeń pomocy społecznej może z własnej inicjatywy rozpocząć uczestnictwo w klubie integracji społecznej, o którym mowa w art. 18 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym.

Art. 193. 1. Dyrektor PUP w ramach środków Funduszu Pracy może zlecić realizację działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej długotrwale bezrobotnych, mających na celu zmotywowanie długotrwale bezrobotnych do podejmowania aktywności zawodowej, a także odbudowanie i podtrzymanie u tych osób umiejętności wykonywania obowiązków w miejscu pracy:

1) instytucjom tworzącym centra integracji społecznej lub kluby integracji społecznej, o których mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym, lub
2) podmiotom prowadzącym działalność statutową na rzecz integracji i reintegracji zawodowej i społecznej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym lub przeciwdziałania uzależnieniom i patologiom społecznym zgodnie z przepisami o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

2. Realizacja działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej długotrwale bezrobotnych odbywa się na podstawie umowy, która określa w szczególności:

1) liczbę długotrwale bezrobotnych;
2) zakres działań obejmujący w szczególności indywidualne lub grupowe poradnictwo specjalistyczne, warsztaty motywacyjne, grupy terapeutyczne i grupy wsparcia;
3) okres realizacji;
4) przewidywane efekty, z podaniem mierników pozwalających ocenić indywidualne efekty;
5) kwotę i tryb przekazania środków Funduszu Pracy przysługujących z tytułu realizacji działań w zakresie reintegracji społecznej;
6) zasady, zakres dokumentowania działań w zakresie reintegracji społecznej podjętych wobec długotrwale bezrobotnych oraz sposób wymiany informacji;
7) sposób kontroli i zakres monitorowania.

3. Działania, o których mowa w ust. 1, są realizowane w wymiarze co najmniej 4 godzin dziennie przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

4. Kwota środków przeznaczonych z Funduszu Pracy na finansowanie zleconych działań w zakresie reintegracji społecznej jest ustalana z uwzględnieniem stawki godzinowej pracy trenera z 5-osobową grupą bezrobotnych, w wysokości nie wyższej niż 100 zł.

5. W okresie udziału długotrwale bezrobotnego w działaniach, o których mowa w ust. 1, powiatowy urząd pracy nie kieruje do bezrobotnego innych form pomocy określonych w ustawie, z zastrzeżeniem sfinansowania kosztów przejazdów, o których

mowa w art. 196 ust. 1.

6. Do zlecania działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej osób długotrwale bezrobotnych, o którym mowa w ust. 1, w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Art. 194. 1. Długotrwale bezrobotnym przysługuje pierwszeństwo w skierowania do form pomocy określonych w art. 163.

2. Spółdzielnia socjalna, która zatrudniła długotrwale bezrobotnego skierowanego przez powiatowy urząd pracy, na podstawie umowy o przyznanie środków na utworzenie stanowiska pracy albo umowy o przyznanie środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia, o której mowa w art. 165 ust. 1, obowiązana jest w ciągu 30 dni od zakończenia realizacji tej umowy, poinformować powiatowy urząd pracy o rodzaju podjętych wobec długotrwale bezrobotnego działań z zakresu reintegracji społecznej i zawodowej, a także wpływie tych działań na realizację celów, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1205).

Oddział 10
Dodatkowe formy pomocy

Art. 195. 1. Powiatowy urząd pracy może skierować bezrobotnego lub poszukującego pracy na badania lekarskie lub psychologiczne mające na celu stwierdzenie zdolności bezrobotnego lub poszukującego pracy do wykonywania pracy, uczestnictwa w formie pomocy określonej w ustawie lub wykluczenie przeciwskazań do wykonywania prac związanych z formą pomocy.

2. Koszty badań, o których mowa w ust. 1, są finansowane z Funduszu Pracy.

Art. 196. 1. Powiatowy urząd pracy może finansować z Funduszu Pracy przez okres do 12 miesięcy koszty przejazdu w związku z podjęciem przez bezrobotnego lub poszukującego pracy udziału w formie pomocy określonej w ustawie, gdy spełnione są łącznie następujące warunki:

1) podjęcie pracy lub udziału innej w formie pomocy określonej w ustawie nastąpiło na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy, lub na podstawie skierowania agencji zatrudnienia w przypadku określonym w art. 190, lub gdy pomoc jest realizowana na postawie umowy, o której mowa w art. 87 ust. 3;
2) uzyskiwane wynagrodzenie lub inny przychód nie przekracza minimalnego wynagrodzenia za pracę.

2. Powiatowy urząd pracy może zwrócić bezrobotnemu koszt przejazdu do pracodawcy i powrotu do miejsca zamieszkania w przypadku skierowania go do pracodawcy, który zgłosił ofertę pracy, jeżeli siedziba tego pracodawcy znajduje się poza miejscem zamieszkania bezrobotnego.

3. Powiatowy urząd pracy może dokonywać przez okres, o którym mowa w ust. 1, zwrotu z Funduszu Pracy kosztów zakwaterowania bezrobotnemu lub poszukującemu pracy, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) na podstawie skierowania powiatowego urzędu pracy podjął pracę lub udział w innej formie pomocy określonej w ustawie poza miejscem zamieszkania w miejscowości, do której czas dojazdu i powrotu do miejsca zamieszkania wynosi łącznie ponad 3 godziny dziennie;
2) mieszka w hotelu lub wynajętym mieszkaniu w miejscowości lub w pobliżu miejscowości, w której jest zatrudniona lub bierze udział w innej formie pomocy określonej w ustawie;
3) uzyskuje wynagrodzenie lub inny przychód w wysokości nie przekraczającej minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w miesiącu, za który jest dokonywany zwrot kosztów zakwaterowania.

4. Powiatowy urząd pracy może zwrócić bezrobotnemu lub poszukującemu pracy, koszt przejazdu na badania lekarskie lub psychologiczne i powrotu do miejsca

zamieszkania, jeżeli na badania te został on skierowany przez powiatowy urząd pracy i dojeżdża do tych miejsc.

5. Na wniosek bezrobotnego lub poszukującego pracy powiatowy urząd pracy może wypłacić zaliczkę na sfinansowanie kosztów przejazdu lub zakwaterowania.

6. Powiatowy urząd pracy refunduje z Funduszu Pracy koszty wyżywienia osoby skierowanej na szkolenie odbywane poza miejscem zamieszkania, jeżeli wynika to z umowy zawartej z instytucją szkoleniową.

7. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do zorganizowanego przez powiatowy urząd pracy przejazdu bezrobotnych lub poszukujących pracy w związku z podjęciem przez nich udziału w formie pomocy określonej w ustawie.

Art. 197. 1. Powiatowy urząd pracy może finansować z Funduszu Pracy koszty zorganizowanego przejazdu bezrobotnych lub poszukujących pracy, skierowanych przez powiatowy urząd pracy do udziału w targach pracy i giełdach pracy organizowanych przez wojewódzki urząd pracy w ramach pośrednictwa pracy na terenie innego powiatu.

2. Zorganizowany przejazd bezrobotnych lub poszukujących pracy na miejsce targów pracy i giełd pracy, o których mowa w ust. 1, i z powrotem, odbywa się z miejsc określonych przez powiatowy urząd pracy.

3. Wojewódzki i powiatowy urząd pracy organizując targi pracy może sfinansować z Funduszu Pracy koszty związane z wynajmem sprzętu, usług teleinformatycznych, powierzchni i stoisk wystawienniczych.

Oddział 11
Programy specjalne

Art. 198. 1. Powiatowy urząd pracy może inicjować i realizować program specjalny w celu aktywizacji zawodowej i przywracania na rynek pracy bezrobotnych lub poszukujących pracy nie pozostających w zatrudnieniu opiekunów osoby niepełnosprawnej, z wyłączeniem opiekunów osoby niepełnosprawnej pobierających świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłek dla opiekuna na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów.

2. Program specjalny może być realizowany samodzielnie przez powiatowy urząd pracy lub we współpracy z:

1) publicznymi służbami zatrudnienia,
2) agencjami zatrudnienia,
3) instytucjami szkoleniowymi posiadającymi wpis do RIS,
4) organizacjami pozarządowymi zajmującymi się problematyką rynku pracy,
5) gminami,
6) pracodawcami

– na podstawie pisemnego porozumienia.

3. Program specjalny jest finansowany z kwoty środków (limitu) na finansowanie form pomocy określonych w ustawie, o której mowa w art. 314 ust. 1, oraz może być wspierany innymi środkami.

4. Realizowane w ramach programu specjalnego formy pomocy określone w ustawie i specyficzne elementy wspierające zatrudnienie są finansowane z Funduszu Pracy w zakresie określonym w art. 345 ust. 2.

5. Maksymalna wysokość środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie specyficznych elementów wspierających zatrudnienie na jednego uczestnika programu specjalnego nie może przekroczyć 150% przeciętnego wynagrodzenia.

6. Specyficzne elementy wspierające zatrudnienie, zakupione z Funduszu Pracy przez powiatowy urząd pracy, mogą stać się własnością uczestnika programu specjalnego po zakończeniu programu specjalnego lub po zakończeniu udziału w programie specjalnym z powodu podjęcia zatrudnienia, o ile są niezbędne do uzyskania lub utrzymania zatrudnienia.

7. W przypadku programu specjalnego kierowanego do poszukującego pracy, o którym mowa w ust. 1, obejmuje on formy pomocy określone w art. 137; przepisy ust.

4 i 5 stosuje się odpowiednio.

8. Minister właściwy do spraw pracy może przyznać na realizację programów specjalnych środki z rezerwy Funduszu Pracy, o której mowa w art. 314 ust. 2.

Oddział 12
Projekty pilotażowe

Art. 199. 1. Projekt pilotażowy może być inicjowany przez ministra właściwego do spraw pracy, dyrektora WUP lub dyrektora PUP.

2. Projekt pilotażowy inicjowany przez ministra do spraw pracy realizowany jest na terenie całego kraju lub jego części przez podmiot wskazany przez ministra w oparciu o zawartą umowę.

3. Projekt pilotażowy inicjowany przez dyrektora WUP lub dyrektora PUP wymaga akceptacji ministra właściwego do spraw pracy.

4. Dyrektor WUP lub dyrektor PUP przedkłada ministrowi właściwemu do spraw pracy projekt pilotażowy zawierający w szczególności opis nowych rozwiązań o charakterze systemowym wraz z uzasadnieniem potrzeby ich wdrożenia.

5. Projekt pilotażowy po uzyskaniu pozytywnej opinii ministra właściwego do spraw pracy, realizowany jest na podstawie umowy zawieranej między ministrem właściwym do spraw pracy a dyrektorem WUP lub dyrektorem PUP.

6. Umowa, o której mowa w ust. 4, określa w szczególności warunki realizacji projektu pilotażowego, wysokość środków przeznaczonych na ten cel i sposób ich wydatkowania.

7. Projekty pilotażowe finansowane są z rezerwy Funduszu Pracy, o której mowa w art. 314 ust. 2.

Oddział 13
Zwolnienia monitorowane

Art. 200. 1. Pracodawca zamierzający zwolnić z przyczyn dotyczących pracodawcy co najmniej 50 pracowników w okresie 3 miesięcy jest obowiązany uzgodnić z powiatowym urzędem pracy właściwym dla siedziby tego pracodawcy lub właściwym ze względu
na miejsce wykonywania pracy zakres i formy pomocy dla zwalnianych pracowników, w tym pracowników niepełnosprawnych, dotyczące w szczególności:

1) pośrednictwa pracy;
2) poradnictwa zawodowego;
3) szkoleń, potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności.

2. W przypadku zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, zwanego dalej „zwolnieniem monitorowanym”, pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia
lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego wsparcia, o którym mowa w ust. 1, realizowanego w formie programu.

3. Program może być realizowany przez powiatowy urząd pracy, agencję zatrudnienia lub instytucję szkoleniową, we współpracy z pracodawcą.

4. Program może być finansowany:

1) przez pracodawcę;
2) na podstawie porozumienia organizacji i osób prawnych z udziałem pracodawcy.

5. Pracodawca może sfinansować szkolenia, potwierdzenie nabytej wiedzy i umiejętności oraz uzyskanie dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności w ramach programu, o którym mowa w ust. 2, ze środków KFS, na zasadach określonych w ustawie.

Rozdział 7
Świadczenia dla bezrobotnych

Art. 201. 1. Prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień kalendarzowy–od dnia zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy, z zastrzeżeniem art. 212, jeżeli w okresie 18 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień zarejestrowania, łącznie przez okres co najmniej 365 dni:

1) był zatrudniony i osiągał wynagrodzenie w kwocie co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy, z zastrzeżeniem art. 308-311; w okresie tym nie uwzględnia się okresów urlopów bezpłatnych trwających łącznie dłużej niż 30 dni;
2) wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę nakładczą i osiągał z tego tytułu dochód w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę;
3) świadczył usługi na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia
   1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo współpracował przy wykonywaniu tych umów, za które opłacono składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy, przy czym podstawę wymiaru tych składek stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę w przeliczeniu na okres pełnego miesiąca;
4) opłacał składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy, przy czym podstawę wymiaru tych składek stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę;
5) wykonywał pracę w okresie tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, przy czym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę;
6) wykonywał pracę w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, spółdzielni kółek rolniczych lub spółdzielni usług rolniczych, będąc członkiem tej spółdzielni, przy czym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę;
7) opłacał składkę na Fundusz Pracy w związku z pracą za granicą u pracodawcy zagranicznego w państwie niewymienionym w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, w wysokości 9,75% przeciętnego wynagrodzenia za każdy miesiąc zatrudnienia;
8) był zatrudniony za granicą i przybył do Rzeczypospolitej Polskiej jako repatriant;
9) pełnił służbę lub wykonywał inną pracę zarobkową i osiągał wynagrodzenie lub dochód, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy.

2. Do 365 dni, o których mowa w ust. 1, zalicza się również okresy:

1) zasadniczej służby wojskowej, nadterminowej zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego, służby przygotowawczej, służby kandydackiej, kontraktowej zawodowej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, okresowej służby wojskowej**,** terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie lub służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz zasadniczej służby w obronie cywilnej i służby zastępczej, a także służby w charakterze funkcjonariusza, o którym mowa w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132, 138, 730 i 912);
2) urlopu wychowawczego udzielonego na podstawie odrębnych przepisów;
3) pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w pkt 1, renty szkoleniowej oraz przypadające po ustaniu zatrudnienia, wykonywania innej pracy zarobkowej albo zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności okresy pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego lub świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli podstawę wymiaru tych

zasiłków i świadczenia, z uwzględnieniem kwoty składek na ubezpieczenia społeczne, stanowiła kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę;

4) niewymienione w ust. 1, za które były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy, jeżeli podstawę wymiaru składek stanowiła kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę;
5) za które przyznano odszkodowanie z tytułu niezgodnego z przepisami rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy lub stosunku służbowego, oraz okres, za który wypłacono pracownikowi odszkodowanie z tytułu skrócenia okresu wypowiedzenia umowy o pracę;
6) świadczenia usług na podstawie umowy uaktywniającej, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r.
poz. 603 i 650);
7) pobierania renty rodzinnej, w przypadku gdy nastąpił zbieg prawa do tej renty z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy i wybrano pobieranie renty rodzinnej;
8) sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem przez osoby, o których mowa w art. 6a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych;
9) pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłku dla opiekuna zna podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana.

3. Prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnym zwolnionym z zakładów karnych i aresztów śledczych, zarejestrowanym w okresie 30 dni od dnia zwolnienia, jeżeli suma okresów, o których mowa w ust. 1 i ust. 2, przypadających w okresie 18 miesięcy przed ostatnim pozbawieniem wolności oraz wykonywania pracy w okresie pozbawienia wolności wynosiła co najmniej 365 dni, przy czym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę. W przypadku pozbawienia wolności w okresie pobierania zasiłku, po zwolnieniu z zakładu karnego lub aresztu śledczego przysługuje prawo do zasiłku na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed pozbawieniem wolności i w trakcie przerw w odbywaniu kary.

4. Prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnym zwolnionym z zasadniczej służby wojskowej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli okres jej odbywania wynosił co najmniej 240 dni i przypadał w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy.

5. Okresy wymienione w ust. 1 i 2, które stanowiły już raz podstawę do nabycia prawa do zasiłku nie mogą być ponownie uwzględnione do 365 dni, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem nabycia prawa do zasiłku na okres uzupełniający w trybie art. 207 ust. 3.

Art. 202. W przypadku udokumentowania przez bezrobotnego okresu uprawniającego do zasiłku po dniu zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy, jednak w okresie posiadania statusu bezrobotnego, prawo do zasiłku przysługuje od dnia udokumentowania tego prawa na okres, o którym mowa w art. 206 ust. 1.

Art. 203. 1. W przypadku gdy bezrobotny spełnia warunki do nabycia zasiłku określone w art. 201, a okresy jego ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek spełnione w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. b i c, lub państwie, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronną umowę międzynarodową o zabezpieczeniu społecznym, mogą mieć wpływ jedynie na ustalenie wysokości zasiłku, starosta wydaje decyzję na podstawie art. 34 ust. 1 pkt 11 lit. b, z uwzględnieniem jedynie okresów wymienionych w art. 201 ust. 1 i

2.

2. Po wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, powiatowy urząd pracy niezwłocznie przekazuje sprawę do wojewódzkiego urzędu pracy w celu ustalenia, czy okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek spełnione przez bezrobotnego w innym państwie, o którym mowa w ust. 1, mają wpływ na ustalenie wysokości zasiłku.

3. W przypadku ustalenia, że okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek spełnione przez bezrobotnego w innym państwie, o którym mowa w ust. 1, mają lub mogłyby mieć wpływ na ustalenie wysokości zasiłku, marszałek województwa wydaje decyzję na podstawie art. 30 ust. 1.

4. Wydanie przez marszałka województwa decyzji, o której mowa w ust. 3, oznacza uchylenie decyzji wydanej na mocy ust. 1, przy czym świadczenia wypłacone na podstawie decyzji, o której mowa w ust. 1, zalicza się na poczet świadczeń wynikających z decyzji, o której mowa w ust. 3.

5. W przypadku ustalenia, że okresy ubezpieczenia, zatrudnienia lub pracy na własny rachunek spełnione przez bezrobotnego w innym państwie, o którym mowa w ust. 1, nie mają ani nie mogłyby mieć wpływu na ustalenie wysokości zasiłku, marszałek województwa umarza prowadzone postępowanie administracyjne.

Art. 204. 1. Wysokość zasiłku wynosi:

1) 847,80 zł miesięcznie w okresie pierwszych 90 dni posiadania prawa do zasiłku;
2) 665,70 zł miesięcznie w okresie kolejnych dni posiadania prawa do zasiłku

2. Bezrobotnemu, którego łączne okresy wymienione w art. 201 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1, 2, 4 i 5, zwane dalej „okresem uprawniającym do zasiłku", wynoszą mniej niż 5 lat, przysługuje zasiłek w wysokości 80% kwoty zasiłku określonego w ust. 1.

3. Bezrobotnemu, którego okres uprawniający do zasiłku wynosi co najmniej 20 lat, przysługuje zasiłek w wysokości 120% kwoty zasiłku określonego w ust. 1.

4. Bezrobotnemu, którego okres uprawniający do zasiłku wynosi co najmniej 30 lat, przysługuje zasiłek w wysokości 130% kwoty zasiłku określonego w ust. 1.

Art. 205. Do okresu uprawniającego do zasiłku, od którego zależy wysokość i okres pobierania zasiłku, zalicza się również:

1) okresy pobierania gwarantowanego zasiłku okresowego;
2) okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego młodocianych pracowników;
3) okres zatrudnienia za granicą osoby, która przesiedliła się do kraju na warunkach repatriacji w rozumieniu przepisów o repatriacji;
4) okresy urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych, a także okresy niewykonywania pracy przed dniem 8 czerwca 1968 r. stanowiące przerwę w zatrudnieniu spowodowaną opieką nad dzieckiem:
   a) w wieku do 4 lat – w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie z okresami, o których mowa w art. 201 ust. 2 pkt 2, bez względu na liczbę dzieci – do 6 lat,
   b) na które, ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny, przysługuje zasiłek pielęgnacyjny – dodatkowo do 3 lat na każde dziecko;
5) okresy zatrudnienia, o których mowa w art. 243;
6) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przebyte przed dniem 1 stycznia 1997 r., jeżeli podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub zaopatrzenie emerytalne i Fundusz Pracy stanowiła kwota wynosząca co najmniej połowę wówczas obowiązującego najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, określonego na podstawie odrębnych przepisów; okres prowadzenia działalności pozarolniczej przed dniem 1 stycznia 1997 r. podlega zaliczeniu, pod warunkiem opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy z tego tytułu, o ile podstawę wymiaru tych składek stanowiła kwota wynosząca co najmniej połowę wówczas obowiązującego najniższego wynagrodzenia za pracę;

7) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przebyte przed dniem 1 maja 2004 r. za granicą u pracodawcy zagranicznego w państwie wymienionym w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, za które były opłacane składki na Fundusz Pracy.

Art. 206. 1. Okres pobierania zasiłku wynosi:

1) 180 dni – dla bezrobotnych zamieszkałych w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, jeżeli stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku nie przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju;
2) 365 dni – dla bezrobotnych:
   a) zamieszkałych w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, jeżeli stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju lub
   b) powyżej 50 roku życia oraz posiadających jednocześnie co najmniej 20-letni okres uprawniający do zasiłku, lub
   c) którzy mają na utrzymaniu co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat, a małżonek bezrobotnego jest także bezrobotny i utracił prawo do zasiłku z powodu upływu okresu jego pobierania po dniu nabycia prawa do zasiłku przez tego bezrobotnego, lub
   d) samotnie wychowujących co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat.

2. Okres pobierania zasiłku przez bezrobotnego nie ulega zmianie, jeżeli w okresie jego pobierania następuje zmiana miejsca zameldowania bezrobotnego lub miejscowość, w której jest on zameldowany, została objęta obszarem działania innego powiatu.

3. W przypadku zmiany przez bezrobotnego miejsca zameldowania skutkującej zmianą właściwości powiatowego urzędu pracy bezrobotny jest obowiązany powiadomić o tym fakcie urząd pracy, w którym jest zarejestrowany, oraz stawić się w powiatowym urzędzie pracy właściwym dla nowego miejsca zameldowania w terminie 30 dni od dnia zmiany miejsca zameldowania.

4. W razie urodzenia dziecka przez kobietę pobierającą zasiłek w okresie, o którym mowa w ust. 1, lub w ciągu 30 dni po jego zakończeniu, okres ten ulega przedłużeniu o czas, przez który przysługiwałby jej, zgodnie z odrębnymi przepisami, zasiłek macierzyński.

5. Okres pobierania zasiłku, o którym mowa w ust. 1 i 3, ulega skróceniu o okres zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych, robót publicznych oraz o okres odbywania stażu, szkolenia lub przygotowania zawodowego dorosłych przypadających na okres, w którym przysługiwałby zasiłek, oraz o okresy nieprzysługiwania zasiłku, o których mowa w art. 212 ust. 1 i 3 oraz art. 213.

Art. 207. 1. Bezrobotny, który utracił status bezrobotnego na okres krótszy niż 365 dni z powodu podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, pozarolniczej działalności lub uzyskiwania przychodu w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie i zarejestrował się w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotny w okresie 14 dni od dnia ustania zatrudnienia, zaprzestania wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności, pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego po ustaniu zatrudnienia, zaprzestaniu wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności lub osiągania przychodu przekraczającego połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie, posiada prawo do zasiłku na czas skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego oraz o okresy, o których mowa w art. 206 ust. 5.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) powołania i zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego, służby przygotowawczej, służby kandydackiej, kontraktowej zawodowej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, w tym poszczególnych dni w przypadku ćwiczeń wojskowych rotacyjnych, okresowej służby wojskowej lub służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz zasadniczej służby w obronie

cywilnej i służby zastępczej, a także stawienia się i zwolnienia z ćwiczeń wojskowych rotacyjnych lub terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie;

2) bezrobotnych odbywających szkolenia lub staże organizowane przez inny podmiot niż powiatowy urząd pracy.

3. Osoba, która utraciła na okres nie dłuższy niż 365 dni status bezrobotnego, a w dniu kolejnej rejestracji spełnia warunki określone w art. 201, uzyskuje prawo do zasiłku na okres pomniejszony o poprzedni okres pobierania zasiłku oraz o okresy, o których mowa
w art. 206 ust. 5.

Art. 208. Zasiłki wypłaca się w okresach miesięcznych z dołu. Zasiłek za niepełny miesiąc ustala się, dzieląc kwotę przysługującego zasiłku przez 30 i mnożąc przez liczbę dni kalendarzowych przypadających w okresie, za który przysługuje zasiłek.

Art. 209. Do obliczania okresów przysługiwania zasiłku nie stosuje się ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650) w zakresie dotyczącym terminów oraz ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny w zakresie dotyczącym sposobu obliczania terminów.

Art. 210. Powiatowy urząd pracy ustala i opłaca, na zasadach i w wysokości określonych w odrębnych przepisach, składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od zasiłków wypłaconych bezrobotnym.

Art. 211. 1. Zasiłki, o których mowa w art. 204 ust. 1, podlegają corocznej waloryzacji z dniem 1 czerwca o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku. Nie dokonuje się waloryzacji zasiłków, w przypadku gdy średnioroczny poziom cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem nie zmienił się lub uległ zmniejszeniu.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do stypendium oraz dodatku aktywizacyjnego, o którym mowa w art. 217 ust. 1 pkt 2.

3. Minister właściwy do spraw pracy, na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłasza, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", kwoty zasiłków po waloryzacji.

4. Średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, o którym mowa w ust. 1, ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 212. 1. Prawo do zasiłku nie przysługuje bezrobotnemu, który:

1) odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie;
2) po skierowaniu nie podjął formy pomocy określonej w ustawie;
3) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem w powiatowym urzędzie pracy rozwiązał stosunek pracy lub stosunek służbowy za wypowiedzeniem albo na mocy porozumienia stron, chyba że porozumienie stron nastąpiło z powodu upadłości, likwidacji pracodawcy lub zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących pracodawcy albo rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego za wypowiedzeniem lub na mocy porozumienia stron nastąpiło z powodu zmiany miejsca zamieszkania lub pracownik rozwiązał umowę o pracę w trybie art. 55 § 1 i 1^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
4) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem się w powiatowym urzędzie pracy spowodował rozwiązanie ze swej winy stosunku pracy lub stosunku służbowego bez wypowiedzenia;
5) otrzymał przewidziane w odrębnych przepisach świadczenie w postaci jednorazowego ekwiwalentu pieniężnego za urlop górniczy, jednorazowej odprawy socjalnej, zasiłkowej, pieniężnej po zasiłku socjalnym, jednorazowej odprawy warunkowej

lub odprawy pieniężnej bezwarunkowej;
6) otrzymał odszkodowanie za skrócenie okresu wypowiedzenia umowy o pracę;
7) odbywa odpłatną praktykę absolwencką i otrzymuje z tego tytułu miesięczne świadczenie pieniężne w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę;
8) zarejestrował się jako bezrobotny w okresie, zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, jeśli okres prowadzenia tej działalności stanowi podstawę do nabycia prawa do zasiłku;
9) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem się w powiatowym urzędzie pracy rozwiązał stosunek pracy zawarty na podstawie skierowania przez urząd pracy do pracodawcy otrzymującego w związku z tym skierowaniem środki z Funduszu Pracy.

2. Przepisy ust. 1 pkt 3 i 4 nie mają zastosowania w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego, jeżeli w jego trakcie uzyskiwane wynagrodzenie
w przeliczeniu na okres pełnego miesiąca nie przekraczało połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie oraz okres wykonywania pracy w ramach stosunku pracy lub stosunku służbowego łącznie z innymi stosunkami pracy lub stosunkami służbowymi nie jest uwzględniany do okresu 365 dni, o którym mowa w art. 201 ust. 1 lub do okresu, o którym mowa w art. 204 ust. 2.

3. Bezrobotnemu, o którym mowa w ust. 1, spełniającemu warunki określone w art. 201, zasiłek przysługuje:
1) po upływie okresu wskazanego w art. 54 ust. 1 pkt 2 – w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1 i 2;
2) po okresie 90 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy – w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 3 i 8;
3) po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy – w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 4 i 9;
4) po upływie okresu, za który otrzymał ekwiwalent, odprawę lub odszkodowanie, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 6;
5) po zakończeniu odbywania praktyki absolwenckiej i otrzymywania z tego tytułu miesięcznie świadczenia pieniężnego w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę.

4. Okresy zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności, pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia, zaprzestaniu wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności oraz uzyskiwania przychodu, wymienione w art. 207 ust. 1, wlicza się do okresów, o których mowa w ust. 3.

Art. 213. Bezrobotny, który w okresie nie dłuższym niż 10 dni roboczych przebywa za granicą lub pozostaje w innej sytuacji powodującej brak gotowości do podjęcia pracy, nie zostaje pozbawiony statusu bezrobotnego, jeżeli o zamierzonym pobycie za granicą lub pozostawaniu w sytuacji powodującej brak gotowości do podjęcia pracy zawiadomił powiatowy urząd pracy. Zasiłek za ten okres nie przysługuje. Całkowity okres zgłoszonego pobytu za granicą oraz braku gotowości do pracy z innego powodu nie może przekroczyć łącznie 10 dni roboczych w okresie roku kalendarzowego.

Art. 214. Bezrobotny jest obowiązany do składania lub przesyłania powiatowemu urzędowi pracy pisemnego oświadczenia o przychodach pod rygorem odpowiedzialności karnej oraz innych dokumentów niezbędnych do ustalenia jego uprawnień do świadczeń przewidzianych w ustawie w terminie 7 dni od dnia uzyskania przychodów.

Art. 215. Bezrobotny jest obowiązany zawiadomić w ciągu 7 dni powiatowy urząd pracy o podjęciu pracy lub o złożeniu wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz o zaistnieniu innych okoliczności powodujących utratę prawa do zasiłku.

Art. 216. Bezrobotni powyżej 50 roku życia po upływie 6 miesięcy od dnia zarejestrowania w powiatowym urzędzie pracy mogą ubiegać się o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli spełniają warunki do nabycia tego świadczenia, określone w odrębnych przepisach.

Art. 217. 1. Bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku przysługuje dodatek aktywizacyjny, jeżeli:

1) w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub służbie i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę;
2) z własnej inicjatywy podjął pracę.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości stanowiącej różnicę między minimalnym wynagrodzeniem za pracę a otrzymywanym wynagrodzeniem, nie większej jednak niż 50% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, przez okres, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości do 50% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, przez połowę okresu,
w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

4. Dodatek aktywizacyjny nie przysługuje w przypadku:

1) skierowania bezrobotnego przez powiatowy urząd pracy do prac interwencyjnych, robót publicznych, do pracy w spółdzielni socjalnej, zgodnie z art. 163 pkt 2 na refundowane stanowisko pracy, o którym mowa w art. 150 lub utworzone stanowisko pracy, o którym mowa w art. 163 pkt 1;
2) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy pracy u pracodawcy, u którego pracował bezpośrednio przed zarejestrowaniem jako bezrobotny;
3) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy pracy za granicą Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawcy zagranicznego;
4) przebywania na urlopie bezpłatnym.

Art. 218. 1. Bezrobotnemu, w okresie odbywania szkolenia, o którym mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1 oraz art. 139 ust. 1, przysługuje stypendium wypłacane przez powiatowy urząd pracy.

2. Wysokość stypendium wynosi miesięcznie 120% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, jeżeli miesięczny wymiar godzin szkolenia wynosi co najmniej 150 godzin. W przypadku niższego miesięcznego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustala się proporcjonalnie.

3. Bezrobotnemu uprawnionemu w tym samym okresie do stypendium oraz zasiłku, przysługuje stypendium w wysokości nie niższej niż zasiłek.

4. Za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowuje prawo do stypendium w wysokości 50% kwoty stypendium.

5. Wysokość stypendium, o której mowa w ust. 2 i 4, przysługującego bezrobotnemu za okres szkolenia, nie może być niższa niż 20% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1.

6. Stypendium nie przysługuje bezrobotnemu, jeżeli w okresie odbywania szkolenia przysługuje mu z tego tytułu inne stypendium, dieta lub innego rodzaju świadczenie pieniężne w wysokości równej lub wyższej niż stypendium finansowane z Funduszu Pracy.

7. Powiatowy urząd pracy jest obowiązany ubezpieczyć osobę, której sfinansował pomoc w nabywaniu wiedzy i umiejętności, o której mowa w art. 88, art. 90 ust. 1, art. 92 ust. 1, art. 93, art. 98 oraz art. 139 ust. 1, z wyjątkiem osób posiadających z tego tytułu prawo do stypendium, od następstw nieszczęśliwych wypadków powstałych w związku
ze szkoleniem lub potwierdzeniem nabycia wiedzy i umiejętności oraz w drodze do miejsca szkolenia lub potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności i z powrotem.

8. Stypendium nie przysługuje osobie poszukującej pracy, o której mowa w art. 98.

Art. 219. 1. Bezrobotnemu w okresie odbywania stażu, o którym mowa w art. 100 ust. 1 i art. 140, przysługuje stypendium w wysokości 140% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, wypłacane przez powiatowy urząd pracy. Za okres, za który przysługuje stypendium, zasiłek nie przysługuje.

2. Osobie, o której mowa w art. 103 ust. 3, kontynuującej staż, po zarejestrowaniu jako osoba poszukująca pracy wypłacane jest stypendium w wysokości 140% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

3. Stypendium przysługuje za dni wolne, o których mowa w art. 104 ust. 4.

4. Do bezrobotnych odbywających staż stosuje się przepisy o usprawiedliwianiu nieobecności pracowników wydane na podstawie art. 298^2 ustawy – Kodeks pracy, a prawo do stypendium za okres usprawiedliwionej nieobecności bezrobotny zachowuje odpowiednio za okresy zwolnienia, za które pracownicy, zgodnie z tymi przepisami, zachowują prawo do wynagrodzenia.

5. Za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowuje prawo do stypendium w wysokości 50% kwoty stypendium.

Art. 220. 1. Uczestnikowi w okresie realizacji przygotowania zawodowego dorosłych przysługuje stypendium w wysokości 140% kwoty zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, wypłacane przez powiatowy urząd pracy. Za okres, za który przysługuje stypendium, zasiłek nie przysługuje.

2. Stypendium przysługuje za dni wolne, o których mowa w art. 112 ust. 2.

3. Do bezrobotnych odbywających przygotowanie zawodowe dorosłych stosuje się przepisy o usprawiedliwianiu nieobecności pracowników wydane na podstawie art. 298^2 ustawy – Kodeks pracy, a prawo do stypendium za okres usprawiedliwionej nieobecności bezrobotny zachowuje odpowiednio za okresy zwolnienia, za które pracownicy, zgodnie z tymi przepisami, zachowują prawo do wynagrodzenia

4. Za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowuje prawo do stypendium w wysokości 50% kwoty stypendium.

Art. 221. 1. Bezrobotnemu uczestniczącemu w zleconych przez dyrektora PUP działaniach w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej, o których mowa w art. 191, przysługuje stypendium w wysokości 50% kwoty zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1, wypłacane przez powiatowy urząd pracy; przepis art. 208 stosuje się odpowiednio.

2. Bezrobotnemu uprawnionemu do zasiłku stypendium nie przysługuje.

3. Bezrobotny zachowuje prawo do stypendium w wysokości 25% zasiłku za okres usprawiedliwionej nieobecności przypadający w okresie odbywania działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej, o których mowa w art. 193.

Art. 222. Powiatowy urząd pracy ustala i opłaca, w wysokości i na zasadach określonych w odrębnych przepisach, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe od stypendiów wypłaconych na podstawie art. 218 ust. 1, art. 219 ust. 1 i art. 220 ust. 1.

Art. 223. 1. Okresy pobierania zasiłku oraz stypendium przyznanego na podstawie art. 218 ust. 1, art. 219 ust. 1 i art. 220 ust. 1 wlicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz okresów składkowych w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Okresów pobierania zasiłku i stypendium nie wlicza się jednak do:

1) okresów wymaganych do nabycia prawa oraz ustalania wysokości i okresu pobierania zasiłku;
2) okresu zatrudnienia, od którego zależy nabycie prawa do urlopu wypoczynkowego;
3) stażu pracy określonego w odrębnych przepisach, wymaganego do wykonywania niektórych zawodów.

3. Przepisy ust. 1 i ust. 2 pkt 2 i 3 stosuje się odpowiednio do okresu pobierania świadczeń socjalnych przysługujących na urlopie górniczym, górniczych zasiłków

socjalnych, okresu uprawnienia do świadczenia górniczego lub okresu pobierania stypendium na przekwalifikowanie, określonych w odrębnych przepisach.

Art. 224. 1. Bezrobotny zachowuje prawo do zasiłku za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, przypadający w okresie przysługiwania zasiłku, za który na podstawie odrębnych przepisów pracownicy zachowują prawo do wynagrodzenia lub przysługują im zasiłki z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa.

2. Bezrobotni, którym przysługuje prawo do zasiłku lub stypendium, z wyjątkiem odbywających leczenie w zakładzie lecznictwa odwykowego lub sanatoryjnego, są obowiązani do przedstawienia zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368 oraz z 2018 r. poz. 1076), albo wydruku zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy. Nieprzedstawienie odpowiednio zaświadczenia lekarskiego albo wydruku zaświadczenia lekarskiego w wymaganej formie skutkuje pozbawieniem statusu bezrobotnego z pierwszym dniem niezdolności do pracy.

Art. 225. Uprawnionym do zasiłku, stypendium i innych świadczeń wypłacanych z Funduszu Pracy przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie, jeżeli powiatowy urząd pracy z przyczyn niezależnych od uprawnionych osób nie dokonał ich wypłaty w terminie.

Art. 226. Świadczenia z tytułu bezrobocia przysługujące bezrobotnym i innym uprawnionym osobom stanowią ich prawa majątkowe i przechodzą po ich śmierci, w równych częściach, na małżonka oraz inne osoby spełniające warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W razie braku takich osób prawa te wchodzą do spadku.

Art. 227. W przypadku śmierci bezrobotnego lub poszukującego pracy decyzje w przedmiocie prawa do zasiłku i innych świadczeń z tytułu bezrobocia wygasają.

Art. 228. 1. Na zasadach określonych w ustawie zasiłek i inne świadczenia z tytułu bezrobocia przysługują osobom, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 1, 2 lit. a-g i lit. k-m oraz pkt 3 i 5.

2. Na zasadach określonych w ustawie zasiłek przysługuje osobom, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. i.

Art. 229. 1. Osoba, która pobrała nienależne świadczenie pieniężne, jest obowiązana do zwrotu, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji starosty w przedmiocie obowiązku zwrotu nienależnie pobranego świadczenia pieniężnego, kwoty otrzymanego świadczenia wraz z przekazaną od tego świadczenia zaliczką na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składką na ubezpieczenie zdrowotne.

2. Za nienależnie pobrane świadczenie pieniężne uważa się:

1) świadczenie pieniężne wypłacone mimo zaistnienia okoliczności powodujących ustanie prawa do jego pobierania, jeżeli pobierający to świadczenie był pouczony o tych okolicznościach;
2) świadczenie pieniężne wypłacone na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub sfałszowanych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd powiatowego urzędu pracy przez osobę pobierającą to świadczenie;
3) koszt badań lekarskich i psychologicznych, o których mowa w art. 195 ust. 1, poniesionych w przypadku skierowania do formy pomocy określonej w ustawie na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub sfałszowanych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd powiatowego urzędu pracy przez osobę lub w przypadku niepodjęcia po skierowaniu lub przerwania formy pomocy określonej w ustawie z własnej winy;

4) zasiłek, stypendium lub inne świadczenie pieniężne finansowane z Funduszu Pracy wypłacone osobie za okres, za który nabyła prawo do emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej, renty socjalnej, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli organ rentowy, który przyznał świadczenie, nie dokonał jego pomniejszenia na zasadach określonych w art. 235;
5) należność wypłacona instytucji szkoleniowej lub potwierdzającej nabycie wiedzy i umiejętności, lub wydającej dokumenty potwierdzające nabycie wiedzy i umiejętności, w przypadkach określonych w art. 94 ust. 1, koszt ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków w odniesieniu do osób nieposiadających prawa do stypendium w przypadku określonym w art. 218 ust. 7 lub w przypadku gdy skierowanie na szkolenie lub sfinansowanie kosztów potwierdzenia nabycia wiedzy
i umiejętności lub uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności nastąpiło na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub sfałszowanych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd powiatowego urzędu pracy przez bezrobotnego lub poszukującego pracy;
6) koszty przygotowania zawodowego dorosłych, w przypadku określonym w art. 113 ust. 2 lub w przypadku gdy skierowanie na przygotowanie zawodowe dorosłych nastąpiło na podstawie nieprawdziwych oświadczeń lub sfałszowanych dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd powiatowego urzędu pracy przez osobę skierowaną na przygotowanie zawodowe dorosłych;
7) zasiłek wypłacony za okres, za który, w związku z orzeczeniem sądu wypłacono:
a) wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy, lub
b) odszkodowanie z tytułu nieuzasadnionego lub naruszającego przepisy o wypowiadaniu umowy o pracę, lub
c) odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umowy o pracę w tym trybie;
8) świadczenie pieniężne wypłacone z Funduszu Pracy za okres po śmierci uprawnionego;
9) świadczenie przedemerytalne wypłacone w kwocie zaliczkowej, jeżeli organ rentowy odmówił wydania decyzji ustalającej wysokość emerytury w celu ustalenia wysokości świadczenia przedemerytalnego.

3. Kwoty nienależnie pobranych świadczeń podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 230. 1. Starosta może odroczyć termin płatności lub rozłożyć na raty nienależnie pobrane świadczenie, należności z tytułu zwrotu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej albo na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej.

2. Starosta, po zasięgnięciu opinii powiatowej rady rynku pracy, może umorzyć w całości albo w części należności, o których mowa w ust. 1, jeżeli wystąpiła jedna z przesłanek:
1) w postępowaniu egzekucyjnym lub na podstawie innych okoliczności lub dokumentów stwierdzono, że osoba lub inny podmiot zobowiązane do zwrotu należności nie posiadają majątku, z którego można dochodzić należności;
2) dochodzenie należności mogłoby pozbawić osobę zobowiązaną do zwrotu lub osobę pozostającą na jej utrzymaniu niezbędnych środków utrzymania;
3) osoba zobowiązana do zwrotu zmarła, nie pozostawiając majątku, z którego można dochodzić należności;
4) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty należności przewyższającej wydatki egzekucyjne.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do innych niewymienionych w tym przepisie świadczeń finansowanych z Funduszu Pracy, w szczególności do refundacji uzyskiwanych z tytułu umowy o zorganizowanie prac interwencyjnych oraz robót publicznych, refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy,

jednorazowych środków na utworzenie stanowiska pracy oraz środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia, o których mowa w art. 163 pkt 1 i 2.

Art. 231. 1. Od należności z tytułu zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej oraz innych świadczeń finansowanych z Funduszu Pracy, o których mowa w art. 230 ust. 3, których termin płatności odroczono lub które rozłożono na raty, nie nalicza się odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia wydania decyzji w przedmiocie odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty do dnia upływu terminu zapłaty określonego w decyzji.

2. Jeżeli zapłata odroczonej lub rozłożonej na raty należności z tytułu zwrotu nienależnie pobranego świadczenia nie zostanie dokonana w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 1, pozostała do spłaty kwota staje się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od terminu płatności określonego w decyzji, o której mowa w art. 229 ust. 1.

3. Jeżeli zapłata odroczonej lub rozłożonej na raty należności z tytułu zwrotu jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej, na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej oraz innych świadczeń finansowanych z Funduszu Pracy, o których mowa w art. 230 ust. 3, nie zostanie dokonana w terminie określonym
w decyzji, o której mowa w ust. 1, pozostała do spłaty kwota staje się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi od terminu płatności określonego w art. 148 ust. 4, art. 154 ust. 4, art. 162 ust. 1 i art. 165 ust. 7.

4. Jeżeli zapłata odroczonej lub rozłożonej na raty należności z tytułu zwrotu refundacji uzyskanej w ramach prac interwencyjnych i robót publicznych nie zostanie dokonana
w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 1, pozostała do spłaty kwota staje się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczonymi
od terminów płatności określonych w art. 128 i 129.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do zapłaty odroczonej lub rozłożonej na raty należności z tytułu zwrotu refundacji, o której mowa w art. 132, i grantu, o którym mowa w art. 134.

Art. 232. Obowiązek zwrotu nienależnie pobranego świadczenia, o którym mowa w art. 229 ust. 2 pkt 8, obciąża w równych częściach małżonka oraz inne osoby spełniające warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej na podstawie przepisów o emeryturach
i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 233. 1. Roszczenia z tytułu zasiłków, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia spełnienia warunków do ich nabycia przez uprawnioną osobę, a roszczenia powiatowego urzędu pracy wygasają z upływem 3 lat od dnia ich wypłaty.

2. Roszczenia do należnych a niepobranych kwot zasiłków dla bezrobotnych i innych świadczeń finansowanych z Funduszu Pracy ulegają przedawnieniu z upływem 6 miesięcy od dnia postawienia ich do dyspozycji.

3. Roszczenia z tytułu umów, o których mowa w Oddziale 7 Rozdziału 6, ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia wykonania lub niewykonania umowy.

4. Roszczenia pracodawców z tytułu należności z Funduszu Pracy lub refundacji z Funduszu Pracy należnych świadczeń ulegają przedawnieniu z upływem 12 miesięcy od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

5. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1-4 i art. 229 ust. 2 stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny dotyczące przerwania biegu terminu przedawnienia.

Art. 234. Roszczenia powiatowego urzędu pracy z tytułu nienależnie pobranych

zasiłków, stypendiów i innych świadczeń pieniężnych finansowanych z Funduszu Pracy przyznanych decyzją administracyjną w przypadku śmierci zobowiązanego do zwrotu dłużnika wygasają, z zastrzeżeniem art. 229 ust. 2 pkt 8.

Art. 235. 1. W przypadku przyznania bezrobotnemu albo poszukującemu pracy prawa do emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy
lub służby, o której mowa w art. 201 ust. 2 pkt 1, renty szkoleniowej, renty socjalnej, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę za okres, za który pobierali zasiłek, stypendium, dodatek aktywizacyjny albo inne świadczenie pieniężne z tytułu pozostawania bez pracy, pobrane z tego tytułu kwoty w wysokości uwzględniającej zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych i składkę na ubezpieczenie zdrowotne zalicza się na poczet przyznanego przez organ rentowy świadczenia. Kwoty te traktuje się jak świadczenia wypłacane w kwocie zaliczkowej w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Kwota zaliczona na poczet przyznanego świadczenia nie może być wyższa niż ustalona za poszczególne miesiące okresu, o którym mowa w ust. 1, kwota emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w art. 201 ust. 2 pkt 1, renty szkoleniowej, renty socjalnej, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub renty rodzinnej.

3. Organ rentowy przekazuje kwotę zaliczoną na poczet przyznanego świadczenia, o której mowa w ust. 1, na rachunek bankowy Funduszu Pracy powiatowego urzędu pracy, który wypłacił zasiłek, stypendium, dodatek aktywizacyjny albo inne świadczenie pieniężne z tytułu pozostawania bez pracy.

4. W przypadku przyznania bezrobotnemu prawa do emerytury, świadczenia przedemerytalnego, renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w art. 201 ust. 2 pkt 1, renty szkoleniowej, renty socjalnej, zasiłku macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłku chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego lub renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę na okres, w którym był bezrobotny, pozbawienie statusu bezrobotnego i prawa do zasiłku następuje za okres, za który przyznano emeryturę, świadczenie przedemerytalne, rentę z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w art. 201 ust. 2 pkt 1, rentę szkoleniową, rentę socjalną, zasiłek macierzyński, zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego, zasiłek chorobowy, świadczenie rehabilitacyjne lub rentę rodzinną w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Art. 236. Kwoty zasiłków, stypendiów i innych świadczeń z tytułu bezrobocia finansowanych z Funduszu Pracy za należny okres zaokrągla się w górę do 10 groszy.

Art. 237. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego, w terminie do dnia 30 września każdego roku, ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", przeciętną stopę bezrobocia w kraju oraz na obszarze powiatów według stanu na dzień 30 czerwca danego roku.

Art. 238. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki oraz tryb opłacania składek na Fundusz Pracy przez osoby podejmujące pracę za granicą u pracodawcy zagranicznego w państwie niewymienionym w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c, uwzględniając zasady obowiązujące przy opłacaniu obowiązkowych składek na Fundusz Pracy, brak możliwości ich opłacania za okresy wsteczne oraz ich zwrotu, chyba że zostały wpłacone w wyższej od obowiązującej wysokości.

Art. 239. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia,

szczegółowy tryb przyznawania zasiłku, stypendium i dodatku aktywizacyjnego, mając na względzie zapewnienie prawidłowego przyznawania świadczeń oraz racjonalnego wydatkowania środków Funduszu Pracy.

Rozdział 8
Podejmowanie pracy za granicą u pracodawców zagranicznych

Art. 240. Podejmowanie pracy za granicą u pracodawców zagranicznych odbywa się w trybie i na zasadach obowiązujących w państwie zatrudnienia oraz określonych w umowach międzynarodowych.

Art. 241. 1. Podejmowanie pracy za granicą następuje w drodze bezpośrednich uzgodnień dokonywanych przez osoby podejmujące pracę z pracodawcami zagranicznymi lub za pośrednictwem publicznych służb zatrudnienia, a także agencji zatrudnienia oraz podmiotów, o których mowa w art. 360 ust. 1, wyłącznie w ramach świadczonej usługi kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. a.

2. Kierowanie do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych za pośrednictwem agencji zatrudnienia oraz podmiotów, o których mowa w art. 360 ust. 1 odbywa się wyłącznie bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego na podstawie pisemnej umowy zawieranej przez te agencje oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1 z osobami kierowanymi. Umowa ta powinna określać w szczególności:

1) oznaczenie pracodawcy zagranicznego i jego siedzibę;
2) okres pracy;
3) rodzaj umowy oraz warunki pracy i wynagradzania, a także przysługujące osobie kierowanej do pracy świadczenia socjalne;
4) warunki ubezpieczenia społecznego oraz od następstw nieszczęśliwych wypadków i chorób tropikalnych;
5) obowiązki i uprawnienia stron;
6) zakres odpowiedzialności cywilnej stron w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zawartej między agencją zatrudnienia oraz podmiotami, o których mowa w art. 360 ust. 1, a osobą kierowaną, w tym stronę pokrywającą koszty dojazdu i powrotu osoby skierowanej do pracy w przypadku niewywiązania się pracodawcy zagranicznego z warunków umowy oraz tryb dochodzenia związanych z tym roszczeń;
7) kwoty należne agencji zatrudnienia albo podmiotom, o których mowa w art. 360 ust. 1, z tytułu faktycznie poniesionych kosztów związanych ze skierowaniem do pracy za granicą, poniesione na:
   a) dojazd i powrót osoby skierowanej,
   b) wydanie wizy,
   c) badania lekarskie,
   d) tłumaczenia dokumentów;
8) informację o trybie i warunkach dopuszczania cudzoziemców do rynku pracy w państwie wykonywania pracy.

3. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, mają obowiązek przedstawienia cudzoziemcowi kierowanemu do pracy za granicą u pracodawcy zagranicznego, przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 2, jej pisemnego tłumaczenia na język dla niego zrozumiały.

4. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, mają obowiązek zawierania z pracodawcą zagranicznym, do którego zamierzają kierować osoby do pracy za granicą, pisemnej umowy określającej w szczególności:

1) liczbę miejsc pracy;
2) okres pracy;
3) rodzaj oraz warunki pracy, zasady wynagradzania, a także przysługujące osobom podejmującym pracę świadczenia socjalne;
4) zakres odpowiedzialności cywilnej stron w przypadku niewykonania lub nienależytego

wykonania umowy zawartej między pracownikiem a pracodawcą, w tym stronę pokrywającą koszty dojazdu i powrotu osoby skierowanej do pracy w razie niewywiązania się pracodawcy zagranicznego z warunków umowy, oraz tryb dochodzenia związanych z tym roszczeń.

5. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, są obowiązane do prowadzenia:

1) wykazu podmiotów, do których są kierowane osoby do pracy za granicą, zawierającego w szczególności oznaczenie i siedzibę podmiotu oraz nazwę państwa pochodzenia podmiotu;
2) wykazu osób kierowanych do pracy za granicą, zawierającego imię i nazwisko, adres zamieszkania osoby oraz w szczególności oznaczenie i siedzibę podmiotu, do którego skierowano osobę do pracy za granicą, nazwę państwa pochodzenia podmiotu oraz okresy pracy.

6. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, mają obowiązek poinformować na piśmie osobę kierowaną do pracy za granicą o przysługujących jej uprawnieniach, o których mowa w art. 242.

7. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, są obowiązane do przestrzegania międzynarodowych umów, porozumień i programów dotyczących zatrudnienia wiążących Rzeczpospolitą Polską oraz obowiązujących w państwie zatrudnienia przepisów o zatrudnieniu oraz przepisów regulujących działalność agencji zatrudnienia.

Art. 242. Udokumentowane okresy zatrudnienia, przebyte za granicą u pracodawcy zagranicznego, są zaliczane do okresów pracy w Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie uprawnień pracowniczych.

Art. 243. 1. Okresy zatrudnienia obywateli polskich w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej i byłej Czechosłowackiej Republice Socjalistycznej na podstawie umów i porozumień międzynarodowych przypadające przed dniem 1 grudnia 1991 r. są traktowane jak okresy zatrudnienia w Państwie Polskim w zakresie uprawnień pracowniczych.

2. Okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi na okres skierowania do pracy za granicą na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (Dz. U. z 1990 r. poz. 259, z 1991 r. poz. 346 oraz z 1993 r. poz. 452), a także przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną – wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podjął zatrudnienie u macierzystego pracodawcy w terminie przewidzianym w tym rozporządzeniu.

3. Okres zatrudnienia za granicą pracownika, który nie pozostawał w stosunku pracy przed skierowaniem do pracy za granicą na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 2, jest traktowany jak okres zatrudnienia w Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie uprawnień pracowniczych. Dotyczy to także pracownika, któremu udzielono urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą, a który nie podjął pracy u macierzystego pracodawcy po zakończeniu pracy za granicą lub podjął pracę u macierzystego pracodawcy, lecz po upływie terminu przewidzianego w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2.

Rozdział 9
Wykonywanie pracy przez cudzoziemców w Rzeczypospolitej Polskiej

Oddział 1
Przepisy ogólne

Art. 244. 1. Cudzoziemiec jest uprawniony do wykonywania pracy na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli:

1) posiada status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej;
2) udzielono mu ochrony uzupełniającej w Rzeczypospolitej Polskiej;
3) posiada zezwolenie na pobyt stały w Rzeczypospolitej Polskiej;
4) posiada zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej w Rzeczypospolitej Polskiej;
5) posiada zgodę na pobyt ze względów humanitarnych;
6) posiada zgodę na pobyt tolerowany w Rzeczypospolitej Polskiej;
7) korzysta z ochrony czasowej w Rzeczypospolitej Polskiej;
8) posiada ważne zaświadczenie wydane na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
9) jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
10) jest obywatelem państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego, nienależącego do Unii Europejskiej;
11) jest obywatelem państwa niebędącego stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, który może korzystać ze swobody przepływu osób na podstawie umowy zawartej przez to państwo ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi;
12) towarzyszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemcowi, o którym mowa w pkt 9-11, jako członek rodziny w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin;
13) jest osobą, o której mowa w art. 19 ust. 2-3 ustawy z dnia 14 lipca 2006 r. o wjeździe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pobycie oraz wyjeździe z tego terytorium obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i członków ich rodzin;
14) posiada zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126, art. 127, art. 139a ust. 1, art. 139o ust. 1 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach – na warunkach określonych w tym zezwoleniu;
15) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w art. 1 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz. Urz. UE L 157 z 15.06.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 19, t. 6, str. 3, z późn. zm.), z adnotacją „ICT", wydanego przez inne państwo członkowskie Unii Europejskiej, i celem jego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest wykonywanie pracy w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przez okres nieprzekraczający 90 dni w okresie 180 dni;
16) posiada zezwolenie na pracę oraz przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
    a) na podstawie wizy, z wyjątkiem wizy wydanej w celu, o którym mowa w art. 60 ust. 1 pkt 1, 22 lub 23 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub
    b) na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku był uprawniony do wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
    c) na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy, z wyjątkiem zezwolenia udzielonego w związku z okolicznością, o której mowa w art. 181 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub
    d) na podstawie dokumentu, o którym mowa w art. 61 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, określającego status członka rodziny członka misji dyplomatycznej lub urzędu konsularnego państwa obcego albo innej osoby

zrównanej z nimi na podstawie ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, pozostającego z tą osobą we wspólnocie domowej, jeżeli pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a państwem obcym zostały zawarte umowa
lub porozumienie międzynarodowe w sprawie wykonywania działalności zarobkowej przez członków rodzin członków personelu misji dyplomatycznych lub urzędów konsularnych, lub

e) na podstawie wizy w celu pracy wydanej przez inne państwo obszaru Schengen, lub
f) na podstawie dokumentu pobytowego wydanego w celu pracy przez inne państwo obszaru Schengen, lub
g) w ramach ruchu bezwizowego;

17) przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach oraz:
a) bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139a ust. 1 lub art. 139o ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, przebywał na tym terytorium na podstawie tego zezwolenia i kontynuuje wykonywanie pracy, do której był uprawniony na jego podstawie,
b) wykonuje pracę w charakterze pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, o którym mowa w art. 3 pkt 13b ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, na rzecz jednostki przyjmującej, która złożyła wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 139o ust. 1 tej ustawy, na warunkach określonych w tym wniosku.

2. Z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę jest zwolniony cudzoziemiec:

1) posiadający w Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt czasowy udzielone w związku z okolicznościami, o których mowa w art. 144, art. 151 ust. 1 lub 2, art. 158 ust. 2 pkt 1 lub 2, art. 161 ust. 2, art. 176 lub art. 186 ust. 1 pkt 3 lub 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
2) będący małżonkiem obywatela polskiego lub cudzoziemca, o którym mowa w pkt 1 i ust. 1 pkt 1-7, posiadający zezwolenie na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielone w związku z zawarciem związku małżeńskiego;
3) będący zstępnym, o którym mowa w art. 2 pkt 5 lit. b, obywatela polskiego lub cudzoziemca, o którym mowa w pkt 1 i 2 oraz ust. 1 pkt 1-7, posiadający zezwolenie na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
4) posiadający zezwolenie na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej udzielone na podstawie art. 159 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach;
5) przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 108 ust. 1 pkt 2 lub art. 206 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach lub na podstawie umieszczonego w dokumencie podróży odcisku stempla, który potwierdza złożenie wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, jeżeli bezpośrednio przed złożeniem wniosku był zwolniony z obowiązku posiadania zezwolenia na pracę na podstawie pkt 1-4;
6) posiadający ważną Kartę Polaka;
7) uprawniony do przebywania i wykonywania pracy na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależącego do Unii Europejskiej lub Konfederacji Szwajcarskiej, który jest zatrudniony przez pracodawcę mającego siedzibę na terytorium tego państwa oraz czasowo delegowany przez tego pracodawcę w celu świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
8) w stosunku do którego umowy międzynarodowe lub odrębne przepisy dopuszczają wykonywanie pracy bez konieczności posiadania zezwolenia.

3. Zezwolenie na pracę nie jest wymagane w przypadkach określonych w art. 247 ust. 1 pkt 1, jeżeli cudzoziemiec będący obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 2 wykonuje pracę poza zakresem działalności

określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 4 przez okres nie dłuższy niż 12 miesięcy w ciągu kolejnych 18 miesięcy, dyrektor PUP przed rozpoczęciem pracy przez cudzoziemca wpisał oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, a praca jest wykonywana na warunkach określonych w tym oświadczeniu.

4. Zezwolenie na pracę nie jest wymagane w przypadkach określonych w art. 247 ust. 1 pkt 1, jeżeli cudzoziemiec będący obywatelem państwa innego niż określone w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 2, wykonuje pracę w zawodach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 6 przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy, jeżeli dyrektor PUP przed rozpoczęciem pracy przez cudzoziemca wpisał oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, a praca jest wykonywana na warunkach określonych w tym oświadczeniu.

Art. 245. 1. W przypadku powierzenia pracy cudzoziemcowi, podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, którego siedziba lub miejsce zamieszkania albo oddział, zakład lub inna forma zorganizowanej działalności znajdują się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany do zawarcia z cudzoziemcem umowy w formie pisemnej.

2. Przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 1, podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi jest obowiązany do przedstawienia cudzoziemcowi tłumaczenia umowy na język dla niego zrozumiały.

Art. 246. 1. Zobowiązanie do wykonywania czynności wynikających z umowy cywilnoprawnej lub obowiązek świadczenia pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wygasają, w przypadku gdy cudzoziemiec przestał spełniać warunki określone w art. 244. Umowa o pracę lub umowa cywilnoprawna ulega rozwiązaniu z mocy prawa z dniem, w którym cudzoziemiec przestał spełniać warunki określone w art. 244.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, strony zachowują prawo do odszkodowania, jeżeli odmowa lub uchylenie zezwolenia na pracę było wynikiem niezachowania należytej staranności, o ile przepisy szczególne albo treść umowy nie stanowią inaczej.

Art. 247. 1. Zezwolenie na pracę jest wydawane, jeżeli cudzoziemiec:

1) wykonuje pracę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie umowy z podmiotem, którego siedziba lub miejsce zamieszkania albo oddział, zakład lub inna forma zorganizowanej działalności znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwanego dalej „pracodawcą polskim”;
2) w związku z pełnieniem funkcji w zarządzie osoby prawnej wpisanej do rejestru przedsiębiorców lub będącej spółką kapitałową w organizacji, albo w związku z prowadzeniem spraw spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej jako komplementariusz, albo w związku z udzieleniem mu prokury przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres przekraczający łącznie 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy;
3) wykonuje pracę u pracodawcy zagranicznego i jest delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na okres przekraczający 30 dni w roku kalendarzowym, do oddziału lub zakładu podmiotu zagranicznego albo do podmiotu powiązanego w sposób odpowiadający relacji spółki dominującej i spółki zależnej w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych;
4) wykonuje pracę u pracodawcy zagranicznego, nieposiadającego oddziału, zakładu lub innej formy zorganizowanej działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jest delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu realizacji usługi o charakterze tymczasowym i okazjonalnym (usługa eksportowa);
5) wykonuje pracę u pracodawcy zagranicznego i jest delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na okres przekraczający 30 dni w ciągu kolejnych 6 miesięcy w innym celu niż wskazany w pkt 2-4.

2. Przepis ust. 1 pkt 2, stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy cudzoziemiec jest

zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, o których mowa w art. 176 lub 356 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

3. Zezwolenie na pracę sezonową, o którym mowa w art. 279-295, jest wymagane, jeżeli cudzoziemiec wykonuje na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pracę w zakresie działalności określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 4 (praca sezonowa).

4. Jeżeli cudzoziemiec ma wykonywać pracę w charakterze pracownika tymczasowego, zezwolenie może być wydane wyłącznie na wniosek pracodawcy polskiego, będącego agencją pracy tymczasowej.

5. Jeżeli cudzoziemiec ma wykonywać pracę w związku z realizacją umowy, której przedmiotem jest udostępnienie lub wynajem pracowników przez podmiot z siedzibą w państwie innym niż państwa członkowskie Unii Europejskiej, państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacja Szwajcarska, zezwolenie na pracę wydaje się w sytuacji, gdy podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział, który zgodnie z art. 358 uzyskał wpis do rejestru agencji zatrudnienia uprawniający do świadczenia usługi pracy tymczasowej.

Art. 248. 1. Zezwolenie na pracę jest wydawane na wniosek podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi.

2. Wniosek o wydanie zezwolenia na pracę składa się do organu właściwego do wydania zezwolenia na pracę.

3. Wniosek o wydanie zezwolenia na pracę składa się w postaci elektronicznej z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w tym systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

4. Wniosek o wydanie zezwolenia na pracę można złożyć w postaci papierowej, przekazując dane zawarte w tym wniosku z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d. Jeżeli dane zawarte we wniosku o wydanie zezwolenia na pracę nie zostaną przekazane w terminie 7 dni z wykorzystaniem systemu, o którym mowa
w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, wniosek pozostawia się bez rozpoznania bez wezwania do uzupełnienia braków formalnych.

5. W postępowaniu o wydanie, przedłużenie lub uchylenie zezwolenia na pracę, stroną postępowania jest wyłącznie podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi.

Art. 249. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia na pracę obejmuje:

1) informacje dotyczące podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi oraz odpowiednio pracodawcy użytkownika lub podmiotu, do którego pracownik jest delegowany:
   a) nazwę albo imię (imiona) i nazwisko,
   b) adres siedziby albo miejsca zamieszkania,
   c) numer telefonu oraz numer faksu lub adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym,
   d) nazwę rejestru właściwego do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej
      i numer wpisu w rejestrze – w przypadku podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub statutową, albo nazwę, serię, numer, datę wydania i datę ważności dokumentu tożsamości oraz nazwę organu, który wydał ten dokument – w przypadku osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej,
   e) numery identyfikacyjne NIP i REGON – w przypadku podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, albo numer PESEL – w przypadku osoby fizycznej,
   f) numer wpisu do rejestru agencji zatrudnienia – w przypadku podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, który prowadzi agencję zatrudnienia świadczącą usługi pracy tymczasowej,
   g) symbol PKD oraz opis wykonywanej działalności związanej z pracą, którą ma wykonywać cudzoziemiec,

h) liczbę osób wykonujących pracę na rzecz podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, w tym osób zatrudnionych przez ten podmiot,
i) oświadczenie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej, czy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 1 lit. c-g (składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań);

2) dane osoby przebywającej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, posiadającej dokumenty potwierdzające wypełnienie wymogów określonych w art. 276 pkt 1 i 2 i upoważnionej do reprezentowania pracodawcy wobec wojewody i organów, o których mowa w art. 257 ust. 9:
a) imię (imiona) i nazwisko,
b) obywatelstwo,
c) nazwę, serię, numer, datę wydania i datę ważności dokumentu tożsamości oraz nazwę organu, który wydał ten dokument,
d) adres do korespondencji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
e) numer telefonu oraz numer faksu lub adres poczty elektronicznej o charakterze służbowym
– w przypadkach, o których mowa w art. 247 ust. 1 pkt 3-5;

3) dane osobowe cudzoziemca:
a) imię (imiona) i nazwisko,
b) płeć,
c) datę urodzenia,
d) obywatelstwo,
e) nazwę, serię, numer, datę wydania i datę ważności dokumentu podróży;

4) informacje dotyczące pracy oferowanej cudzoziemcowi:
a) okres lub okresy pracy oznaczone datami,
b) stanowisko lub rodzaj wykonywanej pracy,
c) miejsce wykonywania pracy,
d) podstawę prawną wykonywania pracy,
e) wymiar czasu pracy lub przewidywaną liczbę godzin pracy w ciągu miesiąca lub tygodnia,
f) wysokość wynagrodzenia określoną stawką godzinową lub miesięczną,
g) zakres podstawowych obowiązków w związku z powierzeniem pracy cudzoziemcowi.

2. Jeżeli cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w okresie krótszym niż miesiąc, we wniosku o wydanie zezwolenia na pracę podaje się przewidywaną liczbę godzin pracy i wynagrodzenie za cały okres pracy.

Art. 250. 1. Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi składa wniosek o wydanie zezwolenia na pracę lub jego przedłużenie po dokonaniu jednorazowej wpłaty
w wysokości nie większej niż wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę za każdego cudzoziemca.

2. Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi składa:
1) wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową lub jego przedłużenie,
2) oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi w celu dokonania wpisu w ewidencji oświadczeń
– po dokonaniu jednorazowej wpłaty w wysokości nie większej niż 10% minimalnego wynagrodzenia za pracę za każdego cudzoziemca.

3. Wpłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, stanowią dochód budżetu państwa, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W przypadku wpłaty dokonywanej w związku z wnioskiem o wydanie zezwolenia na pracę sezonową lub oświadczeniem o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, 50% tej wpłaty stanowi dochód powiatu.

5. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość

wpłat, o których mowa w ust. 1 i 2, uwzględniając:
1) rodzaj wykonywanej pracy, kwalifikacje posiadane przez cudzoziemca oraz ich zależność od podaży i popytu na rynku pracy, lub
2) umowy i porozumienia międzynarodowe w zakresie zatrudnienia, lub
3) okres wykonywania pracy przez cudzoziemca, lub
4) liczbę wniosków o wydanie zezwolenia na pracę lub wniosków o przedłużenie zezwolenia na pracę składanych przez podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, lub
5) liczbę oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi składanych przez pracodawcę polskiego.

Art. 251. 1. Zezwolenie na pracę wydaje się ze względu na okoliczności, o których mowa w art. 247, jeżeli spełnione są odpowiednie wymogi określone w oddziałach 2-5, z zastrzeżeniem art. 253 i 254.

2. Zezwolenie na pracę wydaje się bez uwzględnienia wymogów, o których mowa w oddziałach 2-5, w przypadku cudzoziemca, który:
1) w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę ukończył studia w uczelni mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo innego państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub Konfederacji Szwajcarskiej albo jest doktorantem w szkole doktorskiej prowadzonej przez podmiot mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub
2) przez 3 lata poprzedzające złożenie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę przebywał legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a pobyt był nieprzerwany w rozumieniu art. 195 ust. 4 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Art. 252. 1. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, maksymalną liczbę zezwoleń na pracę, która może zostać wydana w danym roku kalendarzowym, uwzględniając potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Limity mogą dotyczyć poszczególnych rodzajów zezwoleń na pracę, województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji PKD.

2. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, maksymalną liczbę zezwoleń na pracę sezonową, która w danym roku kalendarzowym może zostać wydana, uwzględniając potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego oraz zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich. Limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie pracy, lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji PKD.

3. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw wewnętrznych może określić, w drodze rozporządzenia, maksymalną liczbę oświadczeń, o których mowa w art. 296 ust. 1, która w danym roku kalendarzowym może zostać wpisana do ewidencji oświadczeń przez dyrektorów PUP, uwzględniając potrzeby rynku pracy, względy bezpieczeństwa państwa i porządku publicznego, zasadę komplementarności zatrudnienia cudzoziemców w stosunku do obywateli polskich oraz obciążenia i możliwości powiatowych urzędów pracy wynikające z realizacji zadań, o których mowa w art. 297 i 298, w latach poprzednich. Limity mogą dotyczyć poszczególnych województw, zawodów, rodzajów umów, na podstawie których cudzoziemcowi może zostać powierzone wykonywanie

pracy, lub rodzajów działalności podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi według klasyfikacji PKD.

4. Minister właściwy do spraw pracy umieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej informacje o stanie wykorzystania limitów, o których mowa w ust. 1, 2 lub 3, na koniec każdego miesiąca oraz ogłasza ich wyczerpanie w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski", w drodze obwieszczenia.

Art. 253. 1. Wydania zezwolenia na pracę odmawia się, gdy:

1) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi:
   a) w toku postępowania:
      – złożył wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje, lub dołączył do niego dokumenty zawierające takie dane, lub
      – zeznał nieprawdę lub zataił prawdę, lub podrobił lub przerobił dokument w celu użycia go jako autentycznego, lub takiego dokumentu jako autentycznego używał;
   b) nie spełnił wymogów określonych w oddziałach 2-5;
   c) został prawomocnie ukarany za wykroczenie określone w art. 402 ust. 3-5;
   d) w ciągu dwóch lat od prawomocnego ukarania za wykroczenie, o którym mowa w art. 402 ust. 1, został ponownie prawomocnie ukarany za wykroczenie określone w tym przepisie;
   e) jest osobą fizyczną, prawomocnie ukaraną za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 218-221 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
   f) jest osobą fizyczną, prawomocnie ukaraną za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 270-275 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny w związku z postępowaniem o wydanie zezwolenia na pracę lub zezwolenia na pracę sezonową lub o wpisanie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi
      do ewidencji oświadczeń, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
   g) jest osobą fizyczną prawomocnie ukaraną za czyn, o którym mowa w art. 189a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, lub karaną w innym państwie na podstawie przepisów Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
   h) nie dopełnia obowiązków wynikających z art. 261 ust. 4;
2) cudzoziemiec, którego dotyczy wniosek o wydanie zezwolenia na pracę:
   a) nie spełnia wymagań kwalifikacyjnych i innych warunków w przypadku zamiaru powierzenia wykonywania pracy w zawodzie regulowanym,
   b) nie spełnia wymagań podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi określonych w informacji starosty o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy,
   c) w związku z postępowaniem o wydanie zezwolenia na pracę został ukarany za czyn określony w art. 270-275 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny,
   d) jest osobą, której dane zostały umieszczone w wykazie cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
3) w danym roku nastąpiło przekroczenie maksymalnej liczby zezwoleń na pracę, o której mowa w art. 252 ust. 1;
4) wymagają tego zobowiązania wynikające z postanowień ratyfikowanych umów międzynarodowych obowiązujących Rzeczpospolitą Polską.

2. Przepisy ust. 1 pkt 1 lit. c-g stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy ukarano osobę fizyczną za działania w imieniu podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi.

3. Organ prowadzący postepowanie w sprawie zezwolenia na pracę może pozyskać nieodpłatnie od organów Straży Granicznej i Państwowej Inspekcji Pracy, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego

do spraw pracy, informacje o prawomocnym ukaraniu osoby fizycznej będącej podmiotem powierzającym wykonywanie pracy cudzoziemcowi lub osoby fizycznej, która działa
lub działała w imieniu tego podmiotu, za wykroczenie określone w art. 402 ust. 1 lub 3-5.

Art. 254. 1. Wydania zezwolenia na pracę można odmówić, jeżeli z okoliczności wynika, że wniosek o wydanie zezwolenia na pracę został złożony dla pozoru, zezwolenie będzie wykorzystane przez cudzoziemca w celu innym niż wykonywanie pracy dla danego podmiotu lub podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi nie dopełnia obowiązków związanych z prowadzeniem działalności lub powierzaniem pracy innym osobom, w szczególności:

1) nie posiada środków finansowych ani źródeł dochodu niezbędnych do pokrycia zobowiązań wynikających z powierzenia pracy cudzoziemcowi lub
2) nie prowadzi działalności gospodarczej, rolniczej lub statutowej uzasadniającej powierzenie pracy danemu cudzoziemcowi w danym okresie, w tym zawiesił działalność, został wykreślony z właściwego rejestru lub jego działalność jest w okresie likwidacji, lub
3) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych
   oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych albo nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników, lub
4) nie zgłasza do ubezpieczenia społecznego pracowników lub innych osób objętych obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym albo nie zgłasza pomocników rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników do ubezpieczenia społecznego rolników, lub
5) zalega z uiszczeniem podatku dochodowego od osób fizycznych lub podatku dochodowego od osób prawnych, z wyjątkiem przypadków, gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

2. Organ prowadzący postępowanie w sprawie zezwolenia na pracę może pozyskać od organów Krajowej Administracji Skarbowej, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o:

1) przychodzie lub dochodzie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych albo podatkiem dochodowym od osób prawnych,
2) zaległościach podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych albo podatku dochodowego od osób prawnych

– w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5.

3. Organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na pracę może pozyskać z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4.

4. Organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na pracę może pozyskać nieodpłatnie z systemu teleinformatycznego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i 4, dotyczących pomocnika rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, będącego cudzoziemcem.

Art. 255. 1. Zezwolenie na pracę jest wydawane na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata, z zastrzeżeniem art. 274.

2. Okres, na jaki wydaje się zezwolenie na pracę, może być ograniczony w przypadkach określonych w kryteriach, o których mowa w art. 25 ust. 3.

Art. 256. 1. Zezwolenie na pracę może być przedłużane.

2. Przedłużenie zezwolenia następuje na pisemny wniosek podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, złożony nie wcześniej niż w terminie 90 dni i nie później niż w terminie 30 dni przed upływem okresu ważności zezwolenia.

3. W przypadku zmiany siedziby lub miejsca zamieszkania pracodawcy, siedziby podmiotu, do którego cudzoziemiec jest delegowany albo głównego miejsca wykonywania pracy, właściwość miejscową organu do prowadzenia postępowania o przedłużenie zezwolenia na pracę określa się na dzień złożenia wniosku.

4. Do wydania przedłużenia zezwolenia na pracę stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wydawania zezwolenia na pracę.

5. Jeżeli termin na złożenie wniosku o wydanie przedłużenia zezwolenia na pracę u tego samego podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi i na tym samym stanowisku został zachowany i wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pracę cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się za legalną od dnia złożenia wniosku do dnia, w którym decyzja o wydaniu przedłużenia zezwolenia na pracę stanie się ostateczna. Do okresów legalnej pracy nie wlicza się okresów zawieszenia postępowania na wniosek strony.

6. Do cudzoziemca, który złożył wniosek o zezwolenie na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 lub 1a, art. 126 ust. 1, art. 127 lub art. 142 ust. 3 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, w celu kontynuowania pracy wykonywanej zgodnie z posiadanym przez siebie zezwoleniem na pracę lub zezwoleniem na pobyt czasowy, stosuje się ust. 5.

Art. 257. 1. Zezwolenie na pracę jest wydawane dla określonego cudzoziemca. Zezwolenie na pracę określa podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, stanowisko lub rodzaj pracy wykonywanej przez cudzoziemca, najniższe miesięczne wynagrodzenie cudzoziemca na danym stanowisku, wymiar czasu pracy albo liczbę godzin pracy w tygodniu lub miesiącu, rodzaj umowy będącej podstawą wykonywania pracy oraz okres ważności zezwolenia.

2. Przepis art. 249 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 247 ust. 1 pkt 3 i 4, w zezwoleniu na pracę jest określany podmiot, do którego cudzoziemiec jest delegowany. Jeżeli zezwolenie dotyczy pracy cudzoziemca w charakterze pracownika tymczasowego, w zezwoleniu na pracę jest określany pracodawca użytkownik.

4. Zmiana siedziby lub miejsca zamieszkania, nazwy lub formy prawnej podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, podmiotu, do którego pracownik jest delegowany przez pracodawcę zagranicznego, lub pracodawcy użytkownika, przejęcie zakładu pracy lub jego części przez innego pracodawcę, przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę lub zastąpienie umowy cywilnoprawnej umową o pracę nie wymagają wydania nowego zezwolenia na pracę.

5. Wydanie nowego zezwolenia na pracę nie wymagane, jeżeli cudzoziemiec jest pracownikiem tymczasowym, skierowanym przez pracodawcę do innego pracodawcy użytkownika, niż określony w zezwoleniu, jeżeli nie uległy zmianie dane dotyczące pracy oferowanej cudzoziemcowi określone w zezwoleniu.

6. Podmiot powierzający cudzoziemcowi wykonywanie pracy może powierzyć mu na okresy łącznie nieprzekraczające 30 dni w roku kalendarzowym wykonywanie pracy o innym charakterze lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, jeżeli zostały spełnione pozostałe warunki określone w zezwoleniu na pracę oraz wymagania, o których mowa w art. 258. W takim przypadku uzyskanie zezwolenia na pracę określającego nowe okoliczności nie jest wymagane.

7. Jeżeli cudzoziemiec posiadający zezwolenie na pracę zostaje objęty obniżonym wymiarem czasu pracy na zasadach określonych ustawą z dnia 11 października 2013 r.

o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 842 oraz z 2018 r. poz. 650), uzyskanie nowego zezwolenia na pracę nie jest wymagane.

8. Zezwolenie na pracę jest wydawane w trzech egzemplarzach, z których dwa otrzymuje podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi. Jeżeli zezwolenie wydaje się w formie dokumentu elektronicznego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, dodatkowo wydaje się jeden egzemplarz zezwolenia w formie pisemnej.

9. Na wniosek innego wojewody, terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Kasy Społecznego Ubezpieczenia Rolników, konsula, organu Państwowej Inspekcji Pracy, organu Krajowej Administracji Skarbowej, Straży Granicznej lub Policji organ prowadzący postępowanie w sprawie wydania zezwolenia na pracę przekazuje kopie wydanych decyzji w sprawie zezwoleń na pracę oraz informacji, o których mowa w art. 258.

Art. 258. 1. Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi powiadamia wojewodę, który wydał zezwolenie na pracę, o następujących okolicznościach:

1) cudzoziemiec rozpoczął pracę o innym charakterze lub na innym stanowisku niż określone w zezwoleniu na pracę, na warunkach, o których mowa w art. 257 ust. 6;
2) nastąpiła zmiana pracodawcy użytkownika, o której mowa w art. 257 pkt 5;
3) nastąpiła zmiana siedziby lub miejsca zamieszkania, nazwy lub formy prawnej podmiotu powierzającego cudzoziemcowi wykonywanie pracy, podmiotu, do którego pracownik jest delegowany przez pracodawcę zagranicznego, lub pracodawcy użytkownika
   lub przejęcie zakładu pracy lub jego części przez innego pracodawcę;
4) nastąpiło przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę;
5) zmieniła się osoba reprezentująca pracodawcę, o której mowa w art. 276 pkt 3;
6) cudzoziemiec nie podjął pracy w okresie 3 miesięcy od początkowej daty ważności zezwolenia na pracę;
7) cudzoziemiec przerwał pracę na okres przekraczający 3 miesiące;
8) cudzoziemiec zakończył pracę wcześniej niż 3 miesiące przed upływem okresu ważności zezwolenia na pracę.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, następuje w postaci papierowej albo w postaci elektronicznej z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d po zastosowaniu zapewnionych w tym systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych, w terminie 7 dni od wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 1 pkt 1-8.

Art. 259. Przepisów art. 251 ust. 2, art. 255, art. 256, art. 257 ust. 1-5, art. 258 i art. 262 nie stosuje się do zezwolenia na pracę sezonową.

Art. 260. Uzyskanie zezwolenia na pracę nie zwalnia z wymogów określonych odrębnymi przepisami, od spełnienia których uzależnione jest wykonywanie zawodów regulowanych lub działalności.

Art. 261. 1. Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, od którego jest wymagane posiadanie zezwolenia na pracę, jest obowiązany do:

1) uwzględnienia w umowie z cudzoziemcem warunków, o których mowa odpowiednio w art. 269 ust. 1 pkt 1 i 2, art. 276 pkt 1 i 2 lub art. 279 ust. 1 pkt 1, zawartych w zezwoleniu na pracę;
2) dostosowywania, w przypadku, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 1, wysokości wynagrodzenia cudzoziemca do aktualnej wysokości minimalnego miesięcznego wynagrodzenia za pracę,
3) dostosowywania co najmniej raz w roku, w przypadku, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 3-5, wysokości wynagrodzenia cudzoziemca do aktualnej wysokości przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwie, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia

26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1020);
4) zawarcia z cudzoziemcem umowy w formie pisemnej oraz przedstawienia cudzoziemcowi, przed jej podpisaniem, tłumaczenia umowy na język zrozumiały dla cudzoziemca;
5) przekazania jednego egzemplarza zezwolenia na pracę cudzoziemcowi, którego dotyczy zezwolenie, w postaci pisemnej;
6) informowania cudzoziemca o działaniach podejmowanych w związku z postępowaniem o wydaniu zezwolenia na pracę lub o wydaniu przedłużenia zezwolenia na pracę oraz decyzjach o wydaniu, odmowie wydania lub uchyleniu zezwolenia;
7) zachowania należytej staranności w postępowaniach o zezwolenie, przedłużenie i uchylenie zezwolenia na pracę cudzoziemca;
8) udostępnienia podmiotom, o których mowa w art. 257 ust. 9, na ich wniosek dokumentów potwierdzających wypełnienie obowiązków określonych w pkt 1-6, sporządzonych w języku polskim lub przetłumaczonych na język polski.

2. W stosunku do cudzoziemca pełniącego funkcję w zarządzie osoby prawnej wpisanej do rejestru przedsiębiorców lub będącej spółką kapitałową w organizacji albo prowadzącego sprawy spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej jako komplementariusz, albo będącego prokurentem, przepisów ust. 1 pkt 1 oraz 3-4 nie stosuje się.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 247 ust. 1 pkt 3-5, w sytuacji odmowy wydania, uchylenia zezwolenia na pracę lub gdy cudzoziemiec przestał spełniać warunki określone w art. 244, podmiot powierzający wykonywanie pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany niezwłocznie odwołać cudzoziemca z delegacji.

4. W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów ust. 1-3, niewypłacenia należnego wynagrodzenia lub nieopłacenia należnych składek na ubezpieczenia społeczne, podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi jest obowiązany do:
1) niezwłocznego dokonania czynności, o których mowa w ust. 1-3;
2) wypłacenia cudzoziemcowi zaległego wynagrodzenia za okres wykonywanej pracy w wysokości zgodnej z zezwoleniem na pracę oraz opłacenia związanych z nim składek na ubezpieczenie społeczne i zaliczek na podatek dochodowy.

Art. 262. 1. Wojewoda uchyla wydane zezwolenie, jeżeli:
1) uległy zmianie okoliczności lub dowody odnoszące się do wydanej decyzji;
2) ustała przyczyna wydania zezwolenia na pracę;
3) podmiot powierzający wykonywanie pracy nie dopełnił obowiązków, o których mowa w art. 261 ust. 4;
4) cudzoziemiec przestał spełniać wymagania, o których mowa w art. 260;
5) zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 258 pkt 6 lub 7;
6) otrzymał informację, że w stosunku do cudzoziemca obowiązuje wpis do wykazu cudzoziemców, których pobyt na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest niepożądany;
7) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi nie prowadzi działalności gospodarczej, rolniczej lub statutowej, w szczególności zawiesił działalność, został wykreślony z właściwego rejestru lub jest w okresie likwidacji;
8) zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 1 lit c-g.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 257 ust. 4 i 5.

3. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się, gdy wojewoda otrzymał odpowiednio powiadomienie, o którym mowa w art. 258 pkt 2 lub 5.

4. Przepisu ust. 1 pkt 5 nie stosuje się, gdy wojewoda otrzymał powiadomienie, o którym mowa w art. 258 pkt 6 lub 7, określające okoliczności wskazujące, że zezwolenie będzie wykorzystane zgodnie z jego przeznaczeniem oraz:
1) przyczynę niepodjęcia pracy lub
2) przyczynę przerwy w wykonywaniu pracy.

Art. 263. W przypadku uchylenia zezwolenia na pracę cudzoziemca przebywającego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy krajowej, wojewoda informuje o uchyleniu zezwolenia organ Straży Granicznej, gdy decyzja w tej sprawie stanie się ostateczna.

Art. 264. Zezwolenie na pracę wygasa z mocy prawa z dniem, w którym udzielono cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, zezwolenia na pobyt stały albo zezwolenia na pobyt czasowy i pracę w związku z wykonywaniem pracy u tego samego podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi i na tym samym stanowisku.

Art. 265. 1. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:
1) typy zezwoleń na pracę,
2) tryb przeprowadzania przez starostę działań, o których mowa w art. 271,
3) wzór i tryb przekazywania informacji starosty na temat możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy,
4) wykaz dokumentów, które podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi jest obowiązany dołączyć do wniosku o wydanie zezwolenia na pracę albo przedstawić w trakcie postępowania administracyjnego,
5) wzory wniosków o wydanie lub przedłużenie zezwolenia na pracę, wzory oświadczeń podmiotu powierzającego cudzoziemcowi wykonywanie pracy o spełnieniu wymagań określonych w ustawie oraz wzory zezwoleń i przedłużeń zezwoleń, które mogą zawierać dane osobowe cudzoziemca oraz podmiotu powierzającego cudzoziemcowi wykonywanie pracy,
6) wzory zaświadczeń o wpisie do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej,
7) wzory oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi,

– uwzględniając specyfikę sytuacji, o których mowa w art. 244 ust. 3 i 4 oraz art. 247, pierwszeństwo dostępu do rynku pracy dla obywateli polskich i cudzoziemców, o których mowa w art. 244 ust. 1 pkt 1-13, oraz zapewnienie właściwej organizacji postępowania w sprawach wydawania i przedłużania zezwoleń na pracę oraz w sprawach wpisu do ewidencji oświadczeń.

2. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których powierzenie cudzoziemcowi wykonywania pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest dopuszczalne bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę, uwzględniając przypadki określone w umowach i porozumieniach międzynarodowych oraz programach szkoleniowych lub doradczych realizowanych w ramach działań Unii Europejskiej lub innych międzynarodowych programach pomocowych, polską politykę zagraniczną, specyfikę wykonywanego zawodu, charakter pracy, okres pracy, wymogi dotyczące podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, a także szczególny status, który był podstawą udzielenia cudzoziemcowi zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw pracy może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których zezwolenie na pracę jest wydawane przez wojewodę bez względu na warunki, o których mowa w oddziałach 2-5, kierując się szczególnie zasadą wzajemności, specyfiką wykonywanego zawodu lub charakterem pracy.

4. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa i ministrem właściwym do spraw turystyki określi, w drodze rozporządzenia, podklasy działalności według klasyfikacji PKD, w których wydaje się zezwolenia na pracę sezonową, biorąc pod uwagę znacznie wyższe zapotrzebowanie na siłę roboczą w niektórych okresach roku ze względu na powtarzające się wydarzenia lub typy wydarzeń podlegające uwarunkowaniom sezonowym w tych podklasach działalności.

5. Minister właściwy do spraw pracy, kierując się celami polskiej polityki migracyjnej, określi, w drodze rozporządzenia:
1) państwa, dla których obywateli wydaje się zezwolenie na pracę sezonową bez względu na spełnienie warunku, o którym mowa w art. 279 ust. 1 pkt 2, dokonuje się wpisu wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową do ewidencji wniosków w sprawie

pracy sezonowej na podstawie art. 288 oraz stosuje się przepisy art. 291 ust. 1;
2) państwa, których obywatele mogą wykonywać pracę bez zezwolenia na pracę na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanego do ewidencji oświadczeń.

6. Minister właściwy do spraw pracy, kierując się potrzebami rynku pracy, może określić, w drodze rozporządzenia, zawody, w których cudzoziemcy będący obywatelami państw innych, niż określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 5 pkt 2, mogą wykonywać pracę bez zezwolenia na pracę, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 1 na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanego do ewidencji oświadczeń.

Art. 266. 1. W sprawach z zakresu wykonywania pracy przez cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej prowadzi się w systemach teleinformatycznych zbiory danych dotyczących:
1) zezwoleń na pracę;
2) zezwoleń na pracę sezonową;
3) oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi.

2. W ramach zbiorów danych dotyczących zezwoleń na pracę sezonową prowadzi się ewidencje wniosków w sprawie pracy sezonowej. W ramach zbiorów spraw dotyczących oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi prowadzi się ewidencje oświadczeń. Ewidencje wniosków w sprawie pracy sezonowej i ewidencje oświadczeń mogą być prowadzone w systemie kartotecznym.

3. Zbiory danych w sprawach z zakresu wykonywania pracy przez cudzoziemców prowadzą w zakresie swojej właściwości:
1) wojewoda – w przypadku zbiorów danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
2) dyrektor PUP – w przypadku zbiorów danych, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3;
3) minister właściwy do spraw pracy – w przypadku zbiorów danych, o których mowa w ust. 1.

4. W zbiorach danych, o których mowa w ust. 1, przechowuje się informacje o wnioskach, postanowieniach, decyzjach administracyjnych i orzeczeniach sądu w zakresie niezbędnym do stosowania przepisów ustawy, w tym o podmiotach powierzających wykonywanie pracy cudzoziemcom, cudzoziemcach, którym powierza się wykonywanie pracy, oraz pracy, którą mają wykonywać cudzoziemcy.

5. Informacje przechowywane w zbiorach danych, o których mowa w ust. 1, dotyczące podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi, który nie jest osobą fizyczną, obejmują dane, o których mowa w art. 43 ust. 3 pkt 8 lit. a-e oraz g-j oraz:
1) nazwę;
2) adres siedziby;
3) formę prawną prowadzonej działalności.

6. Informacje przechowywane w zbiorach danych, o których mowa w ust. 1, dotyczące pracy, którą ma wykonywać cudzoziemiec, obejmują następujące dane:
1) stanowisko lub rodzaj pracy;
2) zakres podstawowych obowiązków na stanowisku pracy;
3) miejsce wykonywania pracy;
4) podstawę prawną wykonywania pracy;
5) wymiar czasu pracy lub liczbę godzin pracy w tygodniu lub miesiącu;
6) proponowaną wysokość miesięcznego wynagrodzenia lub stawki godzinowej;
7) okres, w którym praca ma być wykonywana;
8) dane dotyczące podmiotu, do którego cudzoziemiec jest delegowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub podmiotu będącego pracodawcą użytkownikiem;
9) informację starosty na temat możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy;
10) informacje, o których mowa w art. 258;
11) informacje, o których mowa w art. 300 ust. 1 i 4.

7. W ewidencjach, o których mowa w ust. 2, przechowuje się informacje o:
1) podmiotach powierzających wykonywanie pracy cudzoziemcom;
2) cudzoziemcach, którym powierza się wykonywanie pracy;

3) pracy, którą mają wykonywać cudzoziemcy;
4) dacie wydania zaświadczenia o wpisie do ewidencji;
5) numerze identyfikacyjnym wpisu do ewidencji;
6) okresie, na jaki ma być wydane zezwolenie na pracę sezonową, lub okresie wykonywania pracy wpisanym do ewidencji oświadczeń.

Art. 267. Minister właściwy do spraw pracy, wojewoda, starosta oraz dyrektor PUP w celu realizacji zadań określonych w niniejszym rozdziale mogą, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, pozyskiwać:

1) informacje o przekroczeniach granicy Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca – z systemu teleinformatycznego Straży Granicznej;
2) dane z krajowego zbioru rejestrów, ewidencji i wykazu w sprawach cudzoziemców, prowadzonego przez Szefa Urzędu do spraw Cudzoziemców.

Art. 268. W sprawach dotyczących zezwoleń na pracę oraz oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego jest minister właściwy do spraw pracy.

Oddział 2
Zezwolenie na pracę w celu pracy cudzoziemca na rzecz pracodawcy polskiego

Art. 269. 1. Zezwolenie na pracę w celu pracy cudzoziemca na rzecz pracodawcy polskiego wydaje się, jeżeli:

1) wysokość wynagrodzenia, która będzie określona w umowie z cudzoziemcem nie będzie niższa od wynagrodzenia pracowników wykonujących pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;
2) wysokość miesięcznego wynagrodzenia, o którym mowa w pkt 1, nie będzie niższa niż wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, niezależnie od rodzaju podstawy prawnej, na której wykonywana jest praca i wymiaru czasu pracy;
3) właściwy miejscowo starosta wydał informację o braku możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy w oparciu o rejestry bezrobotnych i poszukujących pracy lub o negatywnym wyniku rekrutacji organizowanej dla pracodawcy, sporządzoną z uwzględnieniem pierwszeństwa dostępu do rynku pracy dla obywateli polskich oraz cudzoziemców, o których mowa w art. 244 ust. 1 pkt 1-13.

2. Przepisów ust. 1 pkt 3 nie stosuje się:

1) jeżeli zawód, w którym cudzoziemiec ma wykonywać pracę, lub rodzaj pracy, która ma być mu powierzona, znajduje się w wykazie, o którym mowa w art. 25 ust. 4 pkt 1, określonym przez wojewodę właściwego ze względu na główne miejsce wykonywania pracy, siedzibę lub miejsce zamieszkania podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi albo pracodawcy użytkownika, odpowiednio do właściwości miejscowej starosty, określonej w art. 271 ust. 1-3;
2) w przypadku przedłużenia zezwolenia na pracę;
3) w przypadku kontynuacji zatrudnienia, jeżeli cudzoziemiec, bezpośrednio przed złożeniem wniosku o wydanie zezwolenia na pracę, był zatrudniony przez okres nie krótszy niż rok na podstawie zezwolenia na pracę u danego pracodawcy polskiego na innym stanowisku, a wniosek dotyczy powierzenia cudzoziemcowi pracy na podstawie umowy o pracę na pełny etat i nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie;
4) w przypadkach określonych w przepisach szczególnych.

3. W przypadku złożenia wniosku o wydanie zezwolenia na pracę cudzoziemca w niepełnym wymiarze czasu pracy lub na podstawie umowy cywilnoprawnej, wojewoda uwzględnia wysokość wynagrodzenia, która będzie określona w umowie z cudzoziemcem proporcjonalnie do wymiaru czasu pracy lub przewidywanego okresu wykonywania zobowiązań wynikających z umowy, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2.

4. Wojewoda może pozyskać z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń

Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, dane, o których mowa w art. 50 ust. 14 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w celu ustalenia, czy cudzoziemiec wykonywał prace na rzecz podmiotu powierzającego wykonywanie pracy, który złożył wniosek o wydanie przedłużenia zezwolenia na pracę albo wydanie zezwolenia na pracę w celu kontynuacji zatrudnienia.

5. Jeżeli pracodawca polski, który zatrudniał cudzoziemca nieprzerwanie przez okres nie krótszy niż rok na podstawie zezwolenia na pracę, złożył przed upływem daty ważności tego zezwolenia wniosek o wydanie zezwolenia na pracę dla tego cudzoziemca na innym stanowisku na podstawie umowy o pracę na pełny etat, a wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pracę cudzoziemca
na warunkach określonych we wniosku, za wynagrodzeniem nie niższym niż określone w zezwoleniu uważa się za legalną od dnia złożenia wniosku do dnia doręczenia decyzji w sprawie nowego zezwolenia na pracę. Do okresów legalnej pracy nie wlicza się okresów zawieszenia postępowania na wniosek strony.

6. Przepisy ust. 5 stosuje się odpowiednio w przypadku wniosku cudzoziemca o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w celu kontynuacji zatrudnienia u danego pracodawcy polskiego.

Art. 270. Zezwolenie na pracę w celu pracy cudzoziemca na rzecz pracodawcy polskiego wydaje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi.

Art. 271. 1. Informację na temat możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy polskiego wydaje starosta właściwy ze względu na główne miejsce wykonywania pracy przez cudzoziemca w związku z ofertą pracy złożoną przez pracodawcę polskiego.

2. W przypadku gdy specyfika pracy wykonywanej przez cudzoziemca nie pozwala na wskazanie głównego miejsca jej wykonywania, oceny możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy dokonuje starosta właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania pracodawcy polskiego.

3. W przypadku gdy specyfika pracy tymczasowej wykonywanej przez cudzoziemca nie pozwala na wskazanie głównego miejsca jej wykonywania, oceny możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy na lokalnym rynku pracy dokonuje starosta właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania pracodawcy użytkownika.

4. Informację na temat możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy polskiego wydaje się w terminie:

1) nie dłuższym niż 14 dni od dnia złożenia oferty pracy w powiatowym urzędzie pracy, jeżeli z analizy rejestrów bezrobotnych i poszukujących pracy nie wynika, że istnieje możliwość zorganizowania rekrutacji;
2) nie dłuższym niż 21 dni od dnia złożenia oferty pracy w przypadku organizowania rekrutacji wśród bezrobotnych i poszukujących pracy.

5. Brak możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawcy stwierdza się, jeżeli w rejestrze bezrobotnych i poszukujących pracy nie ma kandydatów spełniających uzasadnione wymagania pracodawcy polskiego lub jeżeli pracodawca polski bez uzasadnionych przyczyn nie przyjął kandydata proponowanego przez powiatowy urząd pracy.

Oddział 3
Zezwolenie na pracę w związku z pełnieniem funkcji w osobie prawnej

Art. 272. 1. Zezwolenie na pracę w związku z pełnieniem funkcji w zarządzie osoby prawnej, która uzyskała wpis do rejestru przedsiębiorców na podstawie przepisów o Krajowym Rejestrze Sądowym lub jest spółką kapitałową w organizacji, lub prowadzenie spraw spółki komandytowej lub komandytowo-akcyjnej przez

komplementariusza,
lub działanie w charakterze prokurenta wydaje się, jeżeli podmiot, którego członkiem zarządu, komplementariuszem lub prokurentem ma być cudzoziemiec:
1) w roku podatkowym poprzedzającym złożenie wniosku osiągnął dochód nie niższy niż 12-krotność aktualnego, w dniu złożenia wniosku, przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwie, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, oraz zatrudnia na czas nieokreślony i w pełnym wymiarze czasu pracy, przez okres co najmniej roku poprzedzającego złożenie wniosku, co najmniej dwóch pracowników, którzy nie podlegają obowiązkowi posiadania zezwolenia na pracę, lub
2) wykaże posiadanie środków lub prowadzenie działań pozwalających na spełnienie w przyszłości warunków określonych w pkt 1, w szczególności przez prowadzenie działalności przyczyniającej się do wzrostu inwestycji, transferu technologii, wprowadzania korzystnych innowacji lub tworzenia miejsc pracy.

Art. 273. Zezwolenia na pracę w związku z pełnieniem funkcji w osobie prawnej wydaje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi;

Art. 274. W przypadku gdy cudzoziemiec pełni funkcję w zarządzie osoby prawnej, która na dzień złożenia wniosku zatrudnia powyżej 25 osób, wojewoda może wydać zezwolenie na pracę na okres nie dłuższy niż 5 lat.

Art. 275. Wojewoda może, w przypadkach uzasadnionych sytuacją na rynku pracy, ograniczyć w zezwoleniu na pracę zakres wykonywanych przez cudzoziemca zadań do czynności zarządzających i reprezentacji podmiotu.

Oddział 4
Zezwolenie na pracę w związku z delegowaniem cudzoziemca przez pracodawcę zagranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 276. Zezwolenie na pracę w związku z delegowaniem cudzoziemca przez pracodawcę zagranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wydaje się, jeżeli:
1) wykonywanie pracy przez cudzoziemca będzie odbywało się na warunkach zgodnych z art. 4 ust. 1 i ust. 2 pkt 1, 2 i 4-8 oraz art. 5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868 oraz z 2018 r. poz. 107 i 650);
2) wysokość wynagrodzenia, która będzie przysługiwała cudzoziemcowi za wykonywanie pracy, nie będzie niższa niż 70% aktualnego w dniu złożenia wniosku przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w województwie, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego;
3) pracodawca zagraniczny wskazał osobę przebywającą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, posiadającą dokumenty potwierdzające wypełnienie obowiązków określonych w pkt 1 oraz 2, działającą w imieniu pracodawcy i upoważnioną do jego reprezentowania wobec wojewody oraz organów, o których mowa w art. 257 ust. 9.

Art. 277. 1. Zezwolenie na pracę w związku z delegowaniem cudzoziemca przez pracodawcę zagranicznego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
1) w przypadku, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 3, wydaje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę podmiotu, do którego cudzoziemiec jest delegowany;
2) w przypadku, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 4, wydaje wojewoda właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania podmiotu, na rzecz którego jest świadczona usługa, a jeżeli podmiot ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania za granicą – ze względu na główne miejsce wykonywania pracy przez cudzoziemca

na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
3) w przypadku, o którym mowa w art. 247 ust. 1 pkt 5, wydaje wojewoda właściwy ze względu na główne miejsce wykonywania pracy przez cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W przypadku gdy specyfika wykonywanej przez cudzoziemca pracy nie pozwala na wskazanie głównego miejsca jej wykonywania, zezwolenie wydaje wojewoda mazowiecki.

Art. 278. W przypadku delegowania cudzoziemca przez pracodawcę zagranicznego w celu realizacji usługi eksportowej, wojewoda wydaje zezwolenie na pracę na okres delegowania, z zastrzeżeniem art. 255.

Oddział 5
Zezwolenie na pracę sezonową

Art. 279. 1. Zezwolenie na pracę sezonową wydaje się, jeżeli:
1) podmiotem powierzającym pracę cudzoziemcowi jest pracodawca polski;
2) wysokość wynagrodzenia, która będzie określona w umowie z cudzoziemcem, nie będzie niższa od wynagrodzenia pracowników wykonujących w tym samym wymiarze czasu pracę porównywalnego rodzaju lub na porównywalnym stanowisku;
3) pracodawca nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy.

2. Przepisu ust. 1 pkt 2 nie stosuje się w przypadku powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcowi będącemu obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5.

Art. 280. Zezwolenia na pracę sezonową wydaje starosta właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania pracodawcy polskiego.

Art. 281. W postępowaniu w sprawie wydania zezwolenia na pracę sezonową nie stosuje się art. 253 ust. 1 pkt 1 lit. c oraz d, jeżeli pracodawca polski został ukarany za wykroczenie określone odpowiednio w art. 402 ust. 1 lub 3.

Art. 282. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową zawiera, poza informacjami, o których mowa w art. 249:
1) datę wjazdu na terytorium państw obszaru Schengen oraz dane dotyczące pobytu cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu złożenia wniosku, w tym podstawy prawnej;
2) informację, czy cudzoziemiec, którego dotyczy wniosek, wykonywał pracę na rzecz wnioskodawcy w okresie 5 lat poprzedzających złożenie wniosku na podstawie zezwolenia na pracę sezonową;
3) oświadczenie, że według wiedzy pracodawcy polskiego–cudzoziemiec zapewnia sobie zakwaterowanie we własnym zakresie, albo oświadczenie podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi o zapewnieniu cudzoziemcowi zakwaterowania;
4) informacje dotyczące przewidywanego płatnego urlopu przysługującego cudzoziemcowi.

2. Pracodawca polski niebędący agencją pracy tymczasowej może złożyć jeden wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową w danym roku kalendarzowym w postaci papierowej, nie korzystając z systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d. Kolejne wnioski o wydanie zezwoleń na pracę sezonową składane w danym roku kalendarzowym w postaci papierowej bez wykorzystania systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 283. Wnioski o wydanie zezwolenia na pracę sezonową rozpatruje się z uwzględnieniem pierwszeństwa cudzoziemców, którzy co najmniej raz w okresie 5 lat poprzedzających złożenie wniosku wykonywali pracę na rzecz danego pracodawcy polskiego na podstawie zezwolenia na pracę sezonową, jeżeli praca będzie wykonywana

na podstawie umowy o pracę.

Art. 284. 1. Decyzję w sprawie wydania zezwolenia na pracę sezonową wydaje się w terminie:

1) 7 dni roboczych od dnia złożenia kompletnego wniosku w sprawach niewymagających postępowania wyjaśniającego;
2) 30 dni roboczych od dnia złożenia kompletnego wniosku w sprawach wymagających postępowania wyjaśniającego, z zastrzeżeniem art. 285 ust. 1.

2. Pracę cudzoziemca na warunkach określonych we wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową uważa się za legalną od dnia złożenia wniosku, który nie zawiera braków formalnych, do dnia doręczenia decyzji starosty w sprawie zezwolenia na pracę sezonową, nie dłużej jednak niż przez okres 30 dni.

Art. 285. 1. Jeżeli cudzoziemiec wskazany we wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową będzie ubiegał się o wydanie wizy, o której mowa w art. 60 ust. 1 pkt 5a ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, lub zamierza wjechać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach ruchu bezwizowego i spełnione są warunki, o których mowa w art. 279 oraz nie zachodzą okoliczności, z powodu których odmawia się wydania zezwolenia na pracę sezonową, właściwy starosta:

1) wpisuje wniosek do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej;
2) wydaje pracodawcy polskiemu pisemne zaświadczenie o wpisie, o którym mowa w pkt 1.

2. Przepis art. 284 ust. 1 stosuje się odpowiednio do czynności, o których mowa w ust. 1.

3. Zaświadczenie o wpisie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi przekazuje temu cudzoziemcowi.

Art. 286. 1. Jeżeli wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową został wpisany do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, zezwolenie na pracę sezonową wydaje się po wjeździe cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu wykonywania pracy sezonowej lub w ramach ruchu bezwizowego, jeżeli pracodawca polski przedstawił właściwemu staroście:

1) kopię ważnego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2) informację o adresie zakwaterowania cudzoziemca w okresie pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Pracę cudzoziemca na warunkach określonych w zaświadczeniu o wpisie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej uważa się za legalną od dnia, w którym pracodawca polski przedstawił dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, do dnia doręczenia mu decyzji w sprawie zezwolenia na pracę sezonową. Do okresów legalnej pracy nie wlicza się okresów zawieszenia postępowania na wniosek strony.

3. Jeżeli dzień rozpoczęcia pracy przez cudzoziemca przypada na dzień wolny od pracy urzędu, pracę, na warunkach określonych w zaświadczeniu o wpisie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej, uważa się za legalną również wówczas, gdy w pierwszym dniu pracy urzędu pracodawca polski przedstawił właściwemu staroście dokumenty, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 287. 1. Jeżeli wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową został wpisany do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, a pracodawca polski w terminie 120 dni od dnia dokonania wpisu nie przedstawił kopii ważnego dokumentu uprawniającego cudzoziemca do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wykonywania pracy sezonowej, postępowanie w sprawie wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową umarza się.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli okoliczności wskazują, że zezwolenie na pracę sezonową zostanie wykorzystane zgodnie z celem w późniejszym terminie.

3. W przypadku odmowy wydania zezwolenia na pracę sezonową albo umorzenia postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, wpis do ewidencji wniosków w sprawie pracy sezonowej podlega unieważnieniu z mocy prawa.

Art. 288. Na wniosek pracodawcy polskiego starosta może dokonać wpisu wniosku o wydanie zezwolenia na pracę sezonową na okresy nie dłuższe niż 9 miesięcy w ciągu roku kalendarzowego, przypadające odpowiednio w ciągu nie więcej niż 3 kolejnych lat kalendarzowych, do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, jeżeli cudzoziemiec jest obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 1, a podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi:

1) powierzał wykonywanie pracy cudzoziemcowi, którego dotyczy wniosek, zgodnie z zezwoleniem na pracę sezonową, co najmniej raz w okresie 5 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku;
2) nie zalega z uiszczeniem zaliczek na podatek dochodowy i składek na ubezpieczenie społeczne, jeżeli były wymagane w związku z pracą wykonywaną przez tego cudzoziemca, z wyjątkiem przypadków, gdy uzyskał rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

Art. 289. 1. Zezwolenie na pracę sezonową wydaje się na czas określony, który nie może być dłuższy niż 9 miesięcy w roku kalendarzowym.

2. W przypadku cudzoziemca, który wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu wykonywania pracy sezonowej lub w ramach ruchu bezwizowego w związku z wnioskiem o wydanie zezwolenia na pracę sezonową wpisanym do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, okres, o którym mowa w ust. 1, jest liczony od dnia pierwszego wjazdu cudzoziemca na terytorium państw obszaru Schengen w danym roku kalendarzowym po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w art. 285 ust. 1 pkt 2.

3. Jeżeli wniosek o wydanie zezwolenia na pracę sezonową dotyczy cudzoziemca, który przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na innej podstawie niż określona w ust. 2, z którą może wiązać się uprawnienie do wykonywania pracy, zezwolenie może być wydane na okres legalnego pobytu, nie dłużej jednak niż na okres 9 miesięcy w ciągu roku kalendarzowego, liczony łącznie z okresami określonymi w poprzednio wydanych zezwoleniach na pracę sezonową dla tego cudzoziemca.

Art. 290. Zezwolenie na pracę sezonową jest wydawane dla określonego cudzoziemca. Zezwolenie określa podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi, najniższe wynagrodzenie cudzoziemca, wymiar czasu pracy albo liczbę godzin pracy w tygodniu lub miesiącu, rodzaj umowy będącej podstawą wykonywania pracy oraz okres ważności zezwolenia. Jeżeli zezwolenie dotyczy pracy cudzoziemca w charakterze pracownika tymczasowego, w zezwoleniu na pracę jest określany także pracodawca użytkownik.

Art. 291. 1. Podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi na podstawie zezwolenia na pracę sezonową może powierzyć mu pracę innego rodzaju niż praca wykonywana w ramach działalności określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 4 na okresy nie dłuższe niż łącznie 30 dni w ciągu ważności zezwolenia, jeżeli zostały spełnione łącznie następujące warunki:

1) cudzoziemiec jest obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 1;
2) cudzoziemiec otrzymuje wynagrodzenie nie niższe niż określone w posiadanym zezwoleniu na pracę sezonową;
3) cudzoziemiec nie wykonuje pracy w charakterze pracownika tymczasowego.

2. Wydanie nowego zezwolenia na pracę sezonową nie jest wymagane, jeżeli:

1) nastąpiła zmiana siedziby lub miejsca zamieszkania, nazwy lub formy prawnej podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi lub przejęcie zakładu pracy lub jego części przez innego pracodawcę;

2) nastąpiło przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę;
3) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi i cudzoziemiec zawarli umowę o pracę zamiast umowy cywilnoprawnej lub umowę o pomocy przy zbiorach zamiast innej umowy cywilnoprawnej;
4) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi i cudzoziemiec zawarli umowę inną niż wskazana w zezwoleniu na pracę sezonową umowa o pomocy przy zbiorach;
5) zaistniały okoliczności, o których mowa w ust. 1.

3. Jeżeli pracodawcą polskim jest agencja zatrudnienia świadcząca usługę pracy tymczasowej, podmiot ten pisemnie powiadamia starostę, który wydał zezwolenie na pracę sezonową, o okolicznościach, o których mowa w ust. 2 pkt 1-3, w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

Art. 292. 1. Jeżeli cudzoziemiec wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu wykonywania pracy sezonowej lub w ramach ruchu bezwizowego w związku z wnioskiem o wydanie zezwolenia na pracę sezonową wpisanym do ewidencji, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, starosta może wydać przedłużenie zezwolenia na pracę sezonową w celu kontynuacji pracy sezonowej przez cudzoziemca na rzecz tego samego pracodawcy polskiego lub w celu wykonywania pracy sezonowej na rzecz innego pracodawcy polskiego. Przepisy art. 286 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

2. Jeżeli cudzoziemiec przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie innego dokumentu niż wiza wydana w celu wykonywania pracy sezonowej lub w ramach ruchu bezwizowego bez związku z wnioskiem wpisanym do ewidencji, o której mowa
w art. 285 ust. 1 pkt 1, starosta odmawia wszczęcia postępowania w sprawie wydania przedłużenia zezwolenia na pracę sezonową.

3. Przedłużenie zezwolenia na pracę sezonową wydaje się na okres, który łącznie z okresem pobytu cudzoziemca w celu wykonywania pracy sezonowej, liczonym od dnia pierwszego wjazdu na terytorium państw obszaru Schengen w danym roku kalendarzowym, nie jest dłuższy niż 9 miesięcy w ciągu roku kalendarzowego.

4. Jeżeli podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi na podstawie zezwolenia na pracę sezonową, złożył wniosek o przedłużenie zezwolenia na pracę sezonową dla tego cudzoziemca, a wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pracę cudzoziemca na warunkach określonych w zezwoleniu na pracę sezonową uważa się za legalną od dnia złożenia wniosku do dnia, w którym decyzja w sprawie przedłużenia zezwolenia na pracę sezonową staje się ostateczna. Do okresów legalnej pracy nie wlicza się okresów zawieszenia postępowania na wniosek strony.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio, jeżeli po zakończeniu pracy na podstawie umowy o pomocy przy zbiorach cudzoziemiec będzie wykonywał pracę na podstawie innej umowy, a pozostałe warunki wykonywania pracy określone w zezwoleniu na pracę sezonową nie ulegną zmianie.

6. Jeżeli wniosek o przedłużenie zezwolenia na pracę sezonową złożył podmiot, który nie powierzał pracy danemu cudzoziemcowi na podstawie zezwolenia na pracę sezonową w okresie bezpośrednio poprzedzającym dzień złożenia wniosku, pracę tego cudzoziemca na warunkach określonych we wniosku uważa się za legalną do dnia doręczenia decyzji starosty, nie dłużej jednak niż przez okres 30 dni liczonych od dnia złożenia wniosku, który nie zawiera braków formalnych.

Art. 293. Do przedłużenia zezwolenia na pracę sezonową na podstawie art. 292 ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wydania zezwolenia na pracę sezonową, z wyjątkiem art. 279 ust. 1 pkt 3.

Art. 294. 1. Jeżeli cudzoziemiec wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wizy wydanej w celu wykonywania pracy sezonowej lub w ramach ruchu bezwizowego w związku z wnioskiem o wydanie zezwolenia na pracę sezonową wpisanym do ewidencji, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, a podmiot powierzający

wykonywanie pracy cudzoziemcowi na podstawie zezwolenia na pracę sezonową zapewnia mu zakwaterowanie, podmiot ten jest obowiązany do zawarcia z cudzoziemcem odrębnej umowy w formie pisemnej określającej warunki najmu lub użyczenia kwatery mieszkalnej.

2. Czynsz najmu kwatery mieszkalnej, o której mowa w ust. 1, nie może być potrącany z wynagrodzenia cudzoziemca. Postanowienia umowy przewidujące możliwość automatycznego potrącenia czynszu z wynagrodzenia cudzoziemca są nieważne.

3. Przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 1, podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi jest obowiązany do przedstawienia cudzoziemcowi tłumaczenia umowy na język dla niego zrozumiały.

Art. 295. 1. Starosta wydaje decyzję o uchyleniu zezwolenia na pracę sezonową, jeżeli:

1) uległy zmianie okoliczności lub dowody, odnoszące się do wydanej decyzji;
2) ustała przyczyna wydania zezwolenia na pracę sezonową;
3) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi w toku postępowania:
   a) złożył wniosek zawierający nieprawdziwe dane osobowe lub fałszywe informacje lub dołączył do niego dokumenty zawierające takie dane lub
   b) zeznał nieprawdę lub zataił prawdę albo w celu użycia jako autentyczny podrobił lub przerobił dokument, albo takiego dokumentu jako autentycznego używał;
4) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi nie dopełnia obowiązków, o których mowa w art. 261 ust. 4;
5) podmiot powierzający wykonywanie pracy cudzoziemcowi nie prowadzi działalności uzasadniającej powierzenie pracy cudzoziemcowi, w szczególności nie prowadzi działalności gospodarczej, statutowej lub rolniczej, jego działalność jest w okresie likwidacji lub w okresie zawieszenia;
6) zaistniały okoliczności, o których mowa w art. 253 ust. 1 pkt 1 lit. c-g .

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się w przypadku, o którym mowa w art. 291 ust. 1 i 2.

3. Jeżeli decyzja o uchyleniu zezwolenia na pracę sezonową dotyczy cudzoziemca, który wjechał na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wnioskiem o wydanie zezwolenia na pracę sezonową wpisanym do ewidencji wniosków, o której mowa w art. 285 ust. 1 pkt 1, doręcza się ją dodatkowo temu cudzoziemcowi.

4. W przypadku uchylenia zezwolenia na pracę sezonową na podstawie ust. 1 pkt 5 lub 6 cudzoziemcowi przysługuje prawo do odszkodowania od podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi za niewykonanie zobowiązań, które ten podmiot musiałby wykonać, gdyby zezwolenie na pracę sezonową nie zostało uchylone.

Oddział 6
Oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi

Art. 296. 1. W oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, podlegającym wpisaniu do ewidencji oświadczeń, pracodawca polski zamieszcza:

1) informacje dotyczące pracodawcy polskiego:
   a) nazwę albo imię (imiona) i nazwisko,
   b) adres stałego pobytu albo adres siedziby,
   c) numer telefonu oraz numer faksu,
   d) numery identyfikacyjne NIP i REGON – w przypadku podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, albo numer PESEL – w przypadku osoby fizycznej,
   e) numer wpisu do rejestru agencji zatrudnienia – w przypadku pracodawcy polskiego, który prowadzi agencję zatrudnienia świadczącą usługi pracy tymczasowej,
   f) symbol PKD oraz opis wykonywanej działalności związanej z pracą cudzoziemca,
   g) oświadczenie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej, czy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 298 ust. 1 pkt 1-6; składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;

klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań,

h) oświadczenie o zapoznaniu się z przepisami dotyczącymi zasad powierzenia wykonywania pracy cudzoziemcom;

2) informacje dotyczące cudzoziemca:
   a) imię (imiona) i nazwisko,
   b) płeć,
   c) datę urodzenia,
   d) obywatelstwo,
   e) nazwę, serię, numer, datę wydania i datę ważności dokumentu podróży,
   f) numer wizy lub karty pobytu oraz okres ważności tego dokumentu, jeżeli przebywa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
   g) dane dotyczące podstawy prawnej pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz przewidywanego sposobu wykorzystania oświadczenia wpisanego do ewidencji oświadczeń;
3) dane dotyczące pracy oferowanej cudzoziemcowi:
   a) nazwę zawodu, podklasę działalności według klasyfikacji PKD, w której powierza pracę cudzoziemcowi,
   b) stanowisko lub rodzaj pracy,
   c) miejsce wykonywania pracy,
   d) okres lub okresy pracy oznaczone datami,
   e) rodzaj umowy stanowiącej podstawę wykonywania pracy,
   f) najniższe wynagrodzenie, jakie może otrzymywać cudzoziemiec, określone stawką godzinową lub miesięczną,
   g) wymiar czasu pracy lub liczbę godzin pracy w tygodniu lub w miesiącu;
4) dane dotyczące pracodawcy użytkownika, jeżeli oświadczenie dotyczy pracy cudzoziemca w charakterze pracownika tymczasowego:
   a) nazwę albo imię (imiona) i nazwisko,
   b) adres stałego pobytu albo siedziby.

2. Oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi składa się w postaci elektronicznej z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w tym systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

3. Oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi można złożyć w postaci papierowej, przekazując dane zawarte w tym oświadczeniu z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d. Jeżeli dane zawarte w oświadczeniu nie zostaną przekazane w terminie 7 dni z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, wniosek pozostawia się bez rozpoznania.

4. Pracodawca polski niebędący agencją pracy tymczasowej może złożyć jedno oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi w danym roku kalendarzowym w postaci papierowej, nie korzystając z systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d. Kolejne oświadczenia składane w danym roku kalendarzowym w postaci papierowej bez wykorzystania systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, pozostawia się bez rozpoznania bez wezwania do uzupełnienia braków formalnych.

5. W postępowaniu w sprawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi stroną postępowania jest wyłącznie pracodawca polski.

Art. 297. 1. Dyrektor PUP właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce stałego pobytu pracodawcy polskiego wpisuje oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, jeżeli:

1) cudzoziemiec jest obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 2 lub cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w zawodzie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 6, oraz
2) praca cudzoziemca nie jest związana z działalnością określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5, oraz

3) okresy wykonywania pracy określone we wszystkich oświadczeniach o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi dotyczących danego cudzoziemca, wpisanych do ewidencji oświadczeń, nie przekroczą łącznie 12 miesięcy w ciągu kolejnych 18 miesięcy, jeżeli jest on obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 2, albo 6 miesięcy w ciągu 12 miesięcy, jeżeli cudzoziemiec będzie wykonywał pracę w zawodzie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 6.

2. Dyrektor PUP, wpisując oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, może określić późniejszy dzień rozpoczęcia pracy, niż określony w oświadczeniu, nie wcześniejszy niż dzień następujący po dniu wpisania oświadczenia do ewidencji oświadczeń.

3. Jeżeli oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi zostało złożone w postaci dokumentu elektronicznego, dyrektor PUP dokonuje potwierdzenia wpisu oświadczenia do ewidencji oświadczeń w postaci papierowej.

Art. 298. 1 Starosta wydaje decyzję o odmowie wpisania oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, jeżeli:

1) pracodawca polski lub osoba fizyczna, która działała w jego imieniu, zostali co najmniej dwukrotnie prawomocnie ukarani za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 402 ust. 10, w okresie 12 miesięcy poprzedzających datę złożenia oświadczenia w powiatowym urzędzie pracy;
2) pracodawca polski lub osoba fizyczna, która działała w jego imieniu, zostali prawomocnie ukarani za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 402 ust. 3-5;
3) pracodawca polski lub osoba fizyczna, która działała w jego imieniu, w ciągu dwóch lat od prawomocnego ukarania, za wykroczenie, o którym mowa w art. 402 ust. 1, zostali ponownie prawomocnie ukarani za wykroczenie określone w tym przepisie, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
4) pracodawca polski jest osobą fizyczną, prawomocnie ukaraną za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 218-221 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
5) pracodawca polski jest osobą fizyczną, prawomocnie ukaraną za popełnienie czynu, o którym mowa w art. 270-275 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny w związku z postępowaniem o wydanie zezwolenia na pracę lub zezwolenia na pracę sezonową lub o wpisanie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
6) pracodawca polski jest osobą fizyczną, prawomocnie ukaraną za czyn, o którym mowa w art. 189a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, lub karaną w innym państwie na podstawie przepisów Protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, albo jest podmiotem zarządzanym lub kontrolowanym przez taką osobę;
7) w danym roku kalendarzowym nastąpiło przekroczenie maksymalnej liczby oświadczeń, o której mowa w art. 252 ust. 3.

2. Starosta może wydać decyzję o odmowie wpisania oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, jeżeli z okoliczności wynika, że oświadczenie zostało złożone dla pozoru, oświadczenie będzie wykorzystane przez cudzoziemca w celu innym niż wykonywanie pracy dla danego pracodawcy polskiego lub pracodawca polski nie dopełnia obowiązków związanych z prowadzeniem działalności lub powierzaniem pracy innym osobom, w szczególności:

1) nie posiada środków finansowych ani źródeł dochodu niezbędnych do pokrycia zobowiązań wynikających z powierzenia pracy cudzoziemcowi, lub
2) nie prowadzi działalności gospodarczej, rolniczej lub statutowej uzasadniającej powierzenie pracy danemu cudzoziemcowi w danym okresie, w tym zawiesił działalność, został wykreślony z właściwego rejestru lub jego działalność jest w okresie likwidacji, lub
3) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, na

ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych
oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych albo nie dopełnia obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników, lub
4) nie zgłasza do ubezpieczenia społecznego pracowników lub innych osób objętych obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym albo nie zgłasza pomocników rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników do ubezpieczenia społecznego rolników, lub
5) zalega z uiszczeniem podatku dochodowego od osób fizycznych lub podatku dochodowego od osób prawnych, z wyjątkiem przypadków, gdy uzyskał przewidziane prawem zwolnienie, odroczenie, rozłożenie na raty zaległych płatności lub wstrzymanie w całości wykonania decyzji właściwego organu.

3. Starosta może pozyskać nieodpłatnie od organów Straży Granicznej i Państwowej Inspekcji Pracy, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o prawomocnym ukaraniu osoby fizycznej będącej podmiotem powierzającym wykonywanie pracy cudzoziemcowi lub osoby fizycznej, która działa lub działała w imieniu tego podmiotu, za wykroczenie określone
w art. 402 ust. 1 lub 3-5.

4. Starosta może pozyskać od organów Krajowej Administracji Skarbowej, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o:
1) przychodzie lub dochodzie pracodawcy polskiego, podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych albo podatkiem dochodowym od osób prawnych,
2) zaległościach pracodawcy polskiego z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych albo podatku dochodowego od osób prawnych
– w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 5.

5. Dyrektor PUP może pozyskać z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4.

6. Dyrektor PUP może pozyskać nieodpłatnie z systemu teleinformatycznego Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 3 i 4, dotyczących pomocnika rolnika
w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, będącego cudzoziemcem.

7. Uprawnienia określone w ust. 3-6 przysługują organowi wyższego stopnia w postępowaniu odwoławczym.

8. Starosta wydaje decyzję o unieważnieniu wpisu oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń, jeżeli:
1) ustała przyczyna wpisu oświadczenia do ewidencji oświadczeń;
2) pracodawca polski nie prowadzi działalności uzasadniającej powierzenie pracy cudzoziemcowi, w szczególności nie prowadzi działalności gospodarczej, statutowej lub rolniczej, jego działalność jest w okresie likwidacji lub w okresie zawieszenia.

Art. 299. Wpis albo odmowa wpisu oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń następuje nie później niż w terminie 7 dni roboczych od dnia otrzymania oświadczenia, a w sprawach wymagających postępowania wyjaśniającego – nie później niż w terminie 30 dni od dnia otrzymania oświadczenia.

Art. 300. 1. Pracodawca polski, którego oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi zostało wpisane do ewidencji oświadczeń, powiadamia właściwy powiatowy urząd pracy w postaci papierowej albo elektronicznej z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych, o:

1) podjęciu pracy przez cudzoziemca najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy;
2) niepodjęciu pracy przez cudzoziemca w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia pracy określonego w ewidencji oświadczeń.

2. W przypadku gdy pracodawca polski nie dopełnił obowiązku, o którym mowa w ust. 1, uznaje się na potrzeby ustalenia okresu wykonywania pracy przez cudzoziemca na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanego do ewidencji oświadczeń, że cudzoziemiec wykonywał pracę od dnia określonego w oświadczeniu, chyba że z okoliczności wynika, że cudzoziemiec rozpoczął pracę na podstawie oświadczenia w późniejszym terminie.

3. Domniemywa się, że cudzoziemiec, którego dotyczy oświadczenie o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisane do ewidencji oświadczeń, zakończył wykonywanie pracy w dniu określonym w oświadczeniu, chyba że z okoliczności wynika, że cudzoziemiec zakończył pracę na podstawie oświadczenia w innym terminie.

4. Pracodawca polski na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanego do ewidencji oświadczeń lub cudzoziemiec wykonujący pracę na podstawie takiego oświadczenia mogą powiadomić właściwy powiatowy urząd pracy o zakończeniu tej pracy.

Art. 301. Wpis nowego oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi do ewidencji oświadczeń nie jest wymagany, jeżeli:
1) nastąpiła zmiana siedziby lub miejsca stałego pobytu, nazwy lub formy prawnej podmiotu powierzającego wykonywanie pracy cudzoziemcowi lub przejęcie zakładu pracy lub jego części przez innego pracodawcę;
2) nastąpiło przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę;
3) pracodawca polski i cudzoziemiec zawarli umowę o pracę zamiast umowy cywilnoprawnej;
4) cudzoziemiec jest pracownikiem tymczasowym, skierowanym przez pracodawcę do innego pracodawcy użytkownika, niż określony w oświadczeniu, jeżeli dane dotyczące pracy oferowanej cudzoziemcowi określone w oświadczeniu, z wyjątkiem miejsca wykonywania pracy, nie uległy zmianie.

Art. 302. 1. Jeżeli pracodawca polski, który zatrudniał cudzoziemca przez okres nie krótszy niż 3 miesiące w związku z oświadczeniem o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanym do ewidencji oświadczeń, złożył przed upływem daty zakończenia pracy wskazanej w oświadczeniu wniosek o wydanie zezwolenia na pracę dla tego cudzoziemca na tym samym stanowisku na podstawie umowy o pracę, a wniosek nie zawiera braków formalnych lub braki formalne zostały uzupełnione w terminie, pracę cudzoziemca na warunkach nie gorszych niż określone w oświadczeniu wpisanym do ewidencji oświadczeń uważa się za legalną od dnia upływu ważności tego oświadczenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku zawieszenia postępowania na wniosek strony.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku wniosku cudzoziemca o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, w celu kontynuacji zatrudnienia u danego pracodawcy polskiego.

Oddział 7
Kierowanie cudzoziemców do pracy przez agencje zatrudnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 303. 1. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, w ramach świadczonej usługi, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. b, mogą kierować cudzoziemców do pracy wyłącznie bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Skierowanie cudzoziemca przez agencję zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, do podmiotu, o którym mowa w ust. 1, powierzającego pracę

cudzoziemcowi, odbywa się na podstawie pisemnej umowy zawartej między agencją zatrudnienia oraz podmiotami, o których mowa w art. 360 ust. 1, a tym cudzoziemcem.

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, powinna określać w szczególności:

1) podmiot powierzający pracę;
2) okres pracy;
3) rodzaj umowy oraz warunki zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej i wynagrodzenia, a także przysługujące cudzoziemcowi kierowanemu do pracy świadczenia socjalne;
4) warunki ubezpieczeń społecznych, jakimi cudzoziemiec będzie objęty;
5) obowiązki i uprawnienia agencji zatrudnienia oraz podmiotów, o których mowa w art. 360 ust. 1, oraz cudzoziemca kierowanego do pracy;
6) zakres odpowiedzialności cywilnej stron w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy zawartej między agencją zatrudnienia oraz podmiotem, o których mowa w art. 360 ust. 1, a cudzoziemcem kierowanym do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej.

4. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, mają obowiązek przedstawienia cudzoziemcowi kierowanemu do pracy przed podpisaniem umowy, o której mowa w ust. 2, jej pisemnego tłumaczenia na język dla niego zrozumiały.

5. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, mają obowiązek poinformować na piśmie:

1) cudzoziemca kierowanego do pracy, w języku dla niego zrozumiałym, o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2) podmiot, do którego agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, kierują cudzoziemców do zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, o zasadach dotyczących wjazdu, pobytu i pracy cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o obowiązkach, o których mowa w art. 258 i art. 261.

6. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, są obowiązane do prowadzenia:

1) wykazu podmiotów, do których są kierowani cudzoziemcy do pracy, zawierającego w szczególności oznaczenie podmiotu i określenie jego siedziby;
2) wykazu cudzoziemców kierowanych do pracy, zawierającego imię i nazwisko, obywatelstwo i datę urodzenia cudzoziemca oraz oznaczenie podmiotu, do którego skierowano cudzoziemca do pracy i określenie jego siedziby oraz okresy pracy.

Rozdział 10
Fundusz Pracy

Oddział 1
Przepisy ogólne

Art. 304. 1. Fundusz Pracy jest państwowym funduszem celowym.

2. Dysponentem Funduszu Pracy jest minister właściwy do spraw pracy.

Oddział 2
Przychody Funduszu Pracy

Art. 305. Przychodami Funduszu Pracy są:

1) składki na Fundusz Pracy, o których mowa w ustawie;
2) dotacje budżetu państwa;
3) środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej na współfinansowanie w szczególności projektów EFS, działań z zakresu udziału w sieci EURES oraz innych działań publicznych służb zatrudnienia prefinansowanych lub realizowanych z wkładem ze środków Funduszu Pracy;
4) odsetki od środków Funduszu Pracy, w szczególności od:
   a) środków pozostających na rachunkach bankowych wojewódzkich urzędów pracy,

samorządów powiatów, powiatowych urzędów pracy, PCAM i wojewodów,
   b) środków pozostających na rachunkach bankowych jednostek organizacyjnych realizujących zadania finansowane z Funduszu Pracy,
   c) wolnych środków przekazanych w zarządzanie zgodnie z przepisami o finansach publicznych;
5) środki z tytułu spłaty rat i odsetek od pożyczek udzielonych z Funduszu Pracy;
6) środki ze sprzedaży akcji i udziałów, o których mowa w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników (Dz.U. z 2017 r. poz. 1055);
7) środki z tytułu spłaty pożyczek udzielonych osobom fizycznym podejmującym działalność gospodarczą ze środków przekazanych do Banku Gospodarstwa Krajowego na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i niektórych uprawnieniach pracowników;
8) środki wycofywane z Banku Gospodarstwa Krajowego, o których mowa w art. 338 ust. 3 pkt 11;
9) środki z tytułu kar pieniężnych, grzywien oraz innych opłat i wpłat, o których mowa w ustawie;
10) środki przekazywane do Funduszu Pracy na podstawie art. 19 ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych;
11) środki z tytułu zwrotu równowartości podatku, o którym mowa w art. 147 ust. 1, art. 153 ust. 2, art. 158 ust. 6, art. 161 ust. 3 i art. 165 ust. 4;
12) inne wpływy.

Oddział 3
Składka na Fundusz Pracy

Art. 306. 1. Obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę opłacają:
1) pracodawcy, osoby prowadzące jednoosobowo działalność gospodarczą nie będące pracodawcami oraz inne jednostki organizacyjne za osoby:
   a) pozostające w stosunku pracy lub stosunku służbowym,
   b) wykonujące pracę na podstawie umowy o pracę nakładczą,
   c) wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, oraz za osoby z nimi współpracujące, z wyłączeniem osób świadczących pracę na podstawie umowy uaktywniającej, o której mowa w ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3,
   d) wykonujące pracę w okresie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania,
   e) pobierające stypendia sportowe,
   f) otrzymujące świadczenie socjalne przysługujące na urlopie górniczym, świadczenie górnicze lub górniczy zasiłek socjalny lub wynagrodzenie przysługujące w okresie świadczenia górniczego, stypendium na przekwalifikowanie lub kontraktu szkoleniowego – przewidziane w odrębnych przepisach,
   g) za żołnierzy zawodowych oraz funkcjonariuszy niespełniających warunków do nabycia prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, za których, po

zwolnieniu ze służby lub rozwiązaniu stosunku pracy, odprowadzono składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od uposażenia lub wynagrodzenia wypłaconego w okresie służby lub stosunku pracy na podstawie przepisów odrębnych,

h) za funkcjonariuszy, którzy w chwili zwolnienia ze służby spełniają jedynie warunki do nabycia prawa do policyjnej renty inwalidzkiej, w przypadku przekazania składek
na ubezpieczenie emerytalne i rentowe;

2) rolnicze spółdzielnie produkcyjne, spółdzielnie kółek rolniczych lub spółdzielnie usług rolniczych - za swoich członków, z wyjątkiem członków, którzy wnieśli wkład gruntowy o powierzchni użytków rolnych większej niż 2 ha przeliczeniowe;

3) inne niż wymienione w pkt 1 i 2 osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym lub zaopatrzeniu emerytalnemu, z wyjątkiem:
   a) duchownych,
   b) pobierających na podstawie przepisów o pomocy społecznej zasiłek stały,
   c) pobierających na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych świadczenie pielęgnacyjne, specjalny zasiłek opiekuńczy lub dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu samotnego wychowywania dziecka,
   d) pobierających na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów zasiłek dla opiekuna,
   e) podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników,
   f) żołnierzy niezawodowych w służbie czynnej,
   g) odbywających zastępcze formy służby wojskowej,
   h) przebywających na urlopach wychowawczych oraz pobierających zasiłek macierzyński,
   i) świadczących pracę na podstawie umowy uaktywniającej, o której mowa w ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3,
   j) sprawujących osobistą opiekę nad dzieckiem, o których mowa w art. 6a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
   k) pobierających zasiłek lub inne świadczenie finansowane z Funduszu Pracy.

2. W przypadku gdy kwoty, o których mowa w ust. 1, pochodzą z różnych źródeł, obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy powstaje wtedy, gdy łączna kwota stanowiąca podstawę wymiaru składek ustalona zgodnie z ust. 1 wynosi co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę.

3. Osoba, do której ma zastosowanie przepis ust. 2, składa stosowne oświadczenie każdemu pracodawcy lub w terenowej jednostce organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli sama opłaca składki na ubezpieczenia społeczne.

Art. 307. Wysokość składki na Fundusz Pracy określa ustawa budżetowa.

Art. 308. Pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne nie opłacają składek na Fundusz Pracy za zatrudnionych pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego w okresie 36 miesięcy począwszy od pierwszego miesiąca po powrocie
z urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego.

Art. 309. 1. Pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne nie opłacają składek na Fundusz Pracy przez okres 12 miesięcy, począwszy od pierwszego miesiąca po zawarciu umowy o pracę, za osoby zatrudnione, które ukończyły 50 rok życia i w okresie 30 dni przed zatrudnieniem pozostawały w ewidencji bezrobotnych powiatowego urzędu pracy.

2. Składki na Fundusz Pracy opłaca się za osoby wymienione w art. 306 ust. 1, które nie osiągnęły wieku wynoszącego co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn.

Art. 310. Pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne nie opłacają składek na Fundusz Pracy przez okres 12 miesięcy, począwszy od pierwszego miesiąca po zawarciu umowy o pracę, za skierowanych przez powiatowy urząd pracy i zatrudnionych bezrobotnych, którzy nie ukończyli 30 roku życia.

Art. 311. Przedsiębiorcy Polskiego Związku Głuchych i Polskiego Związku Niewidomych oraz Związku Ociemniałych Żołnierzy Rzeczypospolitej Polskiej, Towarzystwo Opieki nad Ociemniałymi oraz zakłady aktywności zawodowej nie opłacają składek
na Fundusz Pracy za zatrudnionych pracowników o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Art. 312. 1. Składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

2. Poboru składek, o których mowa w ust. 1, dokonuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

3. Koszty poboru, o którym mowa w ust. 2, obciążają Fundusz Pracy i są potrącane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 0,5% kwoty pobranych składek.

4. Składki, o których mowa w ust. 2, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje, z zastrzeżeniem ust. 3, na rachunek bankowy Funduszu Pracy niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni roboczych od ich otrzymania. Składki ze środków otrzymanych a wymagających rozliczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje w ciągu 3 dni roboczych od ich rozliczenia.

5. W razie nieopłacania składek na Fundusz Pracy lub opłacenia ich w niższej od należnej wysokości Zakład Ubezpieczeń Społecznych może obciążyć podmioty i osoby, o których mowa w art. 306 ust. 1, dodatkową opłatą w wysokości do 100% należnej kwoty składek.

6. Od składek na Fundusz Pracy nieopłaconych w terminie Zakład Ubezpieczeń Społecznych pobiera odsetki ustawowe za opóźnienie, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn. zm.[7)]). Składki te oraz należności z tytułu odsetek ustawowych
za opóźnienie i dodatkowej opłaty, o której mowa w ust. 5, nieopłacone w terminie, podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub przepisów o postępowaniu cywilnym. Składki, należności z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie i dodatkowej opłaty są przekazywane na rachunek bankowy Funduszu Pracy.

7. W przypadku nieprzekazania w terminie określonym w ust. 4 składek, pobranych odsetek ustawowych za opóźnienie oraz dodatkowej opłaty, o których mowa w ust. 6, na rachunek bankowy Funduszu Pracy należne są od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odsetki ustawowe za opóźnienie.

Oddział 4
Finansowanie z Funduszu Pracy zadań obligatoryjnych i form pomocy

Art. 313. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje powiatowym urzędom pracy, na wyodrębnione rachunki bankowe, środki Funduszu Pracy na wypłatę zasiłków i innych obligatoryjnych świadczeń, w kwotach zgłaszanego przez powiatowe urzędy pracy zapotrzebowania, do wysokości faktycznych potrzeb.

Art. 314. 1. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje, na wyodrębnione rachunki bankowe powiatowych urzędów pracy, środki Funduszu Pracy na finansowanie w roku budżetowym form pomocy określonych w art. 345 ust. 2 do wysokości kwot środków (limitów) ustalonych zgodnie z ust. 2-6.

2. Z kwoty środków ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie

[7)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 771, 1000, 1039 i 1075.

form pomocy przez powiatowe urzędy pracy, pomniejszonej o kwotę środków przeznaczonych na realizację projektów EFS, ustanawia się rezerwę Funduszu Pracy pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, stanowiącą 30% tych środków.

3. Kwota środków określona w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy przez powiatowe urzędy pracy, pomniejszona o kwotę środków przeznaczonych na realizację projektów EFS i rezerwę, o której mowa w ust. 2, jest dzielona pomiędzy województwa przez ministra właściwego do spraw pracy według algorytmu.

4. Suma kwot środków ustalonych dla województwa zgodnie z ust. 3 oraz zgodnie z art. 317 ust. 1-2, jest dzielona pomiędzy powiatowe urzędy pracy przez dyrektora WUP, według kryteriów określonych przez wojewódzką radę rynku pracy. Określając kryteria, wojewódzka rada rynku pracy powinna wziąć pod uwagę w szczególności:

1) kwotę środków Funduszu Pracy przeznaczoną dla powiatowego urzędu pracy na realizację projektów EFS;
2) liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy;
3) stopę bezrobocia;
4) strukturę bezrobocia, w tym: liczbę zarejestrowanych bezrobotnych długotrwale oraz bezrobotnych powyżej 50 roku życia;
5) zaciągnięte w poprzednim roku zobowiązania, o których mowa w art. 316.

5. Dyrektor WUP informuje ministra właściwego do spraw pracy o kwotach środków wynikających z dokonanego podziału, o którym mowa w ust. 4, ze wskazaniem środków dla powiatowego urzędu pracy, w tym przeznaczonych na realizację projektów EFS, w ramach poszczególnych działań.

6. Minister właściwy do spraw pracy na podstawie informacji, o której mowa w ust. 5, zawiadamia dyrektorów PUP o ustalonych na rok budżetowy kwotach środków (limitach) Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy, w tym na realizację projektów EFS,
w ramach poszczególnych działań.

Art. 315. Wyboru form pomocy dla bezrobotnych i innych uprawnionych osób, w ramach kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej dla powiatowego urzędu pracy zgodnie z art. 314 ust. 6, dokonuje dyrektor PUP, po zasięgnięciu opinii powiatowej rady rynku pracy.

Art. 316. Dyrektor PUP może zawierać umowy, porozumienia i udzielać zleceń dotyczących realizacji form pomocy dla bezrobotnych i poszukujących pracy, powodujących powstawanie zobowiązań przechodzących na rok następny do wysokości 30% kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej na dany rok budżetowy, o której mowa w art. 314 ust. 6. Zobowiązania te obciążają kwotę środków (limit) Funduszu Pracy ustaloną na rok następny.

Art. 317. 1. Podstawę wydatkowania środków Funduszu Pracy na finansowanie w województwie projektów EFS w ramach programów, o których mowa w przepisach o zasadach prowadzenia polityki rozwoju oraz przepisach o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020, stanowi umowa zawarta między zarządem województwa a ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego, po uprzednim uzgodnieniu treści umowy oraz wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie tych projektów, w poszczególnych latach realizacji tych programów, z ministrem właściwym do spraw pracy. Kopie zawartych umów minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego przekazuje niezwłocznie ministrowi właściwemu do spraw pracy.

2. Jeżeli łączna wysokość kwot środków Funduszu Pracy z przeznaczeniem na realizację projektów EFS, ustalonych zgodnie z ust. 1, różni się od kwoty środków Funduszu Pracy określonej na ten cel w planie finansowym Funduszu Pracy na dany rok, minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego odpowiednio zmieni wysokość tych kwot tak, aby ich łączna

wysokość odpowiadała kwocie określonej w planie finansowym Funduszu Pracy na dany rok.

3. Umowy o dofinansowanie projektów EFS zawierane w województwie powodujące powstawanie zobowiązań przechodzących na rok następny i kolejny mogą być zawierane do wysokości kwot ustalonych dla województwa zgodnie z ust. 1-2.

Art. 318. 1. Powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy udzielają wsparcia ze środków innych niż środki Funduszu Pracy, w szczególności w ramach projektów finansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, wyłącznie bezrobotnym i poszukującym pracy, pracodawcom i innym osobom uprawnionym do korzystania z form pomocy
w sposób i na zasadach określonych w ustawie.

2. Środki Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy przez wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy mogą być przeznaczone, jako wkład własny, na realizację projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej innych niż określone w art. 2 pkt 38.

3. Projekty finansowane lub współfinansowane ze źródeł innych niż Fundusz Pracy mogą być realizowane przez powiatowe urzędy pracy tylko wówczas, jeżeli:

1) w ramach tych projektów są realizowane wyłącznie formy pomocy zgodne z przepisami ustawy;
2) ich realizacja spowoduje uzyskanie dodatkowej puli środków z przeznaczeniem na finansowanie form pomocy.

4. Przepisu ust. 3 pkt 2 nie stosuje się do projektów inicjowanych przez ministra właściwego do spraw pracy.

Art. 319. 1. Minister właściwy do spraw pracy, na wniosek prezesa Państwowych Centrów Aktywizacji Młodzieży, zwanego dalej „prezesem PCAM", ustala na dany rok budżetowy limit środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie refundacji, o której mowa w art. 353. We wniosku prezes PCAM określa przewidywane zobowiązania oraz zapotrzebowanie na środki Funduszu Pracy na finansowanie kolejnych umów.

2. Środki Funduszu Pracy przekazywane są na wyodrębniony rachunek bankowy PCAM w transzach, według składanego zapotrzebowania.

Oddział 5
Finansowanie kosztów funkcjonowania oraz dofinansowanie wynagrodzeń

Art. 320. 1. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje, na wyodrębnione rachunki bankowe powiatowych urzędów pracy, środki Funduszu Pracy na finansowanie w roku budżetowym kosztów funkcjonowania do wysokości kwot środków (limitów) ustalonych zgodnie z ust. 2-6.

2. Z kwoty środków wynikających z planu finansowego Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania przez powiatowe urzędy pracy, ustanawia się rezerwę Funduszu Pracy pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, stanowiącą 5% tych środków.

3. Kwota środków określona zgodnie z ust. 1, pomniejszona o rezerwę o której mowa w ust. 2, jest dzielona pomiędzy województwa przez ministra właściwego do spraw pracy według algorytmu.

4. Ustalone, zgodnie z ust. 3, kwoty dla województw są dzielone pomiędzy powiatowe urzędy pracy przez dyrektora WUP, według kryteriów określonych przez wojewódzką radę rynku pracy. Określając kryteria, wojewódzka rada rynku pracy powinna wziąć pod uwagę w szczególności:

1) kwotę środków Funduszu Pracy przeznaczoną dla powiatowego urzędu pracy na realizację projektów EFS;
2) liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy;
3) stopę bezrobocia;
4) strukturę bezrobocia, w tym: liczbę zarejestrowanych bezrobotnych długotrwale oraz bezrobotnych powyżej 50 roku życia.

5. Dyrektor WUP informuje ministra właściwego do spraw pracy o kwotach środków wynikających z dokonanego podziału, o którym mowa w ust. 4.

6. Minister właściwy do spraw pracy na podstawie informacji, o której mowa w ust. 5, zawiadamia dyrektorów PUP o ustalonych na rok budżetowy kwotach środków (limitach) Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania.

Art. 321. Dyrektor PUP może przeznaczyć środki Funduszu Pracy, na finansowanie kosztów zarządzania projektami EFS, w szczególności na:

1) pomoc i doradztwo prawne powiatowemu urzędowi pracy w zakresie przygotowania i przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego bezpośrednio związanego z realizacją projektów EFS,

2) zakup lub amortyzację sprzętu oraz zakup materiałów biurowych dla powiatowego urzędu pracy, niezbędnych i bezpośrednio związanych z realizacją projektów EFS.

3) wynagrodzenia zasadnicze, o których mowa w przepisach o pracownikach samorządowych, oraz składki na ubezpieczenia społeczne od wypłaconych wynagrodzeń zasadniczych pracowników zatrudnionych po dniu 31 grudnia 2014 r. realizujących zadania związane z obsługą projektów EFS

– do wysokości 3% kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczonej w danym roku na realizację projektów EFS.

Art. 322. 1. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje, na wyodrębnione rachunki bankowe wojewódzkich urzędów pracy, środki Funduszu Pracy na finansowanie w roku budżetowym kosztów funkcjonowania do wysokości kwot środków (limitów) ustalonych zgodnie z ust. 2-3.

2. Z kwoty środków wynikającej z planu finansowego Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania przez wojewódzkie urzędy pracy, ustanawia się rezerwę Funduszu Pracy pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, stanowiącą 5% tych środków.

3. Kwota środków wynikająca z planu finansowego Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania przez wojewódzkie urzędy pracy, pomniejszona o rezerwę o której mowa w ust. 2, jest dzielona pomiędzy województwa przez ministra właściwego do spraw pracy według algorytmu.

4. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy PCAM kwotę środków Funduszu Pracy na finansowanie w roku budżetowym kosztów funkcjonowania do wysokości kwoty (limitu) ustalonego na dany rok budżetowy.

5. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje na wyodrębnione rachunki bankowe urzędów wojewódzkich kwoty środków Funduszu Pracy na finansowanie w roku budżetowym kosztów funkcjonowania do wysokości kwoty (limitu) ustalonego na dany rok budżetowy z przeznaczeniem na finansowanie kosztów szkoleń pracowników urzędów wojewódzkich oraz wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy realizujących zadania określone ustawą oraz wprowadzania, rozwijania i eksploatacji systemu teleinformatycznego i technologii cyfrowych w urzędach wojewódzkich, służących realizacji zadań określonych ustawą.

6. Minister właściwy do spraw pracy zawiadamia dyrektora WUP, wojewodę oraz prezesa PCAM o ustalonych na rok budżetowy kwotach środków (limitach) Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania.

Art. 323. Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady gospodarki finansowej Funduszu Pracy, oraz:

1) tryb ustalania kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy oraz kosztów funkcjonowania, mając na względzie zapewnienie finansowania realizacji zadań określonych ustawą przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy, urzędy wojewódzkie oraz PCAM;
2) algorytm, o którym mowa w art. 314 ust. 3, mając na względzie uzależnienie wysokości kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy w województwie od liczby bezrobotnych oraz stopy bezrobocia;

3) algorytm, o którym mowa w art. 320 ust. 3 oraz art. 322 ust. 3, mając na względzie uzależnienie wysokości kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania w województwie od liczby bezrobotnych;
4) zasady i tryb powierzania przez dyrektora PUP bankom i innym instytucjom dokonywania wypłat świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych i innych uprawnionych osób, mając na względzie zapewnienie racjonalności gospodarowania środkami Funduszu Pracy;
5) tryb ustalania kwot środków (limitów) rezerwy Funduszu Pracy pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, mając na względzie zapewnienie finansowania dodatkowego wsparcia dla realizacji zadań na rzecz bezrobotnych i innych uprawnionych osób.

Art. 324. Środki trwałe lub wyposażenie zakupione ze środków Funduszu Pracy przez publiczne służby zatrudnienia albo PCAM na potrzeby związane z realizacją zadań określonych w ustawie stają się własnością Skarbu Państwa albo właściwego samorządu terytorialnego do wyłącznej dyspozycji odpowiednio: urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw pracy, wojewódzkiego urzędu pracy, powiatowego urzędu pracy, wydzielonej komórki organizacyjnej urzędu obsługującego właściwego wojewodę realizującej zadania określonej w ustawie, a także PCAM.

Art. 325. Minister właściwy do spraw pracy na wniosek dyrektora WUP, dyrektora PUP, prezesa PCAM lub wojewody z kwoty określonej w planie finansowym Funduszu Pracy może w trakcie roku budżetowego przyznać dodatkową kwotę środków (limit) Funduszu Pracy na finansowanie kosztów wprowadzania, rozwijania i eksploatacji systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, i technologii cyfrowych, służących realizacji zadań wynikających z ustawy.

Art. 326. Minister właściwy do spraw pracy może przeznaczyć środki Funduszu Pracy na refundację kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne, składek na Fundusz Pracy oraz odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych pracownika urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw pracy, wykonującego zadania wynikające z udziału w sieci EURES.

Art. 327. 1. W celu uzyskiwania lepszej efektywności i skuteczności form pomocy minister właściwy do spraw pracy przekazuje w latach 2019-2022 samorządom powiatów środki Funduszu Pracy na finansowanie kosztów określonych w ust. 4 i 7

2. W latach 2019-2022 na dofinansowanie kosztów wynagrodzeń zasadniczych, o których mowa w przepisach o pracownikach samorządowych oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconego dofinansowania do wynagrodzeń zasadniczych pracownikom powiatowego urzędu pracy realizujących zadania określone ustawą, przeznacza się środki w wysokości 8% kwoty środków ustalonej na rok budżetowy
na realizację projektów EFS, stosownie do art. 317 ust. 1 i 2.

3. W latach 2019-2022 na finansowanie kosztów nagród oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconych nagród pracownikom powiatowego urzędu pracy realizujących zadania określone ustawą, przeznacza się środki w wysokości 2% kwoty środków ustalonej na rok budżetowy, na realizację projektów EFS, stosownie do art. 317 ust. 1 i 2.

4. Środki, o których mowa w ust. 2 i 3, są przekazywane samorządom powiatów w roku budżetowym do kwoty środków (limitu) określonego w wysokości proporcjonalnej do udziału powiatowego urzędu pracy w wydatkach ogółem w skali kraju poniesionych na realizację form pomocy wykazanych w informacji uzyskanej na podstawie badań statystycznych prowadzonych wspólnie przez ministra właściwego do spraw pracy i Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego zgodnie z przepisami o statystyce publicznej w roku przed rokiem poprzedzającym rok, w którym przekazywane są środki. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio.

5. Kwota środków, o której mowa w ust. 4 z przeznaczeniem na wynagrodzenia oraz składki na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w ust. 2, jest przekazywana samorządom powiatów w okresach miesięcznych, w wysokości 1/12 kwoty ustalonej na dany rok.

6. Kwota środków, o której mowa w ust. 4 z przeznaczeniem na nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w ust 3, jest przekazywana na wniosek starosty, składany w terminie do dnia 30 września roku budżetowego, za pośrednictwem dyrektora WUP po spełnieniu łącznie następujących warunków:

1) osiągnięcia, w roku poprzednim wskaźnika skuteczności podstawowych form pomocy, na poziomie wyższym niż określony w art. 19 pkt 2 lit. b;
2) osiągnięcia, w roku poprzednim wskaźnika efektywności podstawowych form pomocy, na poziomie niższym niż określony w art. 19 pkt 2 lit. c.

7. Kwota środków, o której mowa w ust. 3, nieprzekazana samorządom powiatów w związku z niespełnieniem warunków, o których mowa w ust. 6, pozostaje w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, z przeznaczeniem na finansowanie kosztów nagród specjalnych oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconych nagród specjalnych pracownikom powiatowych urzędów pracy realizujących zadania określone ustawą, które uzyskują najlepsze wskaźniki, o których mowa w art. 2 pkt 50 i 51 dla ogłoszonych na dany rok podstawowych form pomocy, z uwzględnieniem sytuacji na lokalnym rynku pracy, oraz na finansowanie zadań określonych w ustawie.

8. Przekazane samorządom powiatów kwoty środków, o których mowa w ust. 4 i 7 stanowią dochód powiatu, o którym mowa w art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1453, 2203
i 2206 oraz z 2018 r. poz. 317).

9. Środki o których mowa w ust. 4 i 7, niewykorzystane do dnia 31 grudnia roku budżetowego, podlegają zwrotowi na rachunek bankowy Funduszu Pracy do dnia 31 stycznia następnego roku budżetowego.

10. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania samorządom powiatów środków Funduszu Pracy na finansowanie kosztów nagród specjalnych oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconych nagród specjalnych dla pracowników powiatowych urzędów pracy, mając na względzie dostępność środków oraz zapewnienie wspierania działań na rzecz uzyskania lepszej skuteczności
i efektywności udzielanej pomocy.

Art. 328. 1. Dyrektor WUP i dyrektor PUP może przyznać pracownikowi realizującemu zadania określone ustawą raz na 3 miesiące dodatek motywacyjny finansowany z Funduszu Pracy w kwocie nie przekraczającej 1000 zł, biorąc pod uwagę zaangażowanie pracownika w wykonywanie powierzonej pracy oraz jej jakość.

2. Zasady i sposób przyznawania dodatku motywacyjnego określa dyrektor WUP i PUP w regulaminie wynagradzania, o którym mowa w przepisach o pracownikach samorządowych.

3. Przepisy dotyczące przyznawania dodatku motywacyjnego stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych w PCAM.

Oddział 6
Środki Funduszu Pracy na finansowanie zadań w ramach KFS

Art. 329. Na finansowanie zadań w ramach KFS w danym roku budżetowym przeznacza się środki w kwocie nie niższej niż 2% i nie wyższej niż 4% przychodów Funduszu Pracy uzyskanych ze składek na Fundusz Pracy w roku poprzedzającym rok, w którym sporządzany jest plan finansowy Funduszu Pracy.

Art. 330. Minister właściwy do spraw pracy publikuje corocznie na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra informację o:

1) ustalanych na dany rok priorytetach wydatkowania środków KFS,

2) środkach przeznaczonych na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 1,
3) środkach przeznaczonych na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 2,
4) planie wydatkowania środków KFS określającym kwoty limitów środków KFS na kształcenie ustawiczne dla województw w podziale na priorytety, o których mowa w art. 118 ust. 3.

Art. 331. Dyrektor PUP w terminie 30 dni od dnia publikacji informacji, o której mowa w art. 330, określa szacunkowe zapotrzebowanie na środki KFS na finansowanie działań, o których mowa w art. 118 ust. 7, z podziałem na priorytety, o których mowa w art. 118 ust. 3 i przekazuje je do wojewódzkiego urzędu pracy.

Art. 332. 1. Podział kwot środków (limitu) KFS na kształcenie ustawiczne w województwie pomiędzy powiatowe urzędy pracy dokonywany jest przez dyrektora WUP z uwzględnieniem zapotrzebowania, o którym mowa w art. 331 oraz sytuacji na rynku pracy.

2. Dyrektor WUP informuje ministra właściwego do spraw pracy o dokonanym podziale kwoty środków (limitu) KFS na kształcenie ustawiczne dla województwa pomiędzy powiatowe urzędy pracy z podziałem na priorytety, o których mowa w art. 118 ust. 3.

Art. 333. 1. Dyrektor PUP, niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia ministra właściwego do spraw pracy o ustalonej na rok budżetowy kwocie środków (limicie) KFS dla urzędu na kształcenie ustawiczne, publikuje na stronie internetowej urzędu informację o dostępnej na dany rok kwocie środków (limicie) KFS i ogłasza termin naboru wniosków o przyznanie środków KFS na finansowanie kształcenia w ramach priorytetów, o których mowa w art. 118 ust. 3.

2. Podmioty, o których mowa w art. 118 ust. 5, mogą złożyć do powiatowego urzędu pracy wnioski o przyznanie środków KFS na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów, o których mowa w art. 118 ust. 3, w terminie wynikającym z ogłoszenia, o którym mowa w ust. 1, oraz określonym w dodatkowych naborach ogłaszanych w przypadku nierozdysponowania ustalonej na rok budżetowy kwoty środków (limitu) KFS.

Art. 334. 1. Rezerwę KFS, pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy, stanowią środki (limit) KFS na kształcenie ustawiczne w województwie niepodzielone pomiędzy powiatowe urzędy pracy do dnia 30 czerwca danego roku lub podzielone,
a zgłoszone przez dyrektora WUP jako niewykorzystane do dnia 31 sierpnia danego roku.

2. Dyrektor WUP może wnioskować o środki rezerwy KFS dla powiatowego urzędu pracy w przypadku niezrealizowania całości szacunkowego zapotrzebowania powiatowego urzędu pracy, o którym mowa w art. 331, po rozdysponowaniu całości środków (limitu) KFS na kształcenie ustawiczne w województwie, o którym mowa w art. 330 ust. 1 pkt 4.

3. Rezerwa KFS przeznaczona jest na kształcenie ustawiczne w ramach priorytetów ministra lub rady obowiązujących w danym roku, wskazanych we wnioskach, o których mowa w ust. 2.

4. Rezerwa KFS, o której mowa w ust. 1, niewykorzystana na kształcenie ustawiczne do dnia 31 października danego roku, może być przeznaczona przez ministra właściwego do spraw pracy na realizację innych zadań określonych w ustawie.

Art. 335. Kwoty środków KFS, w ramach limitu określonego w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 333 ust. 1, są przekazywane na wniosek dyrektora PUP przez ministra właściwego do spraw pracy, na wyodrębniony rachunek bankowy powiatowego urzędu pracy.

Oddział 7
Umowy

Art. 336. 1. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych środki Funduszu Pracy na finansowanie zasiłków przedemerytalnych i świadczeń przedemerytalnych oraz zasiłków pogrzebowych wraz z kosztami ich obsługi.

2. Podstawą przekazywania środków, o których mowa w ust. 1, jest umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw pracy a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych.

3. Umowa powinna określać w szczególności terminy oraz wysokość przekazywanych środków, tryb ich przekazywania oraz wysokość kosztów związanych z obsługą wypłaty świadczeń.

4. Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonuje rozliczenia otrzymanych środków w terminie 20 dni po upływie miesiąca, w którym dokonano wypłaty świadczeń.

Art. 337. 1. Minister właściwy do spraw pracy na wniosek wojewody przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy urzędu wojewódzkiego środki Funduszu Pracy z przeznaczeniem dla gmin na dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników, o którym mowa w art. 122 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

2. Podstawą przekazywania środków, o których mowa w ust. 1, jest umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw pracy a wojewodą.

3. Umowa powinna określać w szczególności wysokość środków oraz tryb ich przekazywania i rozliczania.

4. Wojewoda, w drodze pełnomocnictwa, może powierzyć wykonanie, w jego imieniu, zadania związanego z dofinansowaniem pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników kuratorowi oświaty.

5. W przypadku udzielenia pełnomocnictwa przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 338. 1. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy w Banku Gospodarstwa Krajowego środki Funduszu Pracy, na finansowanie:

1) pożyczek na utworzenie stanowiska pracy lub pożyczek na podjęcie działalności gospodarczej oraz usług doradczych i szkoleniowych, o których mowa w art. 168;
2) kosztów związanych z udzielaniem i obsługą pożyczek.

2. Podstawę przekazywania środków finansowych stanowi umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw pracy a Bankiem Gospodarstwa Krajowego.

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, powinna określać w szczególności:

1) wysokość środków finansowych, o których mowa w art. 168, przekazywanych przez ministra właściwego do spraw pracy do Banku Gospodarstwa Krajowego, w tym wynagrodzenie Banku Gospodarstwa Krajowego;
2) warunki i tryb przekazywania środków finansowych;
3) tryb udzielania pożyczek, w tym podział zadań realizowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego oraz pośredników finansowych, o których mowa w art. 169;
4) wymogi, jakie powinien spełniać pośrednik finansowy, o którym mowa w art. 169 ust. 2, w zakresie okresu funkcjonowania na rynku, posiadania doświadczenia dotyczącego udzielania pożyczek na podjęcie lub rozwój działalności gospodarczej i wysokości posiadanego kapitału;
5) sposób świadczenia usług doradczych i szkoleniowych, o których mowa w art. 168 pkt 3;
6) sposób realizacji i finansowania działań promocyjno-informacyjnych;
7) obowiązki związane z udzielaniem pomocy de minimis, o których mowa w art. 37 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362);
8) warunki i tryb kontroli prawidłowości realizacji umowy, o której mowa w ust. 2, oraz podmioty uprawnione do jej przeprowadzania;

9) sposób wykorzystania spłaconego kapitału, odsetek od pożyczek oraz innych przychodów, w tym środków odzyskanych w wyniku działań windykacyjnych;
10) zobowiązanie pośredników finansowych do prowadzenia działań windykacyjnych;
11) sposób wycofywania środków z Banku Gospodarstwa Krajowego;
12) tryb rozliczania otrzymanych środków oraz sporządzania sprawozdawczości dla ministra właściwego do spraw pracy.

4. Środki z tytułu spłaconych i zwróconych pożyczek oraz z tytułu oprocentowania pożyczek są wykorzystywane na udzielanie kolejnych pożyczek, świadczenie usług doradczych i szkoleniowych, a także finansowanie kosztów związanych z ich obsługą.

Art. 339. Podstawę wydatkowania w danym roku budżetowym środków Funduszu Pracy na dofinansowanie części zadań realizowanych przez wojewódzkie urzędy pracy, w tym na:
1) przygotowywanie na zlecenie ministra właściwego do spraw pracy:
   a) badań dotyczących rynku pracy, na podstawie jednolitej metodologii,
   b) opracowań, prognoz, ekspertyz, analiz, wydawnictw i konkursów dotyczących rynku pracy,
   c) opracowań informacji zawodowych o charakterze centralnym,
2) część kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne, składek na Fundusz Pracy oraz odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych pracowników wojewódzkich urzędów pracy wykonujących zadania wynikające z realizacji w województwie projektów EFS lub realizujących zadania określone w pkt 1

– stanowi umowa zawarta pomiędzy ministrem właściwym do spraw pracy a dyrektorem WUP.

Art. 340. Minister właściwy do spraw pracy przekazuje środki z rezerwy Funduszu Pracy na realizację projektu pilotażowego, na podstawie umowy, o której mowa w art. 199 ust. 4.

Art. 341. Minister właściwy do spraw rodziny corocznie przekazuje na rachunek wojewodów środki Funduszu Pracy na realizację zadań, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 13a ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, w kwocie nie większej niż 70 mln zł.

Art. 342. 1. Minister właściwy do spraw pracy może, w latach 2018-2022, przekazać, corocznie, na zadania realizowane przez ministra właściwego do spraw rodziny, środki Funduszu Pracy na realizację zadań, o których mowa w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, w kwocie nie większej niż 250 mln zł.

2. Podstawą przekazywania środków, o których mowa w ust. 1, na wyodrębniony rachunek wojewody, jest umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw rodziny a wojewodą.

3. Umowa określa w szczególności wysokość środków oraz tryb ich przekazywania na realizację zadań, o których mowa w ust. 1, a także sposób rozliczenia otrzymanych środków.

Art. 343. 1. Minister właściwy do spraw pracy, wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy oraz PCAM mogą przeznaczyć środki Funduszu Pracy na prefinansowanie działań z zakresu udziału w sieci EURES oraz innych działań publicznych służb zatrudnienia określonych w ustawie, współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej innych niż projekty EFS.

2. Rodzaj działań, o których mowa w ust. 1, oraz wydatków na ich realizację określają:
1) porozumienia zawierane między ministrem właściwym do spraw pracy a wojewódzkimi lub powiatowymi urzędami pracy lub PCAM, lub

2) umowy zawierane między podmiotami, o których mowa w ust. 1 a Unią Europejską, w tym na współfinansowanie partnerstw transgranicznych EURES.

3. Wydatki, o których mowa w ust. 2, podlegają refundacji ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej do wysokości zatwierdzonej zgodnie z umową zawartą z Unią Europejską.

4. Porozumienia, o których mowa w ust. 2 pkt 1, określają w szczególności tryb oraz zasady udzielania i rozliczania środków Funduszu Pracy, zgodnie z przepisami o finansach publicznych, z uwzględnieniem okresów i terminów wynikających z umów zawartych z Unią Europejską.

Art. 344. Minister właściwy do spraw pracy, wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy mogą przeznaczyć środki Funduszu Pracy na wydatki związane z realizacją działań z zakresu udziału w sieci EURES inne niż wydatki, o których mowa w art. 343, związane z poniesionymi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami rozpowszechniania ofert pracy, korespondencji, komunikowania się, usług teleinformatycznych, tłumaczeń pisemnych i ustnych wraz z obsługą techniczną, wynajmu pomieszczeń i powierzchni, w tym powierzchni wystawienniczych, wynajmu sprzętu, stoisk wystawienniczych, związanych z prowadzeniem pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES.

Oddział 8
Zadania finansowane z Funduszu Pracy

Art. 345. 1. Środki Funduszu Pracy przeznacza się na finansowanie następujących świadczeń obligatoryjnych:

1) zasiłków, o których mowa w art. 201, oraz składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od tych zasiłków, o których mowa w art. 210;
2) zasiłków przedemerytalnych, świadczeń przedemerytalnych oraz zasiłków pogrzebowych wraz z kosztami ich obsługi, o których mowa w przepisach o świadczeniach przedemerytalnych;
3) dodatków aktywizacyjnych, o których mowa w art. 217;
4) świadczeń integracyjnych przyznawanych na podstawie przepisów o zatrudnieniu socjalnym oraz składek na ubezpieczenia społeczne od tych świadczeń;

2. Środki Funduszu Pracy przeznacza się na finansowanie kosztów realizacji następujących form pomocy:

1) bonu ofertowego, o którym mowa w art. 73;
2) zajęć w ramach poradnictwa grupowego, o których mowa w art. 83 ust. 4 i ust 5;
3) szkoleń, potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, o których mowa w art. 88, art. 90, art. 92, art. 93, art. 98 i art. 137 wraz ze stypendium, o którym mowa w art. 218 ust. 1, i składkami na ubezpieczenia społeczne opłacanymi od stypendium, o których mowa w art. 222 oraz ubezpieczeniem od następstw nieszczęśliwych wypadków, o którym mowa w art. 218 ust. 7;
4) pożyczek edukacyjnych, o których mowa w art. 97, art. 98 i art. 137;
5) stażu, o którym mowa w art. 100 i 137 w zakresie stypendium, o którym mowa w art. 219 ust. 1 i składek na ubezpieczenia społeczne opłacanych od stypendium, o których mowa w art. 222;
6) przygotowania zawodowego dorosłych, o którym mowa w art. 106 i art. 137 wraz ze stypendium, o którym mowa w art. 220 ust. 1 i składkami na ubezpieczenia społeczne opłacanymi od stypendium, o których mowa w art. 222;
7) prac interwencyjnych, o których mowa w art. 128 i art. 137;
8) robót publicznych, o których mowa w art. 129;
9) refundacji kosztów składek na ubezpieczenia społeczne bezrobotnych podejmujących zatrudnienie po raz pierwszy w życiu, o której mowa w art. 132;
10) prac społecznie użytecznych, o których mowa w art. 133;
11) refundacji wynagrodzeń, nagród oraz składek na ubezpieczenia społeczne opiekunów osoby niepełnosprawnej, o której mowa w art. 134;
12) grantu, o którym mowa w art. 135;

13) refundacji kosztów opieki nad dzieckiem i osobą zależną, o której mowa w art. 138;
14) bonu szkoleniowego, o którym mowa w art. 98, art. 137 i art. 139 wraz ze stypendium, o którym mowa w art. 218 ust. 1 i składkami na ubezpieczenia społeczne opłacanymi od stypendium, o których mowa w art. 222 oraz ubezpieczeniem od następstw nieszczęśliwych wypadków, o którym mowa w art. 218 ust. 7;
15) bonu stażowego, o którym mowa w art. 137 i art. 140 wraz ze stypendium, o którym mowa w art. 219 ust. 1 i składkami na ubezpieczenia społeczne opłacanymi od stypendium, o których mowa w art. 222;
16) bonu na zasiedlenie, o którym mowa w art. 137 i art. 141;
17) dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 142;
18) refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, o której mowa w art. 150;
19) dofinansowania założenia spółdzielni socjalnej lub przystąpienia do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, o którym mowa w art. 157;
20) utworzenia stanowiska pracy oraz finansowania kosztów wynagrodzenia spółdzielni socjalnej, o których mowa w art. 163;
21) umów zawartych z agencją zatrudnienia, o których mowa w art. 190;
22) zleconych działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej osób długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 193 wraz ze stypendium, o którym mowa
w art. 221 ust. 1;
23) badań lekarskich lub psychologicznych, o których mowa w art. 137 i art. 195;
24) przejazdów, zakwaterowania i wyżywienia, o których mowa w art. 196 i art. 197 ust. 1 i 2;
25) specyficznych elementów wspierających zatrudnienie, o których mowa w art. 198;
26) zatrudnienia wspieranego, w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o zatrudnieniu socjalnym;
27) wsparcia, o którym mowa w art. 12 ust. 3a ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych;
28) restrukturyzacji zatrudnienia w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy.

3. Środki Funduszu Pracy przeznacza się na finansowanie następujących kosztów funkcjonowania:
1) przejazdów członków rad rynku pracy, o których mowa w art. 14 ust. 2;
2) wydatków związanych z reprezentowaniem przez ministra właściwego do spraw pracy publicznych służb zatrudnienia, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. f;
3) wprowadzania, rozwijania i eksploatacji systemów teleinformatycznych, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, i technologii cyfrowych w publicznych służbach zatrudnienia oraz PCAM, służących realizacji zadań wynikających z ustawy;
4) określenia zapotrzebowania na zawody na rynku pracy, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 3;
5) usług pocztowych, usług tłumaczenia oraz materiałów papierniczych ponoszonych w ramach wykonywania zadań wynikających z koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 11;
6) badania skuteczności wsparcia udzielonego ze środków KFS oraz promocji, o których mowa w art. 27 ust. 1 pkt 2 lit. d oraz art. 34 pkt 18 lit. e;
7) opracowywania i rozpowszechniania informacji zawodowych oraz zakupu materiałów i wyposażenia w celu prowadzenia pośrednictwa pracy lub poradnictwa zawodowego przez publiczne służby zatrudnienia i PCAM, o których mowa w art. 72 ust. 1 i art. 83 ust. 1 ustawy;
8) szkoleń, o których mowa w art. 127;
9) organizacji targów pracy, o których mowa w art. 197 ust. 3;
10) zarządzania projektami EFS, o których mowa w art. 321;

11) refundacji kosztów wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne, składek na Fundusz Pracy oraz odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych, o której mowa w art. 326;
12) dodatków motywacyjnych, o których mowa w art. 328;
13) wydatków związanych z działaniami z zakresu udziału w sieci EURES oraz działaniami publicznych służb zatrudnienia określonymi w ustawie, o których mowa w art. 343 oraz art. 344;
14) opracowywania, wydawania lub rozpowszechniania informacji o świadczonej pomocy, określonej w ustawie dla pracodawców, bezrobotnych i poszukujących pracy oraz innych osób określonych w ustawie;
15) wezwań, zawiadomień, druku kart rejestracyjnych i innych druków niezbędnych do ustalenia uprawnień do zasiłku i innych świadczeń z tytułu bezrobocia, przekazywania bezrobotnym należnych świadczeń pieniężnych oraz kosztów komunikowania się z pracodawcami, bezrobotnymi, poszukującymi pracy, organami rentowymi oraz urzędami skarbowymi;
16) badań, analiz, ekspertyz oraz konkursów dotyczących rynku pracy i udzielonej pomocy;
17) wydatków związanych z promocją oraz pomocą prawną zatrudnionym za granicą w ramach umów międzynarodowych;
18) przeprowadzenia audytu zewnętrznego projektów EFS;
19) postępowania sądowego i egzekucyjnego w sprawach nienależnie pobranych świadczeń pieniężnych i innych wypłat z Funduszu Pracy;
20) obsługi wyodrębnionych rachunków bankowych Funduszu Pracy;
21) korespondencji, komunikowania się, przekazywania środków pieniężnych oraz innych dokumentów niezbędnych do realizacji refundacji kosztów wynagrodzeń oraz składek na ubezpieczenia społeczne pracowników młodocianych;
22) odsetek za nieterminowe regulowanie zobowiązań pokrywanych z Funduszu Pracy.

4. Środki Funduszu Pracy przeznacza się na:
1) dofinansowanie kosztów wynagrodzeń zasadniczych oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconego dofinansowania do wynagrodzeń, o których mowa w art. 327 ust. 2;
2) finansowanie kosztów nagród i nagród specjalnych oraz składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconych nagród i nagród specjalnych, o których mowa w art. 327 ust. 3 i 7.

5. Środki Funduszu Pracy przeznacza się na finansowanie pozostałych form pomocy, zadań oraz kosztów:
1) zawodowego kształcenia ustawicznego w ramach KFS, o którym mowa w art. 118;
2) pożyczek na podjęcie działalności gospodarczej lub utworzenie stanowiska pracy, o których mowa w art. 168, wraz z kosztami związanymi z udzielaniem pożyczek oraz usług doradczych i szkoleniowych;
3) projektów pilotażowych, o których mowa w art. 199;
4) poboru składek, o którym mowa w art. 312 ust. 3;
5) dofinansowania pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników, o którym mowa w art. 337;
6) zadań, o których mowa w art. 339;
7) zadań, o których mowa w art. 341;
8) zadań, o których mowa w art. 342;
9) spłaty i obsługi kredytów i pożyczek wraz z odsetkami, zaciągniętych przez dysponenta Funduszu Pracy, o których mowa w art. 348;
10) refundacji pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników, o której mowa w art. 353;
11) przeprowadzania operacyjnego audytu zewnętrznego, o którym mowa w art. 400;

12) szkoleń pracowników, objętych przepisami o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy oraz kosztów związanych z realizacją tych zadań przez powiatowe urzędy pracy;
13) zadań wynikających z przepisów o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi;
14) konferencji, seminariów, posiedzeń lub spotkań, w tym o charakterze międzynarodowym, organizowanych przez ministra właściwego do spraw pracy, w szczególności dla kadry publicznych służb zatrudnienia i PCAM;
15) opracowywania, upowszechniania i wdrażania klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy i informacji zawodowych.

Oddział 9
Inne postanowienia

Art. 346. Środki Funduszu Pracy mogą być przeznaczone na finansowanie zadań, w tym publicznych służb zatrudnienia i PCAM, wskazanych w ustawie, szczegółowo określonych w innych ustawach.

Art. 347. O ile przepisy ustawy lub umowy zawarte na ich podstawie nie stanowią inaczej, do środków Funduszu Pracy wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem albo pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości stosuje się odpowiednio przepisy o finansach publicznych dotyczące zwrotu dotacji, z tym że środki te wraz z odsetkami podlegają zwrotowi na rachunek bankowy Funduszu Pracy.

Art. 348. 1. Do czasu wejścia w życie ustawy budżetowej, podstawą gospodarowania środkami Funduszu Pracy jest przekazany Sejmowi projekt planu finansowego Funduszu Pracy.

2. Dysponent Funduszu Pracy może dokonywać przesunięć przewidzianych w planie finansowym Funduszu Pracy kwot na finansowanie poszczególnych zadań oraz na finansowanie nowych, nieprzewidzianych w planie zadań w przypadku ich wprowadzenia ustawą.

3. Dysponent Funduszu Pracy, za zgodą ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może zaciągać kredyty i pożyczki na uzupełnienie środków niezbędnych na wypłatę zasiłków, zasiłków przedemerytalnych i świadczeń przedemerytalnych.

Art. 349. W sprawach z zakresu gospodarowania środkami Funduszu Pracy nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy o finansach publicznych.

Rozdział 11
Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży

Art. 350. 1. PCAM jest grupą państwowych jednostek budżetowych, których misją jest realizacja działań na rzecz młodzieży w wieku od 14 do 25 roku życia, w celu jej wsparcia w wypełnieniu obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki oraz podejmowaniu i utrzymaniu zatrudnienia.

2. Nadzór nad PCAM sprawuje minister właściwy do spraw pracy.

Art. 351. 1. Jednostki PCAM podejmują pracę z młodzieżą, w wieku od 14 do 25 roku życia, w szczególności taką, która:
1) stwarza problemy wychowawcze w trakcie realizacji obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, lub
2) ma opóźnienia w cyklu kształcenia lub nie realizuje obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, lub
3) po spełnieniu obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki nie uczy się i nie pracuje, lub

4) pochodzi z rodzin dysfunkcyjnych, lub
5) pochodzi z rodzin, w których dochód na osobę w rodzinie nie przekracza dochodu uprawniającego do świadczeń z pomocy społecznej w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, lub
6) potrzebuje wsparcia w podjęciu decyzji edukacyjno-zawodowej bądź przygotowania do aktywnego zachowania na rynku pracy.

2. Realizując działania na rzecz młodzieży, jednostki PCAM w szczególności:

1) prowadzą działania środowiskowe mające na celu rozpoznanie problemów i identyfikację młodzieży wymagającej wsparcia oraz prowadzi jej rekrutację do objęcia wsparciem;
2) diagnozują indywidualne potrzeby młodzieży i planuje dla nich formy wsparcia;
3) realizują działania wspierające rozwój osobisty i integrację społeczną młodzieży, w tym działania opiekuńcze, wychowawcze, profilaktyczne i socjalizacyjne;
4) ułatwiają młodzieży realizację obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki do 18 roku życia oraz umożliwiają jej nabycie kwalifikacji zawodowych, w tym:
   a) kierują ją do szkół i placówek, o których mowa w ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe,
   b) kierują ją do pracodawców lub zatrudniają w celu odbycia przygotowania zawodowego,
   c) mogą realizować dokształcanie w zakresie przedmiotów zawodowych w formach pozaszkolnych,
   d) zapewniają pomoc wychowawców i pedagogów w okresie nauki;
5) umożliwiają młodzieży nabycie dodatkowej wiedzy i umiejętności potrzebnych na rynku pracy, oferując pozaszkolne zajęcia edukacyjne lub kierując ją na szkolenia, w tym na kwalifikacyjne kursy zawodowe;
6) prowadzą pośrednictwo pracy, w tym w ramach sieci EURES, oraz poradnictwo zawodowe na rzecz młodzieży, z zastosowaniem odpowiednio przepisów art. 72 i 83 ust. 1-3;
7) prowadzą ocenę skuteczności i efektywności działań realizowanych na rzecz młodzieży objętej wsparciem.

3. Realizując działania, o których mowa w ust. 2 pkt 2-5, jednostki PCAM mogą zapewnić młodzieży, w ramach posiadanej bazy lokalowej, pobyt całodobowy z zakwaterowaniem i wyżywieniem oraz opieką wychowawczą.

4. W celu realizacji zadania, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, jednostki PCAM składają wnioski o zapewnienie odpowiedniej liczby miejsc nauki dla młodzieży objętej wsparciem do organów prowadzących szkoły i placówki, do dnia 30 września roku poprzedzającego rok budżetowy.

5. Młodzież objęta wsparciem jednostek PCAM może uczęszczać do szkoły dla dorosłych lub szkoły przysposabiającej do pracy, jeżeli najpóźniej w roku rozpoczęcia zajęć przewidzianych programem ukończy 15 lat oraz ma opóźnienie w cyklu kształcenia lub nie rokuje ukończenia szkoły podstawowej lub branżowej dla młodzieży, albo ma uwarunkowania psychofizyczne lub trudną sytuację życiową ograniczającą możliwość nauki w szkole podstawowej lub branżowej dla młodzieży.

6. Młodzieży, która przez okres co najmniej ostatnich 12 miesięcy przed ukończeniem 18 roku życia była objęta wsparciem jednostek PCAM i nie uzyskała kwalifikacji zawodowych, jednostki PCAM obowiązane są niezwłocznie udzielić dalszej pomocy
w formie pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego oraz do ukończenia 21 roku życia zaproponować udział w szkoleniach, w tym w kwalifikacyjnych kursach zawodowych
lub innych pozaszkolnych formach uzyskiwania wiedzy lub umiejętności w celu zdobycia kwalifikacji zawodowych lub zatrudnienia.

7. Jednostki PCAM mogą skierować osobę, o której mowa w ust. 6, do powiatowego urzędu pracy, który w porozumieniu z PCAM, po zarejestrowaniu bezrobotnego, kieruje go do odpowiedniej formy pomocy określonej w ustawie, w szczególności do przygotowania zawodowego dorosłych finansowanego z Funduszu Pracy.

Art. 352. 1. Realizując zadania na rzecz młodzieży jednostki PCAM współpracują w szczególności:

1) ze szkołami i placówkami systemu oświaty, organami prowadzącymi szkoły i kuratorami oświaty, publicznymi służbami zatrudnienia, jednostkami organizacyjnymi pomocy społecznej, jednostkami organizacyjnymi wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, gminami i innymi jednostkami samorządu terytorialnego oraz administracją rządową;
2) pracodawcami i organizacjami pracodawców, organizacjami pozarządowymi oraz środowiskami lokalnymi zaangażowanymi w pracę z młodzieżą.

2. Jednostki PCAM mogą organizować dla młodzieży wypoczynek, w rozumieniu przepisów o systemie oświaty, we współpracy z podmiotami, o których mowa w ust. 1 pkt 1 z wykorzystaniem mienia i zasobów kadrowych, którymi dysponuje.

Art. 353. 1. Jednostki PCAM mogą dokonywać z Funduszu Pracy refundacji kosztów poniesionych przez pracodawcę na wynagrodzenia i składki na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego, z uwzględnieniem wykazu zawodów, o którym mowa w art. 27 ust. 1 pkt 22, na podstawie umowy zawartej z pracodawcą lub organizacją zrzeszającą pracodawców.

2. Maksymalna wysokość refundacji, o której mowa w ust. 1, wynosi miesięcznie:

1) 4% przeciętnego wynagrodzenia w pierwszym roku nauki zawodu;
2) 5% przeciętnego wynagrodzenia w drugim roku nauki zawodu;
3) 6% przeciętnego wynagrodzenia w trzecim roku nauki zawodu;
4) 4% przeciętnego wynagrodzenia w przypadku młodocianych odbywających przyuczenie do wykonywania określonej pracy.

3. Pracodawca może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację pod warunkiem zadeklarowania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez okres co najmniej 6 miesięcy po zakończeniu przygotowania zawodowego każdego młodocianego, którego dotyczy wniosek o zawarcie umowy o refundację.

4. Jednostki PCAM pozostawiają bez rozpatrzenia wniosek pracodawcy o zawarcie umowy o refundację, jeżeli pracodawca w okresie 24 miesięcy poprzedzających dzień złożenia tego wniosku, z przyczyn dotyczących pracodawcy nie wywiązał się z deklaracji sześciomiesięcznego zatrudnienia co najmniej 50% młodocianych, którzy ukończyli w tym czasie przygotowanie zawodowe.

5. Pracodawca, o którym mowa w ust. 4, może wystąpić z kolejnym wnioskiem o zawarcie umowy o refundację po upływie 12 miesięcy licząc od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 4.

6. Pracodawca zatrudniający wyłącznie młodocianych może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy o refundację dotyczącym maksymalnie 3 młodocianych, a pracodawca zatrudniający także pracowników niebędących młodocianymi może wystąpić z wnioskiem o zawarcie umowy dotyczącej młodocianych w liczbie nieprzekraczającej trzykrotnej liczby zatrudnionych w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy na czas nieokreślony niebędących młodocianymi.

7. Refundacji o której mowa w ust. 1, za pracowników młodocianych zatrudnionych w oddziałach wojewódzkich PCAM dokonują te oddziały, udokumentowując jej zasadność. Przepisów ust. 3-5 nie stosuje się.

8. Refundacja, o której mowa w ust. 1, udzielana podmiotowi prowadzącemu, działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 pkt 17 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej stanowi pomoc udzielaną zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

9. Jednostki PCAM mogą prowadzić kontrole realizacji umów o refundację zawartych z pracodawcami, w miejscu odbywania przygotowania zawodowego przez młodocianych pracowników lub w siedzibie organizacji zrzeszającej pracodawców rozliczającej zawarte umowy o refundację.

10. Do kontroli prowadzonych przez jednostki PCAM stosuje się odpowiednio przepisy
Rozdziału 14.

11. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb refundowania pracodawcom ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom oraz składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanych wynagrodzeń, w tym:

1) podmioty uprawnione do zawarcia umowy o refundację,
2) wzór wniosku o zawarcie umowy o refundację,
3) wzór wniosku jednostki organizacyjnej PCAM o przyznanie refundacji,
4) terminy naboru wniosków,
5) kryteria rozpatrywania wniosków,
6) wzór umowy o refundację,
7) wzór wniosku o wypłatę refundacji

– mając na względzie zapewnienie młodocianym pracownikom właściwych warunków odbywania przygotowania zawodowego, sprawną obsługę pracodawców wnioskujących o refundację oraz konieczność zapewnienia zgodności udzielania pomocy z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

12. Jednostki PCAM mogą finansować z Funduszu Pracy koszty korespondencji, komunikowania się, przekazywania środków pieniężnych oraz innych dokumentów niezbędnych do realizacji refundacji kosztów wynagrodzeń oraz składek na ubezpieczenia społeczne pracowników młodocianych, dodatków motywacyjnych, opracowywania i rozpowszechniania informacji zawodowych oraz zakupu materiałów i wyposażenia w celu prowadzenia pośrednictwa pracy lub poradnictwa zawodowego, szkoleń pracowników jednostek PCAM realizujących zadania określone ustawą oraz wprowadzania, rozwijania i eksploatacji systemu teleinformatycznego i technologii cyfrowych, służących realizacji zadań określonych ustawą.

Art. 354. 1. W ramach PCAM wyodrębnia się następujące jednostki organizacyjne:

1) Zarząd Krajowy PCAM z siedzibą w Warszawie;
2) oddziały wojewódzkie PCAM.

2. Jednostki PCAM działają na podstawie ustawy oraz statutu.

3. Minister właściwy do spraw pracy w drodze zarządzenia nadaje PCAM statut określający jego organizację i zadania.

4. Prezesa Zarządu Krajowego PCAM powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw pracy.

5. Prezes Zarządu Krajowego PCAM kieruje Zarządem Krajowym i wykonuje zadania ustawowe PCAM za pomocą Zarządu Krajowego i dyrektorów oddziałów wojewódzkich PCAM.

Art. 355. 1. Jednostki PCAM działają zgodnie z rocznym planem pracy oraz planem finansowym jednostki, o którym mowa w ustawie o finansach publicznych.

2. Prezes Zarządu Krajowego PCAM przedstawia ministrowi właściwemu do spraw pracy do zatwierdzenia projekt rocznego planu pracy na dany rok, nie później niż do 30 listopada roku poprzedzającego. Do dnia zatwierdzenia planu jednostki PCAM działają na podstawie projektu tego planu.

3. Prezes Zarządu Krajowego PCAM w terminie do 30 kwietnia każdego roku przedstawia ministrowi właściwemu do spraw pracy do akceptacji sprawozdanie z realizacji planu pracy dotyczące roku poprzedzającego.

4. Prezes Zarządu Krajowego PCAM przekazuje ministrowi właściwemu do spraw pracy do dnia 20 każdego miesiąca miesięczną informację finansową o realizacji refundacji wynagrodzeń młodocianych pracowników za poprzedni miesiąc.

5. Prezes Zarządu Krajowego PCAM, w celu zapewnienia realizacji młodzieży wsparcia i efektywnego wykorzystania zasobów, monitoruje i koordynuje wykorzystanie bazy dydaktyczno-wychowawczej i mienia jednostek PCAM a w szczególności miejsc umożliwiających młodzieży pobyt całodobowy z zakwaterowaniem.

6. Na podstawie upoważnienia ministra właściwego do spraw pracy jednostki PCAM mogą prowadzić, z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych, działania mające na celu upowszechnianie informacji o rynku pracy i ofertach pracy, możliwościach i zakresie pomocy określonej w ustawie.

7. Minister właściwy do spraw pracy, może powierzyć PCAM dodatkowe zadania na rzecz osób w wieku od 18 do 25 roku życia, o ile wymaga tego sytuacja na rynku pracy.

Art. 356. 1. Jednostki PCAM przetwarzają dane osobowe osób fizycznych ubiegających się o wsparcie lub korzystających ze wsparcia jednostek PCAM, w celu realizacji zadań ustawowych, w tym weryfikacji uprawnień i danych, zapewnienia pomocy określonej
w ustawie, prowadzenia postępowań kontrolnych, realizacji obowiązków sprawozdawczych i obowiązków w zakresie statystyki publicznej oraz określania planów dalszych działań.

2. W celu realizacji zadań ustawowych każda z jednostek PCAM prowadzi rejestr danych osobowych osób ubiegających się o wsparcie lub korzystających ze wsparcia PCAM.

3. W rejestrach jednostek PCAM są przetwarzane następujące dane osobowe osoby ubiegającej się o wsparcie lub korzystającej ze wsparcia:

1) imię albo imiona i nazwisko oraz płeć;
2) obywatelstwo albo obywatelstwa;
3) numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
4) imiona rodziców;
5) data i miejsce urodzenia;
6) nazwisko rodowe;
7) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz adres do korespondencji i adres zamieszkania;
8) wykształcenie;
9) ukończone szkoły i szkolenia;
10) szkoła, klasa i rodzaj oddziału, gdzie odbywa lub odbywała się ostatnio nauka;
11) pracodawca, u którego odbywa się lub odbywało się ostatnio, lub zostało ukończone przygotowanie zawodowe młodocianych, według formy:
    a) przyuczenie do wykonywania określonej pracy,
    b) nauka zawodu;
12) zawody wyuczone, zawody wykonywane, kwalifikacje wyodrębnione w zawodach oraz zawód, w którym osoba ta chciałaby pracować;
13) poziom znajomości języków obcych;
14) posiadane uprawnienia zawodowe i kwalifikacje rynkowe włączone do Zintegrowanego Rejestru Kwalifikacji:
15) rodzaj i stopień niepełnosprawności, jeżeli dotyczy;
16) okresy zatrudnienia z podaniem nazwy pracodawcy, zajmowanego stanowiska pracy, wymiaru czasu pracy i podstawy wykonywania pracy;
17) okresy wykonywania innej pracy zarobkowej i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności;
18) kierunki szkoleń, którymi jest zainteresowany, oraz możliwości podejmowania pracy;
19) informacja o oświadczeniu o wyrażeniu zgody lub jej braku na przetwarzanie danych osobowych wraz z ich zakresem na podstawie przepisów Unii Europejskiej o sieci EURES;
20) numer rachunku bankowego, jeżeli posiada;
21) adres poczty elektronicznej i numer telefonu osoby, jeżeli posiada;
22) informacje o liczbie, rodzaju, zakresie i wartości, o ile możliwe jest jej ustalenie, pomocy udzielonej tej osobie przez jednostki PCAM oraz jej przyjęciu albo odmowie jej przyjęcia;
23) informacje o pomocy udzielonej przez:
    b) publiczne służby zatrudnienia w zakresie określonym w ustawie, przekazywane przez ministra właściwego do spraw pracy lub te służby,
    c) jednostki organizacyjne pomocy społecznej,

d) jednostki obsługujące świadczenia rodzinne w zakresie określonym w przepisach o świadczeniach rodzinnych, przekazywane przez ministra właściwego do spraw rodziny lub te jednostki,
e) jednostki organizacyjne wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, w zakresie danych o przebywaniu w pieczy zastępczej lub opuszczaniu pieczy zastępczej, określonym w przepisach o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, przekazywane przez ministra właściwego do spraw rodziny lub te jednostki;

24) informacje gmin, podmiotów prowadzących szkoły lub organów systemu oświaty lub pozyskiwane z systemu informacji oświatowej o nierealizowaniu obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

4. Dane osobowe przetwarzane przez jednostki PCAM, podlegają zabezpieczeniom polegającym co najmniej na:

1) dopuszczeniu do przetwarzania danych osobowych wyłącznie osób posiadających upoważnienie nadane przez administratora danych;
2) pisemnym zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy.

5. Dane osobowe, o których mowa w ust. 3, są przetwarzane przez jednostki PCAM przez okres 10 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym zakończono ubieganie się o wsparcie lub udzielanie wsparcia.

6. Jeżeli w okresie, o którym mowa w ust. 5, zostanie wytoczone powództwo lub zostanie wszczęte postępowanie, w którym przetwarzane dane osobowe stanowią dowód, okres przetwarzania, o którym mowa w ust. 5, przedłuża się do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania.

7. Spełnienie zabezpieczeń, o których mowa w ust. 4, zapewniają odpowiednio w przypadku:

1) pracowników Zarządu Krajowego PCAM – Prezes Zarządu Krajowego PCAM;
2) pracowników oddziałów wojewódzkich PCAM – dyrektor właściwego oddziału wojewódzkiego PCAM;
3) pracowników jednostek organizacyjnych pomocy społecznej, jednostek obsługującym świadczenia rodzinne oraz jednostek organizacyjnych wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, a także innych podmiotów o których mowa w ust. 10 – administratorzy danych właściwi dla tych jednostek.

8. W celu zapewnienia dostępu do informacji niezbędnych do prawidłowej realizacji zadań PCAM, jednostkom PCAM udostępniane są nieodpłatnie następujące kategorie danych, w tym danych osobowych młodzieży, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań, przetwarzane przez:

1) ministra właściwego do spraw pracy i publiczne służby zatrudnienia – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1-9, 15-19, 21 i 23 lit. a,
2) ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego – dane osób fizycznych, o których mowa ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. b,
3) ministra właściwego do spraw rodziny – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym:
   a) w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. c,
   b) w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. d,
4) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – dane określone w art. 50 ust. 14-16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych,
5) Państwową Inspekcję Pracy – informacje o realizacji zadań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 623) oraz kontroli przestrzegania przepisów o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług,

6) jednostki organizacyjne pomocy społecznej – dane osób fizycznych, o których mowa ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. b,
7) jednostki obsługujące świadczenia rodzinne – dane osób fizycznych, o których mowa ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. c,
8) jednostki organizacyjne wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej – dane osób fizycznych, o których mowa ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7 i 23 lit. d,
9) gminy, podmioty prowadzące szkoły lub organy systemu oświaty oraz w systemie informacji oświatowej, o którym mowa w odrębnych przepisach – dane osób fizycznych, o których mowa ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 7, 9, 10 i 24

– w celu pozyskania przez jednostki PCAM informacji o pomocy udzielanej młodzieży przez te podmioty i weryfikacji uprawnień i danych dotyczących osób ubiegających się o pomoc lub korzystających z pomocy PCAM.

9. W celu realizacji przez jednostki PCAM zadań ustawowych, o których mowa w art. 336 ust. 3, gmina lub podmiot prowadzący szkoły obowiązani są przekazać do właściwego ze względu na teren działalności oddziału wojewódzkiego PCAM informacje o młodzieży nierealizującej obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe.

10. Jednostki PCAM udostępniają w niezbędnym zakresie przetwarzane dane osobowe osoby ubiegającej się o wsparcie lub korzystającej ze wsparcia:

1) ministrowi właściwemu do spraw pracy w celu realizacji jego zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 19, 22 i 23 lit. d,
2) wojewódzkim urzędom pracy w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 19 i 22,
3) powiatowym urzędom pracy w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w ustawie, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 19, 22 i 23 lit. d,
4) jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej w celu realizacji ich zadań ustawowych, w tym weryfikacji prawa do świadczeń i udzielania pomocy określonej w odrębnych przepisach, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5 i 22,
5) jednostkom organizacyjnym obsługującym świadczenia rodzinne dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5 i 22,
6) jednostkom organizacyjnym wspierania rodziny i systemu pieczy zastępczej, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5 i 22,
7) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 16 i 22,
8) Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5, 16 i 22,
9) Państwowej Inspekcji Pracy w celu realizacji zadań, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy oraz kontroli przestrzegania przepisów o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług, dane osób fizycznych, o których mowa w ust. 3, w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1, 3, 5 i 22

– w celu zapewnienia koordynacji wsparcia kierowanego przez te podmioty do poszczególnych osób, a także w celu badań prowadzonych przez te podmioty, organy administracji rządowej lub samorządowej lub na ich zlecenie.

11. Dane, o których mowa w ust. 10, są udostępniane na wniosek dotyczący określonej osoby fizycznej.

12. W przypadku wniosków składanych z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych przepis ust. 10 stosuje się wobec podmiotów wymienionych w tym przepisie, które spełniają łącznie następujące warunki:
1) posiadają możliwość identyfikacji osoby uzyskującej informacje oraz zakresu, daty i celu ich uzyskania;
2) posiadają zabezpieczenia uniemożliwiające wykorzystanie informacji niezgodnie z celem ich uzyskania;
3) zapewniają, że dostęp do danych osobowych jest nadzorowany i rejestrowany zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.

Rozdział 12
Agencje zatrudnienia

Art. 357. Agencją zatrudnienia jest podmiot wpisany do rejestru agencji zatrudnienia, świadczący usługi pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pracy tymczasowej.

Art. 358. 1. Prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie świadczenia usług:
1) pośrednictwa pracy, o którym mowa w art. 72 ust. 1 i ust. 2 pkt 1-4 oraz:
   a) kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, o którym mowa w art. 241,
   b) kierowania cudzoziemców do pracy do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 303,
   c) gromadzenia w postaci dokumentu elektronicznego i udostępniania informacji o wolnych i poszukiwanych miejscach pracy za pośrednictwem systemów teleinformatycznych;
2) doradztwa personalnego, polegających w szczególności na:
   a) prowadzeniu analizy zatrudnienia u pracodawców, określaniu kwalifikacji pracowników i ich predyspozycji oraz innych cech niezbędnych do wykonywania określonej pracy,
   b) wskazywaniu źródeł i metod pozyskania kandydatów na określone stanowiska pracy,
   c) weryfikacji przekazanych przez pracodawcę kandydatów pod względem oczekiwanych kwalifikacji i predyspozycji;
3) poradnictwa zawodowego, o którym mowa w art. 83 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2, realizowanego także na rzecz osób niezarejestrowanych;
4) pracy tymczasowej, polegających na zatrudnianiu pracowników tymczasowych i kierowaniu tych pracowników oraz osób niebędących pracownikami do wykonywania pracy tymczasowej na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy użytkownika, na zasadach określonych w przepisach o zatrudnianiu pracowników tymczasowych

– jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, i wymaga wpisu do rejestru agencji zatrudnienia.

2. Wpisowi do rejestru agencji zatrudnienia podlega również wykonywanie usług, o których mowa:
1) w ust. 1 pkt 1-3, przez jednostki samorządu terytorialnego, szkoły wyższe, stowarzyszenia, fundacje, organizacje społeczne i zawodowe oraz inne organizacje, których statutowym celem jest świadczenie tych usług;
2) w ust. 1, przez przedsiębiorcę zagranicznego prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach oddziału w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Wpisowi do rejestru agencji zatrudnienia podlega świadczenie usługi, o której mowa w ust. 1 pkt 4, przez przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależących do Unii Europejskiej oraz państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy mogą korzystać ze swobody świadczenia usług na podstawie

umów zawartych przez te państwa z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, posiadających uprawnienia i prowadzących zgodnie z prawem działalność w zakresie pracy tymczasowej na terytorium tego państwa oraz zamierzających świadczyć tę usługę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 359. Agencja zatrudnienia prowadzi działalność polegającą na świadczeniu jednej, kilku lub wszystkich usług, o których mowa w art. 358 ust. 1.

Art. 360. 1. Nie wymaga wpisu do rejestru agencji zatrudnienia świadczenie usług, o których mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1-3, przez:

1) PCAM;
2) centra integracji społecznej oraz kluby integracji społecznej, o których mowa w przepisach o zatrudnieniu socjalnym;
3) wyspecjalizowane organy wojskowe, o których mowa w przepisach o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, wykonujące te usługi dla żołnierzy zawodowych zwalnianych
i zwolnionych z zawodowej służby wojskowej;
4) przedsiębiorców zagranicznych z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego nienależących do Unii Europejskiej oraz państw niebędących stronami umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, którzy mogą korzystać ze swobody świadczenia usług na podstawie umów zawartych przez te państwa z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, posiadających uprawnienia i prowadzących zgodnie z prawem działalność w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium tego państwa oraz zamierzających świadczyć te usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Nie wymaga wpisu do rejestru agencji zatrudnienia:

1) działalność w zakresie kierowania za granicę do pracodawców zagranicznych własnych pracowników, jeżeli wynika to z umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska;
2) działalność w zakresie kierowania za granicę do zatrudnienia polegającego na czasowym przyjęciu do rodziny w zamian za określone świadczenia w celu doskonalenia umiejętności językowych lub zawodowych na okres do 2 lat; przepisy art. 241 ust. 2 stosuje się odpowiednio;
3) działalność, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. a, prowadzona przez organy określone w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, kierujące nauczycieli do pracy za granicą w środowiskach polonijnych;
4) pomoc instytucji szkoleniowych udzielana nieodpłatnie uczestnikom lub absolwentom szkoleń i przygotowania zawodowego dorosłych, polegająca na informowaniu o sytuacji na rynku pracy i zapotrzebowaniu na zawody, kwalifikacje i umiejętności;
5) działalność w zakresie organizowania praktycznej nauki zawodu, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe;
6) działalność w zakresie kierowania osób do podmiotów w celu nabywania umiejętności praktycznych, w szczególności odbycia praktyki absolwenckiej, praktyki lub stażu zawodowego, niebędących pracą; w przypadku kierowania za granicę do podmiotów zagranicznych przepisy art. 241 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 361. 1. Rejestr agencji zatrudnienia prowadzi dyrektor WUP właściwy ze względu na siedzibę podmiotu ubiegającego się o wpis.

2. W przypadku przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 358 ust. 3, organem właściwym do prowadzenia rejestru agencji zatrudnienia jest dyrektor WUP wskazany przez przedsiębiorcę zagranicznego spośród dyrektorów WUP właściwych ze względu na adres lokalu, o którym mowa w art. 381 ust. 1.

3. Rejestr agencji zatrudnienia jest jawny i prowadzony w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d.

Art. 362. 1. Dyrektor WUP dokonuje wpisu do rejestru agencji zatrudnienia

na podstawie pisemnego wniosku o wpis do rejestru agencji zatrudnienia, złożonego przez podmiot zamierzający prowadzić agencję zatrudnienia, zawierającego następujące dane:
1) oznaczenie podmiotu ubiegającego się o wpis do rejestru agencji zatrudnienia;
2) adres siedziby podmiotu, adres do korespondencji oraz adresy lokali, o których mowa w art. 385 ust. 1, wraz z nazwą gminy, powiatu i województwa oraz numerem telefonu;
3) oznaczenie formy prawnej prowadzonej działalności;
4) określenie rodzaju świadczonych usług:
   a) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub
   b) pracy tymczasowej;
5) numer identyfikacji podatkowej NIP, o ile podmiot posiada taki numer;
6) numer wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym albo informację o wpisie do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – w przypadku przedsiębiorcy, o ile podmiot posiada taki numer;
7) adres poczty elektronicznej, o ile podmiot taki adres posiada;
8) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:
1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru agencji zatrudnienia są kompletne i zgodne z prawdą;
2) znane mi są i spełniam warunki prowadzenia agencji zatrudnienia odpowiednio w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pracy tymczasowej, określone w ustawie z dnia … o rynku pracy;
3) jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia; klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać datę wypełnienia wniosku oraz podpis osoby uprawnionej do reprezentowania podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

3. Podmiot składa jeden wniosek o wpis do rejestru agencji zatrudnienia niezależnie od liczby usług, które zamierza świadczyć.

4. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, podmiot przedstawia do wglądu dowód wniesienia opłaty, o której mowa w art. 370 ust. 1, lub składa jego kopię.

5. Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w art. 358 ust. 3, do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza sporządzone przez tłumacza przysięgłego tłumaczenie na język polski dokumentu uprawniającego tego przedsiębiorcę do prowadzenia działalności w zakresie pracy tymczasowej na terytorium państwa pochodzenia.

Art. 363. 1. Wniosek o wpis do rejestru agencji zatrudnienia może być złożony w postaci elektronicznej.

2. Wniosek składany w postaci elektronicznej zawiera dane w ustalonym formacie elektronicznym, zawarte we wzorze wniosku, o którym mowa w art. 391.

3. Wniosek w postaci elektronicznej składany jest z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d, po zastosowaniu zapewnionych w systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

Art. 364. 1. Wpisowi do rejestru agencji zatrudnienia podlegają dane, o których mowa w art. 362 ust. 1 pkt 1-7 oraz data dokonania wpisu.

2. Wpisem do rejestru agencji zatrudnienia jest również wykreślenie albo zmiana wpisu.

3. Dyrektor WUP prostuje z urzędu wpis do rejestru agencji zatrudnienia zawierający oczywiste błędy.

Art. 365. Przed dokonaniem wpisu do rejestru agencji zatrudnienia dyrektor WUP może dokonać sprawdzenia:
1) danych podanych we wniosku, o którym mowa w art. 362 ust. 1,
2) spełnienia przez podmiot warunków określonych w art. 380 pkt 1

– w celu stwierdzenia, czy podmiot spełnia warunki prowadzenia działalności agencji zatrudnienia.

Art. 366. 1. Dyrektor WUP jest obowiązany dokonać wpisu podmiotu do rejestru agencji zatrudnienia w terminie 7 dni od dnia wpływu do niego wniosku o wpis wraz z oświadczeniem o spełnieniu warunków wymaganych do wykonywania działalności gospodarczej, dla której rejestr jest prowadzony.

2. Jeżeli dyrektor WUP nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 1, a od dnia wpływu wniosku upłynęło 14 dni, podmiot może rozpocząć działalność. Nie dotyczy to przypadku, gdy podmiot został wezwany do uzupełnienia wniosku o wpis nie później niż przed upływem 7 dni od dnia jego otrzymania przez dyrektora WUP. W takiej sytuacji termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, biegnie odpowiednio od dnia wpływu uzupełnienia wniosku o wpis.

Art. 367. 1. Dyrektor WUP wydaje certyfikat o dokonaniu wpisu podmiotu do rejestru agencji zatrudnienia, uprawniający do świadczenia usług, o których mowa w art. 358
ust. 1 pkt 1-3, albo uprawniający do świadczenia usługi pracy tymczasowej, zwany dalej „certyfikatem”.

2. Certyfikat powinien zawierać następujące dane:

1) nazwę podmiotu;
2) adres siedziby podmiotu;
3) numer w rejestrze;
4) określenie rodzaju świadczonych usług:
   a) pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego, albo
   b) pracy tymczasowej;
5) datę dokonania wpisu do rejestru w zakresie usług, o których mowa w pkt 4 lit. a, albo lit. b;
6) datę dokonania pierwszego wpisu do rejestru w przypadku wydania certyfikatu z powodu zmiany oznaczenia podmiotu lub adresu siedziby podmiotu.

Art. 368. Podmiot jest obowiązany przechowywać wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania spełniania warunków wymaganych do wykonywania działalności objętej wpisem do rejestru agencji zatrudnienia przez cały okres posiadania wpisu do rejestru oraz przez okres dwóch lat od dnia wykreślenia podmiotu z rejestru.

Art. 369. 1. Dyrektor WUP dokonuje zmiany wpisu w rejestrze agencji zatrudnienia oraz wydaje uwzględniający te zmiany certyfikat w przypadku otrzymania wniosku o zmianę wpisu w rejestrze dotyczącego zmiany:

1) danych, o których mowa w art. 362 ust. 1 pkt 1 i 2, w zakresie zmiany oznaczenia podmiotu oraz adresu siedziby podmiotu;
2) rodzaju świadczonych usług, o których mowa w art. 362 ust. 1 pkt 4.

2. Nie wymaga wydania certyfikatu sytuacja, w której podmiot rezygnuje ze świadczenia jednej z dwóch rodzajów usług, do świadczenia których był uprawniony.

3. Zmiana siedziby podmiotu podlega wpisowi do rejestru agencji zatrudnienia prowadzonego przez dyrektora WUP, który będzie właściwy po zmianie. W razie niewłaściwego przekazania wniosku o zmianę wpisu dotyczącego zmiany adresu siedziby, dyrektor WUP przekazuje niezwłocznie akta ewidencyjne do dyrektora WUP właściwego ze względu na nową siedzibę podmiotu.

4. Właściwość miejscowa dyrektora WUP nie ulega zmianie w przypadku zgłoszenia przez podmiot zmiany adresu siedziby podmiotu do innego województwa, przed zakończeniem postępowania administracyjnego w sprawie wpisu do rejestru agencji zatrudnienia.

Art. 370. 1. Wydanie certyfikatu podlega opłacie w wysokości 200 zł na rachunek bankowy Funduszu Pracy.

2. Opłata, o której mowa w ust. 1, nie podlega zwrotowi w razie wydania przez

dyrektora WUP odmowy wpisu podmiotu do rejestru agencji zatrudnienia w przypadkach, o których mowa w art. 371.

3. Wydanie certyfikatu w przypadkach, o których mowa w art. 369 ust. 1 pkt 1, jest zwolnione z opłaty, o której mowa w ust. 1.

Art. 371. Marszałek województwa odmawia, w drodze decyzji, wpisu podmiotu do rejestru agencji zatrudnienia, w przypadku gdy:

1) podmiot nie uzupełnił wniosku, o którym mowa w art. 362 ust. 1, lub nie wniósł opłaty, o której mowa art. 370 ust. 1, lub w przypadku przedsiębiorcy zagranicznego nie dołączył dokumentu, o którym mowa w art. 362 ust. 5, po uprzednim wezwaniu podmiotu do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania;
2) w wyniku dokonanego sprawdzenia, o którym mowa w art. 365 pkt 1, stwierdzono niezgodności danych we wniosku, o którym mowa w art. 362 ust. 1 ze stanem faktycznym po uprzednim wezwaniu podmiotu do złożenia wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania;
3) podmiot nie spełnia któregokolwiek z warunków, o których mowa w art. 380;
4) podmiot wykreślono z rejestru agencji zatrudnienia w przypadkach, o których mowa w art. 372 ust. 1 pkt 3 i 5-9, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis do rejestru agencji zatrudnienia;
5) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej wpisem;
6) podmiot został założony i jest prowadzony przez osobę fizyczną, która poprzednio dopuściła się naruszenia przepisów ustawy, skutkującego wykreśleniem z rejestru agencji zatrudnienia podmiotu prowadzonego przez tę osobę, w przypadkach, o których mowa w art. 372 ust. 1 pkt 3 i 5-9, w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis do rejestru agencji zatrudnienia;
7) podmiot wpisany do rejestru agencji zatrudnienia ponownie wystąpił z wnioskiem o dokonanie wpisu do rejestru.

Art. 372. 1. Marszałek województwa wykreśla, w drodze decyzji, podmiot wpisany do rejestru agencji zatrudnienia w przypadku:

1) pisemnego wniosku podmiotu;
2) postawienia przedsiębiorcy w stan likwidacji lub ogłoszenia upadłości;
3) wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności, o której mowa w art. 374;
4) nieprowadzenia agencji zatrudnienia, w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego i pracy tymczasowej, w okresie dwóch kolejnych lat, stwierdzonego na podstawie informacji, o której mowa w art. 384;
5) naruszenia przez podmiot warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 241 ust. 3-5, art. 303, art. 380 pkt 2 i 3 oraz art. 381;
6) nieusunięcia przez podmiot, w wyznaczonym terminie, naruszeń warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w art. 380 pkt 1 i art. 383-387;
7) złożenia przez podmiot oświadczenia, o którym mowa w art. 362 ust. 1 pkt 8, wniosku o zmianę wpisu, o którym mowa w art. 383 ust. 1, lub przekazania informacji, o której mowa w art. 383 ust. 2 pkt 2, niezgodnych ze stanem faktycznym;
8) niezgodności danych w rejestrze agencji zatrudnienia ze stanem faktycznym po uprzednim wezwaniu podmiotu do złożenia wyjaśnień w tej sprawie w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania;
9) powierzania, na podstawie przepisów o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym bez ważnego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przepis art. 363 stosuje się odpowiednio.

Art. 373. 1. W przypadku wydania decyzji o wykreśleniu z rejestru agencji zatrudnienia, wpis następuje, gdy decyzja stanie się ostateczna.

2. W postępowaniu administracyjnym w sprawach dotyczących wpisu do rejestru

agencji zatrudnienia organem wyższego stopnia jest samorządowe kolegium odwoławcze.

Art. 374. 1. Marszałek województwa wydaje decyzję o zakazie wykonywania przez podmiot działalności objętej wpisem, gdy stwierdzi naruszenie przez podmiot warunków wymaganych do prowadzenia agencji zatrudnienia, określonych w art. 3 ust. 2, art. 241 ust. 2 lub art. 382.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

3. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, dyrektor WUP z urzędu wykreśla podmiot z rejestru agencji zatrudnienia.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w przypadku gdy podmiot wykonuje działalność gospodarczą objętą wpisem także na podstawie wpisów do innych rejestrów działalności regulowanej w tym samym zakresie działalności gospodarczej.

Art. 375. 1. Dyrektor WUP doręcza pisma podmiotowi wpisanemu do rejestru agencji zatrudnienia wyłącznie na adres do korespondencji podany we wpisie do tego rejestru.

2. Jeżeli podmiot, o którym mowa w ust. 1, nie dokona zmiany wpisu do rejestru agencji zatrudnienia w przypadku zmiany adresu, doręczenie pisma pod dotychczasowy adres do korespondencji ma skutek prawny.

Art. 376. 1. Podmiot, który wykreślono z rejestru agencji zatrudnienia, może uzyskać ponowny wpis do tego rejestru w tym samym zakresie działalności gospodarczej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji, o której mowa w art. 374 ust. 1.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do przedsiębiorcy, który wykonywał działalność gospodarczą bez wpisu do rejestru agencji zatrudnienia. Nie dotyczy to sytuacji określonej w art. 366 ust. 2.

Art. 377. Dyrektor WUP, w formie czynności materialno-technicznej, z urzędu wykreśla podmiot z rejestru agencji zatrudnienia po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy.

Art. 378. 1. Dyrektor WUP sprawuje kontrolę w zakresie przestrzegania warunków prowadzenia agencji zatrudnienia, o których mowa w art. 380 pkt 1, art. 383-385 i art. 388 ust. 6.

2. Dyrektor WUP co najmniej raz na kwartał pozyskuje z systemu teleinformatycznego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, dane, o których mowa w art. 50 ust. 14a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w celu ustalenia, czy agencje zatrudnienia, świadczące usługę pracy tymczasowej mają zaległości z tytułu niepłacenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych, o ile były obowiązane do ich opłacania.

3. Dyrektor WUP może pozyskać od organów Krajowej Administracji Skarbowej przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje o zaległościach agencji zatrudnienia z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych albo podatku dochodowego od osób prawnych, w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w art. 380 pkt 1 w zakresie nie posiadania zaległości z tytułu tych podatków.

Art. 379. 1. Dyrektor WUP przekazuje ministrowi właściwemu do spraw pracy w postaci elektronicznej zbiorczą informację z województwa dotyczącą informacji, o których mowa w art. 384, w terminie do dnia 31 marca każdego roku, za rok poprzedni.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, powinna również zawierać dane o liczbie:

1) podmiotów posiadających wpis do rejestru agencji zatrudnienia na koniec okresu sprawozdawczego, z uwzględnieniem podmiotów prowadzących działalność w zakresie świadczonych usług: pośrednictwa pracy, w tym kierujących do pracy za granicą
u pracodawców zagranicznych, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego i pracy tymczasowej;
2) decyzji o wykreśleniu podmiotu z rejestru agencji zatrudnienia, w tym z powodu nieprzestrzegania warunków prowadzenia agencji zatrudnienia;
3) decyzji o zakazie wykonywania przez podmiot działalności objętej wpisem, w tym z powodu naruszenia warunków prowadzenia agencji zatrudnienia, określonych w art. 3 ust. 2, art. 241 ust. 2 lub art. 382;
4) decyzji o odmowie wpisu do rejestru agencji zatrudnienia;
5) przeprowadzonych kontroli, w tym liczbę stwierdzonych przypadków nieprzestrzegania warunków prowadzenia agencji zatrudnienia;
6) przedsiębiorców zagranicznych składających zawiadomienie, o którym mowa w art. 388, z podaniem państwa pochodzenia oraz rodzaju świadczonych usług.

Art. 380. Podmiot zamierzający wykonywać usługi lub świadczący usługi, o których mowa w art. 358 ust. 1, powinien spełniać następujące warunki:
1) nie posiadać zaległości z tytułu podatków, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz Fundusz Emerytur Pomostowych, o ile był obowiązany do ich opłacania;
2) być niekaranym za przestępstwa lub wykroczenia, o których mowa w art. 404-407;
3) być podmiotem, w stosunku do którego nie została otwarta likwidacja lub nie ogłoszono jego upadłości.

Art. 381. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360, są obowiązane do przetwarzania posiadanych danych osobowych zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych.

Art. 382. 1. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360:
1) nie mogą pobierać kwot innych niż określone w art. 241 ust. 2 pkt 7 od osób, dla których poszukują pracy lub którym udzielają pomocy w wyborze lub zmianie: zawodu, miejsca pracy, kierunku kształcenia lub szkolenia, a także w planowaniu rozwoju zawodowego;
2) przed skierowaniem osoby do pracy za granicą albo pracy tymczasowej, do podmiotu działającego poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, są obowiązane do przekazania jej na piśmie informacji o kosztach, opłatach i innych należnościach, w tym określonych w art. 241 ust. 2 pkt 7, związanych z kierowaniem do pracy oraz podjęciem
i wykonywaniem pracy za granicą.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do osób kierowanych za granicę w celu nabywania umiejętności praktycznych, w formie odbycia praktyki absolwenckiej, praktyki lub stażu zawodowego – niebędących pracą.

Art. 383. 1. Agencja zatrudnienia jest obowiązana złożyć wniosek o zmianę wpisu w rejestrze agencji zatrudnienia w przypadku zmiany danych, o których mowa w art. 362 ust. 1 pkt 1 i 2 lub zmiany rodzaju świadczonych usług, o których mowa w art. 362 ust. 1 pkt 4, w terminie 14 dni od dnia ich powstania; przepis art. 362 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Agencja zatrudnienia ma obowiązek informowania dyrektora WUP o:
1) zaprzestaniu działalności;
2) zawieszeniu albo wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej na podstawie przepisów dotyczących zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej

– w terminie 14 dni od dnia zaprzestania, zawieszenia albo wznowienia wykonywania tej działalności; przepis art. 362 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Do wniosku o zmianę wpisu, o którym mowa w ust.1 oraz informacji, o której mowa w ust. 2, przepis art. 363 stosuje się odpowiednio.

Art. 384. 1. Agencja zatrudnienia ma obowiązek przedstawiania dyrektorowi WUP informacji o działalności agencji zatrudnienia w zakresie świadczenia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usług, o których mowa w art. 358 ust. 1 – w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku za rok poprzedni – zawierającej w szczególności:

1) liczbę osób, z uwzględnieniem obywatelstwa, które podjęły pracę za pośrednictwem agencji zatrudnienia według grup elementarnych zawodów zgodnie z obowiązującą klasyfikacją zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy, a w przypadku kierowania do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych także z podaniem państw zatrudnienia;
2) liczbę pracodawców korzystających z usług doradztwa personalnego oraz liczbę osób korzystających z usług poradnictwa zawodowego;
3) liczbę osób skierowanych przez agencję zatrudnienia do pracy tymczasowej, z podaniem obywatelstwa cudzoziemców skierowanych do pracy tymczasowej;
4) informację o zrzeszeniu agencji zatrudnienia w związkach branżowych.

2. W przypadku konieczności zmiany informacji o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w ust. 1, agencja zatrudnienia przedstawia dyrektorowi WUP zmienioną informację w terminie do dnia 1 marca danego roku.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 nie dotyczy agencji zatrudnienia świadczącej wyłącznie usługę, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. c.

4. Do informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przepis art. 363 stosuje się odpowiednio.

Art. 385. 1. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360 ust. 1, są obowiązane posiadać lokal, w którym są świadczone usługi.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1 nie dotyczy świadczenia wyłącznie usługi, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. c.

Art. 386. W dokumentach, ogłoszeniach i ofertach agencja zatrudnienia jest obowiązana umieszczać numer wpisu do rejestru agencji zatrudnienia, a ogłaszane oferty pracy do wykonywania pracy tymczasowej oznacza się jako „oferty pracy tymczasowej".

Art. 387. 1. Agencja zatrudnienia oraz podmioty, o których mowa w art. 360, są obowiązane do niezwłocznego zwrócenia osobie, na rzecz której świadczą lub świadczyły usługi z zakresu działalności agencji zatrudnienia, na jej pisemny wniosek, złożonych przez nią oryginałów dokumentów, w szczególności dokumentów potwierdzających posiadane wykształcenie, kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy agencji zatrudnienia świadczącej wyłącznie usługę, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. c.

Art. 388. 1. Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w art. 360 ust. 1 pkt 4, przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej składa dyrektorowi WUP właściwemu ze względu na planowane miejsce świadczenia usług zawiadomienie, zawierające następujące dane:

1) nazwę państwa pochodzenia przedsiębiorcy;
2) oznaczenie przedsiębiorcy oraz jego siedzibę;
3) planowane miejsce i termin świadczenia usług oraz rodzaj świadczonych usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wraz z zawiadomieniem, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca zagraniczny składa dyrektorowi WUP sporządzone przez tłumacza przysięgłego tłumaczenie na język polski dokumentu uprawniającego tego przedsiębiorcę do prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium państwa pochodzenia.

3. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 363 stosuje się

odpowiednio.

4. W przypadku gdy:

1) niemożliwe jest określenie planowanego miejsca świadczenia usługi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przedsiębiorca zagraniczny składa zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, do dyrektora WUP w Warszawie;
2) planowane miejsce świadczenia usługi znajduje się na terenie co najmniej dwóch województw, przedsiębiorca zagraniczny składa zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, do dyrektora WUP wybranego przez siebie spośród dyrektorów wojewódzkich urzędów pracy właściwych ze względu na planowane miejsce świadczenia usługi.

5. W przypadku nieprzekazania danych i dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, dyrektor WUP informuje o tym przedsiębiorcę zagranicznego, który nie może rozpocząć działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do czasu uzupełnienia danych oraz dokumentów.

6. Przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w ust. 1, ma obowiązek informowania dyrektora WUP o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, lub o zaprzestaniu prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia zdarzenia.

Art. 389. 1. Dyrektor WUP prowadzi wykaz przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w art. 388 ust. 1, zawierający:

1) oznaczenie przedsiębiorcy oraz określenie jego siedziby, w tym nazwę państwa siedziby przedsiębiorcy;
2) rodzaj świadczonych usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
3) określenie planowanego miejsca oraz terminu świadczenia usług.

2. Wykaz, o którym mowa w ust. 1, jest jawny i prowadzony w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 17 pkt 2 lit. d.

Art. 390. W sprawach nieuregulowanych przepisami niniejszego rozdziału w zakresie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 358, w tym przeprowadzania kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 391. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wpis do rejestru agencji zatrudnienia, wzory certyfikatów, a także wzory składanych informacji, mając na względzie tworzenie warunków do rozwoju agencji zatrudnienia oraz zapewnienie bezpieczeństwa klientów agencji zatrudnienia.

Rozdział 13
Rejestr Instytucji Szkoleniowych

Art. 392. 1. Instytucja szkoleniowa oferująca:

1) szkolenia dla bezrobotnych i poszukujących pracy,
2) szkolenia lub egzaminy sprawdzające w ramach przygotowania zawodowego dorosłych

– może uzyskać finansowanie tych szkoleń lub egzaminów ze środków publicznych po uzyskaniu wpisu do RIS prowadzonego przez dyrektora WUP właściwego ze względu na siedzibę instytucji szkoleniowej.

2. RIS jest jawny i prowadzony w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2 lit. d.

3. Wniosek o wpis do RIS jest składany w postaci elektronicznej z wykorzystaniem systemu, o którym mowa w ust. 2, po zastosowaniu zapewnionych w systemie sposobów potwierdzenia pochodzenia oraz integralności przesłanych danych.

4. Wojewódzki urząd pracy zawiadamia w postaci papierowej lub elektronicznej instytucję szkoleniową o dokonanym wpisie do RIS oraz przekazuje tę informację ministrowi właściwemu do spraw pracy.

5. Wpis do RIS jest bezpłatny.

6. Instytucja szkoleniowa ma obowiązek informować dyrektora WUP o:

1) zmianie siedziby;

2) otwarciu i likwidacji oddziałów lub filii;

3) zaprzestaniu działalności;

4) zawieszeniu albo wznowieniu wykonywania działalności gospodarczej, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców albo ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 986).

7. Instytucja szkoleniowa jest obowiązana złożyć wniosek o zmianę wpisu w przypadkach wymienionych w ust. 6, w terminie 14 dni od ich wystąpienia. Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio.

8. Instytucja szkoleniowa ma obowiązek corocznie w terminie do dnia 31 stycznia poinformować wojewódzki urząd pracy o kontynuowaniu działalności szkoleniowej w kolejnym roku kalendarzowym poprzez aktualizację danych we wniosku o wpis do rejestru. Przepisy ust. 3 stosuje się odpowiednio.

9. Dyrektor WUP wykreśla instytucję szkoleniową z rejestru instytucji szkoleniowych:

1) na wniosek instytucji szkoleniowej;
2) w przypadku stwierdzenia prawomocnym wyrokiem sądu naruszenia przepisów ustawy;
3) po uzyskaniu informacji o prawomocnym orzeczeniu sądu o zakazie prowadzenia działalności szkoleniowej lub działalności objętej wpisem do RIS;
4) w przypadku zakończenia działalności przez instytucję szkoleniową;
5) w przypadku niepowiadomienia wojewódzkiego urzędu pracy o kontynuowaniu działalności szkoleniowej w kolejnym roku kalendarzowym.

10. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, tryb dokonywania i wykreślania wpisu w RIS oraz uaktualniania danych w rejestrze, wzór wniosku o wpis oraz wymagane dokumenty, mając na względzie efektywne wydatkowanie środków publicznych na szkolenia dla bezrobotnych i poszukujących pracy oraz zasadę wzajemności w stosunku do podmiotów z państw członkowskich Unii Europejskiej zamierzających uzyskać zlecenie finansowane ze środków publicznych na prowadzenie szkoleń.

Rozdział 14
Nadzór i kontrola

Art. 393. Wojewoda sprawuje nadzór, o którym mowa w art. 25 ust. 1, w szczególności przez:

1) badanie dokumentów i danych, niezbędnych do sprawowania nadzoru lub kontroli;
2) wykonywanie niezbędnych do celów nadzoru lub kontroli odpisów, wyciągów z dokumentów lub kserokopii oraz zestawień i obliczeń sporządzonych na podstawie dokumentów;
3) przeprowadzanie oględzin obiektów i pomieszczeń oraz obserwację przebiegu czynności objętych nadzorem lub kontrolą;
4) żądanie od pracowników kontrolowanej jednostki udzielania informacji w formie ustnej i pisemnej w związku z czynnościami nadzorczymi lub kontrolnymi;
5) wzywanie i przesłuchiwanie świadków;
6) zwracanie się o wydanie opinii przez biegłych i specjalistów z zakresu rynku pracy.

Art. 394. 1. Czynności, o których mowa w art. 393, w imieniu i z upoważnienia wojewody przeprowadza zespół pracowników właściwego do spraw pracy wydziału urzędu wojewódzkiego w składzie co najmniej dwóch osób, zwany dalej „zespołem inspektorów".

2. Zespół inspektorów przeprowadzając czynności, o których mowa w art. 393, jest obowiązany do okazania legitymacji służbowych i upoważnienia.

Art. 395. 1. Wojewoda, w wyniku przeprowadzonych przez zespół inspektorów czynności, o których mowa w art. 393, może przekazać jednostce kontrolowanej

zalecenia, pouczenia oraz może zgłaszać uwagi i wnioski.

2. Jednostka kontrolowana może, w terminie 14 dni od dnia otrzymania zaleceń, uwag i wniosków, zgłosić do nich zastrzeżenia.

3. Wojewoda ustosunkowuje się do zastrzeżeń w terminie 14 dni od dnia ich doręczenia.

4. W przypadku nieuwzględnienia przez wojewodę zastrzeżeń jednostka kontrolowana w terminie 30 dni jest obowiązana do powiadomienia wojewody o realizacji zaleceń, uwag i wniosków.

5. W przypadku uwzględnienia przez wojewodę zastrzeżeń jednostka kontrolowana w terminie 30 dni jest obowiązana do powiadomienia wojewody o realizacji zaleceń, uwag i wniosków, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem zmian wynikających z zastrzeżeń.

6. W przypadku stwierdzenia istotnych uchybień w realizacji zadań ustawowych, w szczególności stosowania form pomocy przez urzędy pracy wojewoda, niezależnie od przysługujących mu innych środków, zawiadamia o stwierdzonych uchybieniach odpowiednio marszałka województwa lub starostę.

7. Marszałek województwa lub starosta, do którego skierowano zawiadomienie o stwierdzonych istotnych uchybieniach, jest obowiązany powiadomić wojewodę o podjętych czynnościach w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o stwierdzonych uchybieniach.

Art. 396. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonych czynności, o których mowa w art. 393, zostały ujawnione istotne uchybienia w realizacji zadań ustawowych, w szczególności stosowania form pomocy przez urzędy pracy, wojewoda może zlecić jednostce samorządu terytorialnego opracowanie kompleksowego programu naprawczego lub wezwać jednostkę samorządu terytorialnego do wyznaczenia wykonawcy zastępczego w terminie nie dłuższym niż 2 miesiące od dnia otrzymania wezwania.

2. W przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących powołania dyrektora urzędu pracy z naruszeniem przepisów ustawy, wojewoda wzywa jednostkę samorządu terytorialnego do przeprowadzenia nowego konkursu na dyrektora urzędu pracy w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia otrzymania wezwania.

3. W przypadku niewyznaczenia przez jednostkę samorządu terytorialnego wykonawcy zastępczego w terminie, o którym mowa w ust. 1, lub nieopracowania lub niewdrożenia kompleksowego programu naprawczego, lub nieprzeprowadzenia konkursu w terminie, o którym mowa w ust. 2, wojewoda może wystąpić do sądu administracyjnego ze skargą na bezczynność jednostki podlegającej nadzorowi lub kontroli.

Art. 397. Wojewoda przekazuje ministrowi właściwemu do spraw pracy w terminie do dnia 31 stycznia informację o realizacji w roku poprzednim nadzoru i kontroli, o których mowa w art. 25 ust. 1, wraz z ich wynikami i oceną, zawierającą w szczególności ocenę poprawności merytorycznej i formalnej zadań objętych nadzorem lub kontrolą.

Art. 398. 1. Kto nie realizuje zaleceń wojewody, o których mowa w art. 395 – podlega karze pieniężnej w wysokości do 6000 zł.

2. Karę pieniężną wymierza wojewoda w drodze decyzji administracyjnej, biorąc pod uwagę rozmiar, stopień i społeczną szkodliwość stwierdzonych uchybień.

3. Od kary pieniężnej nieuiszczonej w terminie pobiera się odsetki ustawowe za opóźnienie.

4. Egzekucja kary pieniężnej wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 3, następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 399. 1. Minister właściwy do spraw pracy może przeprowadzać w publicznych służbach zatrudnienia, PCAM oraz w innych organach, organizacjach i jednostkach organizacyjnych, które otrzymały środki Funduszu Pracy, kontrole w zakresie:

1) wydatkowania środków Funduszu Pracy zgodnie z przeznaczeniem;
2) przestrzegania zasad i trybu wydatkowania środków Funduszu Pracy;

3) właściwego dokumentowania oraz rozliczania otrzymanych i wydatkowanych środków Funduszu Pracy;
4) nieprzekroczenia ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie zadań realizowanych w roku budżetowym, o których mowa w ustawie.

2. Kontrolowani są obowiązani udostępnić wszelkie dokumenty i udzielać wyjaśnień w sprawach objętych zakresem kontroli.

Art. 400. 1. Minister właściwy do spraw pracy może zlecić wybranemu podmiotowi przeprowadzenie operacyjnego audytu zewnętrznego w zakresie gospodarowania środkami Funduszu Pracy oraz oceny efektywności i skuteczności działania powiatowego urzędu pracy.

2. Operacyjny audyt zewnętrzny przeprowadza podmiot niezależny od powiatowego urzędu pracy, posiadający odpowiednie kwalifikacje i doświadczenie z zakresu audytu lub dysponujący osobami uprawnionymi do przeprowadzenia audytu, z uwzględnieniem międzynarodowych standardów audytu.

3. Audytor zewnętrzny ma prawo wglądu do dokumentów związanych z przeprowadzanym audytem, w tym zawartych na nośnikach elektronicznych oraz do wykonywania z nich kopii, odpisów, wyciągów, zestawień lub wydruków.

4. Pracownicy powiatowego urzędu pracy są obowiązani na żądanie audytora zewnętrznego, udzielać informacji i wyjaśnień oraz potwierdzać zgodność z oryginałem kopii dokumentów, ich odpisów, wyciągów, zestawień i wydruków.

5. Z przeprowadzonego operacyjnego audytu zewnętrznego jest sporządzane sprawozdanie zawierające opis ustalonego stanu faktycznego oraz jego ocenę, a także zalecenia lub wnioski dotyczące usunięcia nieprawidłowości lub usprawnienia funkcjonowania powiatowego urzędu pracy.

6. Sprawozdanie z przeprowadzonego operacyjnego audytu zewnętrznego stanowi podstawę wystąpienia przez ministra właściwego do spraw pracy do dyrektora PUP z wnioskiem o opracowanie programu naprawczego.

Rozdział 15
Odpowiedzialność za wykroczenia przeciwko przepisom ustawy

Art. 401. 1. Bezrobotny, który podjął pracę lub działalność gospodarczą bez powiadomienia o tym właściwego powiatowego urzędu pracy, podlega karze grzywny nie niższej niż 500 zł.

2. Sprawca nie podlega karze, jeżeli przed dniem rozpoczęcia kontroli w podmiocie kontrolowanym obowiązek, o którym mowa w art. 211, został już spełniony.

Art. 402. 1. Kto powierza cudzoziemcowi nielegalne wykonywanie pracy podlega karze grzywny od 1000 zł do 30 000 zł.

2. Cudzoziemiec, który nielegalnie wykonuje pracę, podlega karze grzywny nie niższej niż 1000 zł.

3. Kto za pomocą wprowadzenia cudzoziemca w błąd, wyzyskania błędu, wykorzystania zależności służbowej lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza cudzoziemca do nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny od 3000 zł do 30 000 zł.

4. Kto żąda od cudzoziemca korzyści majątkowej w zamian za podjęcie działań zmierzających do uzyskania zezwolenia na pracę lub innego dokumentu uprawniającego do wykonywania pracy, podlega karze grzywny od 3000 zł do 30 000 zł.

5. Kto za pomocą wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania doprowadza inną osobę do powierzenia cudzoziemcowi nielegalnego wykonywania pracy, podlega karze grzywny od 3000 zł do 30 000 zł.

6. Kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 258, podlega karze grzywny nie niższej niż 100 zł.

7. Kto powierza pracę cudzoziemcowi kierowanemu przez podmiot niebędący agencją zatrudnienia, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

8. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia świadczącą usługę pracy tymczasowej lub działając w jej imieniu, nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 291 ust. 3, podlega karze grzywny od 200 zł do 2000 zł.

9. Kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 294 ust. 1 lub 3, podlega karze grzywny od 200 zł do 2000 zł.

10. Kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 300 ust. 1, lub przekazuje nieprawdziwe informacje o podjęciu, niepodjęciu lub zakończeniu pracy przez cudzoziemca na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, podlega karze grzywny.

11. Kto nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 245 ust. 1 lub 2, podlega karze grzywny od 200 zł do 2000 zł.

Art. 403. Nie podlega karze za wykroczenie określone w art. 402 ust. 1, polegające na powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi nieposiadającemu ważnej wizy lub innego dokumentu uprawniającego do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, kto powierzając wykonywanie pracy cudzoziemcowi, spełnił łącznie następujące warunki:

1) wypełnił obowiązki, o których mowa w art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 769), chyba że wiedział, że przedstawiony dokument uprawniający do pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej został sfałszowany;
2) zgłosił cudzoziemca, któremu powierzył wykonywanie pracy, do ubezpieczeń społecznych, o ile obowiązek taki wynika z obowiązujących przepisów.

Art. 404. 1. Kto bez wymaganego wpisu do rejestru agencji zatrudnienia prowadzi agencję zatrudnienia, świadcząc usługi w zakresie:

1) doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pośrednictwa pracy z wyłączeniem kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3000 zł do 10 000 zł;
2) pracy tymczasowej lub pośrednictwa pracy w zakresie kierowania osób do pracy za granicą u pracodawców zagranicznych, podlega karze grzywny od 3000 zł do 100 000 zł.

2. Tym samym karom podlega, kto, prowadząc przedsiębiorstwo zagraniczne przed rozpoczęciem działalności w zakresie pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego lub poradnictwa zawodowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie złożył dyrektorowi WUP właściwemu ze względu na miejsce świadczenia usług zawiadomienia, o którym mowa w art. 388 ust. 1.

3. Kto, świadcząc usługi, o których mowa w art. 358 ust. 1 lub art. 360 ust. 2, pobiera od osoby, dla której poszukuje pracy lub której udziela pomocy w wyborze lub zmianie zawodu, miejsca pracy, kierunku kształcenia lub szkolenia, a także w planowaniu rozwoju zawodowego, dodatkowe opłaty inne niż wymienione w art. 241 ust. 2 pkt 7, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

4. Tej samej karze podlega, kto, świadcząc usługi, o których mowa w art. 358 ust. 1 lub art. 360 ust. 2, nie przestrzega zakazu dyskryminacji ze względu na płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, religię, pochodzenie etniczne, narodowość, orientację seksualną, przekonania polityczne, światopogląd i wyznanie lub ze względu na przynależność związkową.

5. Kto, będąc przedsiębiorcą zagranicznym nie informuje w wyznaczonym terminie dyrektora WUP o zmianie danych, o których mowa w art. 388 ust. 1 pkt 1-3, lub o zaprzestaniu prowadzenia działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

6. Kto, świadcząc usługę, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. a, nie kieruje osoby do pracy za granicą bezpośrednio do pracodawcy zagranicznego lub nie zawiera z tą osobą pisemnej umowy, o której mowa w art. 241 ust. 2, lub zawiera tę umowę niezgodnie

z warunkami określonymi w art. 241 ust. 2, podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.

7. Kto, świadcząc usługę, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. a, nie zawiera z pracodawcą zagranicznym pisemnej umowy, o której mowa w art. 241 ust. 3, lub zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 241 ust. 3, podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.

8. Kto, świadcząc usługę, o której mowa w art. 358 ust. 1 pkt 1 lit. b:

1) nie kieruje cudzoziemca do pracy bezpośrednio do podmiotów prowadzących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub

2) nie zawiera z cudzoziemcem umowy, o której mowa w art. 303 ust. 2, lub

3) zawiera tę umowę niezgodnie z warunkami określonymi w art. 303 ust. 3, lub

4) nie przedstawia cudzoziemcowi pisemnego tłumaczenia tej umowy, lub

5) nie przedstawia cudzoziemcowi lub podmiotowi pisemnej informacji, o której mowa w art. 303 ust. 5, lub

6) nie prowadzi wykazów, o których mowa w art. 303 ust. 6

– podlega karze grzywny nie niższej niż 4000 zł.

9. Kto, prowadząc agencję zatrudnienia nie informuje w wyznaczonym terminie dyrektora WUP o zaprzestaniu działalności, o której mowa w art. 383 ust. 2 pkt 1, podlega karze grzywny nie niższej niż 100 zł.

Art. 405. Kto od osoby kierowanej do podmiotu w celu nabywania umiejętności praktycznych, w szczególności odbycia praktyki absolwenckiej, praktyki lub stażu zawodowego, niebędących pracą, pobiera dodatkowe opłaty inne niż wymienione w art. 241 ust. 2 pkt 7, podlega karze grzywny nie niższej niż 3 000 zł.

Art. 406. Kto kierując osobę za granicę do podmiotu zagranicznego w celu nabywania umiejętności praktycznych, w szczególności odbycia praktyki absolwenckiej, praktyki
lub stażu zawodowego, niebędących pracą, nie zawiera z tą osobą umowy, o której mowa w art. 241 ust. 2, podlega karze grzywny nie niższej niż 4 000 zł.

Art. 407. Kto świadcząc usługi, o których mowa w art. 358 ust. 1 lub art. 360 ust. 2, osobie podejmującej za granicą pracę, pracę tymczasową oraz osobie kierowanej za granicę w celu nabywania umiejętności praktycznych, w formie odbycia praktyki absolwenckiej, praktyki lub stażu zawodowego, niebędących pracą, nie przedstawia pisemnej informacji, o której mowa w art. 382 ust. 1 pkt 2, lub przedstawia informację niezgodną ze stanem faktycznym, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

Art. 408. 1. Kto:

1) nie dopełnia obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nie opłaca ich w przewidzianym przepisami terminie,
2) nie zgłasza wymaganych danych lub zgłasza nieprawdziwe dane mające wpływ na wymiar składek na Fundusz Pracy lub udziela w tym zakresie nieprawdziwych wyjaśnień albo odmawia ich udzielenia

– podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

2. Sprawca nie podlega karze, jeżeli przed dniem rozpoczęcia kontroli w podmiocie kontrolowanym zaległe składki na Fundusz Pracy zostały już opłacone w wymaganej wysokości.

Art. 409. Kto ze względu na płeć, wiek, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, orientację seksualną, przekonania polityczne, przynależność związkową lub do organizacji pracodawców odmówi zatrudnienia kandydata na wolnym miejscu zatrudnienia lub miejscu przygotowania zawodowego, podlega karze grzywny nie niższej niż 3000 zł.

Art. 410. W sprawach o czyny, o których mowa w art. 408, prawa pokrzywdzonego wykonuje dyrektor PUP.

Art. 411. 1. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 401, 402 i 404-409, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2018 r. poz. 475 i 1039).

2. Środki z tytułu orzeczonych i wyegzekwowanych kar grzywien, o których mowa w art. 401, 402 i 404-409, sądy przekazują na rachunek wyodrębniony dla środków Funduszu Pracy właściwego miejscowo powiatowego urzędu pracy, w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących sposobu wykonywania budżetu państwa. Środki te stanowią przychód Funduszu Pracy.

Rozdział 16
Zmiany w przepisach

Art. 412. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm.[8)]) w art. 833 § 1^1 otrzymuje brzmienie:

„1^1. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zasiłków dla bezrobotnych, dodatków aktywizacyjnych oraz stypendiów, wypłacanych na podstawie przepisów o rynku pracy.”.

Art. 413. W ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.[9)]) w art. 9 § 1^1 otrzymuje brzmienie:

„1^1. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zasiłków dla bezrobotnych, dodatków aktywizacyjnych oraz stypendiów, wypłacanych na podstawie przepisów o rynku pracy.”.

Art. 414. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1430 i 2217 oraz z 2018 r. poz. 138 i 398)
w art. 132c, art. 132h i art. 132n wyrazy „art. 36 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065)” zastępuje się wyrazami „art. 22 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”.

Art. 415. W ustawie z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2146) w art. 31 uchyla się ust. 4.

Art. 416. W ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2018 r. poz. 967) w art. 1 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) pracownicy zatrudnieni w Państwowym Centrum Aktywizacji Młodzieży na stanowiskach wychowawców, pedagogów oraz na stanowiskach kierowniczych, posiadający kwalifikacje, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1, wykonujący pracę dydaktyczną i wychowawczą co najmniej w połowie obowiązującego ich czasu pracy.".

Art. 417. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2365, z późn. zm.[10)])wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 4 w lit. i wyrazy „wykroczeń określonych w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691, 868 i 1265)” zastępuje się wyrazami „wykroczeń określonych w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”;

[8)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2491 oraz z 2018 r. poz. 5, 138, 398, 416, 650, 730, 756, 770, 771, 1000, 1009 i 1104.
[9)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1475, 1954 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 1000, 1009 i 1104.
[10)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2405 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 730 i 894.

2) w art. 10d w ust. 23a wyrazy „w art. 4 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy”.

Art. 418. W ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2017 r. poz. 2336 oraz z 2018 r. poz. 650 i 858) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w pkt 10c po wyrazach „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” dodaje się wyrazy „albo przepisów o świadczeniach przedemerytalnych”;

2) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:
„Art. 37a. 1. Kasa udostępnia bezpłatnie publicznym służbom zatrudnienia z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych dane w postaci elektronicznej dotyczące ubezpieczonych oraz emerytów i rencistów:
1) dane identyfikacyjne ubezpieczonego oraz osoby uprawnionej do emerytury lub renty z ubezpieczenia:
a) imię i nazwisko,
b) numer PESEL, a jeśli nie został nadany – seria i numer posiadanego dokumentu tożsamości,
c) obywatelstwo,
d) data urodzenia,
2) dane o gospodarstwie rolnym i działalności ubezpieczonego:
a) status osoby,
b) całkowita powierzchnia gospodarstwa rolnego w hektarach przeliczeniowych,
3) informacje o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu rolników:
a) tytuł ubezpieczenia,
b) rodzaj ubezpieczenia (emerytalno-rentowe oraz wypadkowe, chorobowe i macierzyńskie lub zdrowotne),
c) okresy podlegania ubezpieczeniu,
d) czy ubezpieczenie obowiązkowe/dobrowolne,
e) czy ubezpieczenie emerytalno-rentowe z mocy ustawy, na wniosek, na wniosek w pełnym zakresie, na wniosek w ograniczonym zakresie,
4) informacje o świadczeniach wypłacanych z ubezpieczenia emerytalno-rentowego i z ubezpieczenia wypadkowego, chorobowego i macierzyńskiego:
a) rodzaj świadczenia,
b) okres przysługiwania świadczenia,
c) data decyzji przyznającej świadczenie,
d) wysokość świadczenia
– w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w przepisach o rynku pracy.
2. Kasa udostępnia bezpłatnie publicznym służbom zatrudnienia z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych dane w postaci elektronicznej, dotyczące płatników składek:
1) dane identyfikacyjne płatnika składek
a) imię i nazwisko,
b) numer PESEL, a jeśli nie został nadany – seria i numer posiadanego dokumentu tożsamości,
c) obywatelstwo,
e) data urodzenia,
2) liczba ubezpieczonych,
3) imiona i nazwiska ubezpieczonych,
4) okres rozliczeniowy
– w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w przepisach o rynku pracy.”.

Art. 419. W ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, 2141, 2372 i 2432 oraz z 2018 r. poz. 650) w art. 7 w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży, w odniesieniu do gruntów, budynków i budowli pozostających w jego władaniu;".

Art. 420. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 200, z późn. zm.[11)]) w art. 21 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) po pkt 101 dodaje się pkt 101a w brzmieniu:
„101a) świadczenia z tytułu specyficznych elementów wspierających zatrudnienie otrzymanych w ramach programów specjalnych, o których mowa w art. 2 pkt 46 ustawy z dnia … o rynku pracy;";

2) pkt 102 otrzymuje brzmienie:
„102) zwrot kosztów przejazdu i zakwaterowania w związku z podjęciem przez bezrobotnego lub poszukującego pracy udziału w formie pomocy określonej w ustawie otrzymany przez bezrobotnego na podstawie ustawy z dnia … o rynku pracy;";

3) pkt 118 otrzymuje brzmienie:
„118) wartość nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych oraz wartość świadczeń rzeczowych, z tytułu:
a) szkoleń i przygotowania zawodowego dorosłych,
b) potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności
c) badań lekarskich lub psychologicznych,
d) ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków
- otrzymanych na podstawie ustawy z dnia o rynku pracy;";

4) po pkt 118 dodaje się pkt 118a oraz pkt 118b w brzmieniu:
„118a) stypendiów i premii motywacyjnych otrzymanych na podstawie ustawy z dnia … o rynku pracy;";
„118b) umorzenia, o którym mowa w art. 97 ust. 6 ustawy z dnia … o rynku pracy;";

5) w pkt 121 wyrazy „art. 46 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. 142 i 157 ustawy z dnia … o rynku pracy";

6) po pkt 121 dodaje się pkt 121a w brzmieniu:
„121a) świadczenia otrzymane w ramach bonu na zasiedlenie, o których mowa w art. 140 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy;".

Art. 421. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198, 2203 i 2361) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 44zzzb w ust. 3 w pkt 4 wyrazy „art. 53c i art. 53d ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r.
poz. 645, 691, 868, 1265 i 1579)" zastępuje się wyrazami „art. 108 i art. 109 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)";

[11)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2494 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 317, 398, 650, 685, 858, 912, 1076 i 1162.

2) w art. 92q w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) osoby prawne, osoby fizyczne oraz instytucje szkoleniowe, o których mowa w ustawie z dnia … o rynku pracy.”.

Art. 422. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000 i 1076) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w pkt 2 wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „o rynku pracy”;

2) art. 11 otrzymuje brzmienie:
„Art. 11. 1. Osoba niepełnosprawna zarejestrowana w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna albo poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu ma prawo korzystać z form pomocy na zasadach określonych w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), zwanej dalej „ustawą o rynku pracy".
2. Osoba niepełnosprawna zarejestrowana w powiatowym urzędzie pracy jako poszukująca pracy niepozostająca w zatrudnieniu może również korzystać na zasadach takich jak bezrobotni z następujących form pomocy określonych w ustawie o rynku pracy:
1) szkoleń, a także sfinansowania potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności;
2) pożyczki edukacyjnej;
3) stażu;
4) prac interwencyjnych;
5) przygotowania zawodowego dorosłych;
6) badań lekarskich lub psychologicznych, o których mowa w art. 195 ustawy o rynku pracy;
7) zwrotu kosztów przejazdu i zakwaterowania, o których mowa w art. 196 ust. 1, 3 i 4 ustawy o rynku pracy;
8) finansowania kosztów przejazdu, o których mowa w art. 196 ust. 4 ustawy o rynku pracy;
9) bonu na zasiedlenie;
10) bonu szkoleniowego;
11) bonu stażowego.
3. Wydatki na formy pomocy, o których mowa w ust. 1 i 2, są finansowane w odniesieniu do osób niepełnosprawnych zarejestrowanych jako:
1) bezrobotne – ze środków Funduszu Pracy;
2) poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu – ze środków Funduszu.”;

3) w art. 21 w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) będących uczestnikami Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży;”;

4) w art. 35a w ust. 1 pkt 6a otrzymuje brzmienie:
„6a) finansowanie z Funduszu wydatków na formy pomocy określone w ustawie o rynku pracy, w odniesieniu do osób niepełnosprawnych zarejestrowanych jako poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu;”.

Art. 423. W ustawie z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2017 r. poz. 2119) w art. 6 w ust. 1 wyrazy „w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001)” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”.

Art. 424. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1277, 1343, 1452 i 1910 oraz z 2018 r. poz. 398) w art. 49 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Jednakże w przypadku wyegzekwowania świadczenia wskutek skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczenia
z ubezpieczenia społecznego jak również wypłacanych na podstawie przepisów o rynku pracy, zasiłku dla bezrobotnych, dodatku aktywizacyjnego oraz stypendium, komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 8% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.”.

Art. 425. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.[12)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w pkt 2 w lit. ł[2], w art. 6 w ust. 1 w pkt 9b oraz w art. 50 w ust. 14a w pkt 3 w części wspólnej wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „o rynku pracy”;

2) w art. 4 w pkt 2 lit. za otrzymuje brzmienie:
„za) inne niż powiatowe urzędy pracy podmioty kierujące – w stosunku do osób pobierających stypendium w okresie szkolenia, stażu lub przygotowania zawodowego – którymi są:
– jednostki samorządu terytorialnego i ich jednostki organizacyjne, z wyjątkiem wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy,
– Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży,
– agencje zatrudnienia,
– instytucje szkoleniowe,
– organizacje pozarządowe działające na rzecz rozwoju zasobów ludzkich i przeciwdziałania bezrobociu,
– jednostki naukowe,
– organizacje pracodawców,
– związki zawodowe,
– ośrodki doradztwa rolniczego,
– ośrodki poradnictwa zawodowego i psychologicznego
– korzystające z publicznych środków wspólnotowych i publicznych środków krajowych na podstawie umowy o dofinansowanie projektu albo decyzji, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 478) albo ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1376 i 1475),”;

3) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 i ust. 9 po wyrazach „publicznym służbom zatrudnienia,” dodaje się wyrazy „Państwowemu Centrum Aktywizacji Młodzieży,”,

b) ust. 14 otrzymuje brzmienie:
„14. Zakład udostępnia publicznym służbom zatrudnienia i Państwowemu Centrum Aktywizacji Młodzieży w postaci elektronicznej, dane zgromadzone na koncie ubezpieczonego, o których mowa w art. 40, obejmujące:
1) imię i nazwisko,
2) datę urodzenia,
3) numer PESEL, a w razie gdy nie nadano numeru PESEL – rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości,
4) obywatelstwo,
5) kod i nazwę tytułu ubezpieczenia,
6) nazwę i dane identyfikacyjne płatnika,

[12)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 357, 398, 650, 697, 730, 771 i 1076.

7) datę powstania obowiązku ubezpieczeń społecznych,
8) datę zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych lub do ubezpieczenia zdrowotnego,
9) datę wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych lub z ubezpieczenia zdrowotnego,
10) rodzaje ubezpieczeń wraz z określeniem, czy dobrowolne, czy obowiązkowe,
11) wymiar czasu pracy,
12) informację o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,
13) opłacone składki na ubezpieczenia społeczne za osoby prowadzące pozarolniczą działalność i osoby z nimi współpracujące,
14) informację o przekroczeniu rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe,
15) wykazane w imiennym raporcie miesięcznym przerwy w opłacaniu składek,
16) wypłacone świadczenia z ubezpieczenia chorobowego i z ubezpieczenia wypadkowego,
17) wypłacane świadczenia z ubezpieczenia emerytalnego i z ubezpieczeń rentowych,
18) imię i nazwisko oraz datę uzyskania lub utraty uprawnień do ubezpieczenia zdrowotnego przez członka rodziny
– w zakresie niezbędnym do realizacji zadań określonych w przepisach o rynku pracy.”,

c) ust. 15 otrzymuje brzmienie:
„15. Zakład udostępnia powiatowym urzędom pracy, wojewódzkim urzędom pracy i Państwowemu Centrum Aktywizacji Młodzieży, w postaci elektronicznej, wykaz obejmujący dane osób ubezpieczonych, wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 9-9b, które w poprzednim miesiącu zostały zgłoszone do ubezpieczeń społecznych lub ubezpieczenia zdrowotnego, także z innych tytułów – w terminie do 10 dnia roboczego następnego miesiąca.”;

d) po ust. 15 dodaje się ust. 15a w brzmieniu:
„15a. Zakład udostępnia bezpłatnie publicznym służbom zatrudnienia, w postaci elektronicznej, w sposób automatyczny, dane dotyczące płatników składek, będących osobami fizycznymi, prawnymi lub jednostkami organizacyjnymi nieposiadającymi osobowości prawnej oraz płatników składek wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego, którzy w poprzednim miesiącu dokonali zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.”;

e) po ust. 16 dodaje się ust. 16a w brzmieniu:
„16a. Dane, o których mowa w ust. 15a, obejmują:
1) numer NIP;
2) numer REGON;
3) w odniesieniu do płatników będących osobami fizycznymi – numer PESEL, a w przypadku jego braku – rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość;
4) kod rodzaju działalności według Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD);
5) nazwę skróconą;
6) nazwę zgodną z aktem prawnym konstytuującym płatnika;
7) adres siedziby;
8) adres do korespondencji;
9) adres prowadzenia działalności;
10) numer telefonu;
11) adres poczty elektronicznej.”;

4) w art. 83d w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„Zakład wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, w zakresie obowiązku

podlegania ubezpieczeniom społecznym, obowiązku lub zwolnienia z obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, zasad obliczania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru tych składek.”.

Art. 426. W ustawie z dnia 9 listopada 2000 r. o repatriacji (Dz. U. z 2018 r. poz. 609) w art. 27 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku zawarcia przez starostę, o której mowa w ust. 1, w okresie jej obowiązywania nie stosuje się form pomocy określonych w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …).”.

Art. 427. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764 oraz z 2017 r. poz. 933) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w ust. 1 w pkt 3 lit. g otrzymuje brzmienie:
„g) naborze kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska pracy;”;

2) w art. 8 po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3e w brzmieniu:
„3a. Informacja publiczna, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g, powinna określać w szczególności:
1) nazwę i adres podmiotu poszukującego kandydatów do pracy;
2) stanowisko pracy, na które jest poszukiwany kandydat do pracy;
3) wymagania związane z proponowaną pracą;
4) warunki pracy;
5) miejsce wykonywania pracy;
6) proponowane wynagrodzenie lub warunki jego ustalania;
7) planowany termin rozpoczęcia pracy;
8) zakres zadań związanych z proponowaną pracą;
9) wymagane dokumenty;
10) termin i miejsce składania dokumentów.
3b. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1, udostępniają informację publiczną, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g w Biuletynie Informacji Publicznej
oraz w Scentralizowanym Systemie Dostępu do Informacji Publicznej, o którym mowa w art. 9 ust. 4a.
3c. Podmioty, o których mowa w art. 4 ust. 1, w przypadku zatrudnienia wybranego kandydata lub zakończenia poszukiwania kandydatów do pracy niezwłocznie usuwają informację, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g z Biuletynu Informacji Publicznej oraz ze Scentralizowanego System Dostępu do Informacji Publicznej.
3d. Przepisu art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. g nie stosuje się:
1) w przypadku gdy podstawą nawiązania stosunku pracy jest powołanie lub wybór;
2) w przypadku gdy nawiązanie stosunku pracy na podstawie umowy o pracę jest poprzedzone powołaniem lub wyznaczeniem na określoną funkcję;
3) w przypadku zatrudniania osób, o których mowa w art. 47^1 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2142 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106, 650 i 1000);
4) do wolnych stanowisk w państwowych komisjach badania wypadków kolejowych, lotniczych lub morskich.”.

Art. 428. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2018 r. poz. 475 i 1039) w art. 17 w § 2 wyrazy „w sprawach o wykroczenia określone w art. 119-123 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji

zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.)" zastępuje się wyrazami „w sprawach o wykroczenia określone w art. 401-402 oraz 404-409 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)".

Art. 429. W ustawie z dnia 17 lipca 2002 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1938, z późn. zm.[13)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 66 w ust. 1 pkt 30 otrzymuje brzmienie:
„30) osoby objęte indywidualnym programem zatrudnienia socjalnego w wyniku zastosowania procedury, o której mowa w art. 192 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), niepodlegające obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego
z innego tytułu;";

2) w art. 75:

a) ust. 9a otrzymuje brzmienie:
„9a. Osoby, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 24a, zgłasza do ubezpieczenia zdrowotnego podmiot kierujący (beneficjent) na szkolenie, staż lub przygotowanie zawodowe dorosłych, którym jest:
1) jednostka samorządu terytorialnego i jej jednostka organizacyjna, z wyjątkiem wojewódzkiego i powiatowego urzędu pracy,
2) jednostka Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży,
3) agencja zatrudnienia,
4) instytucja szkoleniowa,
5) organizacja pozarządowa działająca na rzecz rozwoju zasobów ludzkich i przeciwdziałania bezrobociu,
6) jednostka naukowa,
7) organizacja pracodawców,
8) związek zawodowy,
9) wojewódzki ośrodek doradztwa rolniczego,
10) ośrodek poradnictwa zawodowego i psychologicznego
– korzystający z publicznych środków wspólnotowych i publicznych środków krajowych na podstawie umowy o dofinansowanie projektu albo decyzji, o których mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o Narodowym Planie Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 478), ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1736 i 1475) albo ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2017 r. poz. 1460, 1475 i 2433).",

b) ust. 12 otrzymuje brzmienie:
„12. Osoby, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 29 i 30, zgłasza do ubezpieczenia zdrowotnego ośrodek pomocy społecznej realizujący indywidualny program wychodzenia z bezdomności lub wnioskujący o skierowanie do realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego w wyniku zastosowania procedury, o której mowa w art. 192 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …).";

3) w art. 81 w ust. 8 w pkt 5 wyrazy „art. 72 ust. 1 pkt 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. 204 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy";

4) w art. 86 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:

[13)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2110, 2217, 2361 i 2434 oraz z 2018 r. poz. 107, 138, 650, 697, 730, 771, 858, 912, 932, 1115 i 1128.

„11) osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 29 i 30, opłaca ośrodek pomocy społecznej realizujący indywidualny program wychodzenia z bezdomności lub wnioskujący o skierowanie do realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego w wyniku zastosowania procedury, o której mowa w art. 192 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”.

Art. 430. W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1773, 2120 i 2179) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 3 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) odbywania szkolenia, stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych przez osobę pobierającą stypendium w okresie odbywania tego szkolenia, stażu lub przygotowania zawodowego dorosłych na podstawie skierowania wydanego przez powiatowy urząd pracy lub przez inny podmiot kierujący;”;

2) w art. 5 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) pracodawca, u którego osoba pobierająca stypendium odbywa staż, przygotowanie zawodowe dorosłych lub szkolenie, lub jednostka, w której osoba pobierająca stypendium odbywa szkolenie – w stosunku do osoby pobierającej stypendium w okresie odbywania tego stażu, przygotowania zawodowego dorosłych lub szkolenia na podstawie skierowania wydanego przez powiatowy urząd pracy lub przez inny podmiot kierujący;”;

3) w art. 9 w ust. 4 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) kwota otrzymanego za ten miesiąc stypendium – dla ubezpieczonych będących osobami pobierającymi stypendium w okresie odbywania szkolenia, stażu, przygotowania zawodowego dorosłych, na które zostały skierowane przez powiatowy urząd pracy lub inny podmiot kierujący,”.

Art. 431. W ustawie z dnia 30 października 2002 r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (Dz. U. z 2013 r. poz. 737) w art. 2 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) przy pracy w Państwowym Centrum Aktywizacji Młodzieży na innej podstawie niż umowa o pracę;";

2) pkt 14 otrzymuje brzmienie:
„14) przy wykonywaniu przez bezrobotnego prac społecznie użytecznych, o których mowa w art. 133 ustawy z dnia ….. o rynku pracy (Dz. U. poz. ….);”.

Art. 432. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 2196 i 2233 oraz z 2018 r. poz. 1089) w art. 6 w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) odbyła staż, o którym mowa w art. 100 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), obejmujący wykonywanie czynności związanych z prowadzeniem działalności rolniczej.”.

Art. 433. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 w pkt 5 otrzymują brzmienie:
„5) długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 2 pkt 6 ustawy z dnia …. o rynku pracy (Dz. U. poz…);

2) w art. 2 pkt 8 i 9 otrzymują brzmienie:
„8) zatrudnieniu wspieranym – oznacza to udzielanie osobie, o której mowa w art. 1, wsparcia o charakterze doradczym i finansowym w utrzymaniu aktywności zawodowej, umożliwiającego podjęcie zatrudnienia, założenie lub przystąpienie
do spółdzielni socjalnej lub podjęcie działalności gospodarczej;
9) zasiłku dla bezrobotnych – oznacza to zasiłek, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia … o rynku pracy.”;

3) w art. 2 dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) zatrudnieniu – oznacza to zatrudnienie, o którym mowa w art. 2 pkt 53 ustawy z dnia … o rynku pracy.”;

4) w art. 4 w ust. 2 pkt 8 otrzymuje brzmienie:
„8) dane o zakładanych efektach działania Centrum, w tym planowaną liczbę osób do przyuczenia do zawodu, przekwalifikowania lub podwyższenia kwalifikacji, planowaną liczbę osób, którym uczestniczenie w zajęciach w Centrum i wspierane zatrudnienie socjalne pomogą w uzyskaniu zatrudnienia, założeniu lub przystąpieniu do spółdzielni socjalnej lub w podjęciu działalności gospodarczej, planowaną liczbę osób usamodzielnionych ekonomicznie;”;

5) art. 9a otrzymuje brzmienie:
„Art. 9a. 1. Instytucja tworząca Centrum, w ramach Centrum może realizować zlecone przez powiatowy urząd pracy działania w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 193 ustawy z dnia … o rynku pracy.
2. Realizacja działań, o których mowa w ust. 1, oraz ich finansowanie odbywa się zgodnie z przepisami ustawy o rynku pracy.
3. Do działań Centrum, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów rozdziału 4-6.";

6) w art. 10 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) Funduszu Pracy w zakresie świadczeń integracyjnych, o których mowa w art. 15, i zleconych przez powiatowy urząd pracy działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 193 ustawy z dnia … o rynku pracy.";

7) w art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Osoba, o której mowa w art. 1 ust. 2 pkt 1-4 i 6-8, może na podstawie:
1) własnego wniosku lub wniosku przedstawiciela ustawowego,
2) wniosku zakładu lecznictwa odwykowego, powiatowego centrum pomocy rodzinie, ośrodka pomocy społecznej, organizacji pozarządowej lub klubu integracji społecznej, za zgodą tej osoby lub jej przedstawiciela ustawowego
– zostać skierowana do uczestnictwa w zajęciach prowadzonych przez Centrum, przez właściwy dla miejsca zamieszkania lub pobytu osoby ośrodek pomocy społecznej.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Osoby, o których mowa w art. 1 ust. 2 pkt 5, do uczestnictwa w zajęciach w Centrum, na wniosek ośrodka pomocy społecznej właściwego dla miejsca zamieszkania lub pobytu tej osoby, kieruje powiatowy urząd pracy. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.”,

c) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadku skierowania, o którym mowa w ust. 2a, po zakończeniu realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego Centrum jest obowiązane poinformować właściwy powiatowy urząd pracy o zrealizowanych działaniach, oraz przedstawić ocenę wpływu tych działań na osiągnięcie celów, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5.";

8) w art. 13 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Zakończenie realizacji programu następuje w okresie do 6 miesięcy po dniu, w którym uczestnik objęty programem podjął zatrudnienie, założył lub przystąpił do spółdzielni socjalnej lub podjął działalność gospodarczą, albo w dniu, w którym upłynął okres uczestnictwa w zajęciach w Centrum, o którym mowa w art. 15. W trakcie realizacji programu bez uczestnictwa w Centrum świadczenie integracyjne nie przysługuje.";

9) art. 15b otrzymuje brzmienie:
„Art. 15b. 1. Zatrudnienie wspierane jest realizowane po zakończeniu realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego.
2. Zatrudnienie wspierane realizowane jest poprzez:
1) rzecznictwo, poradnictwo zawodowe, psychologiczne i społeczne oraz pośrednictwo pracy dla uczestników Centrum podejmujących zatrudnienie, zakładających lub przystępujących do spółdzielni socjalnej lub podejmujących działalność gospodarczą;
2) skierowanie absolwenta Centrum do zatrudnienia na zasadach określonych w art. 16.";

10) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Na wniosek pracownika socjalnego:
1) po zakończeniu uczestnictwa w zajęciach w Centrum, a w uzasadnionych przypadkach także przed jego zakończeniem, jednak nie wcześniej niż po 6 miesiącach uczestnictwa w zajęciach albo
2) po zakończeniu uczestnictwa w klubie integracji społecznej trwającego co najmniej 6 miesięcy
– kierownik Centrum, w ramach pośrednictwa pracy, o którym mowa w art. 72 ust. 1 i 2 pkt 1-4 w związku z art. 360 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, może skierować absolwenta Centrum lub absolwenta klubu integracji społecznej do zatrudnienia u pracodawcy albo zatrudnić tego absolwenta w Centrum.",

b) uchyla się ust. 2 i 3,

c) uchyla się ust. 5 i 5a,

d) ust. 5b i 6 otrzymują brzmienie:
„5b. Refundacja, o której mowa w ust. 2a, stanowi pomoc de minimis i jest przyznawana zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.
6. W przypadku podjęcia działalności, o której mowa w ust. 1a, przysługują uprawnienia, o których mowa w przepisach o rynku pracy.";

11) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:
„Art. 16a. 1. Skierowanie do zatrudnienia, o którym mowa w art. 16 ust. 1, odbywa się na podstawie umowy zawartej między kierownikiem Centrum, dyrektorem powiatowego urzędu pracy właściwym dla siedziby Centrum albo dyrektorem powiatowego urzędu pracy właściwym dla siedziby klubu integracji społecznej oraz pracodawcą.2. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w

szczególności:
1) zakres danych dotyczących:
a) absolwenta Centrum lub klubu integracji społecznej, który obejmuje:
– imię i nazwisko,
– numer PESEL, o ile posiada,
– w przypadku uchodźcy – informację o dacie wydania, numerze i rodzaju dokumentu określającego status cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej,
– adres zamieszkania,
– kwalifikacje, uprawnienia i doświadczenie zawodowe,
b) pracodawcy, który obejmuje:
– nazwę i adres siedziby pracodawcy,
– numer identyfikacji podatkowej NIP;
2) tryb refundacji.
3. Dyrektor PUP na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, refunduje pracodawcy przez okres 12 miesięcy część kosztów poniesionych na wynagrodzenie przysługujące zatrudnionemu absolwentowi wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne, w wysokości nieprzekraczającej miesięcznie:
1) 100% zasiłku dla bezrobotnych w pierwszych 3 miesiącach;
2) 80% zasiłku dla bezrobotnych w 3 kolejnych miesiącach;
3) 60% zasiłku dla bezrobotnych w następnych 6 miesiącach.
4. Pracodawca jest obowiązany do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego absolwenta Centrum lub klubu integracji społeczne przez okres co najmniej 12 miesięcy przypadających bezpośrednio po zakończeniu refundacji wynagrodzenia i składek na ubezpieczenia społeczne.
5. Pracodawca, który otrzymał refundację, o której mowa w ust. 3, jest obowiązany w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania dyrektora powiatowego urzędu pracy, dokonać zwrotu całości otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi, jeżeli zatrudniał absolwenta Centrum lub klubu integracji społecznej przez okres krótszy niż 12 miesięcy po okresie refundacji, albo naruszył inne warunki umowy, o której mowa w ust. 1.
6. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez absolwenta Centrum lub klubu integracji społecznej, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, pracodawca nie zwraca uzyskanej pomocy za okres, w którym absolwent ten pozostawał w zatrudnieniu.
7. W przypadku zatrudnienia absolwenta Centrum lub klubu integracji społecznej w Centrum przepisy ust. 1-6 stosuje się odpowiednio.”;

12) w art. 18 ust. 7-8 otrzymują brzmienie:
„7. Instytucja tworząca klub integracji społecznej w ramach klubu może realizować zlecone przez powiatowy urząd pracy działania w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej długotrwale bezrobotnych, o których mowa w art. 193 ustawy z dnia … o rynku pracy.
8. Realizacja działań, o których mowa w ust. 7, oraz ich finansowanie odbywa się zgodnie z przepisami ustawy o rynku pracy.".

Art. 434. W ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1109) w art. 35 w ust. 1 wyrazy „w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691, 868, 1265 i 1579)” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”.

Art. 435. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1952 oraz z 2018 r. poz. 107, 138, 650, 730, 912 i 1000) w art. 17c ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W razie urodzenia dziecka przez kobietę pobierającą zasiłek dla bezrobotnych

w okresie, o którym mowa w art. 206 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), lub w ciągu miesiąca po jego zakończeniu, lub w okresie przedłużenia zasiłku
dla bezrobotnych na podstawie art. 206 ust. 4 tej ustawy, świadczenie rodzicielskie przysługuje jednemu z rodziców w wysokości różnicy między kwotą świadczenia rodzicielskiego a kwotą pobieranego przez kobietę zasiłku dla bezrobotnych pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych.”.

Art. 436. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 22 w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, 1292 i 1321)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia …. o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”;

2) w art. 29 w ust. 4 w pkt 3 wyrazy „ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia …. o rynku pracy”.

Art. 437. W ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769 i 1985 oraz z 2018 r. poz. 650 i 700) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 6 w pkt 11 oraz w art. 43 ust. 7 wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „o rynku pracy”;

2) w art. 8 w ust. 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) świadczenia przysługującego osobie bezrobotnej na podstawie art. 133 ust. 10 ustawy z dnia ….. o rynku pracy (Dz. U. poz. …) z tytułu wykonywania prac społecznie użytecznych;”;

3) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Brak współdziałania osoby lub rodziny z pracownikiem socjalnym lub asystentem rodziny, o którym mowa w przepisach o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, w rozwiązywaniu trudnej sytuacji życiowej, odmowa zawarcia kontraktu socjalnego, niedotrzymywanie jego postanowień, nieuzasadniona odmowa podjęcia pracy przez bezrobotnego lub nieuzasadniona odmowa podjęcia lub przerwanie szkolenia, stażu, przygotowania zawodowego dorosłych, wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych, prac społecznie użytecznych, a także odmowa lub przerwanie udziału w zleconych przez powiatowy urząd pracy działaniach
w zakresie reintegracji społecznej, o których mowa w przepisach o rynku pracy, lub nieuzasadniona odmowa podjęcia leczenia odwykowego w zakładzie lecznictwa odwykowego przez osobę uzależnioną mogą stanowić podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchylenia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.";

4) w art. 17 w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) współpraca z powiatowym urzędem pracy w zakresie upowszechniania ofert pracy oraz informacji o wolnych miejscach pracy, upowszechniania informacji o usługach poradnictwa zawodowego, szkoleniach, stażach i przygotowaniu zawodowym dorosłych, o których mowa w przepisach ustawy o rynku pracy.”;

5) w art. 23a w ust. 3 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:
„6) publiczne służby zatrudnienia, o których mowa w art. 16 ustawy z dnia … o rynku pracy – w celu zapewnienia pomocy określonej w ustawie z dnia … o rynku pracy, prowadzenia postępowań kontrolnych i wydawania decyzji oraz weryfikacji uprawnień i danych dotyczących osób ubiegających się

lub korzystających z pomocy określonej w tej ustawie";

6) w art. 105 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Udostępnienie informacji, w tym danych osobowych, przetwarzanych przez publiczne służby zatrudnienia, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia o przyznaniu lub wysokości świadczeń z pomocy społecznej odbywa się wyłącznie z wykorzystaniem systemów teleinformatycznych lub dokumentów elektronicznych na zasadach określonych w art. 42-49 ustawy z dnia … o rynku pracy.";

7) w art. 107:

a) w ust. 5b pkt 13 otrzymuje brzmienie:
„13) oświadczenia lub oświadczeń osoby o pozostawaniu w rejestrach bezrobotnych lub poszukujących pracy, decyzjach starosty o uznaniu lub odmowie uznania za bezrobotnego, utracie statusu bezrobotnego, o przyznaniu, odmowie przyznania, wstrzymaniu, wznowieniu wypłaty oraz utracie lub pozbawieniu prawa do zasiłku dla bezrobotnych, stypendium, dodatku aktywizacyjnego lub o korzystaniu albo odmowie korzystania przez bezrobotnego z pomocy określonej w przepisach o rynku pracy albo decyzji starosty w tych zakresach;",

b) po ust. 5h dodaje się ust. 5i w brzmieniu:
„5i. W przypadku gdy osoba ubiegająca się o pomoc określoną w ustawie:
1) nie przedstawi postaci papierowej decyzji, o których mowa w ust. 5b pkt 13, lub
2) złoży oświadczenie, o którym mowa w ust. 5b pkt 13
– ośrodek pomocy społecznej może pozyskać informacje w tych zakresach zgodnie z art. 105 ust. 2.";

8) w art. 108 uchyla się ust. 2.

Art. 438. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148) w art. 2:

1) w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia", zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o rynku pracy (Dz. U. poz. …), zwanej dalej „ustawą o rynku pracy",

2) w ust. 3:

a) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ustawie o promocji zatrudnienia" zastępuje się wyrazami „ustawie o rynku pracy",

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy, w rozumieniu ustawy o rynku pracy, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;",

3) w ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Do okresu 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się:
1) okresy, za które, zgodnie z art. 212 ust. 1 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało;

2) okresy pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o rynku pracy, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy praca ustanie po upływie 180-dniowego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia ustania pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o rynku pracy, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.”.

Art. 439. W ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362) w art. 32 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży przekazują sprawozdania albo informacje, o których mowa w ust. 1, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw pracy.”.

Art. 440. W ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1204 oraz z 2015 r. poz. 1324) w art. 4 w pkt 7:

1) lit. c otrzymuje brzmienie:
„c) bezrobotne, o których mowa w art. 2 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …),”;

2) uchyla się lit. d;

3) lit. e otrzymuje brzmienie:
„e) posiadające prawo do zasiłku przedemerytalnego albo świadczenia przedemerytalnego, o których mowa w ustawie z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2148),”.

Art. 441. W ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2183, z późn. zm.[14)]) w art. 6 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Uczelnia może prowadzić akademickie biuro karier które działa na rzecz aktywizacji zawodowej studentów i absolwentów uczelni w szczególności:
1) dostarcza studentom i absolwentom informacji o rynku pracy i możliwościach podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
2) zbiera i udostępnia oferty pracy, staży i praktyk zawodowych;
3) prowadzi bazy danych studentów i absolwentów uczelni zainteresowanych znalezieniem pracy;
4) pomaga pracodawcom w pozyskiwaniu odpowiednich kandydatów na wolne miejsca pracy oraz staże zawodowe;
5) pomaga w aktywnym poszukiwaniu pracy studentom i absolwentom.”.

Art. 442. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1205) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) osoby bezrobotne, w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”,

b) pkt 4-6 otrzymują brzmienie:

[14)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2201 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 650, 730, 912, 1000 i 1115.

„4) osoby do 30. roku życia oraz po ukończeniu 50. roku życia, posiadające status osoby poszukującej pracy, bez zatrudnienia w rozumieniu ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …);
5) opiekunowie osoby niepełnosprawnej, o których mowa w art. 142 pkt 3 ustawy
z dnia o rynku pracy;
6) osoby poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu lub niewykonujące innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy z dnia … o rynku pracy";

2) w art. 12 po ust. 3b dodaje się ust. 3ba w brzmieniu:
„3ba. W przypadku zatrudnienia osoby długotrwale bezrobotnej, o której mowa w art. 2 pkt 6 ustawy z dnia … o rynku pracy, zatrudnionej na podstawie zawartej z dyrektorem powiatowego urzędu pracy umowy o przyznanie środków na utworzenie stanowiska pracy albo umowy o przyznanie środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia, o której mowa w art. 164 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy – spółdzielnia socjalna obowiązana jest:
1) przygotować informację na temat rodzaju działań z zakresu reintegracji społecznej i zawodowej zrealizowanych wobec tej osoby w trakcie trwania umowy, wraz z oceną wpływu tych działań na osiągnięcie celów, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 i 2;
2) przekazać informację do powiatowego urzędu pracy w ciągu 30 dni od zakończenia realizacji umowy, o której mowa w ust. 3ba;".

Art. 443. W ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1256, z 2017 r. poz. 1557 oraz z 2018 r. poz. 398 i 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 30 otrzymuje brzmienie:
„Art. 30. 1. Poboru składek na Fundusz dokonuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych i przekazuje, z zastrzeżeniem ust. 2, na rachunek bankowy Funduszu niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni roboczych od ich otrzymania. Składki ze środków otrzymanych, a wymagających rozliczenia, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje w ciągu 3 dni roboczych od ich rozliczenia.
2. Koszty poboru składek, o których mowa w ust. 1, obciążają rachunek bankowy Funduszu i są potrącane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 0,5% kwoty pobranych składek.
3. W zakresie poboru składek na Fundusz, egzekucji tych składek, wymierzania odsetek za opóźnienie oraz dodatkowej opłaty z tytułu nieopłacenia składek w terminie lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości stosuje się przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.
4. W przypadku nieprzekazania na rachunek bankowy Funduszu składek w terminie określonym w ust. 1 oraz pobranych odsetek ustawowych za opóźnienie i dodatkowej opłaty, o których mowa w ust. 3, należne są od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odsetki ustawowe za opóźnienie.";

2) w art. 39 w ust. 1 wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „o rynku pracy".

Art. 444. W ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10 w ust. 1:

a) w pkt 3 lit. e oraz f otrzymują brzmienie:
„e) prowadzenia agencji zatrudnienia zgodnie z warunkami określonymi w ustawie z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …),

f) prowadzenia działalności przez podmioty, o których mowa w art. 360 ustawy
z dnia … o rynku pracy, zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 ust. 1 i 2, art. 241, art. 303, art. 382, art. 385, art. 387 i art. 388 ust. 6 tej ustawy;",

b) w pkt 15 wyrazy „w art. 119-123 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „w art. 401-402 i 404-409 ustawy z dnia … o rynku pracy";

2) w art. 13 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
„22) podmioty świadczące usługi pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego oraz pracy tymczasowej w rozumieniu art. 358 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy – w zakresie przestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. d i e,
3) podmioty, o których mowa w art. 360 ustawy z dnia … o rynku pracy – w zakresie przestrzegania warunków określonych w art. 3 ust. 1 i 2, art. 241, art. 303,
art. 382, art. 385, art. 387 i art. 388 ust. 6 tej ustawy,";

3) w art. 14 w ust. 1, w art. 19 w ust. 1 w pkt 8 i 9 oraz w art. 63 w ust. 3 wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „o rynku pracy";

4) w art. 18 w ust. 3 oraz w art. 37 w ust. 1 wyrazy „z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „z dnia … o rynku pracy";

5) w art. 37:

a) w ust. 2 w pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) dyrektora powiatowego urzędu pracy – o stwierdzonych przypadkach naruszenia przez bezrobotnego lub przez podmiot kontrolowany przepisów o rynku pracy.
Na wniosek dyrektora powiatowego urzędu pracy inspektor pracy powiadamia go o wynikach kontroli podmiotu kontrolowanego.",

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Okręgowy inspektor pracy niezwłocznie powiadamia:
1) dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy o:
a) stwierdzonych przypadkach naruszenia warunków prowadzenia agencji zatrudnienia określonych w przepisach o rynku pracy,
b) wynikach kontroli podmiotu kontrolowanego – na wniosek dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy;
2) wojewodę – o stwierdzonych przypadkach naruszenia przepisów o rynku pracy związanych z zatrudnianiem cudzoziemców lub powierzaniem im innej pracy zarobkowej.".

Art. 445. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 554, 650 i 1000) w art. 5 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy w rozumieniu przepisów o rynku pracy, wykonywania prac społecznie użytecznych, prac interwencyjnych, robót publicznych, albo udziału w szkoleniu, stażu lub przygotowaniu zawodowym dorosłych".

Art. 446. W ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1889 i 2203 oraz z 2018 r. poz. 106) w art. 73 w ust. 3 wyrazy „o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „o rynku pracy".

Art. 447. W ustawie z dnia 19 czerwca 2009 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę (Dz. U. z 2016 r. poz. 734) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Starosta może odroczyć termin płatności, rozłożyć na raty lub umorzyć w całości albo w części należności, o których mowa w art. 13, 14 i 16. Przepisy art. 230 ust. 1 i 2 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …) stosuje się odpowiednio.".

Art. 448. W ustawie z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2017 r. poz. 1463 i 1600 oraz z 2018 r. poz. 650) w art. 33 w ust. 1 wyrazy „ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065 i 1292)" zstępuje się wyrazami „ustawy z dnia ….. o rynku pracy (Dz. U. poz. …)".

Art. 449. W ustawie z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz. U. z 2016 r. poz. 1219) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 w pkt 4 lit. a otrzymuje brzmienie:
„a) form pomocy określonych w ustawie z dnia …. o rynku pracy (Dz. U. poz. …) oferowanych przez publiczne służby zatrudnienia, Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży, agencje zatrudnienia i instytucje szkoleniowe, oraz form pomocy oferowanych przez inne podmioty działające na rzecz zatrudnienia, rozwoju zasobów ludzkich i przeciwdziałania bezrobociu,";

2) w art. 8 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) dostępu i warunków korzystania form pomocy określonych w ustawie z dnia … o rynku pracy oraz form pomocy oferowanych przez inne podmioty działające na rzecz zatrudnienia, rozwoju zasobów ludzkich i przeciwdziałania bezrobociu.".

Art. 450. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o systemie informacji oświatowej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2159 i 2203) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 66 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Szkoły i placówki oświatowe, inne jednostki wykonujące zadania z zakresu oświaty, Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży, organy administracji rządowej, w zakresie wykonywanych zadań, ogólnopolskie organizacje jednostek samorządu terytorialnego, których przedstawiciele wchodzą w skład Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, regionalne izby obrachunkowe oraz Główny Urząd Statystyczny mogą pozyskiwać z bazy danych SIO raporty nieodpłatnie.";

2) po art. 66a dodaje się art. 66b w brzmieniu:
„Art. 66b. Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży w celu objęcia kompleksowym wsparciem młodzieży zagrożonej niedostosowaniem społecznym pozyskuje z bazy danych SIO dane identyfikacyjne ucznia obejmujące imię, nazwisko i numer PESEL, a w przypadku ucznia nieposiadającego numeru PESEL – imię (imiona), nazwisko, datę urodzenia, serię i numer paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz dane dziedzinowe ucznia obejmujące informacje wymienione w art. 14 ustawy.".

Art. 451. W ustawie z dnia 16 września 2011 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi (Dz. U. z 2016 r. poz. 825, z 2017 r. poz. 1566 oraz z 2018 r. poz. 650 i 756) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Pożyczka, o której mowa w art. … ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), zwanej dalej „ustawą o rynku pracy", może zostać umorzona w całości lub w części wraz odsetkami, jeżeli na skutek powodzi:”;

2) art. 18 otrzymuje brzmienie:
„Art. 18. 1. Przyznane refundacje na wyposażenie lub doposażenie stanowisk pracy, o których mowa w art. 150─ustawy o rynku pracy, dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 142 ustawy o rynku pracy, środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, o których mowa w art. 157 ustawy o rynku pracy lub środki na utworzenie stanowiska pracy, o których mowa w art. 163 pkt 1 ustawy o rynku pracy, mogą zostać umorzone w całości lub w części wraz z odsetkami, jeżeli miejsca pracy uległy zniszczeniu na skutek powodzi.
2. Osobom, którym umorzono środki przyznane na podjęcie działalności gospodarczej lub na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych, w związku z utratą miejsca pracy na skutek powodzi, przysługuje prawo ponownego złożenia wniosku o przyznanie środków na podjęcie działalności gospodarczej lub na podjęcie działalności na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych.
3. Umorzenia, o których mowa w ust. 1 dokonuje starosta na wniosek poszkodowanego złożony w terminie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2.
4. Pożyczki, o których mowa w art. 168 pkt 1 i 2 ustawy o rynku pracy, mogą zostać umorzone w całości lub w części wraz odsetkami, jeżeli miejsca pracy uległy zniszczeniu na skutek powodzi.
5. Umorzenia pożyczki w przypadku, o którym mowa w ust. 4 dokonuje minister właściwy do spraw pracy na wniosek pożyczkobiorcy złożony w terminie określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 1 ust. 2. Umorzenie następuje w kwocie pozostałej do spłaty pożyczki wraz z naliczonymi odsetkami na dzień złożenia wniosku.”;

3) w art. 19:

   a) w ust. 1:
   – wyrazy „art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „art. 204 ust. 1 pkt 1 ustawy o rynku pracy”,

   – wyrazy „art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „art. 201 ustawy o rynku pracy”,

   b) w ust. 2 wyrazy „art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „art. 204 ust. 1 pkt 1 ustawy o rynku pracy”,

   c) w ust. 4 wyrazy „ustawie o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „ustawie o rynku pracy”,

   d) w ust. 5 wyrazy „art. 33 ust. 4 pkt 4 ustawy o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „art. 54 ust. 1 pkt 3 ustawy o rynku pracy”;

4) w art. 20 w ust. 1 i w art. 21 w ust. 1 wyrazy „przepisach ustawy o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „przepisach ustawy o rynku pracy”;

5) w art. 21 w ust. 4 wyrazy „ustawie o promocji zatrudnienia” zastępuje się wyrazami „ustawie o rynku pracy”.

Art. 452. W ustawie z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 842 oraz z 2018 r. poz. 650) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, z późn. zm.)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), zwanej dalej „ustawą o rynku pracy””;

2) w art. 5:

a) w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „do wysokości 100% zasiłku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,” zastępuje się wyrazami „do wysokości 100% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1 ustawy o rynku pracy,”,

b) w ust. 2 w pkt 1 wyrazy „do wysokości 100% zasiłku, o którym mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,” zastępuje się wyrazami „do wysokości 100% zasiłku, o którym mowa w art. 204 ust. 1 pkt 1 ustawy o rynku pracy,”;

3) w art. 28 w ust. 4 wyrazy „oraz w zakresie promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej finansowanych z Funduszu Pracy.” zastępuje się wyrazami „oraz w zakresie rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej finansowanych z Funduszu Pracy.”.

Art. 453. W ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017 r. poz. 2206, z późn. zm.[15])wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 pkt 23 otrzymuje brzmienie:
„23) wykonywanie pracy – wykonywanie pracy przez cudzoziemca w rozumieniu art. 2 pkt 40 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …);”;

2) w art. 64 w ust. 1 wyrazy „art. 2 ust. 1 pkt 43a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „art. 2 pkt 56 ustawy z dnia … o rynku pracy”;
3) w art. 114 w ust. 3:

a) w pkt 1 wyrazy „art. 10 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „art. 25 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia … o rynku pracy”,

b) w pkt 3 wyrazy „art. 90 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „art. 265 ust. 3 ustawy z dnia … o rynku pracy”;

[15] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2282 oraz z 2018 r. poz. 107, 138 i 771.

4) w art. 117 w pkt 1:

a) w lit. a wyrazy „art. 120 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. 402 ust. 1 ustawy z dnia … o rynku pracy",

b) w lit. b wyrazy „art. 120 ust. 3-5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. 402 ust. 3-5 ustawy z dnia … o rynku pracy";

5) art. 125 otrzymuje brzmienie:
„Art. 125. 1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia … o rynku pracy.
2. O udzielenie informacji, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, występuje podmiot powierzający wykonywanie pracy.
3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, cudzoziemiec dołącza do wniosku o udzielenie lub zmianę zezwolenia na pobyt czasowy i pracę.";

6) po art. 125 dodaje się art. 125a w brzmieniu:
„Art. 125a. Wykaz zawodów i rodzajów pracy, o którym mowa w art. 25 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia ... o rynku pracy, stosuje się odpowiednio w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 114.";

7) w art. 129:

a) w pkt 1 wyrazy „art. 10 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. 25 ust. 4 ustawy z dnia … o rynku pracy",

b) w pkt 3 wyrazy „art. 90 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. … ustawy z dnia … o rynku pracy";

8) w art. 136 otrzymuje brzmienie:
„Art. 136. 1. Do ustalenia, czy podmiot powierzający wykonywanie pracy nie ma możliwości zaspokojenia potrzeb kadrowych na lokalnym rynku pracy, stosuje się przepisy art. 88c ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy z dnia … o rynku pracy.
2. O udzielenie informacji, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, występuje podmiot powierzający wykonywanie pracy.
3. Informację, o której mowa w art. 88c ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, cudzoziemiec dołącza do wniosku o udzielenie lub zmianę zezwolenia, o którym mowa w art. 127.";

9) po art. 136 dodaje się art. 136a w brzmieniu:
„Art. 136a. Wykaz zawodów i rodzajów pracy, o którym mowa w art. 25 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia... o rynku pracy, stosuje się odpowiednio w postępowaniu o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 127.";

10) w art. 140 w pkt 1 wyrazy „ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia … o rynku pracy";

11) w art. 142 w ust. 1 w pkt 3 w lit. a wyrazy „art. 87 ust. 1 pkt 1-9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy" zastępuje się wyrazami „art. … ustawy z dnia … o rynku pracy";

12) w art. 159 w ust. 1 w pkt 1 po lit. e dodaje się lit. ea w brzmieniu:
„ea) co najmniej przez okres 1 roku na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a,”;

13) w art. 195 w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:
„6a) jest obywatelem państwa określonego w przepisach wydanych na podstawie art. 265 ust. 5 pkt 2 ustawy z dnia … o rynku pracy, który bezpośrednio przed złożeniem wniosku o udzielenie mu zezwolenia na pobyt stały przebywał nieprzerwanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez okres nie krótszy niż 2 lata i 6 miesięcy na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy i pracę udzielonego ze względu na cel, o którym mowa w art. 114 ust. 1a, i posiada źródło stabilnego i regularnego dochodu wystarczającego na pokrycie kosztów utrzymania siebie i członków rodziny pozostających na jego utrzymaniu, lub”;

14) w art. 302 w ust. 4 wyrazy „art. 120 ust. 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy” zastępuje się wyrazami „art. … ustawy z dnia … o rynku pracy”.

Art. 454. W ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. z 2018 r. poz. 616) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Pośrednictwo pracy prowadzą agencje zatrudnienia, o których mowa w art. 357 ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …), przedsiębiorcy zagraniczni, o których mowa w art. 360 ust. 1 pkt 4 tej ustawy, zwane dalej „agencjami zatrudnienia”, oraz powiatowe urzędy pracy.”;

2) w art. 19 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Agencja zatrudnienia przyjmuje od armatora ofertę pracy na statku, jeżeli w ofercie nie zostały zawarte wymagania, o których mowa w art. 72 ust. 7 ustawy o rynku pracy, sprawdza, czy wśród osób zainteresowanych podjęciem pracy na statku są kandydaci spełniający wymagania armatora określone w tej ofercie oraz informuje armatora, czy może skierować do niego odpowiednich kandydatów do pracy na statku, a w przypadku ich braku może poinformować o innych agencjach zatrudnienia prowadzących pośrednictwo pracy.”;

3) w art. 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. W przypadku pośrednictwa pracy dla osób poszukujących pracy na statku o obcej przynależności agencja zatrudnienia zawiera z:
1) osobą zainteresowaną podjęciem pracy na statku pisemną umowę, spełniającą wymagania określone w art. 241 ust. 2 pkt 1-6 ustawy o rynku pracy;
2) armatorem, do którego zamierza kierować osoby do pracy, pisemną umowę, spełniającą wymagania określone w art. 241 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy o rynku pracy.”.

Art. 455. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. poz. 868 oraz z 2018 r. poz. 107 i 650) w art. 26 wyrazy „z zastrzeżeniem przepisów art. 88 pkt 3 i 4, art. 88c ust. 6 pkt 2 i 3 oraz ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 645, 691 i 868) zastępuje się wyrazami „art. … ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. poz. …)”.

Art. 456. W ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996 i 1000) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36 ust. 16 otrzymuje brzmienie:
„16. Minister właściwy do spraw oświaty i wychowania, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia:
1) przypadki, w których do publicznej lub niepublicznej szkoły dla dorosłych można przyjąć osobę, która ukończyła 16 lat, a w przypadku uczestników Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży oraz osób przebywających w zakładach karnych lub aresztach śledczych – 15 lat,
2) przypadki, w których osoba, która ukończyła ośmioletnią szkołę podstawową, może spełniać obowiązek nauki przez uczęszczanie na kwalifikacyjny kurs zawodowy
– uwzględniając w szczególności opóźnienie w cyklu kształcenia, przypadki losowe uniemożliwiające lub znacznie utrudniające uczęszczanie do szkoły lub umożliwienie spełniania obowiązku nauki osobom przebywającym w zakładach karnych lub aresztach śledczych.";

2) w art. 41 w ust. 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
„3) przekazują do właściwej ze względu na teren działalności jednostki Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży informację o młodzieży nierealizującej obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki, obejmującą:
a) imię albo imiona i nazwisko oraz płeć,
b) numer PESEL, a w przypadku osób, które nie posiadają numeru PESEL rodzaj, seria i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość,
c) adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy oraz adres do korespondencji,
d) wskazanie przyczyny niespełniania obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki.";

3) w art. 117:

a) w ust. 1 w pkt 2 po wyrazach „ośrodkach dokształcania i doskonalenia zawodowego" dodaje się przecinek i dodaje się wyrazy „Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży",

b) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:
„4) instytucje szkoleniowe, o których mowa w przepisach ustawy z dnia … o rynku pracy (Dz. U. …..);”;

4) w art. 118 ust. 8 otrzymuje brzmienie:
„8. Przepisy ust. 1-7 stosuje się również do placówek niepublicznych prowadzonych zgodnie z przepisami rozdziału 8, działalności oświatowej, o której mowa w art. 170 ust. 2, a także instytucji szkoleniowych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia …. o rynku pracy (Dz. U. …).”;

5) art. 119 otrzymuje brzmienie:
„Art. 119. Zadania w zakresie kształcenia i wychowania młodzieży wykonują także Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży organizowane na zasadach określonych w odrębnych przepisach.".

Rozdział 17
Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 457. Ilekroć w przepisach prawa jest odwołanie do ustawy, uchylanej w art. 487, albo ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz. U. z 2003 r. poz. 514, z późn. zm.[16)]), należy przez to rozumieć odwołane do odpowiednich przepisów niniejszej ustawy.

[16)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. poz. 844, 1143, 1176, 1268, 1302, 1380, 1608, 1966, 2036, 2037, 2217 i 2255 oraz z 2004 r. poz. 593, 624 i 959.

Art. 458. Postępowania w sprawach indywidualnych wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, są prowadzone na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 459. Terminem początkowym liczenia liczby odmów, niepodjęć, przerwań, nie zrealizowania działań, rezygnacji, niestawiennictw, o których mowa w art. 54 ust. 1 ustawy, jest dzień wejścia w życie ustawy.

Art. 460. 1. Zasiłki, stypendia i dodatki aktywizacyjne przyznane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są wypłacane w wysokości i przez okresy wynikające z dotychczasowych przepisów.

2. Osoby, będące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy o okresie nie przysługiwania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 75 ust. 1 i 2 ustawy uchylanej w art. 487, nabywają prawo do zasiłku w wysokości i na okresy wynikające z dotychczasowych przepisów.

3. Zasiłki przyznane do dnia 31 grudnia 2018 r. podlegają waloryzacji na podstawie ustawy, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Zasiłki przyznane do dnia 31 grudnia 2009 r. nie podlegają waloryzacji.

Art. 461. 1. Wnioski o udzielenie wsparcia w ramach instrumentów rynku pracy i usług rynku pracy określonych w ustawie uchylanej w art. 487, które nie zostały uwzględnione jako formy pomocy w niniejszej ustawie, złożone przed dniem wejścia w życie ustawy, pozostawia się bez rozpoznania.

2. Do wniosków o udzielenie wsparcia w ramach instrumentów rynku pracy i usług rynku pracy określonych w ustawie uchylanej mowa w art. 487, uwzględnione jako formy pomocy określone w niniejszej ustawie, złożone przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się odpowiednie przepisy ustawy i przepisy wykonawcze wydane na jej podstawie.

Art. 462. 1. Instrumenty rynku pracy i usługi rynku pracy, określone w ustawie uchylanej w art. 487, do których skierowanie nastąpiło albo których realizacja rozpoczęła się przed dniem wejścia w życie ustawy, są realizowane na zasadach i przez okres wynikający z dotychczasowych przepisów.

2. Indywidualne plany działania określone w art. 34a ustawy uchylanej w art. 485, których przygotowanie albo realizacja rozpoczęły się przed dniem wejścia w życie ustawy, są realizowane na zasadach i przez okres wynikający z dotychczasowych przepisów.

3. Powiatowe urzędy pracy są obowiązane dostosować indywidualne plany działania, o których mowa w ust. 2, jeżeli przewidziane w nich działania nie zostały określone jako formy pomocy w ustawie, a ich realizacja jeszcze się nie rozpoczęła.

Art. 463. Projekty finansowane lub współfinansowane ze źródeł innych niż Fundusz Pracy, w szczególności projekty finansowane ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, w ramach których przewidziane są działania nie uwzględnione jako formy pomocy w ustawie, realizowane przez wojewódzkie urzędy pracy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są realizowane do daty ich zakończenia wynikającej z odrębnych przepisów lub umów, na zasadach dotychczasowych.

Art. 464. Świadczenia przysługujące rolnikom zwalnianym z pracy przyznane na podstawie art. 62 ustawy uchylanej w art. 487, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są finansowane w wysokości i przez okresy wynikające z dotychczasowych przepisów.

Art. 465. 1. Świadczenia szkoleniowe, przyznane na podstawie art. 70 ust. 6 ustawy uchylanej w art. 487, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, są wypłacane w wysokości i przez okresy wynikające z dotychczasowych przepisów.

2. W okresie pobierania świadczenia szkoleniowego, o którym mowa w ust. 1, osoba nie może zarejestrować się w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotna.

Art. 466. Kryteria wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców, ustalone na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 487, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 25 ust. 3 niniejszej ustawy.

Art. 467. Zezwolenia na pracę cudzoziemca i zezwolenia na pracę sezonową wydane na podstawie dotychczasowych przepisów zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane.

Art. 468. Oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisane do ewidencji oświadczeń na podstawie dotychczasowych przepisów, stają się oświadczeniami o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi wpisanymi do ewidencji oświadczeń w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 469. 1. Umowy i porozumienia zawarte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 487, są realizowane na podstawie dotychczasowych przepisów, z zastrzeżeniem ust. 2-4.

2. Umowa zawarta na podstawie art. 109e ustawy uchylanej w art. 487, obowiązuje w dotychczasowym brzmieniu do czasu zawarcia aneksu do umowy na podstawie przepisów niniejszej ustawy.

3. Wobec pożyczkobiorców, którym udzielono pożyczek na rozpoczęcie działalności gospodarczej lub na utworzenie stanowisk pracy na podstawie art. 61e pkt 1 i 2 ustawy uchylanej w art. 487, mają zastosowanie przepisy art. 177-182 niniejszej ustawy.

Art. 470. 1. Nabór wniosków oraz zawieranie, realizacja i rozliczanie umów o finansowanie działań w ramach KFS w roku 2019 odbywa się na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 487.

2. Wpis do RIS, aktualizacja wpisu i wykreślenie instytucji szkoleniowej z rejestru w roku 2019 odbywa się na zasadach określonych, w art. 20 ustawy uchylanej w art. 487.

3. W przypadku umów w sprawie realizacji przygotowania zawodowego zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy, premia, o której mowa w art. 53j ust. 1 ustawy uchylanej w art. 487, jest przyznawana w wysokości i na zasadach wynikających z dotychczasowych przepisów.

Art. 471. Akredytacje udzielone na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 485, zachowują ważność do czasu rozwiązania umowy akredytacyjnej na podstawie przepisów niniejszej ustawy, albo do czasu jej wygaśnięcia po zakończeniu okresu, na jaki została zawarta.

Art. 472. 1. Krajowy Plan Działań na Rzecz Zatrudnienia (KPDZ) uchwalony w roku 2018, jest realizowany tylko do końca 2018 r.

2. Sprawozdanie z realizacji KPDZ za rok 2018 zostanie sporządzone i przedłożone Radzie Ministrów w 2019 r. na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 473. 1. Regionalne plany działań na rzecz zatrudnienia uchwalone w 2018 r. realizowane są tylko do końca 2018 r.

2. W 2019 r. sprawozdania z realizacji regionalnych planów działań na rzecz zatrudnienia za 2018 r. zostaną sporządzone i przedłożone sejmikowi województwa na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 474. Do dnia powołania Rady Rynku Pracy, wojewódzkich rad rynku pracy i powiatowych rad rynku pracy na podstawie przepisów niniejszej ustawy, zadania tych rad wykonują odpowiednio Rada Rynku Pracy, wojewódzkie rady rynku pracy i powiatowe rady rynku pracy, działające w składzie i na zasadach określonych w przepisach ustawy uchylanej w art. 487, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2019 r.

Art. 475. 1. Dodatki do wynagrodzenia dla pracowników powiatowych i wojewódzkich urzędów pracy oraz Ochotniczych Hufców Pracy, przyznane do dnia wejścia w życie ustawy, są wypłacane na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach, nie dłużej jednak niż do 30 kwietnia 2019 r.

2. Przyznając pierwszy dodatek motywacyjny, o którym mowa w art. 328, kierujący komórką organizacyjną uwzględnia wypłaty dodatków do wynagrodzeń przyznanych niektórym pracownikom na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 487, w okresie, za który dodatek motywacyjny jest przyznawany.

Art. 476. 1. Agencje zatrudnienia przedstawiają dyrektorowi WUP informację o działalności agencji zatrudnienia, o której mowa w art. 19f ust. 1 i 2 ustawy uchylanej w art. 487, za 2019 r., na zasadach określonych w dotychczasowych przepisach.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1, jest przekazywana na formularzach według wzorów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 19k ustawy uchylanej w art. 487, w dotychczasowym brzmieniu.

Art. 477. Agencje zatrudnienia posiadające w dniu wejścia w życie ustawy wpis do rejestru agencji zatrudnienia, są obowiązane w terminie do dnia 30 czerwca 2019 r. do złożenia dyrektorowi WUP właściwemu dla siedziby podmiotu, wniosku o zmianę wpisu w rejestrze dotyczącego wskazania adresu do korespondencji, o którym mowa w art. 383 ust. 1 ustawy.

Art. 478. Certyfikaty o dokonaniu wpisu podmiotu do rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia, uprawniające do świadczenia pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego i poradnictwa zawodowego albo certyfikaty uprawniające do świadczenia pracy tymczasowej wydane agencjom zatrudnienia przez marszałka województwa na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 487, zachowują ważność do czasu:

1) wydania przez marszałka województwa certyfikatu uwzględniającego zgłoszone przez podmiot zmiany:
   a) danych dotyczących oznaczenia oraz adresu siedziby podmiotu, lub
   b) rodzaju świadczonych usług;
2) wykreślenia podmiotu z rejestru agencji zatrudnienia.

Art. 479. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy OHP stają się PCAM w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy:

1) Komendant Główny OHP staje się Prezesem Krajowego Zarządu PCAM;

2) pracownicy Komendy Głównej OHP stają się pracownikami Zarządu Krajowego PCAM;

3) komendanci wojewódzcy OHP stają się dyrektorami oddziałów wojewódzkich PCAM;

4) pracownicy komend wojewódzkich i pracownicy pozostałych jednostek OHP stają się pracownikami odpowiednich oddziałów wojewódzkich PCAM.

3. Z dniem wejścia w życie ustawy mienie OHP staje się mieniem odpowiednio Zarządu Krajowego PCAM lub właściwych oddziałów wojewódzkich PCAM.

4. Z dniem wejścia w życie ustawy jednostki PCAM wstępują w prawa i obowiązki wynikające z:

1) decyzji o dofinansowaniu projektów podjętych do tego dnia przez OHP,

2) umów i porozumień zawartych do tego dnia przez OHP

– w związku z realizacją programów operacyjnych oraz programów służących realizacji umowy partnerstwa w zakresie polityki spójności, o których mowa w ustawie z dnia
6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

5. Z dniem wejścia w życie ustawy jednostki PCAM wstępują w prawa i obowiązki

OHP wynikające z umów i porozumień innych niż wymienione w ust. 4 pkt 2.

6. Do dnia 31 grudnia 2019 r. Prezes Zarządu Krajowego PCAM dostosuje strukturę i organizację PCAM do wymagań wynikających z przepisów niniejszej ustawy i przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

7. Do dnia 31 grudnia 2022 r. PCAM może realizować zadania, o których mowa w art. 336 ust. 2, na rzecz młodzieży w wieku od 14 do 29 roku życia, w szczególności w formie projektów współfinansowanych z innych środków niż budżet państwa.

Art. 480. W 2019 r. Prezes Zarządu Krajowego PCAM przeprowadzi przegląd, o którym mowa w art. 355 ust. 5, według stanu na dzień wejścia w życie ustawy, i przedstawi jego wyniki ministrowi właściwemu do spraw pracy w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 481. Dane zgromadzone i przetwarzane w rejestrach na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 487, stają się danymi zgromadzonymi i przetwarzanymi w rejestrach prowadzonych na podstawie niniejszej ustawy.

Art. 482. 1. Minister właściwy do spraw pracy jest obowiązany dostosować systemy teleinformatyczne do wymagań określonych w art. 17 ust. 2 w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Podmioty, o których mowa w art. 44 ust. 4, są obowiązane do dostosowania się do wymagań określonych w tym przepisie nie później niż do dnia 30 czerwca 2019 r.

Art. 483. Do wypadków zaistniałych przed dniem wejścia w życie ustawy w trakcie odbywania przygotowania zawodowego dorosłych lub w okresie pobierania stypendium w trakcie odbywania studiów podyplomowych, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 487, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 430 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 484. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 108 ust. 3 i art. 109 ust. 11 ustawy uchylanej w art. 487, zachowują moc i stosowane są odpowiednio do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 323 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 2019 r.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 2, art. 12 ust. 8, art. 19k, art. 20 ust. 9, art. 23 ust. 13, art. 33 ust. 5, art. 35 ust. 5, art. 36e ust. 4, art. 46 ust. 6 i 6a, art. 53 ust. 9, art. 53m, art. 60, art. 69b ust. 7, art. 71 ust. 8, art. 83 ustawy uchylanej w art. 487, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23, art. 353 ust. 11, art. 391, art. 392 ust. 10, art. 15, art. 59, art. 86 i art. 99, art. 82, art. 156 i 167, art. 117, art. 131, art. 126, art. 238, art. 239 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 90 ust. 1, 4-5 i 9-10 oraz art. 90a ust. 3 ustawy uchylanej w art. 487, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 265 ust. 1-6 oraz art. 250 ust. 5 ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy.

4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy uchylanej w art. 486, zachowują moc do dnia wydania obwieszczenia, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy, nie dłużej jednak niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

5. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 132c, art. 132h i art. 132n ustawy zmienianej w art. 414, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. art. 132c, art. 132h i art. 132n ustawy zmienianej w art. 414, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

6. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 36 ust. 16 ustawy zmienianej w art. 456, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 36 ust. 16 ustawy zmienianej w art. 456, w

brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 485. 1. W roku 2019 do dnia ustalenia kwot środków (limitów) Funduszu Pracy, o których mowa w art. 314, 320, 322 i art. 333 ust. 1, koszty realizacji form pomocy i koszty funkcjonowania finansuje się odpowiednio z kwot środków (limitów) Funduszu Pracy ustalonych na podstawie ustawy uchylanej w art. 487.

2. Minister właściwy do spraw pracy zapewnia finansowanie realizacji umów zawartych na podstawie art. 66d ustawy uchylanej w art. 487, ze środków rezerwy Funduszu Pracy.

Art. 486. 1. W roku 2019, do ustalenia katalogu podstawowych form pomocy oraz wskaźników efektywności i skuteczności form pomocy stosuje się odpowiednio przepisy art. 4 ust. 1^1 pkt 2 lit. b i c ustawy uchylanej w art. 487.

2. W roku 2019, do ustalenia środków Funduszu Pracy na finansowanie powiatowemu urzędowi pracy kosztów o których mowa w art. 327 ust. 4, 6 i 7 ustawy stosuje się odpowiednio przepisy art. 108a ust. 4, 6 i 7 ustawy uchylanej w art. 487.

Rozdział 18
Przepisy końcowe

Art. 487. Traci moc ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.[17)]).

Art. 488. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2019 r., z wyjątkiem art. 425, który wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

[17)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1292, 1321, 1428, 1543, 2371 i 2494 oraz z 2018 r. poz. 107, 138, 650, 730, 858 i 1149.

I. POTRZEBA I CEL WYDANIA AKTU 3

II. NAJISTOTNIEJSZE ROZWIĄZANIA ZAWARTE W PROJEKCIE USTAWY 5

III. UZASADNIENIE SZCZEGÓŁOWE PROPONOWANYCH ROZWIĄZAŃ 9

1. POLITYKA RYNKU PRACY 9

1.1. Zadania publicznych służb zatrudnienia i rad rynku pracy 10

1.2 Klasyfikacja zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy 11

2. REJESTRACJA, STATUS BEZROBOTNEGO I POSZUKUJĄCEGO PRACY ORAZ OCHRONA DANYCH 12

2.1. Przetwarzanie danych o rynku pracy 12

2.2. Rejestracja oraz status bezrobotnego i poszukującego pracy 14

3. FORMY POMOCY 19

3.1. Przepisy ogólne 19

3.2. Pośrednictwo pracy i poradnictwo zawodowe 21

3.3. Rozwój zasobów ludzkich 24

3.3.1. Szkolenia 24

3.3.2. Staż 27

3.3.3. Przygotowanie zawodowe dorosłych 30

3.3.4. Krajowy Fundusz Szkoleniowy 32

3.4. Subsydia zatrudnieniowe 39

3.4.1. Prace interwencyjne i inne rodzaje subsydiowanego zatrudnienia 39

3.4.2. Prace społecznie użyteczne 41

3.4.3. Godzenie życia rodzinnego i zawodowego 42

3.5. Wspieranie aktywności bezrobotnych 43

3.5.1. Bon szkoleniowy 43

3.5.2. Bon stażowy 44

3.5.3. Bon na zasiedlenie 44

3.6. Wspieranie przedsiębiorczości 45

3.6.1. Dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej 46

3.6.2. Refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy 48

3.6.3. Jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do niej po jej założeniu oraz formy pomocy dla spółdzielni socjalnych 49

3.6.4. Pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej i na utworzenie stanowiska pracy 50

3.7. Zlecanie zadań agencjom zatrudnienia 54

3.8. Wsparcie dla długotrwale bezrobotnych 55

3.9. Pomoc w podjęciu zatrudnienia przez długotrwale bezrobotnych 58
3.10. Programy specjalne 59
3.11. Projekty pilotażowe 60
3.12. Zwolnienia monitorowane 61
4. ŚWIADCZENIA DLA BEZROBOTNYCH 62
4.1. Zasiłek dla bezrobotnych i dodatek aktywizacyjny 62
4.2. Stypendium 71
5. PRZEPISY O KOORDYNACJI SYSTEMÓW ZABEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO 71
6. WYKONYWANIE PRACY PRZEZ CUDZOZIEMCÓW W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ 73
7. FUNDUSZ PRACY 75
7.1. Przychody Funduszu Pracy 75
7.2. Składki na Fundusz Pracy 75
7.3. Zmiana sposobu podziału środków Funduszu Pracy 76
7.4. Zaciąganie zobowiązań przechodzących na rok następny 79
7.5. Dofinansowanie wynagrodzeń pracowników urzędów pracy 79
7.6. Dodatek motywacyjny 80
7.7. Zmiana definicji efektywności zatrudnieniowej i kosztowej 81
7.8. Koszty funkcjonowania publicznych służb zatrudnienia i Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży 82
7.9. Finansowanie zadań w ramach KFS 83
7.10. Umowy 84
7.11. Inne postanowienia 85
8. PAŃSTWOWE CENTRUM AKTYWIZACJI MŁODZIEŻY 85
9. AGENCJE ZATRUDNIENIA 88
10. REJESTR INSTYTUCJI SZKOLENIOWYCH 89
11. ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKROCZENIA PRZECIWKO PRZEPISOM USTAWY 90
IV. ZMIANY W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH 91
V. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I DOSTOSOWUJĄCE 101
VI. INFORMACJA O PODLEGANIU PROJEKTU NOTYFIKACJI 103
VII. OPINIA O ZGODNOŚCI PROJEKTU Z PRAWEM UNII EUROPEJSKIEJ 103
VIII. INFORMACJA O ZAGROŻENIACH KORUPCYJNYCH 103

UZASADNIENIE

I. POTRZEBA I CEL WYDANIA AKTU

Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.) – dalej „ustawa o promocji zatrudnienia (…), regulująca działania publicznych służb zatrudnienia, projektowana w swym podstawowym zakresie w 2004 r.,

w innych uwarunkowaniach i wielokrotnie nowelizowana, wymaga zmian, tak aby nowe przepisy uwzględniały obecną sytuację społeczno-gospodarczą i odpowiadały na nowe wyzwania rynku pracy.

Po okresie kryzysu i bardzo wysokiego bezrobocia na przełomie pierwszej i drugiej dekady XXI wieku, sytuacja gospodarcza kraju systematycznie poprawia się. Jak podaje GUS[1] w 2017 r. odnotowano przyrost PKB brutto o 4,6% w skali roku. Głównym czynnikiem wzrostu pozostaje konsumpcyjny popyt krajowy, ale zaznaczył się już także pozytywny wpływ popytu inwestycyjnego oraz nieznacznie pozytywne oddziaływanie eksportu netto.

Na rynku pracy umocniły się pozytywne tendencje zapoczątkowane w 2014 r. Liczba pracujących w gospodarce narodowej systematycznie wzrasta: z poziomu 14,6 mln osób w 2014 r. zwiększyła się do poziomu 15,7 mln w 2017 r. (w końcu 2017 r. była o ok. 3% wyższa niż rok wcześniej). Wzrasta również przeciętne zatrudnienie w sektorze przedsiębiorstw: z poziomu 5,5 mln osób

w 2014 r. do 6,0 mln w 2017 r. (w 2017 r. było wyższe o 4,5% w porównaniu z rokiem poprzednim). Według wyników badania popytu na pracę tworzy się więcej nowych miejsc pracy, a równocześnie zmniejsza się liczba miejsc zlikwidowanych.

Pamiętać jednak trzeba o bardzo niekorzystnych trendach demograficznych i problemach dla gospodarki, jakie niesie gwałtowne starzenie się społeczeństwa. Ponadto, globalizacja gospodarki i kolejny etap rewolucji techniczno-technologicznej opartej o cyfryzację sprawia, że „stanowiska pracy (jobs) potrzebują umiejętności, przyciągają umiejętności i budują umiejętności”[2]. W tym kontekście niedopasowania kompetencyjne i stosunkowo niski udział dorosłych w uczeniu się przez całe życie mogą stanowić istotną barierę rozwoju gospodarczego. Zatem potężnym wyzwaniem dla pracodawców stają się niedobory rąk do pracy, w tym osób o pożądanych umiejętnościach i kwalifikacjach.

[1] Informacja o sytuacji społeczno-gospodarczej kraju w 2017 r., GUS Warszawa, 29 stycznia 2018 r.

[2] Polski rynek pracy – wyzwania i kierunki działań, na podstawie badań Bilans Kapitału Ludzkiego 2010-2015, J. Górniak (red), Warszawa – Kraków 2015.

Dobra koniunktura gospodarcza sprawia, że obsadzanie nowych miejsc pracy nie jest obecnie w pełni możliwe wyłącznie przy wykorzystaniu osób bezrobotnych zarejestrowanych w urzędach pracy. Samorządy i pracodawcy zabiegają na masową skalę o imigrantów zarobkowych.

W 2017 r. zostało wydanych ponad 1,8 mln oświadczeń o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi (o 39% więcej niż w poprzednim roku), z czego aż 94% dotyczyło obywateli Ukrainy.

Po wielu latach dwucyfrowej stopy bezrobocia obecnie obserwujemy wyraźny i trwały trend spadkowy. O ile w końcu 2003 r., czyli przed wejściem w życie ustawy o promocji zatrudnienia (…), w rejestrach bezrobotnych było ok. 3,2 mln osób, a stopa bezrobocia rejestrowanego wynosiła 20%, to dziś, mimo kryzysu gospodarczego z jakim mieliśmy do czynienia w międzyczasie, obserwujemy spektakularną poprawę. Wpływ na to ma korzystna sytuacja gospodarcza i rekordowo wysoka liczba ofert zgłaszanych do urzędów pracy, ale również działania aktywizujące bezrobotnych. Dzięki temu stopa bezrobocia obniżyła się do 6,6% w końcu 2017 r. (z 8,2% przed rokiem) i była najniższa od ponad 25 lat. Z badań wynika, że obecnie ponad 84 % Polaków nie obawia się utraty zatrudnienia, a niemal połowa spodziewa się, że nową pracę znalazłaby w miesiąc[3].

Wprawdzie w ciągu ostatnich trzech lat zmniejsza się zarówno liczba długotrwale bezrobotnych, jak i ich udział w ogólnej liczbie zarejestrowanych, to wciąż osoby te stanowią 55% bezrobotnych (594,8 tys. w końcu 2017 r.). Skala długotrwałego bezrobocia, a także problemy osób długotrwale bezrobotnych balansujących na granicy wykluczenia społecznego, stanowią dla służb zatrudnienia duże wyzwanie. Osoby długotrwale bezrobotne są zdecydowanie niedoreprezentowane wśród aktywizowanych – w 2017 r. stanowiły one 29,3% wszystkich bezrobotnych, którzy rozpoczęli aktywizację w tym okresie. Biorąc pod uwagę obecną sytuację na rynku pracy, należy postrzegać osoby długotrwale bezrobotne jako potencjalne źródło zaspokojenia potrzeb kadrowych pracodawców.

Urzędy pracy będą miały szansę na poprawienie jakości świadczonych usług i lepsze ich adresowanie, gdyż zaproponowane w nowych przepisach rozwiązania powstały z uwzględnieniem wyników badań funkcjonowania dotychczasowych przepisów, a także w oparciu o napływające pytania, zgłaszane wątpliwości i przekazywane rekomendacje, w szczególności przez samorządy, organizacje związków zawodowych i organizacje pracodawców.

Wprowadzenie nowych przepisów umożliwi realizację następujących celów:

[3] Za Dziennik „Gazeta Prawna”: RĄK I GŁÓW ZACZNIE BRAKOWAĆ, s. D1, 18 kwietnia 2018 r.

1. lepsze dostosowanie oferowanych form pomocy do potrzeb bezrobotnych i poszukujących pracy oraz pracodawców („optymalizacja" form pomocy) oraz zwiększenie dostępności pomocy;
2. zwiększenie koncentracji na pomoc osobom w najtrudniejszej sytuacji i doprowadzenie ich do zatrudnienia;
3. szersze wykorzystanie partnerów urzędów pracy w realizacji działań na rzecz bezrobotnych;
4. bardziej efektywne wsparcie kształcenia ustawicznego osób pracujących;
5. poprawa jakości usług i efektywności pomocy udzielanej klientom przez urzędy pracy;
6. poprawa działań adresowanych do młodzieży z tzw. grup trudnych, w tym nierealizującej obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, nieuczącej się i niepracującej;
7. ułatwienie obywatelom polskim powracającym do kraju z zagranicy rozpoczęcia działalności gospodarczej;
8. poprawa sytuacji osób lub podmiotów korzystających ze środków Funduszu Pracy na podejmowanie działalności gospodarczej lub na tworzenie miejsc pracy dla osób skierowanych przez powiatowy urząd pracy;
9. zmniejszenie biurokracji, uproszczenie, doprecyzowanie i uspójnienie przepisów;
10. doprecyzowanie niektórych przepisów w zakresie powierzania pracy cudzoziemcom, w szczególności dotyczących ułatwień proceduralnych oraz zapobiegania nadużyciom ze strony nieuczciwych pracodawców.

II. NAJISTOTNIEJSZE ROZWIĄZANIA ZAWARTE W PROJEKCIE USTAWY

Najistotniejsze rozwiązania zawarte w projekcie ustawy obejmują:

1. Zwiększenie dostępności i optymalizację form pomocy świadczonej przez urzędy pracy, m.in. poprzez:

a) rezygnację ze wskazania grup docelowych, tj. osób, których dotyczy dana forma pomocy – za wyjątkiem osób długotrwale bezrobotnych, uprawnień dla opiekunów osób niepełnosprawnych czy rozwiązań wprowadzonych do ustawy o promocji zatrudnienia (…) innymi ustawami – np. dotyczących pracy tymczasowej czy implementacji
tzw. dyrektywy sezonowej,

b) zmniejszenie liczby form pomocy (w tym rezygnację ze zlecania działań aktywizacyjnych przez marszałków czy świadczenia aktywizacyjnego),

c) rezygnację z profilowania pomocy dla bezrobotnych w celu wyeliminowania ograniczenia w dostępie do wszystkich form pomocy dla każdego bezrobotnego,
d) rezygnację z obowiązkowego opracowywania tzw. indywidualnych planów działania dla bezrobotnych, z wyjątkiem osób mających największe trudności w wejściu na rynek pracy,
e) zwiększenie uczestnictwa tzw. „biednych pracujących" w kształceniu ustawicznym poprzez finansowanie z Funduszu Pracy kosztów ich szkoleń oraz poświadczania nabycia wiedzy i umiejętności, w tym uprawnień zawodowych,
f) ułatwienie dostępu do ofert pracy w sektorze publicznym poprzez ich zamieszczanie w Scentralizowanym Systemie Dostępu do Informacji Publicznej udostępnianym przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.

2. Zwiększenie pomocy osobom w najtrudniejszej sytuacji, w szczególności zmodyfikowanie form pomocy dla długotrwale bezrobotnych poprzez:
a) zacieśnienie współpracy z ośrodkami pomocy społecznej; zmiany w zakresie kierowania osób długotrwale bezrobotnych do centrów i klubów integracji społecznej oraz innych podmiotów oraz zlecanie działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej,
b) przyznanie długotrwale bezrobotnym pierwszeństwa w uzyskaniu skierowania do spółdzielni socjalnej w celu podjęcia pracy,
c) przyznanie długotrwale bezrobotnym oraz bezrobotnym bez kwalifikacji zawodowych pierwszeństwa w uzyskaniu skierowania na szkolenie,
d) uwzględnienie w podziale środków Funduszu Pracy w województwie liczby długotrwale bezrobotnych i bezrobotnych powyżej 50 r. ż., co będzie skutkowało wyższymi kwotami środków Funduszu Pracy dla urzędów pracy obsługujących te grupy osób.

3. Szersze wykorzystanie partnerów urzędów pracy w realizacji działań na rzecz osób bezrobotnych poprzez:
a) umożliwienie wszystkim bezrobotnym (a nie tylko pozostający w szczególnie trudnej sytuacji) skorzystanie z usług agencji zatrudnienia, przede wszystkich w zakresie pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego (na podstawie umowy zawieranej przez urząd pracy z agencją zatrudnienia),
b) rozszerzenie listy podmiotów uprawnionych do realizacji programów specjalnych,
c) w szerszym zakresie włączenie partnerów w realizację działań na rzecz długotrwale bezrobotnych.

4. Efektywniejsze wsparcie kształcenia ustawicznego osób pracujących z wykorzystaniem środków Krajowego Funduszu Szkoleniowego (KFS), obejmujące także elementy zarządzania wiekiem, poprzez:
   a) wzmocnienie roli partnerów społecznych na poziomie regionalnym/wojewódzkim w decydowaniu o przeznaczeniu środków KFS,
   b) umożliwienie korzystania z KFS wszystkim podmiotom odprowadzającym składkę na Fundusz Pracy (nie tylko pracodawcom),
   c) umożliwienie dofinansowania kształcenia ustawicznego (oprócz pracowników i pracodawcy) także osobom wykonującym pracę na podstawie umów cywilno-prawnych,
   d) wyraźne powiązanie udzielanego wsparcia z zatrudnieniem – osoby przeszkolone w ramach KFS będą musiały być dalej zatrudnione lub prowadzić działalność/świadczyć pracę przez 6 miesięcy,
   e) optymalizację nakładów – podwyższono wkład własny oraz ustalono roczny limit dofinansowania dla jednego wnioskodawcy zróżnicowany w zależności od wielkości podmiotu; zmniejszono także kwotę rocznego dofinansowania na jednego szkolonego pracownika,
   f) promowanie racjonalnego zarządzania wiekiem – określono preferencyjne warunki wsparcia (mniejszy wkład własny i większy limit dofinansowania na osobę) dla podmiotów inwestujących w kształcenie ustawiczne osób w wieku 50+, realizujących zarządzanie wiekiem,
   g) poprawę jakości kształcenia opłaconego ze środków KFS – nałożono na dostawcę usług obowiązek posiadania wpisu do Rejestru Instytucji Szkoleniowych (RIS) lub wpisu do Bazy Usług Rozwojowych oraz nadano urzędom pracy uprawnienia do kontroli wykonywanych usług na miejscu u usługodawcy,
   h) ułatwienie w zakresie rozliczania środków KFS – należności za kształcenie będą przekazywane na konto usługodawcy, po przedstawieniu przez podmiot faktury,
   i) zapewnienie dostępności środków KFS na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach wszystkich priorytetów (Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej i rad rynku pracy) od początku roku.
5. Rozwiązania mające na celu usprawnienie oraz poprawę jakości i efektywności działań podejmowanych przez urzędy pracy, m.in. poprzez:

a) wprowadzenie obowiązku weryfikacji przez urzędy pracy w systemach ZUS – przed skierowaniem bezrobotnego do formy pomocy – spełniania przez niego warunków do posiadania statusu bezrobotnego,
b) wprowadzenie możliwości weryfikacji przez urzędy pracy pracodawców lub przedsiębiorców w zakresie m.in. posiadania przez nich zaległości z tytułu podatków czy składek na ubezpieczenia społeczne,
c) ściślejsze powiązanie aktywizacji z zatrudnieniem po jej zakończeniu, np. wprowadzono sankcje dla pracodawców i bezrobotnych za uchylenie się od zatrudnienia po szkoleniu w ramach trójstronnej umowy szkoleniowej, podmiot przyjmujący na staż bezrobotnego będzie musiał zaoferować mu zatrudnienie po zakończeniu aktywizacji, a za niewywiązanie się z tego obowiązku przewidziano sankcje,
d) monitorowanie skuteczności i efektywności udzielonej pomocy w dłuższym okresie czasu, tj. w okresie 180 dni od zakończenia realizacji pomocy (a nie jak dotychczas w okresie 3 miesięcy). Przesłanką uznania udzielonej pomocy za skuteczną jest utrzymanie przez bezrobotnego aktywności zawodowej przez 90 dni (a nie jak dotychczas przez 30 dni),
e) stworzenie podstawy prawnej, by urzędy pracy, z wykorzystaniem narzędzi informatycznych, miały dostęp do informacji gromadzonych m.in. przez ZUS, ośrodki pomocy społecznej, Państwową Inspekcję Pracy, Straż Graniczną i wojewodów – w celu kontroli efektywności pomocy i eliminacji nadużyć,
f) uregulowanie kwestii ochrony danych osobowych, w tym dla celów przetwarzania danych przez urzędy pracy,
g) przedłużenie proefektywnościowego (powiązanego z efektami zatrudnieniowymi udzielanej pomocy) wsparcia z Funduszu Pracy funduszu wynagrodzeń powiatowych urzędów pracy,
h) zweryfikowanie, w celu dostosowania do zmieniającej się sytuacji na rynku pracy, sposobu ustalania na dany rok limitów środków Funduszu Pracy na zadania ustawowe.

6. Poprawa działań adresowanych do młodzieży – zaproponowano zmiany w funkcjonowaniu Ochotniczych Hufców Pracy (OHP). Instytucja ta zmieni nazwę na Państwowe Centrum Aktywizacji Młodzieży (PCAM), aby lepiej odzwierciedlała działania na rzecz tej grupy. Nową (uproszczoną) strukturę i szczegółowe zadania PCAM będzie regulował statut.

7. Ułatwienie obywatelom polskim powracającym do kraju z zagranicy (z Europejskiego Obszaru Gospodarczego) rozpoczęcia działalności gospodarczej. Przewidziano możliwość

skorzystania z pożyczki z Funduszu Pracy na podjęcie działalności gospodarczej bez konieczności rejestracji w urzędzie pracy, co wpłynie na skrócenie i uproszczenie procesu ubiegania się o środki, a także umożliwi uniknięcie dodatkowych wydatków ze środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę zasiłków, kosztów administracyjnych związanych z rejestracją, etc. Proponowane rozwiązanie skierowane jest przede wszystkim do osób zdecydowanych na prowadzenie działalności gospodarczej na terytorium Polski, w szczególności osób, które prowadziły działalność gospodarczą za granicą.

8. Poprawa sytuacji osób lub podmiotów korzystających ze środków Funduszu Pracy na podejmowanie działalności gospodarczej lub na tworzenie miejsc pracy dla osób skierowanych przez powiatowy urząd pracy:

a) w odniesieniu do osób lub podmiotów korzystających ze środków bezzwrotnych:

- uregulowanie sytuacji w przypadku śmierci przedsiębiorcy – brak dodatkowych obciążeń wynikających z niedotrzymania warunków umowy dla osób zobowiązanych do zwrotu środków,
- złagodzenie konsekwencji nieterminowego zwrotu podatku od towarów i usług,

b) w odniesieniu do osób lub podmiotów korzystających z pożyczek:

- skrócenie wymaganych okresów prowadzenia działalności gospodarczej lub zatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy, po upływie których uznaje się umowę za prawidłowo zrealizowaną, i zrównanie ich z okresami stosowanymi przy środkach bezzwrotnych,
- wprowadzenie możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

9. Zmniejszenie biurokracji, uproszczenie, doprecyzowanie i uspójnienie przepisów – zaproponowano szereg zmian szczegółowych, dotyczących różnych form pomocy świadczonej przez urzędy pracy, mających na celu uproszczenie, doprecyzowanie przepisów oraz zapobiegających nadużyciom czy złym praktykom.

III. UZASADNIENIE SZCZEGÓŁOWE PROPONOWANYCH ROZWIĄZAŃ

1. POLITYKA RYNKU PRACY

1.1. Zadania publicznych służb zatrudnienia i rad rynku pracy

Zachowana została dotychczasowa struktura i zadania służb zatrudnienia, a zmiany dotyczące realizowanych zadań mają charakter porządkujący i doprecyzowujący w stosunku do przepisów ustawy o promocji zatrudnienia (…).

Minister właściwy do spraw pracy odpowiada za koordynację działań publicznych służb zatrudnienia (PSZ).

Zrezygnowano z przygotowywania Krajowego Planu Działań na rzecz Zatrudnienia, gdyż w praktyce wystarczającymi dla realizacji funkcji koordynatora są dokumenty strategiczne Rządu, głównie Strategia Odpowiedzialnego Rozwoju i Strategia Rozwoju Kapitału Ludzkiego oraz Krajowy Program Reform, a także instrumenty prawne i działania informacyjne. Realizując zadania nałożone ustawą, minister i urzędy pracy współpracują z radami rynku pracy.

Uregulowania dotyczące rad rynku pracy w głównej mierze bazują na obecnie obowiązujących przepisach ustawy o promocji zatrudnienia (…).

Intencją zmian w tym zakresie było zarówno podniesienie rangi rad rynku pracy, jak również stworzenie sprawnie funkcjonującego gremium o charakterze opiniodawczo-doradczym. W tym celu rozszerzono kompetencje rad, dookreślono liczbę członków wojewódzkiej i powiatowej rady rynku pracy oraz wzmocniono wpływ właściwego terytorialnie samorządu na kształt opinii rad rynku pracy odpowiedniego szczebla poprzez wprowadzenie przedstawicieli samorządów w skład rady, a rolę rządu w terenie podkreślono poprzez włączenie przedstawiciela wojewody w prace tego gremium na poziomie województwa i powiatu.

Do zakresu działania Rady Rynku Pracy należy m.in. inspirowanie przedsięwzięć zmierzających do wysokiej jakości zatrudnienia i rozwoju zasobów ludzkich, wzmacniania integracji i solidarności społecznej oraz zwiększania mobilności na rynku pracy, opiniowanie projektów ustaw dotyczących rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej, opiniowanie rocznych sprawozdań z działalności Funduszu Pracy oraz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, a także ocena racjonalności gospodarki środkami tych funduszy, opiniowanie proponowanych przez ministra właściwego do spraw pracy priorytetów i planu wydatkowania środków KFS oraz decydowanie o priorytetach wydatkowania 30% środków KFS na dany rok. W celu wzmocnienia roli partnerów społecznych, z 20% do 30% zwiększona została kwota środków KFS, o rozdysponowaniu której decydują członkowie Rady Rynku Pracy.

Do zakresu działania wojewódzkich rad rynku pracy należy m.in. opiniowanie kryteriów podziału środków Funduszu Pracy dla powiatowych urzędów pracy danego województwa na finansowanie form pomocy i kosztów funkcjonowania oraz opiniowanie opracowanych przez

wojewódzkie urzędy pracy propozycji przeznaczenia środków Funduszu Pracy na realizację projektów EFS
i sprawozdań z ich wykorzystania, składanie wniosków i wydawanie opinii w sprawach dotyczących kierunków kształcenia, szkolenia zawodowego oraz zatrudnienia w województwie, a także opiniowanie wojewódzkich kryteriów wydawania zezwoleń na pracę cudzoziemców. Wprowadzono możliwość zgłaszania przez wojewódzkie rady rynku pracy propozycji dwóch priorytetów dotyczących wydatkowania 30% środków KFS w województwie, które będą przekazywane Radzie Rynku Pracy.

Do zakresu działania powiatowych rad rynku pracy należy m.in. ocena racjonalności gospodarki środkami Funduszu Pracy, składanie wniosków i wydawanie opinii w sprawach dotyczących kierunków kształcenia, szkolenia zawodowego oraz zatrudnienia w powiecie, a także ocenianie okresowych sprawozdań z działalności powiatowych urzędów pracy

W celu zwiększenia sprawności funkcjonowania wojewódzkich i powiatowych rad rynku pracy doprecyzowano ich skład poprzez określenie liczby przedstawicieli społeczno-zawodowych organizacji rolników (jeden), związków zawodowych rolników indywidualnych (jeden), izb rolniczych (jeden), oraz włączenie do ich składu przedstawiciela wojewody, jednego radnego sejmiku województwa (do wojewódzkiej rady rynku pracy) i trzech radnych rady powiatu (do powiatowej rady rynku pracy).

W miejsce dotychczasowego przewodniczącego, który był wybierany spośród członków rady, wprowadzono przepis, że przewodniczącym Rady Rynku Pracy będzie minister właściwy do spraw pracy, wojewódzkiej rady rynku pracy – marszałek województwa, powiatowej rady rynku pracy – starosta. Wprowadzenie tego przepisu ureguluje praktykę uczestnictwa ministra/marszałka/starosty w posiedzeniach rady i usprawni przepływ informacji i opinii bezpośrednio do decydenta.

Zrezygnowano z zapisu dotyczącego finansowania szkoleń członków rady rynku pracy z uwagi na fakt, iż w ich skład powoływani są eksperci z zakresu rynku pracy.

1.2 Klasyfikacja zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy

Wprowadzono definicję klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy w celu lepszego poinformowania użytkowników o zakresie oraz zasadach konstruowania klasyfikacji i uniknięcia nieuzasadnionych oczekiwań co do roli tego narzędzia.

Rozwinięto przepisy dotyczące klasyfikacji zawodów i specjalności na potrzeby rynku pracy w celu doprecyzowania jej istoty i funkcji oraz wskazania procedur wprowadzania zmian w ewidencji zawodów.

Zaproponowano zmianę formy ogłaszania klasyfikacji zawodów i specjalności. Zamiast obecnie obowiązującej formy rozporządzenia przewidziano obwieszczenie – aby umożliwić szybszą aktualizację klasyfikacji w odpowiedzi na bardzo dynamicznie zmieniający się rynek pracy.
Mając na względzie potrzeby informacyjne różnych grup użytkowników klasyfikacji zawodów oraz zapewnienie transparentności procedur:

1) doprecyzowano zakres obwieszczenia – oprócz spisu nazw i symboli cyfrowych zawodów i specjalności będzie ono mogło zawierać także definicje stosowanych pojęć oraz objaśnienie sposobu ustalania struktury klasyfikacji i klasyfikowania zawodów i specjalności,
2) wskazano wprost na zastosowania klasyfikacji w analizach i badaniach statystycznych oraz przy realizacji usług rynku pracy,
3) wskazano podmioty, które mogą wnioskować o wprowadzenie zmian do klasyfikacji.

Tak jak dotychczas, na stronach internetowych PSZ przewidziano publikowanie materiałów dotyczących klasyfikacji. Umieszczane tam będą: wzór wniosku o wprowadzenie zmian do klasyfikacji oraz informacja o sposobie jego rozpatrywania, klasyfikacja, indeks alfabetyczny zawodów, wyszukiwarka opisów zawodów, tabela powiązań klasyfikacji z Międzynarodowym Standardem Klasyfikacji Zawodów ISCO, publikacje tematyczne.
Zachowany został dotychczasowy obowiązek samorządu województwa – sporządzanie i publikowanie listy zawodów (w oparciu o klasyfikację), w których możliwe jest refundowanie pracodawcom wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne młodocianych pracowników, przy uwzględnieniu zapotrzebowania na zawody na rynku pracy.

2. REJESTRACJA, STATUS BEZROBOTNEGO I POSZUKUJĄCEGO PRACY ORAZ OCHRONA DANYCH

2.1. Przetwarzanie danych o rynku pracy

Nowe przepisy w zakresie przetwarzania danych osobowych porządkują i uszczegóławiają zagadnienia, które były częściowo uregulowane w ustawie o promocji zatrudnienia (…). W ustawie tej znajdowało się wiele przepisów dotyczących przetwarzania danych osobowych osób fizycznych posiadających status bezrobotnego lub poszukującego pracy oraz osób fizycznych (w tym cudzoziemców) korzystających z pomocy określonej w ww. ustawie i nie posiadających ww. statusu. Przepisy ustawowe określały podmioty, które przetwarzają dane osobowe,

tj. PSZ – bez posługiwania się pojęciem administratora danych. Określały także cel przetwarzania danych osobowych ww. osób.

Natomiast na poziomie rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie ww. ustawy doprecyzowane były dane osobowe (w tym dane dotyczące niepełnosprawności) zbierane przez poszczególne podmioty, z wyjątkiem ministra właściwego do spraw pracy, który nie zbiera danych bezpośrednio, a jedynie przetwarza dane pozyskane przez PSZ na poziomie powiatu lub województwa.

W związku z wejściem w maju 2018 r. w życie rozporządzenia 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) pojawiła się potrzeba nowego podejścia do zagadnień przetwarzania danych osobowych przez PSZ i doprecyzowania przepisów, tak aby można było skorzystać z wyłączenia określonego w art. 23 rozporządzenia 2016/679 i spełnić warunki określone w art. 23 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Nowe przepisy kompleksowo regulują przetwarzanie danych osobowych przez PSZ, w tym m.in. kwestie:

1) zbiorów danych osobowych PSZ i ich zawartości (zawartość zbiorów określono na poziomie ustawy, a nie jak dotychczas – w rozporządzeniach);
2) celów przetwarzania i okresów przechowywania danych osobowych w zbiorach danych osobowych PSZ (określono cele przetwarzania danych i po raz pierwszy – okresy przez jakie PSZ przetwarzają dane, a także kiedy je usuwają);
3) administratorów danych osobowych oraz innych podmiotów uprawnionych do przetwarzania danych osobowych ze zbiorów danych osobowych PSZ (w szczególności jednostek pomocy społecznej i instytucji publicznych realizujących zadania na podstawie odrębnych ustaw) oraz przetwarzania przez PSZ danych pochodzących z innych rejestrów lub zbiorów.

Ponadto, w przepisach zmieniających przepisy o pomocy społecznej zaproponowano zmiany, których celem jest jednoznaczne doprecyzowanie tych przepisów w zakresie wymiany informacji w postaci elektronicznej i wyeliminowanie z tej ustawy możliwości pozyskiwania przez jednostki organizacyjne pomocy społecznej różnego rodzaju zaświadczeń wystawianych w postaci papierowej przez urzędy pracy na rzecz tych jednostek lub bezrobotnych korzystających z ich pomocy. Zamiast tradycyjnego dostępu do informacji o bezrobotnych zmienione przepisy dają jednostkom organizacyjnym pomocy społecznej dostęp do elektronicznych baz danych o klientach urzędów pracy, prowadzonych przez PSZ.

2.2. Rejestracja oraz status bezrobotnego i poszukującego pracy

W zakresie statusu bezrobotnego wprowadzane regulacje stanowią w przeważającej części powtórzenie dotychczasowych rozwiązań obowiązujących w tym zakresie.

Tak jak dotychczas to powiatowe urzędy pracy rejestrują bezrobotnych i poszukujących pracy oraz prowadzą rejestr tych osób. Dokonanie rejestracji w urzędzie jest działaniem niezbędnym do uzyskania statusu bezrobotnego lub poszukującego pracy. Stanowi formalną przesłankę uzyskania ww. statusu i pozwala na zweryfikowanie spełniania warunków, od których ustawodawca uzależnia nabycia/posiadanie status bezrobotnego. Dostarcza ponadto wiedzy o oczekiwaniach osób rejestrujących się w urzędzie.

Szczegółowy tryb rejestracji, w tym zakres dokumentów i danych przedstawianych podczas rejestracji oraz działania powiatowych urzędów pracy z tym związane, określać będzie rozporządzenie Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej.

W projekcie ustawy przewiduje się, że status bezrobotnego może otrzymać osoba posiadająca obywatelstwo polskie, a także grupy cudzoziemców określone w ustawie.

Zgodnie z projektowanymi rozwiązaniami, aby otrzymać status bezrobotnego przede wszystkim oprócz niezatrudnienia, niewykonywania innej pracy zarobkowej, zdolności i gotowości do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie (w przypadku osób niepełnosprawnych w co najmniej połowie tego wymiaru czasu pracy), wymagane jest spełnienie określonych warunków. Tak więc status bezrobotnego może otrzymać osoba, która:

1) ukończyła 18 lat;
2) nie ukończyła 60 lat – kobieta lub 65 lat – mężczyzna;
3) nie nabyła prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty socjalnej, renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę albo po ustaniu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności, nie pobiera nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego;
4) nie nabyła prawa do emerytury albo renty z tytułu niezdolności do pracy, przyznanej przez zagraniczny organ emerytalny lub rentowy, w wysokości co najmniej najniższej emerytury albo renty z tytułu niezdolności do pracy, o których mowa w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
5) nie jest właścicielem lub posiadaczem samoistnym lub zależnym nieruchomości rolnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny,

o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 2 ha przeliczeniowe lub nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu stałej pracy jako współmałżonek lub domownik w gospodarstwie rolnym o powierzchni użytków rolnych przekraczającej 2 ha przeliczeniowe;

6) nie uzyskuje przychodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym z działów specjalnych produkcji rolnej, chyba że dochód z działów specjalnych produkcji rolnej, obliczony dla ustalenia podatku dochodowego od osób fizycznych, nie przekracza wysokości przeciętnego dochodu z pracy w indywidualnych gospodarstwach rolnych z 2 ha przeliczeniowych ustalonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o podatku rolnym, lub nie podlega ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z tytułu stałej pracy jako współmałżonek lub domownik w takim gospodarstwie;

7) nie złożyła wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo po złożeniu wniosku o wpis:

   a) zgłosiła do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wniosek o zawieszenie wykonywania działalności gospodarczej i okres zawieszenia jeszcze nie upłynął, albo

   b) nie upłynął jeszcze okres do dnia podjęcia działalności gospodarczej, określonego we wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej;

8) nie jest osobą tymczasowo aresztowaną lub nie odbywa kary pozbawienia wolności, z wyjątkiem kary pozbawienia wolności odbywanej poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego;

9) nie uzyskuje miesięcznie przychodu w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę, z wyłączeniem przychodów uzyskanych z tytułu odsetek lub innych przychodów od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych;

10) nie pobiera na podstawie przepisów o pomocy społecznej zasiłku stałego;

11) nie pobiera, na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego;

12) nie podlega, na podstawie odrębnych przepisów, obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, z wyjątkiem ubezpieczenia społecznego rolników;

13) nie podlega ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia lub obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu m.in. w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub państwie,

z którym Rzeczpospolita Polska zawarła dwustronną umowę międzynarodową o zabezpieczeniu społecznym;

14) nie pobiera na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów zasiłku dla opiekuna;

15) nie jest członkiem zarządu spółki kapitałowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych.

W stosunku do przepisów ustawy o promocji zatrudnienia (…) wprowadzono zatem dodatkową przyczynę uniemożliwiającą uzyskanie statusu bezrobotnego przez członków zarządów spółek kapitałowych oraz osoby, które podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom w innych państwach UE.

Zgodnie z projektem ustawy nie stanowi przeszkody do nabycia oraz posiadania statusu bezrobotnego:

1) wykonywanie przez wolontariuszy świadczeń odpowiadających świadczeniu pracy na zasadach określonych w przepisach o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, jeżeli wolontariusz przedstawi właściwemu powiatowemu urzędowi pracy porozumienie z korzystającym;

2) odbywanie praktyki absolwenckiej na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o praktykach absolwenckich, jeżeli praktykant przedstawi właściwemu powiatowemu urzędowi pracy umowę o praktykę absolwencką;

3) udział w kształceniu, o ile osoba rejestrująca się jest zdolna i gotowa do podjęcia zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub w danej służbie albo innej pracy zarobkowej – usunięto barierę zawartą w ustawie o promocji zatrudnienia (…).

Rejestracja bezrobotnego w urzędzie pracy wyłącza możliwość rejestracji w tym samym urzędzie pracy jako poszukującego pracy oraz posiadania takiego statusu przez okres posiadania statusu bezrobotnego.

W projekcie ustawy określono warunki uprawniające starostę do pozbawienia osoby statusu bezrobotnego. Starosta pozbawia osobę bezrobotną statusu, jeżeli:

1) przestała spełniać warunki niezbędne do bycia osobą bezrobotną;

2) odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie, w tym propozycji zatrudnienia po odbyciu stażu u organizatora stażu, chyba że powodem odmowy podjęcia tego zatrudnienia było podjęcie pracy u innego pracodawcy lub przedsiębiorcy, lub podjęcie działalności gospodarczej;

3) nie stawiła się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie i nie powiadomiła w okresie do 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa;
4) odmówiła udziału w przygotowaniu indywidualnego planu działania;
5) z własnej winy nie zrealizowała działania, które zobowiązana była wykonać samodzielnie w ramach indywidualnego planu działania;
6) z własnej winy po skierowaniu nie podjęła lub przerwała realizację formy pomocy określonej w ustawie, chyba że powodem niepodjęcia lub przerwania realizacji było podjęcie pracy lub działalności gospodarczej;
7) z własnej winy nie podjęła zatrudnienia przewidzianego w ramach trójstronnej umowy szkoleniowej;
8) otrzymała jednorazowo środki z Funduszu Pracy, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub inne środki publiczne na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej lub na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej;
9) otrzymała pożyczkę ze środków publicznych na podjęcie działalności gospodarczej lub rolniczej;
10) rozpoczęła realizację indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego;
11) nie stawiła się w powiatowym urzędzie pracy właściwym dla nowego miejsca zameldowania w terminie 30 dni od dnia zmiany miejsca zameldowania;
12) pozostaje niezdolna do pracy wskutek choroby lub przebywania w zakładzie lecznictwa odwykowego przez nieprzerwany okres 90 dni,
13) nie przedstawiła zaświadczenia o niezdolności do pracy wskutek choroby;
14) złożyła wniosek o pozbawienie statusu bezrobotnego.

Utrzymano zatem zasadniczy mechanizm pozbawiania statusu bezrobotnego osób, które odmówiły udziału w aktywizacji lub z własnej winy przerwały udział w formie pomocy, na którą bezrobotny został skierowany przez urząd pracy.

W stosunku do obowiązującego stanu prawnego skrócono okres na jaki następuje pozbawienie statusu w przypadku pierwszej odmowy czy też przerwania udziału w formie pomocy – ze 120 na 90 dni. Chociaż rozwiązanie to jest korzystne dla osób bezrobotnych, może spowodować wzrost poziomu bezrobocia rejestrowanego od 0,1 punktu procentowego do 1,3 punktu procentowego.

W projekcie ustawy wskazano również sytuację, kiedy starosta nie może pozbawić statusu osoby bezrobotnej.

Starosta nie może pozbawić statusu bezrobotnego kobiety w ciąży z powodu niezdolności do pracy związanej z ciążą trwającej przez nieprzerwany okres 90 dni, z wyłączeniem przypadku złożenia wniosku o pozbawienie tego statusu przez samą bezrobotną.

Ponadto, utrzymano również regulacje umożliwiające zachowania statusu bezrobotnego przez rodziców dzieci oraz przez bezrobotnych opiekujących się dziećmi w pewnych okolicznościach. Starosta nie może pozbawić statusu bezrobotnego, z uwagi na brak zdolności i gotowości do podjęcia zatrudnienia spowodowany opieką nad tym dzieckiem:

1) matki dziecka;
2) ojca dziecka;
3) bezrobotnego – członka najbliższej rodziny dziecka;
4) bezrobotnego po przyjęciu przez niego dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu przez niego dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej.

Okres, przez który bezrobotny może zachować status to czas, przez który przysługiwałby mu, zgodnie z odrębnymi przepisami, zasiłek macierzyński w okresie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego.

Niemniej jednak starosta może w tym okresie pozbawić osobę statusu bezrobotnego w przypadku, gdy ona sama wystąpi z takim wnioskiem.

Brak jest również możliwości pozbawienia statusu bezrobotnego w przypadku uzyskania wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego jako założyciel spółdzielni socjalnej.

W projekcie ustawy znalazły się również przepisy określające warunki kiedy starosta pozbawia status osoby poszukującej pracy. Są one następujące:

1) nieutrzymywanie kontaktu z powiatowym urzędem pracy co najmniej raz na 90 dni w celu potwierdzenia zainteresowania pomocą określoną w ustawie;
2) z własnej winy po skierowaniu niepodjęcie lub przerwanie realizacji formy pomocy określonej w ustawie, lub nie przystąpienie do potwierdzenia wiedzy i umiejętności lub uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności;
3) niestawienie się w powiatowym urzędzie pracy w wyznaczonym terminie, który został ustalony między poszukującym pracy a tym urzędem, i niepowiadomienie w terminie 7 dni o uzasadnionej przyczynie tego niestawiennictwa;
4) pobieranie w Rzeczypospolitej Polskiej, na zasadach określonych w przepisach o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego państw, zasiłku dla bezrobotnych nabytego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a następnie utrata tego zasiłku albo opuszczenie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
5) złożenie wniosku o pozbawienie statusu poszukującego pracy.

3. FORMY POMOCY

3.1. Przepisy ogólne

Określając szczegółowo działania urzędów pracy, w proponowanych przepisach zrezygnowano ze stosowanej w ramach dotychczasowej ustawy kategoryzacji na usługi i instrumenty rynku pracy. Wszelkie działania mające na celu ułatwienie wejścia lub powrotu bezrobotnego na rynek pracy, a także zwiększające szansę na pozostanie lub lepszą pozycję na rynku, określono mianem form pomocy.

W tej części ustawy określono ogólne zasady, które powinny być stosowane przez urzędy pracy przy doborze form pomocy dla każdego bezrobotnego. Pomoc ta ma być dostosowana do sytuacji bezrobotnego, ale także uwzględniać uwarunkowania zewnętrzne, w tym wsparcie udzielane przez inne instytucje niż urzędy pracy, aby uniknąć powielania działań i niecelowego wykorzystania środków publicznych. Możliwe to będzie dzięki nowym rozwiązaniom pozwalającym urzędom pracy na dostęp do wybranych informacji na temat sytuacji klienta, do którego adresowana jest pomoc, dostępnych w ramach danych ZUS, Krajowej Administracji Skarbowej czy Państwowej Inspekcji Pracy.

Istotną zmianą przewidzianą w nowych przepisach jest rezygnacja z konieczności ustalenia profilu pomocy dla bezrobotnego, oznaczającego właściwy ze względu na potrzeby zakres form pomocy.

W opinii wielu powiatowych urzędów pracy aktualny system profilowania pomocy wydaje się za mało elastyczny i w niektórych przypadkach uniemożliwia im skuteczne działanie, z powodu zamkniętego zakresu form pomocy możliwych do stosowania w ramach ustalonego dla bezrobotnego profilu pomocy.

W związku z powyższym zasadne jest dokonanie zmiany przepisów aktualnie nakładających obowiązek niezwłocznego ustalenia profilu pomocy po rejestracji bezrobotnego oraz rezygnację z przypisywania form pomocy do poszczególnych profili pomocy. Urząd pracy będzie mógł zastosować dowolną formę pomocy, którą uzna za celową.

Proponuje się jednak pozostawienie w przepisach ustawy definicji dwóch pojęć wprowadzonych ustawą z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 598), tzn. gotowości do wejścia na rynek pracy i oddalenia od rynku pracy. Określenie sytuacji bezrobotnego na podstawie ww. zmiennych, ułatwi urzędowi pracy przeprowadzenie ustrukturyzowanego wywiadu i podejmowanie

w pierwszej kolejności działań adresowanych do tej sfery, w której stwierdzone zostaną

największe deficyty. Pozwoli to na skuteczniejsze rozwiązywanie problemów bezrobotnego lub poszukującego pracy.

Dodatkowo, zaproponowane rozwiązanie umożliwi powiatowemu urzędowi pracy wykorzystywanie informacji zebranych w trakcie wywiadu z bezrobotnym podczas przygotowywania indywidualnego planu działania, rozwiązywanie problemów bezrobotnego oraz lepsze dobieranie ofert pracy.

Efektem proponowanej zmiany będzie znaczne uelastycznienie procesu udzielania pomocy osobom bezrobotnym i większa swoboda powiatowego urzędu pracy w indywidualizacji tej pomocy.

Propozycja ww. zmian uwzględnia uwagi zgłaszane przez powiatowe urzędy pracy, Rzecznika Praw Obywatelskich oraz organizacje pozarządowe (Fundacja Panoptykon, Fundacja IDEA Rozwoju).

Ponadto, zmienione zostały przepisy dotyczące sposobu, w jaki powiatowe urzędy pracy świadczą pomoc swoim klientom. Zgodnie z treścią nowego przepisu urzędy pracy zapewniają bezrobotnemu lub poszukującemu pracy oraz pracodawcy stałą opiekę jednego pracownika urzędu. Oznacza to, iż w projekcie ustawy zrezygnowano z dotychczasowego rozwiązania zgodnie z którym pracownicy zatrudnieni w powiatowym urzędzie pracy na stanowisku pośrednika pracy, doradcy zawodowego, specjalisty do spraw rozwoju zawodowego i specjalisty do spraw programów mogli pełnić funkcję doradcy klienta.

Wprowadzona zmiana ma na celu usprawnienie działania urzędu pracy. Jednocześnie utrzymuje pozytywnie oceniane przez urzędy pracy rozwiązanie, zgodnie z którym wyznaczony pracownik urzędu stale opiekuje się bezrobotnym lub poszukującym pracy lub pracodawcą. Zwiększa to zaufanie do urzędu pracy i pozwala na większą elastyczność w bieżących działaniach urzędu.

W części zawierającej przepisy ogólne zachowano szereg rozwiązań dotychczas funkcjonujących lub doprecyzowano zasady udzielania pomocy, w tym:

- zobowiązano urzędy pracy do przedstawienia młodym bezrobotnym oferty pracy lub innej formy pomocy w ciągu 4 miesięcy od momentu zarejestrowania, ze względu na stale obserwowaną wyższą stopę bezrobocia tej grupy osób,
- ustalono, że bezrobotny będzie mógł uzyskać pomoc także w innym urzędzie pracy niż miejsce rejestracji,
- dopuszczono kierowanie bezrobotnego do przedsiębiorców niezatrudniających pracowników, celem realizacji form pomocy,
- zastrzeżono, że urząd pracy nie może skierować bezrobotnego do pracodawcy lub przedsiębiorcy, z którym łączą go więzy rodzinne,

- zastrzeżono, że przerwanie realizowanej formy pomocy przez bezrobotnego z jego winy skutkuje rocznym okresem karencji, jeśli chodzi o możliwości uzyskania kolejnej formy pomocy,
- wskazano na warunki udzielania pomocy de minimis,
- zastrzeżono, że nie mogą skorzystać z form pomocy określonych w ustawie osoby lub podmioty, które otrzymały finansowanie tych samych kosztów z innych środków publicznych,
- zobowiązano urzędy pracy do publikowania wykazu podmiotów, z którymi zawarto umowy w ramach form pomocy określonych w ustawie.

3.2. Pośrednictwo pracy i poradnictwo zawodowe

W zakresie pośrednictwa pracy realizowanego przez urzędy pracy wprowadzane regulacje stanowią powtórzenie dotychczas obowiązujących rozwiązań w tym zakresie. Natomiast wychodząc naprzeciw potrzebom mikro- i małych przedsiębiorstw, będących kluczowymi dla rozwoju polskiej gospodarki, zaproponowano wprowadzenie nowego rozwiązania o nazwie „bon ofertowy", które ułatwi tym podmiotom poszukiwanie kandydatów do pracy poza rejestrami powiatowych urzędów pracy.

Jeśli powiatowy urząd pracy przyzna pracodawcy bon ofertowy, wówczas będzie on stanowić gwarancję refundacji pracodawcy z Funduszu Pracy części kosztów rekrutacji pracownika, realizowanej przez agencję zatrudnienia. Bon ofertowy będzie mógł być przyznawany wyłącznie w przypadku, gdy powiatowy urząd pracy nie będzie miał możliwości (brak kandydatów w rejestrze) zrealizowania oferty pracy w określonym czasie i zostaną spełnione inne warunki określone w projekcie ustawy.

Z doświadczeń powiatowych urzędów pracy w zakresie zgłaszanych do nich wolnych stanowisk pracy wynika, że pochodzą one najczęściej od pracodawców, którzy mają status mikro- lub małego przedsiębiorcy. Co ważne, dla wielu z nich decyzja o skorzystaniu z usług agencji zatrudnienia

w procesie rekrutacji poszukiwanego pracownika, wiązałaby się z koniecznością poniesienia dodatkowych kosztów. Rozwiązaniem nie objęto firm średnich i dużych ponieważ zakłada się, że posiadają one wystarczające własne zasoby ludzkie i finansowe do prowadzenia własnych procesów rekrutacji lub zlecania ich podmiotom komercyjnym.

Jednocześnie, aby przeciwdziałać ewentualnym nadużyciom, które mogłyby pojawić się w trakcie realizacji tej formy wsparcia, proponuje się szereg warunków, które mają spowodować, że kandydaci do pracy rekrutowani będą spośród osób nieaktywnych zawodowo, z wyłączeniem

członków rodziny, pracowników tymczasowych i osób uprzednio zatrudnionych u tego pracodawcy. Takie rozwiązanie może się również przyczynić się do zmniejszenia się skali zatrudniania w „szarej strefie".

Zakłada się, że proponowane rozwiązanie wzmocni współpracę powiatowych urzędów pracy z pracodawcami w zakresie poszukiwania odpowiednich kandydatów do pracy. Powinno również zachęcić do współpracy tych pracodawców, którzy do tej pory nie decydowali się na zgłaszanie ofert pracy do powiatowego urzędu pracy. Będzie również odpowiedzią na potrzeby pracodawców, którzy są równoprawnymi z bezrobotnymi klientami urzędów pracy i od kilku lat mają coraz większe trudności w pozyskiwaniu pracowników, o czym świadczą poniższe dane na temat niezrealizowanych wolnych miejsc pracy w latach 2014-2017.

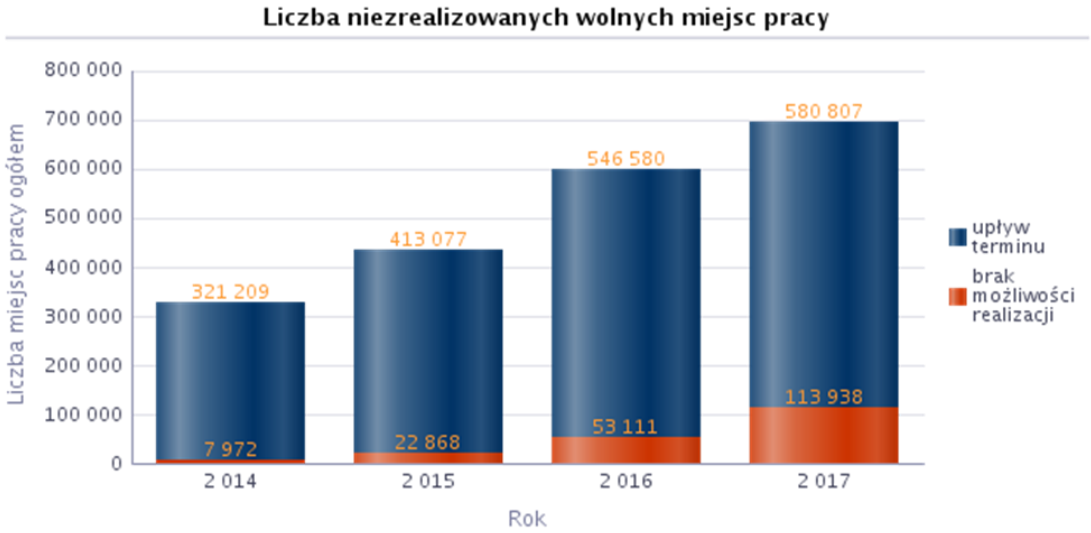

Projektowane przepisy stanowią, że pośrednictwo pracy związane ze swobodą przepływu pracowników na terenie państw UE i EFTA można prowadzić w ramach sieci EURES. Projekt określa zakres działań i usług prowadzonych w ramach tego typu pośrednictwa, określa katalog osób i pracodawców, do których jest ono skierowane oraz podmioty które mogą je realizować czyli powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy, PCAMoraz podmioty akredytowane (tj. agencje zatrudnienia i podmioty zwolnione ustawowo z posiadania wpisu do rejestru agencji zatrudnienia – po uzyskaniu stosownej akredytacji do prowadzenia pośrednictwa pracy w ramach sieci EURES, zwanej dalej „akredytacją").

Projektowane przepisy określają kategorie akredytacji, kryteria akredytacyjne, warunki udzielania i pozbawiania akredytacji. Określają także kwestie prowadzenia rejestru akredytacji oraz upoważniają ministra właściwego do spraw pracy do wydania rozporządzenia regulującego pozostałe kwestie związane z akredytacją (warunki i tryb naboru wniosków i odmowy udzielenia akredytacji, minimalny zakres umowy akredytacyjnej, okresy akredytacji i warunki jej przedłużania, zakres danych w zaświadczeniu o dokonaniu wpisu do rejestru

podmiotów akredytowanych i obowiązki informacyjne w zakresie dostępu do treści zawartych umów akredytacyjnych).

Proponowane przepisy są w dużej mierze kontynuacją obecnie obowiązujących przepisów krajowych z zakresu działań sieci EURES oraz dostosowują przepisy krajowe do przepisów unijnych w tym zakresie czyli do przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/589 z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie europejskiej sieci służb zatrudnienia (EURES), dostępu pracowników do usług w zakresie mobilności i dalszej integracji rynków pracy oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 492/2011 i (UE) nr 1296/2013 (Dz. Urz. UE L 107 z 22.04.2016) oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1255 z dnia 11 lipca 2017 r. w sprawie wzoru opisu krajowych systemów i procedur dopuszczania organizacji do uczestniczenia w sieci EURES w charakterze członków i partnerów EURES (Dz. Urz. UE L 179 z 12.07.2017, str. 18).

W części dotyczącej poradnictwa zawodowego wprowadzono kilka zmian.

Uległa zmianie definicja poradnictwa zawodowego. Zmiana polega na uproszczeniu przepisu. Zrezygnowano ze wskazywania form realizacji poradnictwa zawodowego, w tym:

1) kierowania na specjalistyczne badania psychologiczne i lekarskie umożliwiające wydawanie opinii o przydatności zawodowej do pracy i zawodu albo kierunku szkolenia przez doradcę zawodowego. W praktyce doradcy zawodowi nie korzystali z tej możliwości, zadanie to realizowane będzie nadal jako ogólne zadanie starosty;
2) inicjowania, organizowania i prowadzenia grupowych porad zawodowych dla bezrobotnych i poszukujących pracy. Ta materia zostanie uregulowana w rozporządzeniu.

Zrezygnowano z przepisu dotyczącego prowadzenia szkolenia z zakresu umiejętności poszukiwania pracy. Dotychczas realizowane szkolenie z zakresu umiejętności poszukiwania pracy będzie prowadzone jako porada grupowa, a przepisy nie będą regulowały szczegółowych warunków prowadzenia tej formy poradnictwa zawodowego. Pozwoli to na bardziej elastyczne podejście i dostosowanie treści merytorycznych do potrzeb konkretnej grupy klientów.

Zrezygnowano również z zapisu dotyczącego świadczenia poradnictwa zawodowego na rzecz pracodawców. Pracodawcy i ich pracownicy w praktyce korzystają z poradnictwa zawodowego jako klienci indywidualni. Jak wynika z dostępnych statystyk ta forma pomocy dla pracodawców w praktyce urzędów wojewódzkich była realizowana w minimalnym zakresie.

Zrezygnowano z zapisu dotyczącego współpracy samorządów wojewódzkich ze szkołami wyższymi w zakresie „wsparcia studentów, absolwentów i doktorantów szkół wyższych w wejściu na rynek pracy". Zmiana ta została dokonana ze względu na to, że klientem centrum informacji i planowania

kariery zawodowej wojewódzkiego urzędu pracy może być każda zainteresowana ich usługami osoba dorosła. Zrezygnowano również z zapisu dotyczącego współpracy z akademickimi biurami karier (ABK) w zakresie „opracowywania, aktualizacji i upowszechniania informacji zawodowych". Jak wynika z dostępnych informacji jest to zapis martwy, gdyż taka forma współpracy nie ma miejsca w praktyce wojewódzkich urzędów pracy i ABK.

Szczegółowe informacje dotyczące form realizacji poradnictwa zawodowego zostaną zawarte w rozporządzeniu o szczegółowych warunkach realizacji, trybie i sposobach świadczenia przez publiczne służby zatrudnienia pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego oraz warunkach tworzenia i realizacji indywidualnego planu działania.

Zostały zmienione zasady dotyczące realizacji indywidualnego planu działania (IPD). Dotychczasowy obowiązek przygotowania IPD dla każdej zarejestrowanej osoby bezrobotnej w ciągu 60 dni od dnia ustalenia profilu pomocy został zastąpiony obowiązkiem przygotowania IPD dla bezrobotnego pozostającego w rejestrze powiatowego urzędu pracy łącznie przez okres ponad 120 dni w okresie ostatnich 180 dni oraz dla osób długotrwale bezrobotnych.

Wprowadzana zmiana ma zapewnić powiatowym urzędom pracy większą elastyczność w udzielaniu pomocy osobom bezrobotnym poprzez odejście od konieczności przygotowywania indywidualnego planu działania np. dla osób aktywnych, samodzielnych, posiadających poszukiwane na rynku pracy kwalifikacje, dla których wystarczającą pomocą jest przedstawienie propozycji odpowiedniej pracy.

Szczegółowe propozycje dotyczące realizacji IPD zostały przeniesione do rozporządzenia o szczegółowych warunkach realizacji, trybie i sposobach świadczenia przez publiczne służby zatrudnienia pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego oraz warunkach tworzenia i realizacji indywidualnego planu działania.

3.3. Rozwój zasobów ludzkich

3.3.1. Szkolenia

Zaproponowano przede wszystkim uproszczenie przepisów oraz skierowanie pomocy i środków finansowych na zadania i grupy bezrobotnych najbardziej wymagające wsparcia.

W ramach uproszczeń zastąpiono obszerny opis organizacji usługi szkoleniowej zwięzłym zapisem zakresu wsparcia. Tak jak dotychczas, bezrobotny będzie miał możliwość skorzystania z finansowania przez urząd pracy szkolenia wskazanego z oferty rynkowej, szkolenia w ramach trójstronnej umowy szkoleniowej, szkolenia grupowego organizowanego przez urząd pracy, finansowania kosztów egzaminów (i innych sposobów potwierdzania nabycia wiedzy

i umiejętności) oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności, a także skorzystania z pożyczki edukacyjnej.

W celu zapewnienia wysokiej efektywności szkoleń położono akcent na szkolenia indywidualne wskazane przez zainteresowanego i trójstronne umowy szkoleniowe (TUS). Pozostawiono urzędom pracy również możliwość zamawiania szkoleń dla grup bezrobotnych, w odpowiedzi na uzasadnione potrzeby rynku.

Zapewniono możliwość udziału bezrobotnego w szkoleniu organizowanym przez inny urząd pracy niż urząd, w którym jest zarejestrowany (w ramach przepisów dotyczących różnych form pomocy), zwiększając swobodę wyboru szkolenia, w celu zwiększenia efektywności pomocy.

Wprowadzono jednolity limit kosztów szkolenia pokrywanych z Funduszu Pracy – do 300% przeciętnego wynagrodzenia – w celu ujednolicenia warunków pomocy. Dotychczas ten limit obowiązywał w przypadku szkoleń wskazanych przez bezrobotnego. Analogicznie więc limitowana będzie wysokość opłacanych z Funduszu Pracy kosztów szkoleń w ramach TUS oraz szkoleń zamawianych przez urząd dla grupy bezrobotnych.

W przypadku TUS (urząd pracy, pracodawca i instytucja szkoleniowa), gdzie program szkolenia dostosowany jest ściśle do potrzeb pracodawcy, podtrzymano obowiązek pracodawcy polegający na półrocznym zatrudnieniu bezrobotnego po ukończeniu szkolenia, a za niewypełnienie tego obowiązku przewidziano sankcję w postaci zwrotu zainwestowanych przez urząd pracy środków. Z kolei absolwent szkolenia, który nie podejmie lub przerwie zatrudnienie przed upływem okresu określonym w ramach TUS nie będzie mógł ubiegać się o pomoc finansowaną z Funduszu Pracy przez 12 miesięcy. Rozwiązanie to powinno zwiększać efektywność pomocy.

Podtrzymano możliwość sfinansowania bezrobotnemu kosztów egzaminów, przy czym rozszerzono tu zakres finansowania o koszty różnego rodzaju form potwierdzania wiedzy i umiejętności oraz uzyskiwania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności – aby zachować spójność z innymi przepisami, głównie dotyczącymi zawodów regulowanych oraz z przepisami ustawy z 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 986, z późn. zm.). Zachowano dotychczasowy limit tego finansowania – do wysokości przeciętnego wynagrodzenia.

Zmieniono przepisy dotyczące pożyczek szkoleniowych w celu uatrakcyjnienia tej formy pomocy dla bezrobotnych oraz zapewnienia większej efektywności inwestowania środków przez urzędy pracy. W miejsce pożyczek szkoleniowych i możliwości sfinansowania kosztów studiów podyplomowych wprowadzono pożyczkę edukacyjną. Jej środki mogą być wykorzystane nie tylko na opłacenie kosztów szkolenia, ale także studiów podyplomowych, potwierdzania wiedzy

i umiejętności, uzyskiwania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności oraz na kontynuację nauki w formach szkolnych (zastąpiono pożyczką stypendium na kontynuowanie nauki). Ponadto, stworzono możliwość umorzenia 20% kwoty pożyczki.

Zrezygnowano z możliwości bezpośredniego finansowania bezrobotnemu studiów podyplomowych przez urząd pracy (stworzono możliwość udzielenia pożyczki na ten cel), przyjmując za zasadę udzielanie pomocy na podnoszenie kwalifikacji osobom o niższych kwalifikacjach (osoby z wykształceniem wyższym łatwiej odnajdują się na rynku pracy).

W konsekwencji określono też grupy bezrobotnych, które będą miały pierwszeństwo w otrzymaniu wsparcia – będą to osoby długotrwale bezrobotne oraz bezrobotni nieposiadający kwalifikacji do wykonywania jakiegokolwiek zawodu. Ponadto, w myśl wskazanej zasady, pomoc w nabyciu wiedzy i umiejętności, ich potwierdzeniu i uzyskaniu dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności będzie mogła otrzymać także osoba poszukująca pracy, której przychód w miesiącu poprzedzającym wnioskowanie o udzielenie pomocy nie przekracza wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę (zastąpiono tym rozwiązaniem kategorie osób poszukujących pracy dotychczas uprawnionych do korzystania z pomocy na szkolenia). Wprowadzone zmiany powinny poprawić efektywność udzielanego wsparcia.

Zachowano, tak jak dotychczas (doprecyzowując przepisy):

1) formułę wydawania bezrobotnemu skierowania na szkolenie;
2) obowiązek bezrobotnego powiadamiania urzędu pracy o udziale w szkoleniu organizowanym przez inny podmiot;
3) prawo bezrobotnego do ukończenia szkolenia bez ponoszenia jego kosztów w przypadku powrotu na rynek pracy;
4) konieczność wyboru przez urząd pracy instytucji, która zrealizuje szkolenie z zachowaniem zasad konkurencyjności, równego traktowania i przejrzystości.

Rozwiązania dotyczące sankcji za niepodjęcie lub przerwanie szkolenia zostały przewidziane w przepisach ogólnych, a kwestie stypendiów szkoleniowych i pokrywania kosztów ubezpieczeń

zostały uregulowane w części dotyczącej świadczeń dla bezrobotnych. Wysokość stypendium szkoleniowego będzie – jak dotychczas – wynosić 120% zasiłku dla bezrobotnych. Jako nowe rozwiązanie przewidziano wypłacanie połowy kwoty stypendium za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, w celu zapobieżenia nadużywaniu przez bezrobotnych zwolnień lekarskich w trakcie odbywania szkoleń.

Kwestie opłacania kosztów badań lekarskich i psychologicznych oraz kosztów dojazdów i zakwaterowania – zostały uregulowane wspólnie dla różnych form pomocy udzielanej przez urzędy pracy.

Ponadto, w ramach uproszczeń zrezygnowano z zapisów dotyczących:

1) określania długości kursów finansowanych z Funduszu Pracy (takie rozwiązanie pozwoli urzędom pracy na większą elastyczność);
2) możliwości współfinansowania szkoleń na wniosek bezrobotnego lub organizacji (wystarczy przepis limitujący kwotę dofinansowania);
3) wypłacania stypendium w wysokości 20% zasiłku po podjęciu pracy przez bezrobotnego do ukończenia szkolenia, przy zachowaniu opłaconego kosztu szkolenia (kwota była niewielka, a osoba pracująca już ma środki utrzymania);
4) dodatku motywacyjnego dla instytucji szkoleniowej za pomoc w znalezieniu zatrudnienia absolwentowi szkolenia (przepis w praktyce niestosowany);
5) delegacji ustawowej umożliwiającej wydanie rozporządzeń w sprawie określania standardów kwalifikacji zawodowych oraz modułowych programów szkolenia zawodowego (przepis niestosowany – w praktyce stosuje się rozwiązania pozalegislacyjne).

Zaproponowano odrębną delegację ustawową do wydania rozporządzenia w sprawie pomocy bezrobotnym w nabywaniu oraz potwierdzaniu wiedzy i umiejętności (dotychczas w jednym rozporządzeniu regulowano warunki realizacji wszystkich usług rynku pracy) – ze względu na odrębny i szeroki zakres regulowanych kwestii. W rozporządzeniu przewiduje się wskazanie elementów wniosków o udzielenie pomocy i trybu ich rozpatrywania, elementów skierowania na szkolenie i umowy z bezrobotnym, kryteriów wyboru instytucji szkoleniowej, elementów umowy z lub porozumienia z instytucją szkoleniową, problematykę pomocy *de minimis* oraz kwestie ewaluacji i dokumentacji udzielanej pomocy – ze względu na konieczność zapewnienia jednolitego standardu obsługi klientów urzędów pracy.

3.3.2. Staż

Zaproponowano utrzymanie aktywizacji zawodowej w formie stażu, na zasadach jednolitych dla wszystkich bezrobotnych, tym samym zrezygnowano z różnicowania długości stażu w zależności od wieku (dotychczas młodzi bezrobotni mieli prawo do dłuższego stażu, nawet do roku) – w celu uproszczenia przepisów i pozostawienia większej swobody decydowania urzędom pracy.

Wskazano katalog zamknięty podmiotów uprawnionych do organizacji stażu, określanych jako „organizator stażu”, mając na względzie lepszą informację dla podmiotów zainteresowanych.

Skrócono czas odbywania stażu przez bezrobotnego, przyjmując zasadę, że ta forma aktywizacji nie ma zastępować zatrudnienia, a być przede wszystkim okazją do nabycia wiedzy i umiejętności praktycznych potrzebnych do odnalezienia się na rynku pracy. Ustalono minimalny i maksymalny okres odbywania stażu, tj. odpowiednio 3 i 6 miesięcy, zakładając, że jest to wystarczający czas, aby bezrobotny nabył wiedzę i umiejętności, pracodawca zaś poznał potencjał stażysty i mógł zdecydować o jego dalszym zatrudnieniu.

Wprowadzono silniejsze powiązanie stażu z zatrudnieniem, aby zapewnić skuteczniejszą realizację celu tej formy aktywizacji. Uzależniono możliwość zorganizowania stażu dla bezrobotnych od deklaracji zatrudnienia bezrobotnego po odbytym stażu przez okres co najmniej równy okresowi stażu. Zapisy te są zgodne z postulatami urzędów pracy i partnerów społecznych.

Zachowano dotychczasowa zasadę, że organizator stażu może przyjąć tylu stażystów ilu zatrudnia pracowników, a jeśli jest podmiotem niezatrudniającym pracowników – może przyjąć jednego stażystę. Natomiast ponowne odbycie stażu u tego samego pracodawcy, u którego wcześniej bezrobotny był zatrudniony, w tym jako pracownik młodociany, odbywał staż lub przygotowanie zawodowe dorosłych, będzie możliwe po upływie 24 miesięcy. Nowym rozwiązaniem jest zapis, że łączny wymiar stażu odbywanego przez bezrobotnego nie może przekroczyć 24 miesięcy, a u jednego organizatora łącznie nie będzie mógł przekroczyć 12 miesięcy. Nowym rozwiązaniem jest też wprowadzenie braku możliwości przyjęcia na staż przez organizatora osób z najbliższej rodziny (w ramach przepisów ogólnych dotyczących różnych form pomocy). Rozwiązania powyższe mają zapobiec nadużyciom i zwiększyć szansę na realizację celu stażu.

Tak jak dotychczas, staż będzie się odbywał na podstawie umowy między organizatorem a urzędem pracy, w oparciu o uzgodniony program, z zachowaniem znaczącej roli opiekuna stażysty. Tak jak przy innych formach pomocy, będzie możliwe odbywanie stażu poza właściwością miejscową urzędu pracy, gdzie zarejestrowany jest bezrobotny, w celu promowania mobilności na rynku pracy.

Wprowadzono możliwość dokończenia stażu przez osoby, które utraciły status bezrobotnego z powodu nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a zarejestrowały się jako osoby poszukujące pracy niepozostające w zatrudnieniu. Stypendium stażowe po takiej zmianie statusu stażysty wypłacane będzie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Sankcje dla bezrobotnych z tytułu niepodjęcia lub przerwania stażu oraz niepodjęcia zatrudnienia po stażu zostały określone w ramach przepisów ogólnych. Przepisy dotyczące stypendiów za okres odbywania stażu ujęte zostały w części dotyczącej świadczeń dla bezrobotnych. Zaproponowano wyższe stypendium dla stażysty w wysokości 140% kwoty zasiłku (dotychczas było to 120%). Wprowadzono jednak dodatkowo nowy przepis, przewidujący, że za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowa prawo do stypendium w wysokości 50% jego kwoty. To rozwiązanie, zbliżone do regulacji przewidzianych dla pracowników, ma zapobiec nadużywaniu przez bezrobotnych zwolnień lekarskich w trakcie odbywania stażu.

W celu wykluczenia wątpliwości dotyczących usprawiedliwiania różnych rodzajów nieobecności bezrobotnych na stażu wprowadzona zostanie zasada, zgodnie z którą do bezrobotnych odbywających staż zastosowanie będą miały przepisy o usprawiedliwianiu nieobecności pracowników wydane na podstawie art. 298^2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, z późn. zm.).

Kwestie opłacania kosztów badań lekarskich i psychologicznych oraz dojazdów i zakwaterowania w związku ze stażem – zostały uregulowane wspólnie dla różnych form pomocy udzielanej przez urzędy pracy.

Zaproponowano zapisanie w ustawie obowiązków organizatora stażu i bezrobotnego, z odwołaniem się do Kodeksu pracy oraz z uwzględnieniem zobowiązań dotychczas zawartych w przepisach rozporządzenia, respektując zasadę określania obowiązków podmiotów na poziomie przepisów ustawowych.

W ramach obowiązków po stronie organizatora stażu:

1) w sposób jednoznaczny zaproponowano zobligowanie organizatora stażu do kierowania na jego koszt osoby, która ma odbyć staż, na wstępne badania lekarskie przed rozpoczęciem realizacji programu stażu, analogicznie jak pracowników przed dopuszczeniem do pracy (w celu usunięcia wątpliwości kto ma pokrywać te koszty);
2) zobowiązano organizatora stażu do zagwarantowania stażyście warunków i szkolenia w zakresie BHP, prawa do odpoczynku i profilaktycznej ochrony zdrowia oraz ochrony przed mobbingiem na zasadach analogicznych jak przewidują to przepisy Kodeksu pracy.

Przewidziano też możliwość udziału stażysty w szkoleniach i delegacjach, na zasadach obowiązujących pracowników (w celu zbliżenia uprawnień stażysty do uprawnień osób pracujących);

3) zobowiązano organizatora stażu do przestrzegania zasad równego traktowania i niedyskryminowania stażysty (analogicznie jak ma to miejsce w przypadku osób pracujących);
4) zaproponowano też nadanie rangi ustawowej przepisom dotyczącym norm czasu pracy stażystów (dotychczas były one w rozporządzeniu).

W ramach obowiązków po stronie stażysty uregulowano zobowiązania bezrobotnego do przestrzegania zasad i regulaminów obowiązujących u organizatora stażu (poprzednio zapisane w rozporządzeniu).

Nowym rozwiązaniem jest wprowadzenie sankcji (pozbawienie możliwości przyjęcia stażysty przez okres roku) dla organizatora stażu, który przerwie realizację stażu bez uzasadnionej przyczyny lub nie dotrzyma obowiązku zatrudnienia absolwenta stażu. Sankcja ta ma na celu dyscyplinowanie organizatora stażu do skutecznej realizacji stażu i zapewnienie jego wysokiej efektywności zatrudnieniowej.

Przewidziano upoważnienie ustawowe do wydania jednego rozporządzenia obejmującego kwestie stażu i przygotowania zawodowego dorosłych. W zakresie stażu określony zostanie szczegółowy sposób i tryb organizacji stażu oraz warunki jego odbywania, w tym m.in. elementy wniosku

o organizację stażu, elementy umowy o organizację stażu, elementy umowy między powiatowym urzędem pracy a organizatorem stażu, zadania organizatora stażu i opiekuna bezrobotnego odbywającego staż, itp.

3.3.3. Przygotowanie zawodowe dorosłych

Zachowano w zasadzie wszystkie dotychczasowe zapisy dotyczące przygotowania zawodowego dorosłych. Zdecydowano jednak, że będzie to instrument wspierania wyłącznie osób bezrobotnych (ze względu na jego skomplikowanie i trudności z praktyczną realizacją).

Zaproponowane zmiany mają charakter głównie porządkowy, dostosowujący do rozwiązań ustawy lub innych przepisów:

1) zaproponowano uproszczenie definicji i dostosowanie ich do obecnie obowiązującej terminologii z obszaru nabywania kwalifikacji;
2) umożliwiono realizację krótszej formy przygotowania zawodowego, czyli przyuczenia do pracy według programu opartego na źródłach informacji zawodowej, co pozwoli

na elastyczne dostosowywanie programu do zidentyfikowanych potrzeb pracodawców;

3) określono maksymalną liczbę osób, które mogą odbywać program przygotowania u pracodawcy jako równą liczbie zatrudnionych pracowników. Umożliwiono realizację programu u przedsiębiorców niezatrudniających pracowników, z zastrzeżeniem że w takich podmiotach przygotowanie może jednocześnie odbywać jeden bezrobotny (rozwiązania spójne z wymaganiami przy stażach);
4) zaproponowano zwiększenie stypendium wypłacanego uczestnikom przygotowania zawodowego ze 120% do 140% zasiłku dla bezrobotnych, mając na względzie wysiłek, z jakim wiąże się realizacja programu przygotowania. Ponadto, program przygotowania trwać może nawet rok, co oznacza, że bezrobotny musi w tym czasie mieć środki na utrzymanie rodziny. Aby uatrakcyjnić rzadko wykorzystywaną formę wsparcia i zmobilizować uczestników do nauki proponuje się także przyznawanie jednorazowej premii z tytułu zdobycia kwalifikacji w wysokości 150 zł za każdy miesiąc realizacji programu przygotowania zawodowego dorosłych, w sytuacji kiedy uczestnik zda przewidziane egzaminy;
5) doprecyzowano przepisy dotyczące przysługujących uczestnikowi programu dni wolnych. Zaproponowano, aby do bezrobotnych odbywających przygotowanie zawodowe dorosłych zastosowanie miały przepisy o usprawiedliwianiu nieobecności pracowników wydane na podstawie art. 298^2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. Ponadto proponuje się, aby za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowywał prawo do stypendium w wysokości 50% jego kwoty (analogicznie jak przy stażach).

Przewidziano upoważnienie ustawowe do wydania jednego rozporządzenia obejmującego kwestie stażu i przygotowania zawodowego dorosłych. W zakresie przygotowania zawodowego określony zostanie szczegółowy sposób i tryb organizacji przygotowania zawodowego dorosłych oraz warunki jego odbywania, w tym m.in. elementy wniosku o organizację przygotowania zawodowego dorosłych, sposób i tryb wyboru instytucji szkoleniowej, elementy umowy o realizację przygotowania zawodowego dorosłych, zadania pracodawcy, uczestnika, instytucji szkoleniowej i powiatowego urzędu pracy, warunki i tryb przeprowadzania egzaminu sprawdzającego oraz wzór dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności itp.

3.3.4. Krajowy Fundusz Szkoleniowy

W zakresie KFS, tak jak dotychczas, minister właściwy do spraw pracy corocznie ustala priorytety i plan wydatkowania środków na dany rok, w podziale na województwa. Zrezygnowano z ustalania i publikowania przez ministra corocznie wzoru podziału środków KFS. Sposób podziału środków (wzór) zapisany zostanie w rozporządzeniu, przy czym określone w planie limity środków dla województw będą ustalane w wysokości proporcjonalnej do liczby zatrudnionych. To oznacza bardziej stabilne warunki wsparcia pracodawców, ułatwiające im podejmowanie decyzji.

Rada Rynku Pracy zachowa dotychczasowe uprawnienia do opiniowania propozycji ministra w ramach ogólnych uprawnień, oraz będzie podejmować decyzje co do priorytetów wydatkowania części środków KFS na dany rok.

W stosunku do dotychczasowych rozwiązań wzmocniono rolę partnerów społecznych w decydowaniu o przeznaczeniu środków KFS oraz stworzono możliwość ustalenia preferencji regionalnych (wojewódzkich). Rada Rynku Pracy będzie decydować o priorytetach wydatkowania 30% środków KFS, a nie jak dotychczas – 20%, zaś minister będzie decydował o priorytetach wydatkowania 70% środków KFS (dotychczas jest to pula 80% środków).

W ramach puli 30% środków KFS, priorytety Rady Rynku Pracy w danym województwie będą mogły zostać uzupełnione przez jeden lub dwa priorytety wydatkowania KFS ustalone przez wojewódzką radę rynku pracy (po akceptacji Rady Rynku Pracy). Zapisy te są zgodne z postulatami partnerów społecznych (uchwała nr 34 z 2017 r. Rady Dialogu Społecznego), aby wzmocnić rolę partnerów społecznych i województw w decydowaniu o wydatkowaniu środków KFS.

Doprecyzowano zadania samorządów w zakresie KFS.

Dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy będzie dokonywał podziału środków KFS pomiędzy powiatowe urzędy pracy w ramach limitów ustalonych dla województwa, z uwzględnieniem zapotrzebowań zgłaszanych przez powiatowe urzędy pracy i sytuacji na rynku pracy. Ponadto, będzie pełnił rolę koordynatora i wspierał powiaty w realizacji zadań związanych z wydatkowaniem środków KFS w województwie, a także został zobowiązany do promowania i badania skuteczności tego instrumentu. Zapisy wzmacniają rolę samorządu województwa w gospodarowaniu limitami środków w obrębie województwa, zgodnie z oczekiwaniami wojewódzkich urzędów pracy i partnerów społecznych.

Z kolei dyrektor powiatowego urzędu pracy będzie zobowiązany do szacowania zapotrzebowania na środki KFS (i przesłania tej informacji do właściwego wojewódzkiego urzędu pracy), naboru wniosków podmiotów zainteresowanych skorzystaniem ze środków KFS i

oceny tych wniosków, zawierania umów i ich rozliczania, prowadzenia działań kontrolnych oraz do promowania KFS i badania skuteczności udzielonej pomocy, we współpracy z wojewódzkim urzędem pracy.

W nowym brzmieniu przepisów, aby jasno ustalić funkcję KFS:

1) jednoznacznie wskazano, że KFS jest wydzieloną częścią Funduszu Pracy;
2) doprecyzowano, że jest przeznaczony dla podmiotów inwestujących w kształcenie ustawiczne osób świadczących pracę na rzecz tych podmiotów oraz
3) podano cel jego wprowadzenia.

Wprowadzone zapisy są odpowiedzią na postulaty zgłaszane przez urzędy pracy i partnerów społecznych (sformułowane m.in. w uchwale nr 34 Rady Dialogu Społecznego).

Biorąc pod uwagę, że 70% środków KFS wspiera kształcenie ustawiczne zgodnie z priorytetami ministra, zaś 30% – zgodnie z priorytetami partnerów społecznych, zaproponowano także, aby do 50% środków KFS w ramach ww. priorytetów można było przekazać pracodawcom wdrażającym zarządzanie wiekiem na finansowanie kształcenia ustawicznego osób, które ukończyły 50 r. ż. – w celu promocji zarządzania wiekiem.

Jeśli chodzi o zakres podmiotowy pomocy, zwiększono dostępność środków KFS – z pomocy na kształcenie ustawiczne będą mogły skorzystać wszystkie podmioty odprowadzające składki na Fundusz Pracy, co obejmie także samozatrudnionych oraz podmioty ustawowo zwolnione z tego obowiązku. Zapisy są zgodne z postulatami partnerów społecznych (sformułowanymi m.in. w uchwale nr 34 Rady Dialogu Społecznego). Wyjątkiem będą środki na szkolenie osób wieku 50+, które będą przyznawane na preferencyjnych warunkach. Będą one adresowane tylko do pracodawców zatrudniających pracowników w wieku powyżej 50 r.ż. i prowadzących w swoich przedsiębiorstwach/organizacjach tzw. zarządzanie wiekiem.

W związku z rozszerzeniem dostępu do środków KFS, aby pracodawcy mieli jasność co do możliwości uzyskania wsparcia, wskazano podmioty, które nie mogą skorzystać z KFS. Wyłączone z możliwości uzyskania wsparcia są:

1) publiczne służby zatrudnienia, lub
2) podmioty, które posiadają zaległości z tytułu podatków i obowiązkowo odprowadzanych składek, lub
3) pozostają pod zarządem komisarycznym bądź są likwidowane, lub
4) naruszyły w sposób rażący jakąkolwiek umowę zawartą z powiatowym urzędem pracy w okresie 3 lat poprzedzającym dzień złożenia wniosku, lub
5) podmioty zbiorowe, wobec których sąd orzekł zakaz korzystania z różnych form pomocy finansowej środkami publicznymi, przez okres na który są wydał zakaz.

Rozszerzono kategorie osób pracujących, które mogą skorzystać z kształcenia ustawicznego finansowanego z KFS, o osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilno-prawnych (dotychczas z KFS mogli skorzystać tylko pracodawcy zatrudniający pracowników na podstawie przepisów Kodeksu pracy) – aby podmioty oferujące pracę miały większą swobodę inwestowania w podnoszenie kompetencji osób świadczących pracę. Zapisy zaproponowano na skutek licznych pytań klientów, urzędów pracy i postulatów partnerów społecznych.

Jeśli wziąć pod uwagę zakres przedmiotowy pomocy, zmieniono zakres działań możliwych do sfinansowania z KFS:

1) zaproponowano przeznaczanie środków KFS wyłącznie na wsparcie zawodowego kształcenia ustawicznego, bez finansowania tzw. szkoleń miękkich – ze względu na trudności w ocenie kosztów i efektów uczenia się takich szkoleń, a w związku z tym otwarte pole do nadużyć (uwzględniono w ten sposób postulat zgłaszany przez urzędy pracy);
2) zrezygnowano z finansowania określania potrzeb szkoleniowych u pracodawcy, a także z konsultacji i poradnictwa dla pracodawców – ze względu na znikome wykorzystanie KFS do tego typu działań;
3) pozostawiono możliwość finansowania kursów wskazanych przez wnioskodawcę, zrezygnowano natomiast z finansowania studiów podyplomowych, ze względu na konieczność koncentracji na grupach o niższym poziomie wykształcenia, w których kwalifikacje pracodawcy rzadziej inwestują – w celu wzmocnienia efektywności netto wsparcia udzielanego z KFS;
4) zaproponowano finansowanie nie tylko egzaminów, ale również innych form potwierdzania wiedzy i umiejętności; w ten sposób uwzględniono m.in. nowe rozwiązania wprowadzone ustawą z 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji
   dotyczące procedur walidacji kompetencji;
5) doprecyzowano, że nie ma możliwości dofinansowania z KFS szkoleń zawodowych, które zobowiązani są zapewnić pracodawcy na mocy innych przepisów, a także edukacji już finansowanej ze środków Funduszu Pracy – w celu zapewnienia efektywności netto wsparcia udzielanego z KFS. W ten sposób wyeliminowano finansowanie z KFS obligatoryjnych szkoleń BHP i ppoż., finansowanie staży podyplomowych oraz szkoleń specjalizacyjnych/specjalizacji dla lekarzy, lekarzy dentystów oraz pielęgniarek. Zapis taki zamknie także możliwości finansowania szkoleń, które musi obowiązkowo zorganizować pracodawca w niektórych zawodach regulowanych;

6) zrezygnowano z przeznaczenia środków KFS na finansowanie, określenia zapotrzebowania na zawody na rynku pracy, badanie skuteczności udzielonej pomocy ze środków KFS oraz promocji KFS, ze względu na możliwość odpowiedniego finansowania tych działań w ramach limitu środków Funduszu Pracy.

Pozostawiono istniejącą dotychczas możliwość finasowania z KFS badań lekarskich i psychologicznych oraz ubezpieczeń od następstw nieszczęśliwych wypadków w związku z podejmowanym udziałem w kształceniu ustawicznym.

Zmieniono warunki udzielenia wsparcia, wprowadzając większe niż dotychczas ograniczenia w wysokości dofinansowania kształcenia ustawicznego, proponując jednocześnie preferencje dla mikropracodawców i pracodawców realizujących zarzadzanie wiekiem:

1) zmniejszono limit dofinansowania i zrezygnowano ze sztywnego ustalania wartości dofinansowania:
   a) dofinansowanie do wysokości 50% kosztów kształcenia ustawicznego co do zasady będą mogły otrzymać z KFS wszystkie podmioty,
   b) dofinansowanie do wysokości 60% kosztów będą mogły otrzymać mikro-podmioty (dla których w dniu złożenia wniosku pracuje mniej niż 10 osób),
   c) dofinansowanie do wysokości 70% kosztów kształcenia ustawicznego osób w wieku 50+ będą mogli otrzymać pracodawcy realizujący zarządzanie wiekiem (określono również obszary, które pozwalają podejmowane w ich ramach działania zdefiniować jako zarządzanie wiekiem);
2) zmniejszono kwotę, jaką można przyznać rocznie na jednego uczestnika kształcenia ustawicznego, z 300% do 200% przeciętnego wynagrodzenia lub – preferencyjnie – 250% przeciętnego wynagrodzenia – w przypadku pracodawców realizujących zarządzanie wiekiem wnioskujących o kształcenie ustawiczne osób w wieku 50+; ponadto doprecyzowano, że chodzi o limitowaną wysokość dofinansowania kosztów kształcenia dla konkretnej osoby, a nie o średnią wyliczaną na jednego uczestnika w firmie

   (w konsekwencji kontrola będzie dotyczyć wydatkowania środków na konkretne osoby, znane z imienia i nazwiska);
3) zaproponowano ograniczenie w postaci maksymalnej wysokości dofinansowania w roku dla jednego wnioskodawcy w zależności od wielkości wnioskodawcy:
   a) 25 tys. zł – w przypadku podmiotów niezatrudniających pracowników albo mikro-podmiotów (w których pracę świadczy nie więcej niż 10 osób),

b) 50 tys. zł – w przypadku podmiotów średniej wielkości, tj. w których pracę świadczy 10 do 250 osób,
c) 100 tys. zł – w przypadku podmiotów dużych, tj. w których pracę świadczy co najmniej 251 osób.

Zaproponowane ograniczenia mają na celu bardziej racjonalne wydatkowanie środków publicznych i są zgodne z postulatami urzędów pracy oraz partnerów społecznych (w tym z uchwałą nr 34 Rady Dialogu Społecznego), a także stanowią uwzględnienie propozycji Kancelarii Prezydenta w zakresie zarządzania wiekiem. Zwiększenie wkładu wnioskodawcy ma pomóc sfinansować działania rzeczywiście dla niego niezbędne. Proponowane limity wsparcia

dla osób i firm pozwolą uniknąć finansowania wniosków pojedynczych podmiotów konsumujących większość środków KFS przyznanych na dany powiat, a tym samym na udzielenie pomocy większej liczbie podmiotów w przypadkach, gdy środki KFS są zbyt niskie, aby zaspokoić wszystkie potrzeby. Możliwość niższego dofinansowania niż kwota maksymalna na wniosek przedsiębiorców stwarza także szanse na wsparcie firm, które chcą uniknąć przekroczenia limitu dotyczącego pomocy de minimis.

Doprecyzowano, że środki KFS mogą być przeznaczone na działania, które się jeszcze nie rozpoczęły, w celu zapewnienia efektywności netto (aby KFS nie zastępował środków, które już zainwestował pracodawca).

Doprecyzowano, że tylko podmiot będący przedsiębiorcą obowiązują przepisy o pomocy de minimis, aby wykluczyć wątpliwości niektórych urzędów pracy, czy pracodawca niepodlegający regułom pomocy de minimis może skorzystać ze środków KFS.

Wprowadzono przepis, w którym powiązano udzielenie wsparcia z KFS z utrzymaniem w zatrudnieniu lub w innej formie pozostawania na rynku pracy osób, które korzystają ze wsparcia – aby zapewnić racjonalność poniesionych wydatków oraz osiągnięcie celu wsparcia z KFS. Zapis jest zgodny z postulatami urzędów pracy i partnerów społecznych. W przepisie sprecyzowano też wymagany okres (6 miesięcy) zatrudnienia, prowadzenia działalności lub świadczenia pracy po zakończeniu usług finansowanych z KFS (za niedotrzymanie tego warunku będą grozić sankcje).

Zadbano o jakość usług finansowanych z KFS oraz racjonalność i transparentność wydatkowania środków:

1) wskazano zasady wyboru przez podmiot, któremu przyznano wsparcie z KFS, realizatora dofinansowywanych działań (konkurencyjności, równego traktowania i przejrzystości). W ten sposób firmy prywatne, które nie muszą stosować ustawy z dnia 29 stycznia 2004

r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579, z późn. zm.) są zobowiązane do rozeznania rynku usług i racjonalnego oraz transparentnego wyboru realizatora kształcenia ustawicznego. Zapis podyktowany jest dużą liczbą zgłaszanych wątpliwości

co do konieczności stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych i zasady konkurencyjności;

2) wprowadzono konieczność posiadania przez realizatora kursu finansowanego z KFS wpisu do RIS, prowadzonego przez MRPiPS/wojewódzkie urzędy pracy lub bazy usług rozwojowych prowadzonej (BUR) przez MR/PARP, co zwiększa szanse na korzystanie z profesjonalnie przygotowanej oferty szkolenia. Zapis ma na celu zapewnienie odpowiedniej jakości finansowanych kursów; jest zgodny z postulatami urzędów pracy i partnerów społecznych;
3) zaproponowano wyeliminowanie powiązań osobowych i kapitałowych między podmiotem otrzymującym wsparcie kształcenia ustawicznego a firmami realizującymi usługę finansowaną z KFS – w celu przeciwdziałania złym praktykom, w odpowiedzi na postulaty zgłaszane przez urzędy pracy i partnerów społecznych;
4) celem uproszczenia rozwiązań zrezygnowano z regulowania kwestii zawierania umowy pomiędzy pracownikiem i pracodawcą wnioskującym o środki KFS na kształcenie ustawiczne, pozostawiając tę sferę do uzgodnienia między stronami na gruncie ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

Zmieniono uregulowania dotyczące rozliczeń finansowych w zakresie KFS:

1) zaproponowano opłacanie faktury za dofinansowaną usługę kształcenia ustawicznego bezpośrednio przez powiatowy urząd pracy przelewem na konto realizatora, nie zaś podmiotu, któremu przyznano wsparcie – celem uproszczenia rozwiązań. W ten sposób uniknie się problemu powstawania odsetek w przypadku pozostawania środków na koncie wnioskodawcy. Równocześnie oznacza to zapłacenie dokładnie za wykonaną usługę – czyli eliminuje się nadpłaty i zwroty niewykorzystanych, a przyznanych środków. Dodatkowo powiatowy urząd pracy otrzymuje dowód wniesienia wkładu własnego

   ze strony wspieranego podmiotu. Przekazanie środków na konto realizatora usługi pozwoli także skorzystać z KFS podmiotom finansowanym z budżetu państwa, np. straży pożarnej, policji;
2) doprecyzowano zasady zwrotu dofinansowania, w wyniku analizy uwag i pytań zgłaszanych przez powiatowe urzędy pracy, które sygnalizowały zbyt wąskie możliwości

żądania zwrotu zainwestowanych środków KFS. Wprowadzono zapis jednoznacznie stwierdzający, że dochodzenie roszczeń z tytułu umów zawartych pomiędzy powiatowym urzędem pracy a podmiotem otrzymującym wsparcie następuje na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm.);

3) rozszerzono katalog przypadków, w których wnioskodawca zwraca wydatkowane przez urząd środki KFS. Środki te podlegają zwrotowi w ciągu 30 dni od doręczenia wezwania z powiatowego urzędu pracy, w sytuacji gdy nie zostanie osiągnięty cel wsparcia:
   a) osoba, na której kształcenie ustawiczne przyznano finansowanie z winy pracodawcy nie podejmie lub nie ukończy tego kształcenia, czy też nie przystąpi do potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności lub uzyskania certyfikatu,
   b) środki KFS zostały wydatkowane niezgodnie z umową,
   c) pracodawca nie utrzyma w zatrudnieniu osoby, na której kształcenie ustawiczne przeznaczone były środki KFS, a w przypadku osób pracujących na podstawie umów cywilnoprawnych – nie zawrze odpowiedniej umowy na dalsze świadczenie pracy,
   d) podmiot nie kontynuuje działalności, jeśli finansowane było kształcenie samego pracodawcy/jednoosobowego przedsiębiorcy.

Rozszerzono możliwości przeprowadzenia przez urzędy pracy kontroli wydatkowania środków KFS. Kontroli będzie mógł podlegać nie tylko podmiot, który otrzymał wsparcie, ale również instytucja realizująca usługi finansowane z KFS. Zapis wprowadzono na wniosek urzędów pracy, aby zapobiegać nadużyciom ze strony instytucji, do których ostatecznie trafiają środki publiczne.

O środki KFS będą mogli ubiegać się także pracodawcy realizujący programy zwolnień monitorowanych.

Ustawa zawiera delegację do wydania rozporządzenia w sprawie KFS. Regulować ono będzie szerszy obszar niż dotychczas. Oprócz elementów wniosku i umowy o sfinansowanie działań ze środków KFS, określone zostaną: sposób podziału środków KFS na województwa, procedury naboru wniosków o dofinansowanie oraz kryteria oceny wniosków. Celem wprowadzonych zmian jest ustabilizowanie w dłuższej perspektywie sposobu podziału środków KFS na województwa (wzór podziału nie będzie corocznie określany przez ministra), ujednolicenie praktyk urzędów pracy w procesie naboru i oceny wniosków, w tym określenie działań z zakresu zarządzania wiekiem branych pod uwagę przy przyznawaniu środków na preferencyjnych warunkach dla osób w wieku 50+. Zmiany wprowadzono w wyniku konsultacji i uwag zgłaszanych przez urzędy pracy, partnerów społecznych oraz Kancelarię Prezydenta.

3.4. Subsydia zatrudnieniowe

3.4.1. Prace interwencyjne i inne rodzaje subsydiowanego zatrudnienia

W zakresie prac interwencyjnych zaproponowano wydłużenie okresu utrzymania zatrudnienia po zakończeniu refundacji z 3 do 6 miesięcy, rezygnację ze zróżnicowania wymiaru czasu pracy oraz wysokości należnej refundacji, jednocześnie wprowadzając możliwość organizowania prac interwencyjnych wyłącznie dla długotrwale bezrobotnych.

Obecna sytuacja na rynku pracy uzasadnia ukierunkowanie pomocy tylko na wsparcie zatrudniania osób bezrobotnych, którym najtrudniej znaleźć i utrzymać pracę. Zgodnie z projektem ustawy dyrektor powiatowego urzędu pracy zwraca pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych w pełnym wymiarze czasu pracy na okres do 6 miesięcy skierowanych długotrwale bezrobotnych, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne skierowanych bezrobotnych w wysokości nieprzekraczającej kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia za każdą osobę bezrobotną.

Pracodawca jest obowiązany, do utrzymania w zatrudnieniu skierowanego długotrwale bezrobotnego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu refundacji, a niewywiązanie się z tego warunku lub naruszenie innych warunków umowy powoduje obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości uzyskanej pomocy od dnia otrzymania pierwszej refundacji.

W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego długotrwale bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 albo art. 53 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 6 miesięcy obowiązku utrzymania w zatrudnieniu, powiatowy urząd pracy kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego długotrwale bezrobotnego. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego długotrwale bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca zwraca uzyskaną pomoc w całości wraz z odsetkami ustawowymi. W przypadku braku możliwości skierowania długotrwale bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca nie zwraca uzyskanej pomocy.

Jednocześnie, aby nie zablokować powiatowym urzędom pracy możliwości kontynuacji umów o organizację prac interwencyjnych, wprowadzono możliwość skierowania innego bezrobotnego – nie będącego długotrwale bezrobotnym – ale tylko w przypadku uzupełniania stanowiska pracy zwolnionego przed zakończeniem umowy (wakatu), w sytuacji gdy brak jest w rejestrze

bezrobotnych danego urzędu pracy długotrwale bezrobotnego spełniającego warunki określone przez pracodawcę dla danego stanowiska pracy.

W zakresie robót publicznych w zasadzie nie wprowadzono zmian w porównaniu do przepisów dotychczas obowiązujących, z wyjątkiem wprowadzenia obowiązku zatrudnienia w ramach tych robót w pierwszej kolejności bezrobotnych będących dłużnikami alimentacyjnymi.

Dyrektor powiatowego urzędu pracy zwraca organizatorowi robót publicznych, który zatrudniał skierowanych bezrobotnych przez okres do 6 miesięcy, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne bezrobotnych w wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych oraz 50% przeciętnego wynagrodzenia.

Naruszenie warunków umowy w zakresie zatrudniania bezrobotnego przez okres trwania robót publicznych powoduje obowiązek zwrotu uzyskanych refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od całości uzyskanych refundacji. Jednocześnie przewidziano tutaj analogiczny system uzupełniania stanowiska pracy jak przy pracach interwencyjnych.

Ponadto, w związku z uwzględnieniem pierwszeństwa w skierowaniu do pracy w ramach robót publicznych bezrobotnych będących dłużnikami alimentacyjnymi, zrezygnowano z formy aktywizacji w postaci prac na zasadach robót publicznych jako mało efektywnej w stosunku do celu jakiemu ta forma miała służyć, tj. realizowaniu przez dłużnika jego obowiązku alimentacyjnego.

W zakresie przepisów dotyczących refundacji pracodawcy kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne należne od pracodawcy za skierowanych do pracy bezrobotnych, którzy podejmują zatrudnienie po raz pierwszy w życiu, nie zaproponowano zmian w porównaniu do przepisów dotychczas obowiązujących.

Refundacja kosztów poniesionych na składki na ubezpieczenia społeczne przysługuje przez okres do 12 miesięcy w kwocie nie wyższej niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę, za każdego zatrudnionego bezrobotnego. Pracodawca jest obowiązany do dalszego zatrudniania bezrobotnego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu okresu refundacji. W przypadku rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę w trakcie przysługiwania refundacji lub niewywiązania się z warunku utrzymania osoby w zatrudnieniu przez okres 6 miesięcy – pracodawca jest obowiązany do zwrotu wszystkich otrzymanych środków wraz z odsetkami ustawowymi. Jednocześnie przewidziano tutaj analogiczny system uzupełniania stanowiska pracy jak przy pracach interwencyjnych.

W projekcie zaproponowano rezygnację z dotychczasowych subsydiów zatrudnieniowych w postaci świadczenia aktywizacyjnego oraz refundacji wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych bezrobotnych, którzy ukończyli co najmniej 50 r.ż. Jednocześnie, instrument polegający na przyznaniu grantu na utworzenie stanowiska pracy w formie telepracy ograniczono jedynie do skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej. Powyższe propozycje wynikają z opinii urzędów pracy i analiz przeprowadzonych po 2 latach obowiązywania ww. instrumentów.

3.4.2. Prace społecznie użyteczne

Propozycja zmian ma charakter doprecyzowujący i bazuje w dużej mierze na dotychczasowym brzmieniu przepisu art. 73a ustawy o promocji zatrudnienia (…).

Przepisy ustawy regulują organizację i realizację tej formy pomocy, która kierowana jest do osób bezrobotnych korzystających ze świadczeń pomocy społecznej.

Projekt ustawy uwzględnia rozwiązania wprowadzone przepisami ustawy z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem" (Dz. U. poz. 1292).

Z uwagi na to, że prace społecznie użyteczne odbywają się bez nawiązywania stosunku pracy, projekt obok wymiaru godzinowego wprowadza maksymalny okres realizacji tej formy wsparcia wynoszący 90 dni. Rozwiązanie to ma na celu zapobieganie praktykom, które mogą nosić znamiona pracy przymusowej.

Osobom wykonującym prace społecznie użyteczne przysługuje świadczenie wypłacane przez gminę, które jest refundowane ze środków Funduszu Pracy do 60% minimalnej kwoty świadczenia, a w przypadku, gdy osoby uprawnione do wykonywania prac społecznie użytecznych skierowane zostaną do wykonania tych prac na rzecz opiekunów osób niepełnosprawnych świadczenie jest refundowane do wysokości 100% minimalnej kwoty świadczenia. Projekt dopuszcza możliwość finansowania przysługującego osobie świadczenia w całości z budżetu gminy.

Jednocześnie proponuje się podwyższenie minimalnej kwoty świadczenia wypłacanego osobom wykonującym prace społecznie użyteczne z kwoty 8,30 zł za każdą godzinę wykonywania tych prac do wysokości 13,70 zł, tj. do wysokości aktualnie obowiązującej minimalnej stawki godzinowej.

Zmiana ta nie spowoduje zwiększenia wydatków środków z Funduszu Pracy, gdyż finansowanie prac społecznie użytecznych będzie dokonywane w ramach środków przewidzianych na realizację tej formy wsparcia w planie finansowym Funduszu Pracy.

W trakcie realizacji tej formy pomocy powiatowy urząd pracy może sfinansować koszty przejazdu w związku z wykonywaniem przez bezrobotnego prac społecznie użytecznych.
W ramach uproszczeń zrezygnowano z wydania rozporządzenia w sprawie organizowania prac społecznie użytecznych.

3.4.3. Godzenie życia rodzinnego i zawodowego

Zachowano wszystkie dotychczasowe formy pomocy mające na celu pomoc w uzyskaniu pracy dla opiekunów osób niepełnosprawnych wprowadzonych do ustawy o promocji zatrudnienia (…) w ramach programu „Za życiem".

1. Możliwość refundacji pracodawcy lub przedsiębiorcy przez okres do 6 miesięcy części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne za bezrobotnych opiekunów osoby niepełnosprawnej, w wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych oraz kwoty połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę i składek na ubezpieczenia społeczne. Przewidziano obowiązek utrzymania w zatrudnieniu bezrobotnego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu refundacji pod rygorem zwrotu pomocy oraz system uzupełniania stanowiska pracy analogiczny jak przy pracach interwencyjnych.

2. Grant na utworzenie stanowiska pracy w formie telepracy w rozumieniu art. 67^5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy dla skierowanego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

Grant przysługuje w kwocie nie wyższej niż 500% przeciętnego wynagrodzenia za każdego bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej.

Pracodawca lub przedsiębiorca są obowiązani do utrzymania zatrudnienia bezrobotnego opiekuna osoby niepełnosprawnej przez okres 12 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy lub przez okres 18 miesięcy w połowie wymiaru czasu pracy. Niewywiązanie się z warunku utrzymania zatrudnienia, lub wykorzystanie grantu niezgodnie z umową, lub jego niewykorzystanie powoduje obowiązek zwrotu grantu.

Zwrot grantu następuje:

1) w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano bezrobotnego w zatrudnieniu wraz z odsetkami ustawowymi;

2) w całości wraz z odsetkami ustawowymi – w przypadku wykorzystania grantu niezgodnie z umową lub jego niewykorzystania.

Jednocześnie, przewidziano tutaj analogiczny system uzupełniania stanowiska pracy jak przy pracach interwencyjnych.

3. Zachowano rozwiązania dla opiekunów osoby niepełnosprawnej poszukujących pracy nie pozostających w zatrudnieniu lub niewykonujących innej pracy zarobkowej (z wyłączeniem opiekunów pobierających świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy lub zasiłek dla opiekuna). Taki opiekun może korzystać, na zasadach takich jak osoba bezrobotna, z pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, szkoleń, finansowania kosztów potwierdzenia nabycia wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności, pożyczki edukacyjnej, stażu, przygotowania zawodowego dorosłych, prac interwencyjnych, bonu szkoleniowego, bonu stażowego, bonu na zasiedlenie oraz badań lekarskich lub psychologicznych.

4. W zakresie refundacji kosztów opieki nad dzieckiem lub osobą zależną zachowano w zasadzie wszystkie dotychczasowe przepisy. Dodatkowo, wydłużono możliwość refundacji kosztów opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym do ukończenia przez nie 18 lat.

Refundacja kosztów przysługuje w wysokości nie wyższej niż połowa zasiłku dla bezrobotnych, na każde dziecko, jeżeli bezrobotny podejmie pracę lub zostanie skierowany do innej formy pomocy określonej w ustawie, oraz pod warunkiem osiągania z tego tytułu miesięcznie przychodów nieprzekraczających minimalnego wynagrodzenia za pracę. Refundacja przysługuje na okres do 6 miesięcy lub okres realizacji formy pomocy. Dodatkowo, na takich samych zasadach, możliwa jest refundacja kosztów opieki nad osobą zależną.

3.5. Wspieranie aktywności bezrobotnych

3.5.1. Bon szkoleniowy

Utrzymano bon szkoleniowy – dla zainteresowanych bezrobotnych, którzy nie podjęli jeszcze decyzji co do tematyki i realizatora usługi.

Zrezygnowano z ograniczeń wiekowych w dostępie do bonu szkoleniowego, w celu większej dostępności tego rozwiązania, mobilizującego bezrobotnych do aktywności.

Urząd pracy, jak dotychczas, wyznacza termin ważności bonu.

Oprócz finansowania w ramach bonu kosztów szkoleń, dodano możliwość sfinansowania potwierdzenia wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentu potwierdzającego nabycie wiedzy i umiejętności, w celu ujednolicenia przepisów ustawy. Koszty przejazdu i zakwaterowania,

a także koszty badań lekarskich i psychologicznych nie będą ujmowane w bonie (jak było dotychczas), tylko będą finansowane na zasadach uregulowanych wspólnie dla różnych form pomocy udzielanej przez urzędy pracy.

Ponadto, w celu ujednolicenia zasad wsparcia, wprowadzono limity na działania finansowane w ramach bonu, analogicznie jak w przepisach dotyczących finansowania szkoleń, potwierdzania wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy
i umiejętności. W celu uniknięcia zawyżania kosztów szkoleń realizowanych w ramach bonu zastrzeżono, że cena usług finansowanych w ramach tej formy wsparcia nie może być rażąco wyższa od cen podobnych usług oferowanych na rynku.

3.5.2. Bon stażowy

Utrzymano bon stażowy traktując go jako narzędzie, dzięki któremu bezrobotny może wyszukać sobie pracodawcę chętnego do przyjęcia go na staż. Urząd pracy, jak dotychczas wyznacza termin ważności bonu.

Uproszczono przepisy:

1) zrezygnowano z ograniczeń wiekowych w dostępie do bonu stażowego – w celu większej dostępności tego rozwiązania, mobilizującego bezrobotnych do aktywności;
2) ujednolicono realizację staży w ramach bonu i poza bonem poprzez bezpośrednie wskazanie na zastosowanie przepisów regulujących organizację stażu i rezygnację z premii finansowej dla pracodawcy za zatrudnienie stażysty po ukończeniu programu.

3.5.3. Bon na zasiedlenie

Utrzymano bon na zasiedlenie jako narzędzie umożliwiające bezrobotnemu podjęcie pracy poza miejscem dotychczasowego zamieszkania. Zmiany w bonie na zasiedlenie w głównej mierze bazują na obecnie obowiązujących przepisach ustawy o promocji zatrudnienia (…).

Zasadnicza zmiana w bonie na zasiedlenie dotyczy m.in. rozszerzenia podmiotowego, co wynika z generalnej zasady odstąpienia od ograniczeń wiekowych dla form wsparcia określonych w ustawie.

Bon na zasiedlenie będzie przyznawany na wniosek bezrobotnego, który poza miejscem dotychczasowego zamieszkania zamierza poszukiwać zatrudnienia. W tym zakresie wprowadzono zawężenie w formach zatrudnienia, rozumianego jako podjęcie pracy na podstawie umowy
o pracę, spółdzielczej umowy o pracę lub umowy zlecenia.

Doprecyzowano jednocześnie przepisy tak, aby wsparcie kierowane było do osób bezrobotnych, które faktycznie wymagają interwencji ze strony państwa, poprzez wprowadzenie ograniczenia polegającego na braku możliwości zaliczenia do wymaganego okresu zatrudnienia:

1) okresu pracy u pracodawcy, u którego osoba była zatrudniona w okresie 180 dni przypadających bezpośrednio przed rejestracją jako bezrobotna;
2) okresu pracy z tytułu, którego osoba osiągała wynagrodzenie lub przychód finansowany lub dofinansowany ze środków Funduszu Pracy;
3) okresu pracy u pracodawcy lub przedsiębiorcy, który jest jego:
   a) małżonkiem,
   b) rodzicem,
   c) rodzeństwem,
   d) dzieckiem własnym lub przysposobionym, jego małżonka lub rodzeństwa.

Jednocześnie zrezygnowano z bonu zatrudnieniowego, z uwagi na to, że skala jego wykorzystania na tle pozostałych bonów była stosunkowo niewielka.

3.6. Wspieranie przedsiębiorczości

W projekcie ustawy zostały uregulowane formy pomocy obejmujące dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej, refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, formy pomocy przeznaczone dla spółdzielni socjalnych, tj. jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy oraz środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia, a także ~~oraz~~ pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej i utworzenie stanowiska pracy.

Pozostawiono dotychczasowe kategorie uprawnionych do skorzystania ze wskazanych form pomocy, ale rozszerzono definicję jednej z uprawnionych grup – poszukujących pracy niepozostających w zatrudnieniu i niewykonujących innej pracy zarobkowej opiekunów osób niepełnosprawnych. Usunięto wyłączenie dotyczące opiekunów osoby niepełnosprawnej pobierających świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłek dla opiekuna na podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów. Skorzystanie z jednej ze wskazanych powyżej form pomocy spowoduje automatyczną utratę prawa do ww. zasiłków, nie ma więc potrzeby ograniczania dostępu do formy pomocy dla opiekunów pobierających takie zasiłki.

Nowe rozwiązanie powinno sprzyjać podejmowaniu przez opiekunów aktywności zawodowej, ponieważ nie wymaga od nich rezygnacji z zasiłków przy braku pewności, czy uzyskają środki na podjęcie działalności gospodarczej lub zostaną zatrudnieni.

3.6.1. Dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej

Projekt ustawy przewiduje, że jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej, zwane w ustawie dofinansowaniem podjęcia działalności gospodarczej, mogą być przyznawane na dotychczasowym poziomie, tj. maksymalnie do 6-krotności przeciętnego wynagrodzenia.

Wprowadzone zostały także przepisy dotyczące warunków jakie winna spełniać osoba, która składa wniosek o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej. Warunki te były dotychczas uregulowane w rozporządzeniu w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej.

Wprowadzono nowy przepis dotyczący weryfikowania przez dyrektora powiatowego urzędu pracy spełnienia warunków na podstawie posiadanych przez niego danych, rejestrów publicznych, informacji posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których ma dostęp lub oświadczeń złożonych przez wnioskodawcę. Powyższy przepis powinien zapobiec zdarzającym się w praktyce sytuacjom wymagania od ubiegających się o środki zaświadczeń od instytucji, do danych których powiatowy urząd pracy ma dostęp. Uporządkowano kwestię dotyczącą oświadczeń, które zgodnie z projektem ustawy będą składane pod rygorem odpowiedzialności karnej.

W projekcie ustawy wprowadzono również przepisy dotyczące zabezpieczenia zwrotu środków przyznanych w ramach dofinansowania oraz form zabezpieczenia. Kwestie zabezpieczenia były dotychczas uregulowane na poziomie rozporządzenia. Katalog zabezpieczeń nie uległ zmianie w odniesieniu do dotychczas obowiązującego. Dodano natomiast nowy przepis wskazujący, że zaproponowanie formy zabezpieczenia jest uprawnieniem osoby podpisującej umowę, a dyrektor powiatowego urzędu pracy może odmówić przyjęcia zaproponowanego zabezpieczenia tylko w przypadku, gdy w wyniku weryfikacji uzna wskazane zabezpieczenie za niewystarczające na pokrycie zobowiązań, które mogą powstać w związku z nieprawidłową realizacją umowy o dofinansowanie. Takie rozwiązanie powinno zabezpieczyć interesy uprawnionych, ponieważ w praktyce zdarzało się, że powiatowe urzędy pracy ograniczały możliwość skorzystania z form zabezpieczeń wynikających z przepisów do wybranych przez siebie.

W projekcie ustawy o rynku pracy uregulowane zostały podstawowe obowiązki osoby, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej. Projekt ustawy zobowiązuje dyrektora powiatowego urzędu pracy do oceny prawidłowości realizacji i wykonania umowy.

Wprowadzono przepis dotyczący obowiązku zwrotu równowartości podatku, o którym mowa w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221,

z późn. zm.) dotyczącego zakupionych towarów i usług w ramach umowy o dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej.

Dotychczas obowiązujący przepis zobowiązywał osobę, która otrzymała dofinansowanie, do zwrotu podatku od towarów i usług, jeżeli złożyła deklarację podatkową dotyczącą podatku od towarów i usług obejmującą towary lub usługi sfinansowane w ramach środków na podjęcie działalności gospodarczej. Istniała również możliwość złożenia przez osobę, która otrzymała dofinansowanie, oświadczenia, że nie będzie się ubiegała o zwrot podatku od towarów i usług nabytych w ramach dofinansowania.

Nowy przepis nakłada obowiązek zwrotu równowartości podatku od towarów i usług przez osobę, która otrzymała dofinansowanie podjęcia działalności gospodarczej w przypadku nabycia przez nią prawa do naliczenia podatku od towarów i usług, niezależnie od tego, czy faktycznie ubiegała się o zwrot/odliczenie podatku od towarów i usług zakupionych w ramach dofinansowania.

Celem wskazanej regulacji jest ograniczenie nadużyć w tym zakresie. Obowiązek zwrotu równowartości podatku od towarów i usług powinien być zrealizowany w terminie nie dłuższym niż 90 dni od dnia złożenia pierwszej deklaracji podatkowej dotyczącej podatku od towarów i usług, w której ten podatek mógł być naliczony. Zrezygnowano z dotychczasowej możliwości określenia terminu zwrotu na poziomie umowy, aby powiatowe urzędy pracy nie skracały tych terminów nadmiernie.

Nowym rozwiązaniem jest wprowadzenie przepisu o obowiązku zapłaty odsetek ustawowych w przypadku nieterminowego zwrotu do powiatowego urzędu pracy równowartości podatku od towarów i usług. Dotychczas nieterminowy zwrot równowartości naliczonego podatku od towarów i usług był traktowany jako niedotrzymanie warunków umowy, a sankcją było wezwanie do zwrotu otrzymanego dofinansowania wraz z odsetkami ustawowymi.

Obowiązujące dotychczas przepisy dotyczące obowiązku zwrotu otrzymanych środków tytułem dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej w przypadku naruszenia warunków umowy dotyczących przyznania tych środków zostały zachowane.

Nowym rozwiązaniem jest przepis dotyczący śmierci opiekuna osoby niepełnosprawnej przed upływem 12 miesięcy prowadzenia działalności gospodarczej. Przewidziano, że zobowiązanie zwrotu środków z tytułu nieprowadzenia działalności gospodarczej przez wymagany umową okres nie powstaje.

3.6.2. Refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy

Pozostawiono kwotę, jaka maksymalnie może być przyznana tytułem refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy na dotychczasowym poziomie, tj. 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia.

Do projektu ustawy wprowadzono przepisy dotyczące warunków, jakie powinien spełniać wnioskujący o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy. Przepisy dotyczące warunków były dotychczas uregulowane w rozporządzeniu.

W projekcie ustawy przewidziano, że jeżeli wnioskodawcy przysługuje prawo naliczenia podatku od towarów i usług, wydatki we wniosku o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy powinny być ujęte bez podatku od towarów i usług.

Wprowadzono również przepisy dotyczące zabezpieczenia zwrotu środków przyznanych w ramach refundacji oraz form zabezpieczenia, które dotychczas były uregulowane na poziomie rozporządzenia. Katalog zabezpieczeń nie uległ zmianie w odniesieniu do dotychczas obowiązującego. Podobnie, jak w przypadku dofinansowania, dyrektor powiatowego urzędu pracy może odmówić przyjęcia zaproponowanego zabezpieczenia tylko, jeżeli w wyniku weryfikacji uzna, że wskazane zabezpieczenie nie pokryje zobowiązań, które mogą powstać w związku z nieprawidłową realizacją umowy.

W projekcie ustawy o rynku pracy wprowadzone zostały podstawowe obowiązki podmiotu, z którym została podpisana umowa o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy. Wprowadzono również przepis zobowiązujący dyrektora powiatowego urzędu pracy, przed wypłatą środków tytułem refundacji i skierowaniem na utworzone stanowisko osoby, do potwierdzenia utworzenia stanowiska pracy, a także do oceny prawidłowości realizacji i wykonania umowy.

Dotychczasowe przepisy dotyczące obowiązku zwrotu otrzymanych środków tytułem refundacji w przypadku naruszenia warunków umowy dotyczących przyznania tych środków nie uległy zmianie.

Nowym rozwiązaniem jest przepis dotyczący śmierci osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą przed upływem 24 miesięcy utrzymania stanowiska pracy lub zatrudnienia na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy w ramach umowy o refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy. W takim przypadku środki na refundację zwracane są proporcjonalnie do okresu brakującego do 24 miesięcy zatrudnienia lub utrzymania stanowiska pracy, bez odsetek.

Tak jak dotychczas przewidziano upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia w sprawie dokonywania z Funduszu Pracy refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia

stanowiska pracy oraz przyznawania środków na podjęcie działalności gospodarczej. W rozporządzeniu określony zostanie tryb przyznawania dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej
oraz refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, tryb rozliczania wydatków ujętych we wnioskach, rodzaje dokumentów i informacji przedstawianych z wnioskiem oraz sposób realizacji umów o dofinansowanie i refundację.

3.6.3. Jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do niej po jej założeniu oraz formy pomocy dla spółdzielni socjalnych

Pozostawiono na dotychczasowym poziomie kwotę, jaką maksymalnie może otrzymać osoba ubiegająca się o jednorazowe środki na założenie spółdzielni socjalnej lub na przystąpienie do spółdzielni socjalnej po jej założeniu, tj. 6-krotność przeciętnego wynagrodzenia.
Podobnie, jak w przypadku dofinansowania podjęcia działalności gospodarczej i refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy, przeniesiono na poziom ustawy kwestie warunków, jakie muszą spełnić poszczególne kategorie uprawnionych, podstawowych obowiązków wynikających z zawartych z dyrektorem powiatowego urzędu pracy umów i konsekwencji ich niewypełnienia.
Analogicznie, jak przy dofinansowaniu podjęcia działalności gospodarczej i refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy uregulowano kwestie dotyczące weryfikacji spełnienia warunków i zabezpieczeń realizacji umowy.
Projekt ustawy przewiduje nowe rozwiązanie w przypadku jednorazowych środków na przystąpienie do spółdzielni socjalnej. Umowa ma być zawierana przez dyrektora powiatowego urzędu pracy z osobą przystępującą do spółdzielni socjalnej oraz ze spółdzielnią socjalną, a nie jak dotychczas tylko z osobą przystępującą do spółdzielni socjalnej, ponieważ w praktyce odpowiedzialność za prawidłowe wykorzystanie środków spoczywa zarówno na przystępującym do spółdzielni, jak i samej spółdzielni socjalnej. Dodatkowo część dotychczasowych warunków przyznawania środków dotyczyła bezpośrednio spółdzielni socjalnej, która formalnie nie była uprawnionym, co budziło wątpliwości co do poprawności takiej konstrukcji.
Uregulowano również kwestię dotyczącą środków Funduszu Pracy przyznanych na założenie lub przystąpienie do spółdzielni socjalnej w przypadku wystąpienia członka ze spółdzielni socjalnej po upływie 12 miesięcy od dnia jej założenia lub od dnia przystąpienia do niej. W takim przypadku uznaje się, że umowa została zrealizowana, ale środki Funduszu Pracy wniesione

do spółdzielni socjalnej nie zostaną zwrócone byłemu członkowi, a pozostaną w spółdzielni socjalnej i będą wykorzystywane na działalność gospodarczą.

W ustawie przewidziano dotychczasowe instrumenty rynku pracy na rzecz spółdzielni socjalnych, tj. jednorazowe środki na utworzenie stanowiska pracy oraz środki na finansowanie kosztów wynagrodzenia. Podobnie, jak w przypadku innych form pomocy mieszczących się w oddziale 7, określono podstawowe warunki, jakie musi spełnić spółdzielnia socjalna ubiegająca się o środki, obowiązki spółdzielni socjalnej, która podpisze umowę oraz konsekwencje ich niewypełnienia.

Tak jak dotychczas przewidziano upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia w sprawie przyznawania z Funduszu Pracy środków dla spółdzielni socjalnych i na podjęcie działalności

na zasadach określonych dla spółdzielni socjalnych. W rozporządzeniu zostaną uregulowane kwestie dotyczące dokumentów i informacji przedstawianych z wnioskiem o przyznanie środków, trybu przyznawania środków, trybu rozliczania wydatków ujętych we wniosku, sposobu realizacji umowy.

3.6.4. Pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej i na utworzenie stanowiska pracy

Z pożyczek na podjęcie działalności gospodarczej, tak jak dotychczas, mogą korzystać studenci ostatniego roku studiów, absolwenci szkół ponadpodstawowych i uczelni w okresie 48 miesięcy od dnia ukończenia szkoły lub uzyskania tytułu zawodowego oraz bezrobotni (w każdym wieku) oraz poszukujący pracy niepozostający w zatrudnieniu lub niewykonujący innej pracy zarobkowej opiekunowie osób niepełnosprawnych.

Pożyczki na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy niepozostającego w zatrudnieniu lub niewykonującego innej pracy zarobkowej opiekuna osoby niepełnosprawnej, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy, tak jak dotychczas, udzielane są podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, niepublicznym przedszkolom, niepublicznym szkołom lub producentom rolnym.

Pożyczki na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego, poszukującego pracy niepozostającego w zatrudnieniu lub niewykonującego innej pracy zarobkowej opiekuna osoby niepełnosprawnej, lub poszukującego pracy absolwenta, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy udzielane są, tak jak do tej pory:

1) żłobkom lub klubom dziecięcym na utworzenie stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze sprawowaniem opieki nad dziećmi niepełnosprawnymi lub

prowadzeniem dla nich zajęć;

2) podmiotom świadczącym usługi rehabilitacyjne na utworzenie stanowiska pracy związanego bezpośrednio ze świadczeniem usług rehabilitacyjnych dla dzieci niepełnosprawnych w miejscu zamieszkania, w tym usług mobilnych.

Maksymalne kwoty, do których udzielane są pożyczki pozostawiono na tym samym poziomie. Pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej udzielane są–do 20-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, natomiast pożyczki na utworzenie stanowiska pracy – do 6-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Konsekwencje przerwania prowadzenia działalności gospodarczej przed upływem 12 miesięcy pozostały takie same jak w dotychczas obowiązującej ustawie – obowiązek zwrotu niespłaconej części pożyczki z odsetkami ustawowymi od dnia jej otrzymania oraz różnicy pomiędzy preferencyjnym oprocentowaniem spłaconej części pożyczki w stosunku do oprocentowania równego stopie referencyjnej obliczonej zgodnie z metodologią określoną w Komunikacie Komisji w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych. W projekcie ustawy zlikwidowano natomiast konsekwencje prowadzenia działalności gospodarczej przez okres krótszy niż 36 miesięcy.

W dotychczas obowiązującej ustawie, jeżeli osoba, która uzyskała pożyczkę na podjęcie działalności gospodarczej, prowadziła ją krócej niż 36 miesięcy, zobowiązana była do spłaty pozostałej pożyczki z podwyższonym oprocentowaniem. Zniesienie tego przepisu koresponduje z rozwiązaniem stosowanym przy środkach bezzwrotnych. Przy dofinansowaniu obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej wynosi 12 miesięcy, po tym okresie umowę uważa się za zrealizowaną.

Przy pożyczce na utworzenie stanowiska pracy dla bezrobotnego lub poszukującego pracy niepozostającego w zatrudnieniu lub niewykonującego innej pracy zarobkowej opiekuna osoby niepełnosprawnej, w tym skierowanych przez powiatowy urząd pracy, analogicznie jak przy pożyczce na podjęcie działalności gospodarczej, pozostawiono niezmienione przepisy dotyczące konsekwencji nieutrzymania stanowiska pracy przez 12 miesięcy.

Skrócono jednak z 36 do 24 miesięcy okres, w którym nieutrzymanie utworzonego stanowiska pracy lub zatrudnienia pracownika na utworzonym stanowisku pracy powoduje konsekwencje w postaci podwyższonego oprocentowania dla niespłaconej części pożyczki. W przypadku środków bezzwrotnych okres, po którym uznaje się, że umowa została wykonana przez podmiot korzystający z refundacji to 24 miesiące. Zrównano więc okres, po którym uznaje się, że podmiot korzystający z pożyczki wywiązał się z umowy, z okresem określonym przy środkach bezzwrotnych.

W części dotyczącej pożyczek na rozpoczęcie działalności gospodarczej rozszerzono katalog uprawnionych do uzyskania pożyczki o powracających z zagranicy.

Nowe rozwiązanie ma zachęcić obywateli polskich do powrotu z emigracji do kraju pochodzenia na stałe. Wprowadzono w projekcie ustawy ułatwienia osobom powracającym z zagranicy – z Europejskiego Obszaru Gospodarczego (również w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej) w zakresie korzystania z niskooprocentowanych pożyczek na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej bez konieczności rejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy.

Nowa regulacja umożliwi zapewnienie osobom, które podejmą decyzję o powrocie do Polski, źródeł utrzymania, a także wykorzystanie kompetencji nabytych podczas pobytu za granicą.

Z danych GUS wynika, że obecnie w Wielkiej Brytanii przebywa ok. 500-600 tys. Polaków w wieku produkcyjnym. Rozmiar strumienia imigracji jest szacowany na ok. 15-30 tys. osób w wieku produkcyjnym, niemniej jednak należy mieć na względzie, że wielkość strumienia migracji jest zależna od wielu niemierzalnych czynników takich jak: nastroje społeczne wobec migrantów, sytuacja na rynku pracy, skłonność do zatrudnienia obcokrajowców, itp. Należy podkreślić, że Polacy pracujący w Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, po tzw. Brexicie mogą podjąć decyzję o pozostaniu w dotychczasowym miejscu lub migracji do innych niż Polska krajów UE.

Proponowane rozwiązanie może stanowić zachętę do powrotu obywateli polskich pracujących i mieszkających poza Polską do kraju pochodzenia. Proponowana zmiana rozszerzy grono osób, które mogą korzystać z pożyczek udzielanych za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego w ramach programu „Pierwszy biznes – Wsparcie w starcie", a co za tym idzie zwiększy liczbę podmiotów gospodarczych działających na polskim rynku pracy i będzie miała pozytywny wpływ na sytuację na rynku pracy. Promowany będzie rozwój przedsiębiorczości wśród osób powracających do Polski przez udzielanie wsparcia finansowego i prawnego w zakresie tworzenia nowych przedsięwzięć gospodarczych. Proponowana zmiana będzie miała pozytywny wpływ na demografię (wzrost liczby ludności), kształtowanie zasobów pracy (wzrost liczebności zasobów pracy, wykorzystanie kompetencji nabytych przez osoby powracające w okresie pracy za granicą) oraz rozwój lokalny (zwiększenie liczby działających podmiotów gospodarczych).

Proponowane zmiany mają na celu także przeciwdziałanie wzrostowi wskaźnika bezrobocia rejestrowanego, ponieważ osoby powracające z emigracji nie będą rejestrowały się w powiatowych urzędach pracy jako osoby bezrobotne. W następstwie proponowanej zmiany możliwe będzie uniknięcie dodatkowych wydatków ze środków Funduszu Pracy przeznaczonych

na wypłatę zasiłków, kosztów administracyjnych związanych z rejestracją w urzędach pracy, etc. Dotyczy to przede wszystkim osób zdecydowanych na prowadzenie działalności gospodarczej na terytorium Polski, w szczególności osób, które prowadziły działalność gospodarczą za granicą. Dodatkowo brak konieczności rejestracji w urzędach pracy skróci i uprości proces ubiegania się o pożyczkę. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy zwalniają również z wymogu rejestracji w powiatowym urzędzie pracy inną kategorię potencjalnych beneficjentów programu pożyczkowego (tj. studentów ostatniego roku studiów).

Ponadto proponowane zmiany nie spowodują wzrostu wydatków Funduszu Pracy, finansowanie będzie odbywało się w ramach planu finansowego Funduszu Pracy.

Ze względu na rozszerzenie katalogu beneficjentów o powracających z zagranicy konieczne było zdefiniowanie tej grupy w art. 2 projektu ustawy w pkt 29. Powracający z zagranicy to osoba, która w okresie ostatnich 24 miesięcy, za granicą, na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego:

1) zamieszkiwała co najmniej przez 12 miesięcy, lub
2) była zatrudniona nieprzerwanie co najmniej przez 6 miesięcy, lub
3) podlegała przez co najmniej 6 miesięcy ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Warunkiem koniecznym do skorzystania ze środków w ramach programu „Pierwszy biznes – Wsparcie w starcie" przez osobę powracającą z zagranicy jest złożenie oświadczenia w formie pisemnej pod rygorem odpowiedzialności karnej o spełnieniu jednego z wyżej wymienionych warunków.

Dodatkowo w projekcie ustawy uregulowano sytuację prawną w przypadku śmierci pożyczkobiorców w trakcie obowiązywania umowy o pożyczkę wprowadzając przepis o obowiązku zwrotu pozostałego do spłaty kapitału pożyczki z utrzymaniem preferencyjnego oprocentowania.

W projekcie ustawy przewidziano, że w przypadku złożenia wniosku o umorzenie pożyczki od dnia jego złożenia następuje zawieszenie spłat oraz oprocentowania pożyczki, co uniezależnia wnioskującego od okresu rozpatrywania wniosku.

Nowym uregulowaniem w projekcie ustawy jest również możliwość złożenia przez pożyczkobiorcę wniosku o restrukturyzację zadłużenia z tytułu udzielonej pożyczki w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi pożyczkobiorcy. W takim przypadku pożyczkobiorca do czasu wydania decyzji określającej warunki restrukturyzacji, zobowiązany jest do terminowego regulowania zobowiązań z tytułu odsetek od udzielonej mu pożyczki. Rozstrzygnięcie w tej

sprawie podejmuje pośrednik finansowy z uwzględnieniem opinii wyrażonej przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Powyższa regulacja, zgodnie z przepisami przejściowymi, obejmie także pożyczkobiorców, którzy podpisali umowy na podstawie dotychczas obowiązującej umowy.

3.7. Zlecanie zadań agencjom zatrudnienia

W projekcie ustawy zmodyfikowano instrument uregulowany dotychczas w art. 61b ustawy o promocji zatrudnienia (…), którego istotą było włączenie agencji zatrudnienia w proces aktywizacji bezrobotnych będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy, w celu doprowadzenia tych osób do podjęcia zatrudnienia.

Projektowany przepis stwarza możliwość podjęcia przez powiatowy urząd pracy współpracy z agencjami zatrudnienia na podstawie umowy przewidującej doprowadzenie skierowanego bezrobotnego do podjęcia zatrudnienia. Ta forma pomocy jest adresowana jest do wszystkich bezrobotnych.

Doprowadzenie bezrobotnego do podjęcia zatrudnienia należy rozumieć jako skorzystanie przez bezrobotnego z usług świadczonych przez agencję zatrudnienia, przede wszystkim z pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego.

Do okresu zatrudnienia zalicza się okres nieprzerwanego zatrudnienia u jednego pracodawcy, podejmowanego na podstawie oferty przedstawionej przez agencję zatrudnienia. Przez okres zatrudnienia podlegający rozliczeniu finansowemu z agencją zatrudnienia, należy rozumieć okres nieprzerwanego zatrudnienia u jednego pracodawcy, podejmowanego na podstawie oferty przedstawionej przez agencję zatrudnienia, trwający co najmniej 180 dni włącznie i przypadający w okresie 240 dni od dnia skierowania bezrobotnego do agencji zatrudnienia, z tytułu której osoba będzie osiągała miesięcznie wynagrodzenie w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Za okres zatrudnienia nie podlegający rozliczeniu finansowemu z agencją zatrudnienia uznano okres zatrudnienia, z tytułu którego osoba będzie osiągała wynagrodzenie dofinansowane lub refundowane z Funduszu Pracy, Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych lub Europejskiego Funduszu Społecznego oraz okres pracy tymczasowej.

Wynagrodzenie należne agencji zatrudnienia uzależnione jest od okresu utrzymania zatrudnienia. Wynagrodzenie wypłacane w dwóch transzach, pierwsza w wysokości 15% po przepracowaniu przez osobę 30 dni, druga ustalana jest w wysokości proporcjonalnej (z kwoty 85% wynagrodzenia) do okresu utrzymania przez osobę pracy – maksymalnie 85%

wynagrodzenia
za przepracowanie kolejnych 150 dni włącznie.
Maksymalna kwota wynagrodzenia za utrzymanie przez osobę zatrudnienia przez okres 180 dni nie może przekroczyć 150% przeciętnego wynagrodzenia.
W trakcie realizacji tej formy pomocy powiatowy urząd pracy nie może kierować do bezrobotnego innych form pomocy, ale może sfinansować koszty przejazdu w związku z podjęciem przez bezrobotnego pracy w wyniku skierowania agencji zatrudnienia.
Jednocześnie zrezygnowano ze zlecania działań aktywizacyjnych – instrumentu uregulowanego w dotychczasowym Rozdziale 13 ustawy o promocji zatrudnienia (…).
Wg zbiorczych danych z I edycji zlecania zadań aktywizacyjnych prze marszałka województwa, zwanego dalej „ZDA", realizowanego w 16 województwach osiągnięte efekty zatrudnieniowe nie są bowiem zadowalające. Rażąca jest niska jakość ofert pracy, niewielki jest odsetek osób, które utrzymują zatrudnienie w dłuższej perspektywie czasowej, duży odsetek bezrobotnych powracających do urzędów pracy po zakończeniu realizacji ZDA (26% ogółu uczestników). ZDA generuje wysokie koszty dla Funduszu Pracy. Średni koszt uczestnictwa w ZDA jednej osoby, która przepracowała okres 180 dni (w tym okresie osoba mogła podejmować pracę u różnych pracodawców) – to kwota przekraczająca 31 tys. zł.
Jednocześnie szacowana średnia kwota danin publiczno-prawnych odprowadzona do budżetu z tytułu zatrudnienia jednego uczestnika ZDA, przy założeniu, że okres pracy wynosił 180 dni i osoba w tym czasie otrzymywała minimalne wynagrodzenie za pracę (…) – to kwota 5 244 zł. Podkreślenia wymaga także fakt, że ponad połowa uczestników ZDA (52,1%) nie podjęła żadnej pracy, a za te osoby agencjom zatrudnienia wypłacono kwotę 22,27 mln zł, co stanowi ponad 28% ogólnych wydatków Funduszu Pracy poniesionych na realizację ZDA.

3.8. Wsparcie dla długotrwale bezrobotnych

Wprawdzie w ciągu ostatnich trzech lat zmniejsza się zarówno liczba długotrwale bezrobotnych, jak i ich udział w ogólnej liczbie zarejestrowanych, to wciąż osoby te stanowią 55% bezrobotnych (594,8 tys. w końcu 2017 r.). Skala długotrwałego bezrobocia, a także problemy osób długotrwale bezrobotnych balansujących na granicy wykluczenia społecznego, stawiają przed służbami zatrudnienia duże wyzwanie jakim jest konieczność zwiększenie zasięgu oddziaływania aktywizacyjnego na tę grupę bezrobotnych, pogłębienie efektywności adresowanego do nich wsparcia oraz zwiększenie koordynacji i komunikacji w działaniach podejmowanych wspólnie przez różne instytucje niosące pomoc i wsparcie osobom długotrwale bezrobotnym.

Biorąc po uwagę potrzebę zintensyfikowania działań i poprawy ich efektów zaproponowano nałożenie na urząd pracy obowiązku przygotowania dla osoby długotrwale bezrobotnej IPD, który poza formami pomocy określonymi w ustawie może obejmować działania realizowane przez inne instytucje, w szczególności ośrodek pomocy społecznej, funkcjonujące w ramach pomocy społecznej jednostki specjalistycznego poradnictwa, podmioty zatrudnienia socjalnego a także organizacje pozarządowe.

Zaproponowano także, aby monitorowanie przez powiatowy urząd pracy realizacji działań wynikających z IPD – w przypadku osób długotrwale bezrobotnych odbywało się z większą częstotliwością niż w przypadku pozostałych grup bezrobotnych, tj. co najmniej raz na 30 dni.

W efekcie proponowanej zmiany powiatowy urząd pracy utrzymując stały kontakt z osobą długotrwale bezrobotną lub instytucją, która realizować będzie wobec tej osoby działania, będzie mógł szybciej reagować i stosownie do sytuacji bezrobotnego modyfikować IPD wybierając optymalne formy pomocy.

Szczególną grupą wśród długotrwale bezrobotnych stanowią osoby korzystające ze świadczeń pomocy społecznej. Osoby te z uwagi na wielowymiarowość i specyfikę problemów wymagają kompleksowego wsparcia w procesie powrotu na rynek pracy. Niewątpliwie największy ciężar realizacji tego procesu spoczywa na urzędach pracy. Należy podkreślić, że praca z tak trudną grupą klientów jest procesem nie tylko czasochłonnym, ale także kosztownym, i nie rzadko wymaga skoordynowania działań pomiędzy służbami zatrudnienia i partnerami, do których w pierwszej kolejności zaliczyć należy instytucje pomocy społecznej.

Zaproponowano zatem, aby dyrektor powiatowego urzędu pracy i wójt, burmistrz lub prezydent obowiązkowo zawierali porozumienie o współpracy w celu zaplanowania i realizacji działań umożliwiających powrót na rynek pracy długotrwale bezrobotnych korzystających ze świadczeń pomocy społecznej. Porozumienie określać ma w szczególności zasady współpracy oraz tryb obowiązkowej wymiany informacji o udzielonej osobie długotrwale bezrobotnej pomocy i jej efektach oraz planowanych wobec osoby działaniach, wraz z zakresem danych osobowych tej osoby.

Zakres pomocy możliwej do udzielenia długotrwale bezrobotnemu korzystającego ze świadczeń pomocy społecznej, ustalany jest wspólnie przez powiatowy urząd pracy w zakresie wynikającym z ustawy i ośrodek pomocy społecznej w zakresie wynikającym z jego właściwości, gdyż te instytucje posiadają – zgodnie z własnymi kompetencjami – pełną informacją na temat sytuacji osoby bezrobotnej, dzięki czemu będą mogły uzgodnić optymalny sposób pomocy tej osobie.

Działania na rzecz długotrwale bezrobotnych korzystających ze świadczeń pomocy społecznej, realizowane będą na podstawie niniejszej ustawy przez powiatowy urząd pracy i inne podmioty lub instytucje działające na jego zlecenie, lub realizujące wobec długotrwale bezrobotnego działania na skutek skierowania powiatowego urzędu pracy oraz przez ośrodek pomocy społecznej w ramach kontraktu socjalnego i inne podmioty lub instytucje działające na jego zlecenie.

W ramach działań podejmowanych przez jednostki organizacyjne pomocy społecznej osoba długotrwale bezrobotna będzie mogła skorzystać ze specjalistycznego poradnictwa, w tym poradnictwa psychologicznego. Dodatkowo długotrwale bezrobotny realizujący kontrakt socjalny będzie mógł skorzystać ze wsparcia oferowanego przez kluby integracji społecznej.

Zaproponowano utrzymanie zasad kierowania osób długotrwale bezrobotnych do centrum integracji społecznej w celu realizacji indywidualnego programu zatrudnienia socjalnego, uregulowanych w dotychczasowym art. 50 ustawy o promocji zatrudnienia (…). Decyzję co do zasadności skierowania długotrwale bezrobotnego do centrum integracji społecznej po rozpatrzeniu wniosku ośrodka pomocy społecznej podejmować będzie powiatowy urząd pracy. Jednocześnie na centrum integracji społecznej nałożono obowiązek poinformowania powiatowego urzędu pracy po zakończeniu realizacji programu, o tym jakie działania z zakresu reintegracji zawodowej i społecznej zrealizowano wobec skierowanego bezrobotnego, a także o ich efektach.

Zrezygnowano z Programu Aktywizacja i Integracja – instrumentu uregulowanego w dotychczasowym Rozdziale 12a ustawy o promocji zatrudnienia (…) ze względu na dużo niższą niż zakładana skalę wykorzystywania tej formy pomocy.

W to miejsce zaproponowano możliwość zlecenia przez urząd pracy działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej mających na celu przede wszystkim zmotywowanie osób długotrwale bezrobotnych do podejmowania aktywności zawodowej, a także odbudowanie i podtrzymanie u tych osób umiejętności wykonywania obowiązków w miejscu pracy.

Zaproponowano także podstawowy katalog form pracy z bezrobotnymi w ramach reintegracji zawodowej i społecznej, który obejmuje indywidualne lub grupowe poradnictwo specjalistyczne, w tym spotkania z psychologiem, warsztaty motywacyjne, grupy terapeutyczne i grupy wsparcia.

Realizację działań w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej urząd pracy zlecać będzie instytucjom tworzącym centra lub kluby integracji społecznej lub podmiotom prowadzącym działalność statutową na rzecz integracji i reintegracji zawodowej i społecznej osób zagrożonych wykluczeniem społecznym lub przeciwdziałania uzależnieniom i patologiom społecznym.

Projektowana regulacja określa wymiar godzinowy i okres realizacji tych działań, który wynosić może maksymalnie 6 miesięcy. Bezrobotnemu uczestniczącemu w działaniach przysługiwać będzie stypendium w wysokości 50% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, a także możliwość sfinansowania kosztów przejazdu na zajęcia.

W okresie, w którym bezrobotny uczestniczyć będzie w działaniach z zakresu reintegracji zawodowej i społecznej urząd pracy nie będzie kierował do niego innych form pomocy określonych w ustawie, aby tym samym umożliwić jego przygotowanie do aktywnego uczestnictwa w działaniach aktywizacyjnych zaplanowanych do podjęcia w ramach IPD.

Określono także ramowy zakres umowy oraz mechanizm ustalania kwoty wydatków przeznaczonych na finansowanie działań w zakresie reintegracji społecznej.

Proponowane zmiany powodują konieczność zmiany przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828, z późn. zm.).

3.9. Pomoc w podjęciu zatrudnienia przez długotrwale bezrobotnych

W 2017 r. udział w aktywnych programach rynku pracy rozpoczęło 142 tys. długotrwale bezrobotnych i stanowili oni 29,3% wszystkich bezrobotnych, którzy rozpoczęli aktywizację w tym okresie. Oznacza to, że osoby długotrwale bezrobotne były zdecydowanie niedoreprezentowane wśród aktywizowanych. Odsetek długotrwale bezrobotnych wśród osób, które rozpoczęły prace interwencyjne wyniósł 26,8%, a wśród bezrobotnych, którzy rozpoczęli roboty publiczne 40,8%. Łącznie te dwie formy rozpoczęło w 2017 r. tylko nieco ponad 26 tys. długotrwale bezrobotnych i prawie 53 tys. pozostałych bezrobotnych.

Biorą pod uwagę obecną sytuację na rynku pracy, w tym coraz częściej podnoszoną przez pracodawców kwestię niedoborów kadrowych i niekorzystne zmiany demograficzne w postaci starzenia się populacji osób w wieku produkcyjnym, należy postrzegać osoby długotrwale bezrobotne – jak wskazano wyżej jest to grupa blisko 600 tys. osób – jako potencjalne źródło zaspokojenia potrzeb pracodawców. W związku z tym wzmożona aktywizacja osób długotrwale bezrobotnych jest niezbędna z punktu widzenia potrzeb rynku pracy i równocześnie możliwa z uwagi na rekordowo niski poziom bezrobocia.

W świetle powyższego zaproponowano zmianę podejścia w zakresie kierowania bezrobotnych do prac interwencyjnych. Forma ta dostępna będzie wyłącznie dla osób długotrwale bezrobotnych oraz opiekunów osób niepełnosprawnych, w związku z realizacją programu „Za życiem”.

Zaproponowano także, aby osobom długotrwale bezrobotnym przysługiwało pierwszeństwo w skierowaniu do zatrudnienia w spółdzielni socjalnej na podstawie zawartej z tą spółdzielnią umowy o przyznanie środków na utworzenie stanowiska pracy albo umowy o przyznanie środków na finansowanie kosztów wynagrodzenia. Jednocześnie, w przypadku zatrudnienia długotrwale bezrobotnego skierowanego przez powiatowy urząd pracy na podstawie jednej z tych umów, nałożono na spółdzielnię socjalną obowiązek poinformowania powiatowego urzędu pracy
o podjętych wobec długotrwale bezrobotnego działaniach z zakresu reintegracji społecznej i zawodowej, a także o ich efektach. Proponowana zmiana powoduje konieczność zmiany przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1205).

3.10. Programy specjalne

Przygotowana propozycja zmian w ramach przepisów dotyczących programów specjalnych ma charakter doprecyzowujący i bazuje w dużej mierze na dotychczasowym brzmieniu przepisu.
Programy specjalne służyć będą większemu uelastycznieniu form pomocy oferowanej przez urzędy pracy. Będą stwarzały możliwość bardziej elastycznego podejścia do ich realizacji, a także objęcia wsparciem opiekunów osób niepełnosprawnych w rozumieniu art. 3 ustawy z dnia 4 listopada 2016 r. o wsparciu kobiet w ciąży i rodziny „Za życiem" (Dz. U. poz. 1860, z późn. zm.).
Program specjalny jest pakietem działań obejmujących formy pomocy wynikające z ustawy, wsparte specyficznymi elementami wspierającymi zatrudnienie, które służą niwelowaniu oddalenia od rynku pracy, dostosowany do specyficznej sytuacji osoby bezrobotnej lub poszukującego pracy opiekuna osoby niepełnosprawnej.
Maksymalna wysokość środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie specyficznych elementów wspierających zatrudnienie na jednego uczestnika programu specjalnego nie może przekroczyć 150% przeciętnego wynagrodzenia. Wysokość tych środków została utrzymana
na takim samym poziomie jak w przepisach dotychczas obowiązujących. Utrzymane zostało również rozwiązanie polegające na zaniechaniu poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od świadczeń z tytułu specyficznych elementów wspierających zatrudnienie otrzymanych
w ramach programów specjalnych, stosowane aktualnie na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 października 2016 r. w sprawie zaniechania poboru

podatku dochodowego od osób fizycznych od niektórych dochodów (przychodów) otrzymanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. poz. 1809).
Inicjowanie programów specjalnych daje urzędom pracy większą elastyczność w procesie przywracania osób na rynek pracy i zwiększa możliwość ich wpływu na sytuację na lokalnym rynku pracy.
Główne propozycje zmian:

1) stworzono katalog podmiotów, które mogą być włączone w realizację programów specjalnych;
2) określono maksymalną wysokość środków Funduszu Pracy na finansowanie specyficznych elementów wspierających zatrudnienie na 1 uczestnika programu specjalnego;
3) dookreślono, że realizowane w programach specjalnych zarówno formy pomocy, jak i specyficzne elementy wspierające zatrudnienie finansowane są ze środków Funduszu Pracy.

Celem uproszczenia realizacji rozwiązań ustawowych zrezygnowano z zachowania upoważnienia ustawowego do wydania rozporządzenia w sprawie realizacji programów specjalnych.

3.11. Projekty pilotażowe

Propozycja zmian w ramach przepisów dotyczących projektów pilotażowych ma charakter doprecyzowujący i bazuje w dużej mierze na dotychczasowym brzmieniu przepisu, jednocześnie w związku ze zmianą w zakresie uprawnień dyrektorów wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy, zaproponowano zmianę przepisów dotyczących umów stanowiących podstawę do realizacji projektu pilotażowego.
Projekt wprowadza rozwiązania dotyczące projektów pilotażowych, które stwarzają służbom zatrudnienia wszystkich szczebli możliwość podejmowania inicjatyw dzięki, którym wypracowane zostaną innowacyjne, efektywne i zestandaryzowane propozycje narzędzi aktywizacji zawodowej, w tym metody pracy i formy wsparcia kierowane do klientów urzędów pracy oraz nowe modele oddziaływania służb zatrudnienia na pracodawców.
Projektem pilotażowym określane są przedsięwzięcia polegające na wdrażaniu nowych metod, narzędzi i sposobów pomocy bezrobotnym, poszukującym pracy lub pracodawcom, w celu przygotowywania rozwiązań o charakterze systemowym, realizowane przez publiczne służby zatrudnienia samodzielnie lub we współpracy z podmiotami realizującymi działania na krajowym rynku pracy (agencjami zatrudnienia, instytucjami szkoleniowymi posiadającymi

wpis do RIS, organizacjami pozarządowymi zajmującymi się problematyką rynku pracy) oraz gminami.

Główne propozycje zmian:

1) wskazano, że projekty pilotażowe mogą być realizowane przez PSZ we współpracy realizującymi działania na krajowym rynku pracy agencjami zatrudnienia, instytucjami szkoleniowymi posiadającymi wpis do RIS, organizacjami pozarządowymi zajmującymi się problematyką rynku pracy oraz gminami;
2) doprecyzowano, że projekty pilotażowe inicjowane bezpośrednio przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy lub dyrektora powiatowego urzędu pracy wymagają akceptacji ministra właściwego do spraw pracy, który na realizację pilotaży przeznacza środki rezerwy Funduszu Pracy pozostające w jego dyspozycji;
3) wskazano, że stroną umowy na podstawie, której realizowany będzie projekt pilotażowy, zawieranej z ministrem właściwym do spraw pracy, jest odpowiednio dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy lub dyrektor powiatowego urzędu pracy.

3.12. Zwolnienia monitorowane

Przygotowana propozycja zmian w ramach przepisów dotyczących realizacji zwolnień monitorowanych bazuje w dużej mierze na dotychczasowym brzmieniu przepisu.

Istotą zwolnień monitorowanych jest nałożenie na pracodawców obowiązku takiego przeprowadzenia procesu redukcji zatrudnienia, w ramach którego zwalniani pracownicy będą aktywnie wspierani w procesie poszukiwania nowego zatrudnienia.

Pracodawca, który zamierza zwolnić z przyczyn dotyczących zakładu pracy co najmniej 50 pracowników w okresie 3 miesięcy jest zobowiązany do uzgodnienia z powiatowym urzędem pracy zakresu i form wsparcia dla zwalnianych pracowników, w szczególności w zakresie: pośrednictwa pracy, poradnictwa zawodowego, szkoleń, potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności, i objęcie tym wsparciem pracowników.

Działania podejmowane na rzecz pracowników przewidzianych do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego są realizowane w formie programu.

Program może być realizowany przez powiatowy urząd pracy, agencję zatrudnienia lub instytucję szkoleniową we współpracy z pracodawcą. Program może być finansowany przez pracodawcę samodzielnie, jak również na podstawie porozumienia organizacji i osób prawnych z udziałem pracodawcy.

Pracodawca ma możliwość sfinansowania pracownikom szkoleń, potwierdzenia nabytej wiedzy i umiejętności oraz uzyskania dokumentów potwierdzających nabycie wiedzy i umiejętności w ramach programu ze środków KFS, na zasadach określonych w ustawie.
Poprawnie zrealizowane zwolnienie monitorowane powinno realnie wesprzeć pracowników trącących zatrudnienie, jak również powinno w znacznym stopniu ograniczyć powstałe napięcia społeczne związane z utratą pracy.

4. ŚWIADCZENIA DLA BEZROBOTNYCH

4.1. Zasiłek dla bezrobotnych i dodatek aktywizacyjny

W części dotyczącej zasiłków dla bezrobotnych nie wprowadzono zasadniczych zmian w porównaniu do aktualnego stanu prawnego. Niemniej jednak zaproponowano podwyższenie kwoty zasiłku dla bezrobotnych posiadających co najmniej 30-letni okres uprawniający do tego zasiłku – do 130% wysokości zasiłku podstawowego.
Pozostawiono bez zmian warunki konieczne do uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, w szczególności okresy aktywności zawodowej uprawniające do uzyskania prawa do zasiłku. Również okresy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, tj. podstawowy 180 dni i wydłużony 365 dni, pozostały bez zmian. Utrzymano mechanizm powrotu za na zasiłek na okres uzupełniający (do wyczerpania okresu ustawowego jego przysługiwania) w przypadku utraty statusu bezrobotnego spowodowanej podjęciem krótkotrwałej pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej.
Zasiłek dla bezrobotnych (art. 201) jest świadczeniem przysługującym bezrobotnemu za każdy dzień kalendarzowy od dnia zarejestrowania się we właściwym powiatowym urzędzie pracy, jeżeli w okresie 18 miesięcy bezpośrednio poprzedzających dzień zarejestrowania, łącznie przez okres co najmniej 365 dni był zatrudniony i osiągał wynagrodzenie w kwocie co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy.
Ponadto, prawo do zasiłku przysługuje w związku z wykonywaniem pracy na podstawie umowy o pracę nakładczą, umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, wykonywaniem pracy w okresie tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności, wykonywaniem pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej, spółdzielni kółek rolniczych lub spółdzielni usług rolniczych, będąc członkiem tej spółdzielni oraz wykonywaniem zatrudnienia za granicą przez bezrobotnych, które przybyły do Rzeczypospolitej Polskiej jako repatriant oraz pełnieniem służby lub wykonywaniem innej pracy zarobkowej i

osiąganiem wynagrodzenia lub dochodu, od którego istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy.

W każdym z tych przypadków podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy musi stanowić kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Zasiłek dla bezrobotnych przysługuje również po opłacaniu składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy, przy czym podstawę wymiaru tych składek stanowić musi kwota co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę, oraz po opłaceniu składki na Fundusz Pracy w związku z pracą za granicą u pracodawcy zagranicznego, w wysokości 9,75% przeciętnego wynagrodzenia za każdy miesiąc zatrudnienia.

Do okresu 365 dni, od których zależy nabycie prawa do zasiłku dla bezrobotnych, zalicza się również okresy:

1) zasadniczej służby wojskowej, nadterminowej zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego, służby przygotowawczej, służby kandydackiej, kontraktowej zawodowej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, okresowej służby wojskowej, terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie lub służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz zasadniczej służby w obronie cywilnej i służby zastępczej, a także służby w charakterze funkcjonariusza, o którym mowa w ustawie z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin;
2) urlopu wychowawczego udzielonego na podstawie odrębnych przepisów;
3) pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy lub służby, o której mowa w pkt 1, renty szkoleniowej oraz przypadające po ustaniu zatrudnienia, wykonywania innej pracy zarobkowej albo zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności okresy pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego, zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego lub świadczenia rehabilitacyjnego, jeżeli podstawę wymiaru tych zasiłków i świadczenia, z uwzględnieniem kwoty składek na ubezpieczenia społeczne, stanowiła kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę;
4) niewymienione w projektowanym art. 201 ust. 1, za które były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy, jeżeli podstawę wymiaru składek stanowiła

kwota wynosząca co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę;

5) za które przyznano odszkodowanie z tytułu niezgodnego z przepisami rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy lub stosunku służbowego, oraz okres, za który wypłacono pracownikowi odszkodowanie z tytułu skrócenia okresu wypowiedzenia umowy o pracę;
6) świadczenia usług na podstawie umowy uaktywniającej, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2018 r. poz. 603, z późn. zm.);
7) pobierania renty rodzinnej, w przypadku gdy nastąpił zbieg prawa do tej renty z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy i wybrano pobieranie renty rodzinnej;
8) sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem przez osoby, o których mowa w art. 6a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.);
9) pobierania świadczenia pielęgnacyjnego lub specjalnego zasiłku opiekuńczego na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, lub zasiłku dla opiekuna zna podstawie przepisów o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, jeżeli utrata prawa do nich była spowodowana śmiercią osoby, nad którą opieka była sprawowana.

Ponadto, prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnym zwolnionym z zakładów karnych i aresztów śledczych, zarejestrowanym w okresie 30 dni od dnia zwolnienia, jeżeli suma okresów, o których wskazanych w art. 201 ust. 1 i 2, przypadających w okresie 18 miesięcy przed ostatnim pozbawieniem wolności oraz wykonywania pracy w okresie pozbawienia wolności wynosiła co najmniej 365 dni, przy czym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy stanowiła kwota w wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę. W przypadku pozbawienia wolności w okresie pobierania zasiłku, po zwolnieniu z zakładu karnego lub aresztu śledczego przysługuje prawo do zasiłku na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed pozbawieniem wolności i w trakcie przerw w odbywaniu kary.

Prawo do zasiłku przysługuje również bezrobotnym zwolnionym z zasadniczej służby wojskowej lub okresowej służby wojskowej, jeżeli okres jej odbywania wynosił co najmniej 240 dni i przypadał w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy.

Okresy pracy wymienione powyżej, które stanowiły już raz podstawę do nabycia prawa do zasiłku nie będą mogły być ponownie uwzględnione do 365 dni.

Bezrobotny, który udokumentuje okres uprawniający do zasiłku po dniu zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy, jednak w okresie posiadania statusu bezrobotnego, prawo do zasiłku nabędzie od dnia udokumentowania tego prawa.

Wysokość wypłacanego zasiłku dla bezrobotnych ulega degresji. Oznacza to, że w okresie pierwszych 90 dni posiadania prawa do zasiłku wynosi 847,80 zł miesięcznie, zaś w kolejnych dniach wynosi już 665,70 zł miesięcznie.

Wysokość i okres pobierania wypłacanego zasiłku dla bezrobotnych uzależniona jest od długości posiadanego okresu uprawniającego do zasiłku. Jeżeli okres ten wynosi mniej niż 5 lat, to bezrobotnemu przysługuje zasiłek w wysokości 80% podstawowej kwoty zasiłku. W przypadku, gdy okres uprawniający do zasiłku wynosi co najmniej 20 lat, bezrobotnemu przysługuje zasiłek w wysokości 120% podstawowej kwoty zasiłku, zaś gdy okres uprawniający do zasiłku wynosi co najmniej 30 lat, przysługuje zasiłek w wysokości 130% podstawowej kwoty zasiłku.

Do okresu uprawniającego do zasiłku, od którego zależy wysokość i okres pobierania zasiłku, zalicza się również: okresy pobierania gwarantowanego zasiłku okresowego, okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego młodocianych pracowników, okres zatrudnienia za granicą osoby, która przesiedliła się do kraju na warunkach repatriacji w rozumieniu przepisów o repatriacji oraz okresy urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie przepisów w sprawie bezpłatnych urlopów dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi, innych udzielonych w tym celu urlopów bezpłatnych, a także okresy niewykonywania pracy przed dniem 8 czerwca 1968 r. stanowiące przerw w zatrudnieniu spowodowaną opieką nad dzieckiem:

a) w wieku do 4 lat – w granicach do 3 lat na każde dziecko oraz łącznie z okresami, o których mowa w art. 198 ust. 2 pkt 2 projektu ustawy, bez względu na liczbę dzieci – do 6 lat;
b) na które, ze względu na jego stan fizyczny, psychiczny lub psychofizyczny, przysługuje zasiłek pielęgnacyjny – dodatkowo do 3 lat na każde dziecko.

Ponadto, do okresu uprawniającego do zasiłku, od którego zależy wysokość i okres pobierania zasiłku, zalicza się również:

a) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przebyte przed dniem 1 stycznia 1997 r., jeżeli podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne lub zaopatrzenie emerytalne i Fundusz Pracy stanowiła kwota wynosząca co najmniej połowę wówczas obowiązującego najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, określonego na podstawie odrębnych przepisów; okres prowadzenia działalności pozarolniczej przed

dniem 1 stycznia 1997 r. podlega zaliczeniu, pod warunkiem opłacania składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy z tego tytułu, o ile podstawę wymiaru tych składek stanowiła kwota wynosząca co najmniej połowę wówczas obowiązującego najniższego wynagrodzenia za pracę,

b) okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej przebyte przed dniem 1 maja 2004 r. za granicą u pracodawcy zagranicznego w państwie wymienionym w art. 1 ust. 3 pkt 2 lit. a-c projektu ustawy, za które były opłacane składki na Fundusz Pracy.

Podstawowy okres pobierania zasiłku przez bezrobotnych wynosi 180 dni. Warunek ten dotyczy bezrobotnych zamieszkałych w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, jeżeli stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku nie przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju. Jednak dla bezrobotnych, którzy:

1) zamieszkują w okresie pobierania zasiłku na obszarze powiatu, gdzie stopa bezrobocia na tym obszarze w dniu 30 czerwca roku poprzedzającego dzień nabycia prawa do zasiłku przekraczała 150% przeciętnej stopy bezrobocia w kraju, lub

2) mają powyżej 50 r. ż. i posiadają jednocześnie co najmniej 20-letni okres uprawniający do zasiłku, lub

3) mają na utrzymaniu co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat, a małżonek bezrobotnego jest także bezrobotny i utracił prawo do zasiłku z powodu upływu okresu jego pobierania po dniu nabycia prawa do zasiłku przez tego bezrobotnego, lub

4) samotnie wychowujących co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat

– zasiłek dla bezrobotnych wypłacany jest przez okres 365 dni.

Okres pobierania zasiłku przez bezrobotnego nie ulega zmianie, jeżeli w okresie jego pobierania następuje zmiana miejsca zameldowania bezrobotnego lub miejscowość, w której jest on zameldowany, została objęta obszarem działania innego powiatu.

Jednak w przypadku zmiany przez bezrobotnego miejsca zameldowania skutkującej zmianą właściwości powiatowego urzędu pracy bezrobotny jest obowiązany powiadomić o tym fakcie urząd pracy, w którym jest zarejestrowany, oraz stawić się w powiatowym urzędzie pracy właściwym dla nowego miejsca zameldowania w terminie 30 dni od dnia zmiany miejsca zameldowania. Odpowiednie zachowanie bezrobotnego skutkuje zachowaniem prawa do zasiłku i nieprzerwanym okresem jego pobierania.

Natomiast w razie urodzenia dziecka przez kobietę pobierającą zasiłek w okresie jego pobierania lub w ciągu 30 dni po jego zakończeniu, okres ten ulega przedłużeniu o czas, przez który przysługiwałby jej, zgodnie z odrębnymi przepisami, zasiłek macierzyński.

Okres pobierania zasiłku ulega skróceniu o okres zatrudnienia bezrobotnego w ramach prac interwencyjnych, robót publicznych oraz o okres odbywania przez niego stażu, szkolenia lub przygotowania zawodowego dorosłych przypadających na okres, w którym przysługiwałby mu zasiłek oraz o okresy nieprzysługiwania bezrobotnemu zasiłku z powodu tzw. karencji.

Bezrobotny, który utraci status bezrobotnego na okres krótszy niż 365 dni z powodu podjęcia zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, pozarolniczej działalności lub uzyskiwania przychodu w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie i zarejestrował się w powiatowym urzędzie pracy jako bezrobotny w okresie 14 dni od dnia ustania zatrudnienia, zaprzestania wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności, pobierania zasiłku chorobowego, macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego po ustaniu zatrudnienia, zaprzestaniu wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności lub osiągania przychodu przekraczającego połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie, posiada prawo do zasiłku na czas skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego oraz o okresy zatrudnienia bezrobotnego w ramach prac interwencyjnych, robót publicznych oraz o okres odbywania przez niego stażu, szkolenia lub przygotowania zawodowego dorosłych przypadających na okres, w którym przysługiwałby mu zasiłek oraz o okresy nieprzysługiwania bezrobotnemu zasiłku z powodu karencji.

Powrót do swojego uprawnienia zasiłkowego mają również zagwarantowane osoby powołane i zwolnione z zasadniczej służby wojskowej, przeszkolenia wojskowego, służby przygotowawczej, służby kandydackiej, kontraktowej zawodowej służby wojskowej, ćwiczeń wojskowych, w tym poszczególnych dni w przypadku ćwiczeń wojskowych rotacyjnych, okresowej służby wojskowej lub służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz zasadniczej służby w obronie cywilnej i służby zastępczej, a także stawienia się i zwolnienia z ćwiczeń wojskowych rotacyjnych lub terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie oraz bezrobotni odbywający szkolenia lub staże organizowane przez inny podmiot niż powiatowy urząd pracy.

Również osoba, która utraciła na okres nie dłuższy niż 365 dni status bezrobotnego z innego powodu niż zatrudnienie, a w dniu kolejnej rejestracji spełnia warunki do nabycia prawa do zasiłku, uzyskuje prawo do zasiłku na okres pomniejszony o poprzedni okres pobierania zasiłku oraz o okresy powodujące jego skrócenie.

Generalną zasadą jest, że zasiłki wypłaca się w okresach miesięcznych z dołu. Zasiłek za niepełny miesiąc ustala się, dzieląc kwotę przysługującego zasiłku przez 30 i mnożąc przez

liczbę dni kalendarzowych przypadających w okresie, za który przysługuje zasiłek oraz to, że powiatowy urząd pracy ustala i opłaca, na zasadach i w wysokości określonych w odrębnych przepisach, składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od zasiłków wypłaconych bezrobotnym. Zasiłki dla bezrobotnych podlegają corocznej waloryzacji z dniem 1 czerwca, o średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem w poprzednim roku. Nie dokonuje się waloryzacji zasiłków, w przypadku gdy średnioroczny poziom cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem nie zmienił się lub uległ zmniejszeniu.

Zasadę tą stosuje się odpowiednio do wypłacanych stypendium oraz dodatku aktywizacyjnego.

Prawo do zasiłku nie przysługuje bezrobotnemu, który:

1) odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniej pracy lub innej formy pomocy określonej w ustawie;
2) po skierowaniu nie podjął formy pomocy określonej w ustawie;
3) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem w powiatowym urzędzie pracy rozwiązał stosunek pracy lub stosunek służbowy za wypowiedzeniem albo na mocy porozumienia stron, chyba że porozumienie stron nastąpiło z powodu upadłości, likwidacji pracodawcy lub zmniejszenia zatrudnienia z przyczyn dotyczących pracodawcy albo rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego za wypowiedzeniem lub na mocy porozumienia stron nastąpiło z powodu zmiany miejsca zamieszkania lub pracownik rozwiązał umowę o pracę
   w trybie art. 55 § 1 i 1^1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
4) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem się w powiatowym urzędzie pracy spowodował rozwiązanie ze swej winy stosunku pracy lub stosunku służbowego bez wypowiedzenia;
5) otrzymał przewidziane w odrębnych przepisach świadczenie w postaci jednorazowego ekwiwalentu pieniężnego za urlop górniczy, jednorazowej odprawy socjalnej, zasiłkowej, pieniężnej po zasiłku socjalnym, jednorazowej odprawy warunkowej lub odprawy pieniężnej bezwarunkowej;
6) otrzymał odszkodowanie za skrócenie okresu wypowiedzenia umowy o pracę;
7) odbywa odpłatną praktykę absolwencką i otrzymuje z tego tytułu miesięczne świadczenie pieniężne w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę;
8) zarejestrował się jako bezrobotny w okresie, zgłoszonego do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zawieszenia wykonywania działalności gospodarczej, jeśli okres prowadzenia tej działalności stanowi podstawę do nabycia prawa do zasiłku;

9) w okresie 6 miesięcy przed zarejestrowaniem się w powiatowym urzędzie pracy rozwiązał stosunek pracy zawarty na podstawie skierowania przez urząd pracy do pracodawcy otrzymującego w związku z tym skierowaniem środki z Funduszu Pracy.

W wyniku zaistnienia powyższych sytuacji zasiłek będzie przysługiwał po okresach karencji – odpowiednio po okresie 90 lub 180 dni lub po upływie okresów uzasadniających tą karencję. Do okresów karencji wlicz się okresy zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności, pobierania zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia, zaprzestaniu wykonywania innej pracy zarobkowej, prowadzenia pozarolniczej działalności oraz uzyskiwania przychodu.

Nowym rozwiązaniem ustawowym jest nie zastosowanie karencji do okresów pracy lub stosunku służbowego, które uległy rozwiązaniu, a uzyskiwane w tym okresie wynagrodzenie w przeliczeniu na okres pełnego miesiąca nie przekraczało połowy minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie oraz okres wykonywania pracy w ramach stosunku pracy lub stosunku służbowego łącznie z innymi stosunkami pracy lub stosunkami służbowymi nie jest uwzględniany do okresu 365 dni.

Bezrobotny zachowuje swoje prawo do zasiłku za okres udokumentowanej niezdolności do pracy, przypadający w okresie przysługiwania zasiłku, za który na podstawie odrębnych przepisów pracownicy zachowują prawo do wynagrodzenia lub przysługują im zasiłki z ubezpieczenia społecznego w razie choroby lub macierzyństwa.

Okresy pobierania zasiłku wlicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz okresów składkowych w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Okresów pobierania zasiłku nie wlicza się jednak do:

1) okresów wymaganych do nabycia prawa oraz ustalania wysokości i okresu pobierania zasiłku;
2) okresu zatrudnienia, od którego zależy nabycie prawa do urlopu wypoczynkowego;
3) stażu pracy określonego w odrębnych przepisach, wymaganego do wykonywania niektórych zawodów.

Uprawnieniem bezrobotnego, który w okresie nie dłuższym niż 10 dni roboczych przebywa za granicą lub pozostaje w innej sytuacji powodującej brak gotowości do podjęcia pracy, jest zachowanie w tym okresie statusu bezrobotnego, jeżeli o zamierzonym pobycie za granicą lub pozostawaniu w sytuacji powodującej brak gotowości do podjęcia pracy zawiadomił powiatowy urząd pracy. Zasiłek za ten okres jednak nie przysługuje. Całkowity okres

zgłoszonego pobytu za granicą oraz braku gotowości do pracy z innego powodu nie może przekroczyć łącznie 10 dni roboczych w okresie roku kalendarzowego.

Ponadto, bezrobotny jest obowiązany do składania lub przesyłania powiatowemu urzędowi pracy pisemnego oświadczenia o przychodach pod rygorem odpowiedzialności karnej oraz innych dokumentów niezbędnych do ustalenia jego uprawnień do świadczeń przewidzianych w ustawie w terminie 7 dni od dnia uzyskania przychodów. Również na bezrobotnym ciąży obowiązek zawiadomienia w ciągu 7 dni powiatowy urząd pracy o podjęciu pracy lub o złożeniu wniosku o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz o zaistnieniu innych okoliczności powodujących utratę prawa do zasiłku.

Natomiast bezrobotni powyżej 50 r. ż. po upływie 6 miesięcy od dnia zarejestrowania w powiatowym urzędzie pracy mogą ubiegać się w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli spełniają do niego warunki.

Bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku przysługuje dodatek aktywizacyjny, jeżeli w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym w danym zawodzie lub służbie i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę lub z własnej inicjatywy podjął pracę.

W przypadku podjęcia pracy ze skierowania przez powiatowy urząd pracy dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości stanowiącej różnicę między minimalnym wynagrodzeniem za pracę a otrzymywanym wynagrodzeniem, nie większej jednak niż 50% zasiłku, przez okres, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

W przypadku podjęcia przez bezrobotnego pracy z własnej inicjatywy dodatek aktywizacyjny przysługuje w wysokości do 50% zasiłku, przez połowę okresu, w jakim przysługiwałby bezrobotnemu zasiłek.

Natomiast dodatek aktywizacyjny nie przysługuje w przypadku:

1) skierowania bezrobotnego przez powiatowy urząd pracy do prac interwencyjnych, robót publicznych, do pracy w spółdzielni socjalnej, zgodnie z art. 163 pkt 2 na refundowane stanowisko pracy, o którym mowa w art. 150 lub utworzone stanowisko pracy, o którym mowa w art. 163 pkt 1;
2) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy pracy u pracodawcy, u którego pracował bezpośrednio przed zarejestrowaniem jako bezrobotny;
3) podjęcia przez bezrobotnego z własnej inicjatywy pracy za granicą Rzeczypospolitej Polskiej u pracodawcy zagranicznego;
4) przebywania na urlopie bezpłatnym.

4.2. Stypendium

Bezrobotnemu, w okresie odbywania szkolenia, przysługuje stypendium wypłacane przez powiatowy urząd pracy. Wysokość stypendium wynosi miesięcznie 120% zasiłku, jeżeli miesięczny wymiar godzin szkolenia wynosi co najmniej 150 godzin. W przypadku niższego miesięcznego wymiaru godzin szkolenia wysokość stypendium ustala się proporcjonalnie Regulacja ta jest powtórzeniem obecnie istniejących regulacji. Pozostawiono również mechanizm, iż bezrobotnemu uprawnionemu w tym samym okresie do stypendium oraz zasiłku przysługuje stypendium w wysokości nie niższej niż zasiłek. Wprowadzono nowe uregulowanie, iż za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowuje prawo do stypendium
w wysokości 50% kwoty stypendium.

Wysokość stypendium, przysługującego bezrobotnemu za okres szkolenia, nie może być niższa niż 20% zasiłku.

Bezrobotnemu w okresie odbywania stażu i w okresie realizacji przygotowania zawodowego dorosłych przysługuje stypendium w wysokości 140% zasiłku dla bezrobotnych. Zwiększono wysokość stypendium z aktualnych 120% do 140% zasiłku. Za okres, za który przysługuje stypendium, zasiłek nie przysługuje. Za okres udokumentowanej niezdolności do pracy bezrobotny zachowuje prawo do stypendium w wysokości 50% kwoty stypendium.

Wprowadzone nowe uregulowanie, zgodnie z którym w przypadku odbywania stażu na obszarze właściwości innego powiatowego urzędu pracy niż powiatowy urząd pracy, w którym bezrobotny jest zarejestrowany, stypendium jest wypłacane przez powiatowy urząd pracy, który skierował bezrobotnego do odbywania stażu.

5. PRZEPISY O KOORDYNACJI SYSTEMÓW ZABEZPIECZENIA SPOŁECZNEGO

W nowej ustawie nie wprowadzono zasadniczych zmian w odniesieniu do przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Wprowadzone zmiany mają na celu przede wszystkim zwiększenie pewności prawnej poprzez wyeliminowanie wątpliwości pojawiających się na tle stosowania przepisów dotychczasowych.

W nowej ustawie wprowadzono modyfikacje redakcyjne w przepisach dotyczących zadań samorządu województwa oraz samorządu powiatu w zakresie zadań wynikających z unijnej i dwustronnej koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. W porównaniu z dotychczasowymi przepisami usunięto przepis, zgodnie z którym do zadań samorządu

województwa należy przyjmowanie i rozpatrywanie wniosków bezrobotnych o wydanie odpowiednich dokumentów w sprawach świadczeń z tytułu bezrobocia.

Powodem tej zmiany był fakt, że zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej oraz dwustronnych umów międzynarodowych o zabezpieczeniu społecznym, zadanie to jest zastrzeżone dla instytucji właściwych, których funkcje zgodnie przepisami ustawy pełnią wojewódzkie urzędy pracy jako jednostki organizacyjne samorządu województwa. Jednocześnie wyraźne sprecyzowano, że zadania instytucji właściwej realizować będzie dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy, a wydawanie decyzji administracyjnych w sprawach z zakresu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego będzie należało do marszałków województw. Ponadto wyraźnie wskazano, że wypłata zasiłków dla bezrobotnych przyznanych w Polsce eksportowanych na rzecz bezrobotnych poszukujących pracy w innych państwach członkowskich, należy do zadań powiatowych urzędów pracy.

Dokonano również nieznacznych zmian w przepisach dotyczących właściwości rzeczowej marszałków województwa. W celu usunięcia pojawiających się wątpliwości, w art. 30 ust. 1 projektu ustawy (dawny art. 8a ust. 1) wyraźnie wskazano, że marszałek województwa jest organem właściwym również w sytuacji, gdy bezrobotny spełnił za granicą okres pracy, którego zaliczenie jest niezbędne do nabycia prawa do zasiłku w Polsce albo ustalenia jego wysokości, przy czym okres ten zgodnie z przepisami o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego nie może zostać uwzględniony.

Taka sytuacja może dotyczyć w szczególności przypadków, gdy spełniony za granicą okres zatrudnienia lub pracy na własny rachunek nie był okresem ubezpieczenia na wypadek bezrobocia i zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej nie może zostać zsumowany do przyznania prawa do zasiłku. Innym tego typu przypadkiem jest sytuacja, gdy okres pracy za granicą był okresem ubezpieczenia, lecz zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej albo dwustronnej umowy międzynarodowej Polska nie jest państwem właściwym do przyznania zasiłku. W obu ww. przypadkach dla stwierdzenia niedopuszczalności zaliczenia danego okresu pracy konieczne jest zastosowanie przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Ponadto, z przepisu art. 30 ust. 1 ustawy (dawnego art. 8a ust. 1) usunięto odesłanie do okresu pobierania zasiłku, o którym mowa w dawnym art. 73 (obecnie art. 206) ust. 1 pkt 2 lit. b, tj. sytuacji, w której osoby mające co najmniej 20-letni staż pracy i ukończony 50. rok życia mogą pobierać dłuższy zasiłek. Na uwagę zasługuje jednak fakt, że warunek 20-letniego stażu pracy ma również zastosowanie do ustalenia wysokości zasiłku. Tym samym dla uproszczenia powyższego przepisu zasadne wydaje się pozostawienie wyłącznie odesłania do ustalenia wysokości zasiłku

dla bezrobotnych. Odpowiednie zmiany wprowadzono również w art. 203, który odpowiada dawnemu art. 9d ustawy. Ponadto rozszerzono zakres stosowania art. 203 również na dwustronną koordynacje systemów zabezpieczenia społecznego.

W art. 50 ust. 5, który odpowiada dotychczasowemu art. 33 ust. 4f ustawy o promocji zatrudnienia (…), wyraźnie wskazano, że decyzja starosty powiatu o utracie statusu bezrobotnego z mocy prawa oznacza również utratę prawa do zasiłku dla bezrobotnych przyznanego na mocy przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, wynikających zarówno z prawa Unii Europejskiej, jak i z dwustronnych umów międzynarodowych o zabezpieczeniu społecznym.

6. WYKONYWANIE PRACY PRZEZ CUDZOZIEMCÓW W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Pomimo daleko idących zmian w systematyce (polegających przede wszystkim na wydzieleniu przepisów ogólnych oraz przepisów dotyczących poszczególnych rodzajów zezwoleń na pracę i oświadczeń o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi), przepisy dotyczące wykonywania pracy przez cudzoziemców bazują na dotychczasowych rozwiązaniach.

Najważniejsze różnice dotyczą następujących zagadnień:

1) doprecyzowania, że cudzoziemiec może wykonywać pracę w Polsce, jeśli posiada zezwolenie na pracę oraz przebywa na podstawie wizy lub innego dokumentu pobytowego wydanych w celu pracy przez inne państwo obszaru Schengen – art. 244 pkt 16 lit. e i f;
2) **wydłużenia okresu pracy wykonywanej bez zezwolenia na pracę na podstawie oświadczenia o powierzeniu wykonywania pracy przez cudzoziemców z wybranych państw do 12 miesięcy w ciągu kolejnych 18 miesięcy** (dotychczas 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy) – art. 244 ust. 3;
3) doprecyzowania, że praca na podstawie oświadczenia może być wykonywana w przypadkach, gdy wydawane jest zezwolenie typu A, a zatem nie dotyczy to członków zarządu i pracowników delegowanych z państw trzecich do Polski – art. 244 ust. 3;
4) doprecyzowania, że w razie uchylenia zezwolenia na pracę lub tytułu uprawnienia do wykonywania pracy przez cudzoziemca w Polsce, umowa z cudzoziemcem ulega rozwiązaniu z mocy prawa – art. 246;
5) dodania definicji pracodawcy polskiego dla odróżnienia od pracodawcy zagranicznego – art. 247 ust. 1 pkt 1, oraz bardziej precyzyjnego zdefiniowania powiązania podmiotu zagranicznego delegującego cudzoziemca do pracy w Polsce i podmiotu polskiego dla potrzeb stosowania przepisów dotyczących zezwoleń na pracę (art. 247 ust. 1 pkt 3);

6) **wprowadzenia obowiązku elektronicznego składania wniosków** o zezwolenia i oświadczeń – art. 248 ust. 3-4 i art. 296 ust. 2-3 (obowiązek ten jednak nie będzie obciążał podmiotów nie bedących agencją pracy tymczasowej, składających tylko 1 wniosek

   o wydanie zezwolenia na pracę sezonową lub 1 oświadczenie w roku kalendarzowym) – art. 282 ust. 2 i art. 296 ust. 4;
7) doprecyzowania przepisów ustanawiających karalność za określone przestępstwa i wykroczenia, oraz dookreślenia zakresu danych przekazywanych przez Państwową Inspekcje Pracy i Służbę Graniczną za pomocą systemów teleinformatycznych;
8) wprowadzenia zasady, że odpowiednio wojewoda i starosta przy badaniu fakultatywnej przesłanki odmowy (przy pozorności), **badają jedynie opłacanie i zaległości z tytułu podatków dochodowych, a nie wszystkich podatków** (np. VAT, od czynności cywilnoprawnych, od nieruchomości, podatków lokalnych, itd.) – art. 254 ust. 1 pkt 5 i art. 298 ust. 2 pkt 5;
9) zwolnienia **agencji pracy tymczasowej z konieczności uzyskania nowego zezwolenia na pracę w przypadku zmiany pracodawcy użytkownika** – o ile warunki pracy cudzoziemca nie ulegną zmianie – art. 257 ust. 3;
10) **uznania pracy za legalną w okresie oczekiwania na nowe zezwolenie na pracę cudzoziemca w <u>przypadku zmiany stanowiska</u> u tego samego pracodawcy** – po co najmniej roku pracy na podstawie umowy o pracę, <u>jeżeli nowa umowa będzie także umową o pracę i na pełny etat</u> – art. 269 ust. 5-6;
11) dodania obowiązku dostosowania wynagrodzenia cudzoziemca do zmieniającego się wynagrodzenia minimalnego – art. 261 ust. 1 pkt 2;
12) **zwolnienia z informacji starosty w przypadku zmiany stanowiska pracy cudzoziemca po roku pracy na podstawie umowy o pracę,** <u>jeśli cudzoziemiec nadal będzie wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę i na pełny etat</u> – art. 269 ust. 2 pkt 3;
13) poprawki do zmiany wprowadzonej ustawą o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników – odstąpienia od odmowy wydania zezwolenia sezowowego w przypadku ukarania pracodawcy z tytułu nielegalnego powierzania pracy cudzoziemcowi (dwa razy w ciągu dwóch lat) oraz z tytułu doprowadzenia cudzoziemca do pracy nielegalnej

   za pomocą wprowadzenia w błąd – art. 281;
14) doprecyzowania, że okres pracy sezonowej dla pracowników, którzy wjechali do Polski

w celu wykonywania pracy sezonowej, jest liczony od pierwszego dnia wjazdu cudzoziemca na obszar Schengen w danym roku kalendarzowym po wydaniu zaświadczenia – art. 289 ust. 2;

15) dodania możliwości unieważnienia wpisu oświadczenia przez starostę – art. 298 (dla lepszego obrazu dot. pracy na podstawie oświadczeń, ale również w związku ze zmianą w art. 297 dot. liczenia okresów wpisanych oświadczeń, a nie faktycznie wykonanej już pracy cudzoziemca);

16) zmiany w przesłankach odmowy wpisu oświadczenia do ewidencji dot. liczenia okresu pracy (sumowanie okresów oświadczeń dla danego cudzoziemca już wpisanych do ewidencji, a nie okresów pracy już wykonanej) – celem jest to, aby oświadczenie złożone później przez innego pracodawcę nie spowodowało braku możliwości wykorzystania wcześniej zarejestrowanego oświadczenia, tzn. aby uniknąć sytuacji, w których pracodawca, dla którego powiatowy urząd pracy zarejestrował już wcześniej oświadczenie, zatrudnia cudzoziemca w dobrej wierze, lecz nielegalnie, nie wiedząc, że cudzoziemiec wykorzystał już okres pracy bez zezwolenia.

7. FUNDUSZ PRACY

7.1. Przychody Funduszu Pracy

Do projektu ustawy wprowadzono zmiany dotychczasowych przepisów o charakterze porządkowym i systematyzującym, grupując przychody według ich rodzajów i wymieniając kolejno poszczególne grupy przychodów, np. przychody z tytułu składek na Fundusz Pracy, o których mowa w ustawie, a więc z tytułu wszystkich składek, a nie tylko, jak dotychczas, obowiązkowych, przychody z tytułu odsetek od środków Funduszu Pracy, oraz zmiany o charakterze doprecyzowującym, w celu wyeliminowania istniejących dotychczas wątpliwości interpretacyjnych i zachodzącej w związku z tym potrzeby udzielania wyjaśnień, np. zaliczono do przychodów Funduszu Pracy środki z tytułu zwrotu równowartości podatku, o którym mowa w art. 147 ust. 1, art. 153 ust. 2, art. 158 ust. 6, art. 161 ust. 3 i art. 165 ust. 4 ustawy.

7.2. Składki na Fundusz Pracy

1) Wprowadzono przepisy doprecyzowujące, m.in. w zakresie:

a) obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy przez osoby prowadzące jednoosobowo działalność gospodarczą nie będące pracodawcami, za osoby wykonujące na ich rzecz pracę na podstawie umowy o świadczenie usług,

b) zaliczenia do przychodów Funduszu Pracy składek na Fundusz Pracy, o których mowa

w ustawie, tj. zarówno składek obowiązkowych, jak i dobrowolnych, które mogą być opłacane przez osoby podejmujące pracę za granicą u pracodawcy zagranicznego;

2) Wprowadzono zmianę trybu przekazywania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na rachunek bankowy Funduszu składek na Fundusz Pracy.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 107 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia (…), poboru składek na Fundusz Pracy dokonuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych i przekazuje na wyodrębniony rachunek bankowy prowadzony dla składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 dni roboczych od ich otrzymania, w formie zaliczek, część składek zgromadzonych na koncie odpowiadającą udziałowi stopy procentowej składek na Fundusz Pracy w sumie stóp procentowych składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ostatecznie rozlicza pobrane składki do 20 dnia następnego miesiąca.

W projektowanej ustawie wprowadzono syntetyczny przepis, zgodnie z którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych pobrane składki na Fundusz Pracy, w kwotach wynikających z deklaracji płatników, przekazuje po potrąceniu kosztów stanowiących 0,5% kwoty pobranych składek, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od ich otrzymania, na rachunek bankowy Funduszu Pracy. Składki ze środków otrzymanych, a wymagających rozliczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazuje w ciągu 3 dni roboczych od ich rozliczenia.

Analogiczny przepis dotyczący składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wprowadzono do ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Projektowany przepis jest konsekwencją wprowadzenia zmian w sposobie wpłat i rozliczenia składek od pracodawców, zgodnie z ustawą z dnia 11 maja 2017 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawą o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1027) oraz rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 21 września 2017 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczenia składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1831).

7.3. Zmiana sposobu podziału środków Funduszu Pracy

W projektowanej ustawie zaproponowano wprowadzenie zweryfikowanych przepisów dotyczących sposobu ustalania na dany rok budżetowy limitów środków Funduszu Pracy

na zadania w zakresie finansowania realizowanych przez powiatowe urzędy pracy form pomocy dla bezrobotnych i poszukujących pracy.

Wprowadzono przepis ustalający rezerwę pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy w wysokości 30% kwoty środków ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy realizowanych przez powiatowe urzędy pracy, pomniejszonej o kwotę środków przeznaczonych na realizację projektów EFS.

Kwoty środków na finansowanie projektów EFS są ustalone dla województw na podstawie umów zawartych między zarządem województwa a ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego na całą perspektywę finansową 2014-2020 i nie są objęte podziałem według algorytmu.

Według algorytmu będzie dzielona pomiędzy województwa kwota środków ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy przez urzędy pracy, pomniejszona o kwotę środków przeznaczonych na realizację projektów EFS i rezerwę pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.

Zaproponowano, aby algorytm podziału środków Funduszu Pracy w województwie oparty był o liczbę osób bezrobotnych zarejestrowanych w danym województwie oraz stopę bezrobocia.

Celem regulacji jest zabezpieczenie większych kwot środków Funduszu Pracy dla urzędów pracy na terenach o wysokiej stopie bezrobocia, w których sytuacja na rynku pracy jest relatywnie najtrudniejsza.

Zrezygnowano z uwzględniania w algorytmie efektywności działań urzędów pracy na rzecz aktywizacji bezrobotnych. Uznano, że stopień efektywności działań urzędów pracy nie powinien mieć wpływu na wysokość środków przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych, a tym samym na dostępność form pomocy.

Dokonano zmiany w zakresie uprawnień do wykonywania czynności związanych z podziałem środków Funduszu Pracy w województwie. Kwoty środków Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy realizowanych przez powiatowe urzędy pracy ustalane są przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy (aktualnie zarząd województwa) według kryteriów określonych przez wojewódzką radę rynku pracy (aktualnie sejmik województwa).

Zachowano otwarty katalog kryteriów podziału środków pomiędzy poszczególne urzędy pracy w województwie.

Zgodnie z projektowaną regulacją podział środków dla powiatowych urzędów pracy w województwie dokonywany będzie według kryteriów podziału obejmujących, w szczególności: kwotę środków Funduszu Pracy przeznaczoną dla urzędu pracy na realizację projektów EFS, liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy, stopę bezrobocia,

strukturę bezrobocia (w tym: liczbę zarejestrowanych bezrobotnych długotrwale oraz bezrobotnych powyżej 50 r. ż.), oraz zaciągnięte w poprzednim roku zobowiązania z tytułu realizacji form pomocy.

Zrezygnowano, przy podziale środków, z uwzględniania efektywności działań urzędów pracy na rzecz aktywizacji bezrobotnych.

Zaproponowano upoważnienie ustawowe do wydania przez ministra właściwego do spraw pracy, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, jednego rozporządzenia określającego szczegółowe zasady gospodarki finansowej Funduszu Pracy (dotychczas gospodarowanie środkami Funduszu Pracy regulowały dwa odrębne rozporządzenia: rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad gospodarki finansowej Funduszu Pracy i rozporządzenie w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie).

Nowe rozporządzenie określi, m.in.: tryb ustalania kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy oraz kosztów funkcjonowania, o których mowa w ustawie, mając na względzie zapewnienie finansowania realizacji zadań określonych ustawą przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy, urzędy wojewódzkie oraz PCAM, algorytm podziału pomiędzy województwa środków Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy, o których mowa w ustawie, mając na względzie uzależnienie wysokości kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy w województwie od liczby bezrobotnych oraz stopy bezrobocia, algorytm podziału pomiędzy województwa środków Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania, o których mowa w ustawie, mając na względzie uzależnienie wysokości kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania w województwie od liczby bezrobotnych, zasady i tryb powierzania przez organy zatrudnienia bankom i innym instytucjom dokonywania wypłat świadczeń pieniężnych dla bezrobotnych i innych uprawnionych osób oraz tryb ustalania kwot środków (limitów) rezerwy Funduszu Pracy pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.

W projektowanej ustawie zaproponowano grupowanie kosztów Funduszu Pracy dostosowanych do aktualnej konstrukcji przepisów ustawy z uwzględnieniem:

1) świadczeń obligatoryjnych;
2) form pomocy;
3) kosztów funkcjonowania;
4) finansowania wynagrodzeń, nagród i nagród specjalnych wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne pracowników powiatowych urzędów pracy;

5) pozostałych zadań.

Celem powyższego grupowania jest odpowiednie przygotowanie planu finansowego Funduszu Pracy oraz wskazanie kosztów, które będą finansowane w ramach ustalanych limitów środków i umów.

7.4. Zaciąganie zobowiązań przechodzących na rok następny

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 316 zobowiązania wynikające z zawieranych przez dyrektora powiatowego urzędu pracy umów, porozumień i udzielanych zleceń, dotyczących realizacji form pomocy, przechodzące na rok następny i obciążające kwotę środków (limit) ustaloną na rok następny, nie będą mogły przekroczyć 30% kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej na dany rok budżetowy na finansowanie form pomocy. Do podstawy naliczenia 30% nie będą wliczane przyznane środki rezerwy Funduszu Pracy.

7.5. Dofinansowanie wynagrodzeń pracowników urzędów pracy

W projekcie proponuje się przedłużenie możliwości wspierania z Funduszu Pracy funduszu wynagrodzeń powiatowych urzędów pracy realizujących zadania na rzecz rynku pracy, łagodzenia skutków bezrobocia oraz aktywizacji zawodowej.

Projektowane przepisy oparto na modelu zasilenia środkami Funduszu Pracy wynagrodzeń, nagród i nagród specjalnych wprowadzonych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2018 (Dz. U. poz. 2371).

W celu zapewnienia stabilizacji poziomu zasilenia proponuje się wprowadzenie jako podstawy do naliczeń środków na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy ujmowanych w planie finansowym Funduszu Pracy kwoty środków przeznaczonych w danym roku na realizację projektów EFS.

W poniższej tabeli ujęto kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczonych na realizację projektów EFS w ramach PO WER i RPO w perspektywie 2014-2020.

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022
Razem POWER i RPO	1 500 000	1 520 806	1 660 583	1 564 486	1 492 181	1 486 220	1 476 986	1 470 064

Projektowane zasadnicze wsparcie powiatowych urzędów pracy z Funduszu Pracy (z 8% kwoty środków ustalonej na dany rok budżetowy na realizację projektów EFS) dotyczy dofinansowania kosztów wynagrodzeń zasadniczych, o których mowa w przepisach o pracownikach samorządowych, i składek na ubezpieczenia społeczne od wypłaconego dofinansowania

do wynagrodzeń zasadniczych wszystkich pracowników realizujących zadania określone ustawą. Powyższe wynika z odejścia od powierzania pracownikom urzędów funkcji doradcy klienta i powinno przyczynić się do większego zaangażowania wszystkich pracowników w uzyskiwanie lepszych efektów pracy z klientami powiatowego urzędu pracy.

Zaproponowany mechanizm naliczenia środków na finasowanie kosztów urzędu pracy skutkować powinien większą stabilnością funduszu wynagrodzeń urzędów pracy przekładającą się

na stabilność zatrudnienia specjalistycznej kadry, uzyskiwaniem lepszych efektów wsparcia kierowanego do osób pozostających bez pracy (w znaczącej części realizowanego w ramach projektów EFS) oraz realizacji innych zadań określonych w projekcie ustawy.

W projekcie ustawy doprecyzowuje się przeznaczenie środków Funduszu Pracy, co służy ograniczeniu zastępowania środków budżetu samorządu powiatu, przeznaczonych na wynagrodzenia pracowników powiatowych urzędów pracy, środkami Funduszu Pracy.

Środki przekazywane powiatowym urzędom pracy będą miały charakter proefektywnościowy. Nagrody (z 2% kwoty środków ustalonej na rok budżetowy, na realizację projektów EFS) i nagrody specjalne (ze środków nieprzekazanych powiatowym urzędom pracy w ramach środków na nagrody) powiązane będą z uzyskiwanymi przez urząd pracy wskaźnikami skuteczności i efektywności podstawowych form pomocy.

7.6. Dodatek motywacyjny

W projekcie ustawy dotychczasowy dodatek do wynagrodzenia dla pracowników wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy oraz pracowników PCAM został zastąpiony dodatkiem motywacyjnym. Miałby on charakter fakultatywny i byłby przyznawany z uwzględnieniem zaangażowania i jakości pracy pracownika.

Przyjęte rozwiązanie wychodzi naprzeciwko oczekiwaniom kadry kierowniczej urzędów pracy i ma na celu m.in.:

1) zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z prowadzeniem dokumentacji w sprawie przyznawania dodatków;
2) uproszczenie procesu oceny pracy pracowników i przyznawania dodatków;
3) zwiększenie samodzielności dyrektora urzędu w tworzeniu regulaminów przyznawania dodatków;
4) motywowanie pracowników urzędów do racjonalnej i efektywnej pracy.

W projektowanych rozwiązaniach nowej ustawy nie ma określenia grup tzw. pracowników kluczowych (pośrednik pracy, doradca zawodowy, specjalista ds. rozwoju zawodowego,

specjalista ds. programów, doradcy EURES i asystent EURES) ani czynności zarezerwowanych dla tych grup specjalistów. Nie ma również intencji zmniejszania puli środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników urzędów pracy ze środków Funduszu Pracy. W związku z powyższym konieczna jest modyfikacja zasad przyznawania dodatku, określanego jako dodatek do wynagrodzeń. Zgodnie

z proponowanymi regulacjami dodatek motywacyjny może być przyznawany pracownikom powiatowych urzędów pracy, wojewódzkich urzędów pracy i PCAM (obecnie OHP) realizującym zadania określone ustawą.

W celu uniknięcia wystąpienia znaczącej dysproporcji w wysokościach dodatków motywacyjnych przyznawanych pracownikom, wprowadzona została maksymalna kwota w wysokości 1 000 zł. wypłacana jednorazowo raz na 3 miesiące. Wysokość kwoty ustalono w oparciu o analizę danych dotyczących dodatków do wynagrodzeń wypłaconych w 2017 r. w wojewódzkich urzędach pracy, powiatowych urzędach pracy i PCAM.

Dodatek motywacyjny będzie finansowany w ramach kosztów funkcjonowania, o którym mowa w art. 345 ust. 3 projektu ustawy, zatem wprowadzenie go nie spowoduje wzrostu wydatków Funduszu Pracy.

7.7. Zmiana definicji efektywności zatrudnieniowej i kosztowej

W proponowanych przepisach zastąpiono definicje wskaźnika efektywności zatrudnieniowej oraz wskaźnika efektywności kosztowej, definicjami wskaźnika efektywności form pomocy oraz wskaźnika skuteczności form pomocy, oraz zaproponowano zmianę sposobu liczenia wskaźników obrazujących efekty działania powiatowych urzędów pracy.

Projektowana zmiana ma na celu uporządkowanie nazewnictwa, i przyczyni się do bardziej precyzyjnej oceny efektów zatrudnieniowych dla udzielanych form pomocy bezrobotnym. W proponowanych przepisach ustawy wydłużono okres badania efektywności i skuteczności form pomocy do 180 dni od dnia zakończenia ich realizacji w roku budżetowym, przy jednoczesnym określeniu, że efekt zatrudnieniowy jest uznawany jedynie w przypadku, gdy osoba bezrobotna wykonuje pracę niesubsydiowaną (bez dofinansowania ze środków Funduszu Pracy) przez co najmniej 90 dni.

Powyższe zmiany mają na celu urealnienie wartości wskaźników efektowności i skuteczności, a także zapewnienie rzetelnych i wiarygodnych danych o efektach działania powiatowych urzędów pracy.

7.8. Koszty funkcjonowania publicznych służb zatrudnienia i Państwowego Centrum Aktywizacji Młodzieży

Stosowana obecnie nazwa „wydatki fakultatywne" może być myląca, gdyż ww. wydatki dotyczą kosztów niezbędnych do realizacji podstawowych zadań nałożonych ustawą. W projekcie ustawy zaproponowano więc zmianę nazewnictwa tej części wydatków poprzez zastąpienie określenia finansowania wydatków fakultatywnych, sformułowaniem koszty funkcjonowania.

W projektowanej ustawie zaproponowano wprowadzenie zweryfikowanych przepisów dotyczących sposobu ustalania na dany rok budżetowy limitów środków Funduszu Pracy na zadania w zakresie finansowania kosztów funkcjonowania przez powiatowe urzędy pracy oraz wojewódzkie urzędy pracy. Wprowadzono przepis ustalający rezerwę pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy w wysokości 5% kwoty środków wynikających z planu finansowego Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania powiatowych

i wojewódzkich urzędów pracy. Według algorytmu dzielona będzie pomiędzy województwa kwota środków wynikająca z planu finansowego Funduszu Pracy na finansowanie kosztów funkcjonowania przez wojewódzkie i powiatowe urzędy pracy, pomniejszona o rezerwę pozostającą w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.

Zgodnie z projektowaną regulacją podział środków dla powiatowych urzędów pracy w województwie dokonywany będzie przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy według kryteriów podziału określonych przez wojewódzką radę rynku pracy obejmujących, w szczególności: kwotę środków Funduszu Pracy przeznaczoną dla urzędu pracy na realizację projektów EFS, liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy, stopę bezrobocia, strukturę bezrobocia, w tym: liczbę zarejestrowanych bezrobotnych długotrwale oraz bezrobotnych powyżej 50 r. ż.

W ramach limitów środków na finansowanie kosztów funkcjonowania, powiatowe urzędy pracy będą mogły finansować koszty zarządzania projektami EFS, które nie będą wliczane do projektu. Algorytm podziału środków dla wojewódzkich urzędów pracy opierać się będzie na liczbie bezrobotnych w województwie w stosunku do liczby bezrobotnych w Polsce.

W projektowanych przepisach wprowadzono możliwość finansowania z Funduszu Pracy wojewódzkim urzędom pracy kosztów usług pocztowych, usług tłumaczenia oraz materiałów papierniczych ponoszonych w związku z wykonywaniem zadań dotyczących koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w ramach limitu na finansowanie kosztów funkcjonowania.

Z limitu środków na finansowanie kosztów funkcjonowania będą mogły być finansowane koszty określania zapotrzebowania na zawody na rynku pracy, badanie efektywności wsparcia udzielonego z KFS oraz promocji KFS. Zaproponowany mechanizm skutkować będzie przeznaczeniem większych kwot na kształcenie ustawiczne pracowników i pracodawców w ramach KFS.

Z limitów środków na finansowanie kosztów funkcjonowania finansowane będą dodatki motywacyjne dla pracowników powiatowych urzędów pracy, wojewódzkich urzędów pracy i PCAM.

7.9. Finansowanie zadań w ramach KFS

W projektowanej ustawie zaproponowano, aby środki na finansowanie kształcenia ustawicznego w ramach priorytetów rad rynku pracy oraz ministra właściwego do spraw pracy dostępne były od początku roku.

Zaproponowano określenie minimum i maksimum środków przeznaczonych na finansowanie zadań w ramach KFS w roku budżetowym.

Zgodnie z projektowanym przepisem na powyższy cel przeznacza się w danym roku budżetowym środki w kwocie nie niższej niż 2% i nie wyższej niż 4% przychodów Funduszu Pracy uzyskanych ze składek na Fundusz Pracy w roku poprzedzającym rok, w którym sporządzany jest plan finansowy Funduszu Pracy.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 109 ust. 2d ustawy o promocji zatrudnienia (…), środki Funduszu Pracy przeznaczone na finansowanie w danym roku budżetowym zadań realizowanych w ramach KFS są określane w planie Funduszu Pracy w kwocie odpowiadającej wysokości 2% ww. przychodów Funduszu Pracy.

Projektowane rozwiązanie jest wyjściem naprzeciw postulatom partnerów społecznych sformułowanym w uchwale nr 34 z 2017 r. Rady Dialogu Społecznego odnośnie zmian w KFS.

Dokonano zmiany w zakresie uprawnień do wykonywania czynności związanych z podziałem środków KFS. Zaproponowano, aby podział kwot środków (limitu) KFS na kształcenie ustawiczne w województwie pomiędzy powiatowe urzędy pracy dokonywany był przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy z uwzględnieniem szacunkowego zapotrzebowania na środki KFS określonego przez dyrektorów powiatowych urzędów pracy w województwie oraz sytuacji na rynku pracy.

7.10. Umowy

Dokonano zmiany w zakresie uprawnień do wykonywania czynności związanych z podstawą wydatkowania w danym roku budżetowym środków Funduszu Pracy na dofinansowanie części zadań realizowanych przez wojewódzkie urzędy pracy na podstawie umowy zawartej pomiędzy ministrem właściwym do spraw pracy, w tym na:

1) przygotowywanie na zlecenie ministra właściwego do spraw pracy:
   a) badań dotyczących rynku pracy, na podstawie jednolitej metodologii,
   b) opracowań, prognoz, ekspertyz, analiz, wydawnictw i konkursów dotyczących rynku pracy,
   c) opracowań informacji zawodowych o charakterze centralnym;
2) część kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenia społeczne, składek na Fundusz Pracy oraz odpisów na zakładowy fundusz świadczeń socjalnych pracowników wojewódzkich urzędów pracy wykonujących zadania wynikające z realizacji w województwie projektów współfinansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Pracy lub realizujących zadania określone w pkt 1.

Umowy zawierane są przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy (aktualnie zarząd województwa)

Przyjęte rozwiązanie wychodzi naprzeciwko uproszczeniu i odbiurokratyzowaniu przekazywania środków na zadania zlecane przez ministra, realizowane przez wojewódzki urząd pracy, będący jednostką organizacyjną samorządu województwa.

W projektowanej ustawie zrezygnowano z zlecania przez ministra właściwego do spraw pracy, na podstawie umowy, dofinansowania prowadzenia szkoleń pracowników wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy w zakresie realizacji podstawowych usług rynku pracy. Zadania te są realizowane przez powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy w ramach środków na finansowanie kosztów funkcjonowania. Pracownicy PSZ i PCAM, w zakresie zadań wynikających z realizacji ustawy, mogą korzystać ze szkoleń finansowanych z Funduszu Pracy. Do zadań samorządu województwa w zakresie rynku pracy należy organizowanie, prowadzenie i finansowanie szkoleń pracowników wojewódzkich i powiatowych urzędów pracy. Natomiast do zadań samorządu powiatu należy organizowanie i finansowanie szkoleń pracowników powiatowego urzędu pracy.

7.11. Inne postanowienia

W projektowanej ustawie z Funduszu Pracy finansowane mogą być wyłącznie zadania w niej określone. Wprowadzono przepis, zgodnie z którym szczegółowe określenie zadań może być wskazane w innej ustawie niż ustawa projektowana.

W celu wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych wprowadzono przepis ustanawiający odpowiednie stosowanie do środków Funduszu Pracy wykorzystanych niezgodnie z przeznaczeniem albo pobranych nienależnie lub w nadmiernej wysokości przepisów o finansach publicznych dotyczących zwrotu dotacji, o ile przepisy ustawy lub umowy zawarte na ich podstawie nie stanowią inaczej.

Oznacza to, że środki te, w przypadku wykorzystania ich niezgodnie z przeznaczeniem albo pobrania ich nienależnie lub w nadmiernej wysokości, traktowane będą jak dotacja udzielona z budżetu państwa.

Środki z tytułu zwrotu, wraz z odsetkami, zwracane będą na rachunek Funduszu Pracy, w odróżnieniu od dotacji udzielanych z budżetu państwa, które podlegają zwrotowi do budżetu państwa.

Proponuje się aby dysponent Funduszu Pracy uzyskał możliwość dokonywania przesunięć przewidzianych w planie finansowym Funduszu Pracy kwot na finansowanie poszczególnych zadań oraz na finansowanie nowych zadań bez obecnych ograniczeń dotyczących niepomniejszania środków na przeciwdziałanie bezrobociu.

8. PAŃSTWOWE CENTRUM AKTYWIZACJI MŁODZIEŻY

PCAM będące grupą państwowych jednostek budżetowych, zastąpi obecnie działające OHP i będzie kontynuatorem działań na rzecz młodzieży wieku 14-25 roku życia, uczącej się, sprawiającej problemy wychowawcze lub mającej opóźnienie w realizacji obowiązku nauki, a także działań aktywizacyjnych adresowanych do młodzieży niepracującej i nieuczącej się.

Zakres proponowanych regulacji:

1) zaproponowano zmianę nazwy instytucji z OHP na PCAM, aby lepiej odzwierciedlała działania na rzecz tej grupy;
2) wiek młodzieży, która może korzystać z pomocy jednostek PCAM, określono w granicach 14-25 lat; tym samym PCAM nie będzie uprawnione do realizacji działań na rzecz innych osób; w przepisach przejściowych pozostawiono możliwość realizowania zadania na rzecz młodzieży 14-29 lat, w szczególności działania te mogą być realizowane formie projektów współfinansowanych z innych środków niż budżet państwa;

3) obniża się dolną granicę wieku na poziomie lat 14, gdyż ostatni rok obowiązkowej szkoły podstawowej jest kluczowym momentem dla podejmowania decyzji o wyborze poziomu i kierunku dalszego kształcenia. Działania jednostek PCAM będą pełnić rolę profilaktyczną. Osoby opóźnione w nauce wymagają wsparcia w celu ukończenia szkoły podstawowej. Te osoby, a także młode osoby niedostosowane społecznie, czy zagrożone marginalizacją i wykluczeniem społecznym wymagają pomocy w realizacji obowiązku nauki do 18 r. ż., w tym wspierania w zdobywaniu kompetencji zawodowych
   i planowaniu rozwoju, aby odnaleźć się na rynku pracy;
4) górną granicę wieku określono na 25 lat, z tym że działania stricte edukacyjne i opiekuńczo-wychowawcze skierowane będą do osób do 21 roku życia. Związane jest to z faktem, że osoba kończąca 18 lat i w związku z tym kończąca obowiązek nauki, ale nieposiadająca kwalifikacji zawodowych, może w strukturach PCAM uzyskać w ciągu 3 lat pomoc w zdobyciu kwalifikacji lub umiejętności zawodowych. Jednostki PCAM będą mogły skierować osoby, które ukończyły 18 r. ż. i nie uzyskały do tego czasu kwalifikacji zawodowych do powiatowego urzędu pracy, który w porozumieniu z tymi jednostkami PCAM ustali odpowiednią formę pomocy dla skierowanych osób, w szczególności udział w przygotowaniu zawodowym dorosłych finansowanym ze środków Funduszu Pracy;
5) wprowadzono pojęcie „misja PCAM", tj. realizacja działań na rzecz młodzieży w wieku od 14 do 25 r. ż., w szczególności niepracującej i nieuczącej się, w celu jej wsparcia
   w wypełnieniu obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki oraz podejmowaniu i utrzymaniu zatrudnienia. Podkreślono, że podstawą działalności jednostek PCAM, jako państwowych jednostek budżetowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw pracy realizujących zadania państwa, jest ustawa oraz statut;
6) utrzymano nadzór MRPiPS nad PCAM i jako podstawową formę nadzoru utrzymano akceptację planów i kontrolę ich wykonania;
7) określono główne obszary/zakresy działalności jednostek PCAM, mając na względzie misję PCAM;
8) wskazano obowiązki organizacyjne jednostek PCAM wynikające z kierowania wychowanków do szkół – konieczność składania wniosków do organów założycielskich z rocznym wyprzedzeniem, w celu zapewnienia miejsc dla wychowanków;

9) utrzymano dotychczasowe rozwiązanie (wypracowane w porozumieniu z MEN) umożliwiające naukę w szkołach dla dorosłych 15-latkom, którzy mają trudności z realizacją nauki w szkołach dla młodzieży;
10) w przepisach przejściowych uregulowano, że jednostki PCAM mogą realizować zadania finansowane ze środków innych niż budżet państwa, do dnia 31 grudnia 2022 r.;
11) wskazano podmioty, z którymi jednostki PCAM współpracują w realizacji zadań na rzecz młodzieży;
12) kontynuowana będzie refundacja wynagrodzeń wypłacanych młodocianym pracownikom zatrudnianym w celu przygotowania zawodowego realizowana przez jednostki PCAM. Pracodawca ubiegający się o refundację będzie musiał jak do tych czas zadeklarować zatrudnienie młodocianego przez okres 6 miesięcy po zakończeniu przygotowania zawodowego, ale niewywiązanie się z zatrudnienia co najmniej 50% młodocianych (z przyczyn leżących po stronie pracodawcy) skutkować będzie roczną karencją na uzyskanie refundacji za kolejnych uczniów. Bezpośrednio w ustawie określony będzie też maksymalny poziom refundacji, jaką może uzyskać pracodawca – obecnie jest to odwołanie do minimalnych stawek wynagrodzenia pracowników młodocianych określonych rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie przygotowania zawodowego młodocianych i ich wynagradzania. Jednostki PCAM zostały też upoważnione do przeprowadzania kontroli realizacji umów o refundację zawartych

    z pracodawcami, w miejscu odbywania przygotowania zawodowego przez młodocianych pracowników lub w siedzibie organizacji zrzeszającej pracodawców rozliczającej zawarte umowy o refundację;
13) uregulowano zagadnienia przetwarzania przez jednostki PCAM informacji o rynku pracy, w tym danych osobowych osób korzystających z jej pomocy, określając po raz pierwszy na poziomie ustawy:
    a) zakres danych osobowych osób korzystających z pomocy jednostek PCAM,
    b) cele przetwarzania danych,
    c) administratora i okresy przetwarzania danych,
    d) zasady wymiany danych osobowych z innymi podmiotami publicznymi (udostępniania i pozyskiwanie);
14) na wzór innych jednostek podległych i nadzorowanych (np. PARP) zaproponowano nadanie statutu dla PCAM – w miejsce obowiązującego dotychczas rozporządzenia

MPiPS w sprawie szczegółowych zadań i organizacji OHP;

15) określono organ PCAM – Prezesa Zarządu Krajowego PCAM w miejsce Komendanta Głównego OHP – oraz wskazano tryb wyłaniania Prezesa Zarządu Krajowego i jego zastępców;
16) określono podstawowe dokumenty planistyczne dla działalności jednostek PCAM, tj. roczny plan pracy oraz roczny plan finansowy, o którym mowa w ustawie o finansach publicznych oraz termin przedkładania projektu rocznego planu pracy ministrowi właściwemu do spraw pracy;
17) wprowadzono obowiązek dla gmin oraz podmiotów prowadzących szkoły podstawowe przekazywania do jednostek PCAM wykazu osób, które nie realizują obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki. Dzięki temu PCAM będzie mogło skuteczniej rekrutować młodzież wymagającą interwencji PCAM;
18) dodatkowo poprzez zmianę w ustawie o systemie informacji oświatowej zaproponowano wyposażenie jednostek PCAM w uprawienie do pobierania danych o uczniach z bazy SIO, co ułatwi wykonywanie ustawowych zadań PCAM;
19) zaprojektowano także przepisy przejściowe, które pozwolą na sprawne przekształcenie OHP w PCAM i przejęcie wszelkich zobowiązań przez PCAM;
20) Prezes Zarządu Krajowego PCAM będzie zobowiązany do przeprowadzenia monitoringu wykorzystania przez oddziały wojewódzkie bazy dydaktyczno-wychowawczej i mienia jednostek PCAM, a w szczególności miejsc umożliwiających młodzieży pobyt całodobowy z zakwaterowaniem na dzień wejścia w życie projektowanej ustawy. Ponadto, do dnia 31 grudnia 2019 r. Prezes Zarządu Krajowego PCAM dostosuje strukturę i organizację PCAM do wymagań wynikających z przepisów niniejszej ustawy i przepisów wykonawczych wydanych na jej podstawie.

9. AGENCJE ZATRUDNIENIA

Projektowane przepisy określają regulacje dotyczące funkcjonowania agencji zatrudnienia, tj. podmiotów świadczących usługi pośrednictwa pracy, doradztwa personalnego, poradnictwa zawodowego lub pracy tymczasowej.

Projektowane zmiany w głównej mierze bazują na dotychczasowych przepisach ustawy o promocji zatrudnienia (…) i określają w szczególności:

1) definicje usług świadczonych przez agencje zatrudnienia;
2) zasady prowadzenia rejestru podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia;
3) warunki prowadzenia agencji zatrudnienia oraz zakres kontroli tych warunków;

4) sankcje z tytułu nieprzestrzegania warunków prowadzenia agencji zatrudnienia.

W związku z tym nie istniała potrzeba dokonania analizy możliwości osiągnięcia celu tego aktu normatywnego za pomocą innych środków, oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, w tym oceny wpływu na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców oraz analizy zgodności projektowanych regulacji z przepisami ustawy – stosownie do rozdziału 6 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646).

Proponowane przepisy nie nakładają nowych obowiązków informacyjnych oraz dodatkowych wymogów dla podmiotów prowadzących agencje zatrudnienia.

W projektowanych przepisach wprowadzone zostały nowe regulacje mające na celu poprawę standardów świadczonych przez agencje zatrudnienia usług oraz ochronę osób będących klientami agencji zatrudnienia. W tym zakresie m.in.:

1) rozszerzono zakres realizowanych przez agencje zatrudnienia usług pośrednictwa pracy o działanie polegające na gromadzeniu w postaci dokumentu elektronicznego i udostępnianiu informacji o wolnych i poszukiwanych miejscach pracy za pośrednictwem systemów teleinformatycznych;
2) dookreślono właściwość miejscową dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy w przypadku zgłoszenia przez podmiot zmiany adresu siedziby podmiotu do innego województwa, przed zakończeniem postępowania administracyjnego w sprawie wpisu do rejestru;
3) wprowadzono nowe przypadki umożliwiające dokonanie przez marszałka województwa odmowy wpisu podmiotu do ww. rejestru oraz wykreślenia podmiotu wpisanego do rejestru;
4) rozszerzono zakres sprawowanej przez dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy kontroli agencji zatrudnienia.

10. REJESTR INSTYTUCJI SZKOLENIOWYCH

Zachowano dotychczasowe zapisy regulujące ewidencjonowanie w RIS tych instytucji, które chcą uzyskać dofinasowanie ze środków publicznych na prowadzenie szkoleń dla bezrobotnych i poszukujących pracy.

Zaproponowane zmiany:

1) wprowadzona będzie zasada wykreślenia instytucji szkoleniowej z RIS w przypadku:
    a) uzyskania informacji o prawomocnym orzeczeniu sądu o zakazie prowadzenia działalności szkoleniowej lub działalności objętej wpisem do RIS,

b) niepowiadomienia wojewódzkiego urzędu pracy o przerwaniu lub kontynuowaniu działalności szkoleniowej w kolejnym roku kalendarzowym

– w celu sprawniej aktualizacji RIS (w związku z uwagami wojewódzkich urzędów pracy odpowiadających za zasoby RIS);

2) wprowadzono drobne zmiany techniczne:

a) zrezygnowano z operowania formą papierową wniosku o wpis do RIS wobec powszechności komunikacji elektronicznej, a także skorygowano przepis dotyczący zlecania instytucji szkoleniowej szkoleń, proponując sformułowanie „finansowanie szkoleń", w celu dostosowania brzmienia przepisu do różnych form zamawiania tej usługi,

b) zrezygnowano z wskazywania w ustawie zakresu informacji podawanych we wniosku o wpis do RIS, gdyż wzór wniosku (a zatem i zakres informacji) jest określony w rozporządzeniu na podstawie delegacji ustawowej.

Zachowano upoważnienie ustawowe do wydania rozporządzenia w sprawie RIS, z dotychczasowym zakresem uregulowań.

11. ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA WYKROCZENIA PRZECIWKO PRZEPISOM USTAWY

Zaproponowano, aby dyrektor powiatowego urzędu pracy wykonywał prawa pokrzywdzonego, przysługujące dotychczas dysponentowi Funduszu Pracy – ministrowi właściwemu do spraw pracy, w sprawach o czyny, o których mowa w art. 408 projektu ustawy, polegające na niedopełnieniu obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy lub nieopłacaniu ich w przewidzianym przepisami terminie bądź na niezgłoszeniu wymaganych danych lub zgłoszeniu nieprawdziwych danych lub udzielaniu nieprawdziwych wyjaśnień albo odmowie ich udzielenia, które to czyny mają wpływ na wysokość przychodów Funduszu Pracy z tytułu składek

oraz na uprawnienia osób tracących zatrudnienie do zasiłku dla bezrobotnych.

W aktualnym stanie prawnym dysponent Funduszu Pracy – minister właściwy do spraw pracy, do którego – jako pokrzywdzonego – z terenu całego kraju spływają informacje dotyczące postępowań prowadzonych w sprawie wymienionych wykroczeń (z Państwowej Inspekcji Pracy – od inspektorów pracy z okręgowych inspektoratów pracy – zawiadomienia o skierowaniu wniosków o ukaranie, z wydziałów karnych sądów rejonowych – zawiadomienia o terminach rozpraw, odpisy wyroków), nie ma ani możliwości uczestniczenia w tych postępowaniach, ani możliwości stosownego wykorzystania otrzymywanych informacji.

Możliwości takie posiada działający na lokalnym rynku pracy dyrektor powiatowego urzędu pracy.

Posiadane przez powiatowe urzędy pracy informacje o ukaraniu, np. pracodawcy za nieprzestrzeganie przepisów ustawy o rynku pracy, będą miały znaczenie w postępowaniu w przedmiocie przyznania z Funduszu Pracy pomocy określonej w ustawie.

Zaproponowano, aby środki z tytułu orzeczonych i wyegzekwowanych kar grzywien za wykroczenia przeciwko przepisom ustawy, o których mowa w art. 401, 402 i 404-409, sądy przekazywały na rachunek wyodrębniony dla środków Funduszu Pracy właściwego miejscowo powiatowego urzędu pracy, w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących sposobu wykonywania budżetu państwa. Środki te stanowią przychód Funduszu Pracy.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 125 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia (…) orzeczone i wyegzekwowane kary grzywien, za wykroczenia przeciwko przepisom ustawy, sądy przekazują bezpośrednio na rachunek dysponenta Funduszu Pracy, w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących sposobu wykonywania budżetu państwa.

IV. ZMIANY W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH

1) Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, z późn. zm.)

OHP jako państwowa jednostka budżetowa realizująca zadania w części 31 – praca, dziale 853 – pozostałe zadania w zakresie polityki społecznej, rozdział 85336 – zwolnione były z płacenia podatku od nieruchomości, jako część systemu oświaty. Wykreślenie w 2009 r. OHP z przepisów ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie światy (Dz. U. z 2017 r. poz. 2198, z późn. zm.), mimo niezmienionych zadań realizowanych przez poszczególne jednostki organizacyjne, wpłynęło na pojawienie się problemu związanego z koniecznością uiszczania podatku

od nieruchomości i opłat lokalnych. Bezpośredni związek OHP z systemem oświaty zapisano w art. 119 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 996), który brzmi: *„Zadania w zakresie kształcenia i wychowania młodzieży wykonują także Ochotnicze Hufce Pracy organizowane na zasadach określonych w odrębnych przepisach”*. Ugruntowana praktyka organów podatkowych w całej Polsce utrzymywała wysokość podatków na poziomie sprzed nowelizacji ustawy o systemie oświaty – większość samorządów nadal stosowało zwolnienie.

Niektóre jednostki samorządowe w 2015 r. po raz pierwszy zaczęły kwestionować prawidłowość złożonych deklaracji podatku od nieruchomości. W kilku – jak dotąd – przypadkach, zakwestionowano prawidłowość składanych deklaracji podatku od nieruchomości, a jednostki samorządowe nałożyły na OHP obowiązek zapłaty podatku za okres do 5 lat wstecz. Jednostki OHP zakwestionowały niekorzystne dla siebie decyzje, ale zostały one utrzymane w mocy przez wojewódzkie sądy administracyjne.

Biorąc pod uwagę finansowane zadań OHP z budżetu państwa, a więc środków publicznych, a także ich znaczenie dla społeczeństwa – OHP umożliwia bowiem swoim wychowankom uzupełnienie wykształcenia, zdobycie zawodu, realizuje również zadania które zapobiegają powstawaniu patologii społecznych i wykluczeniu społecznemu wśród młodzieży – uzasadnionym interesem publicznym jest zwolnienie OHP/PCAM z podatku od nieruchomości i opłat lokalnych. Tym samym w ramach budżetu na finansowanie zadań PCAM możliwe będzie objęcie większej liczby młodzieży wsparciem, co przyczyni się do pozytywnych wyników w zakresie wychowania, edukacji i zatrudnienia młodzieży zagrożonej patologiami, wykluczeniem społecznym

i bezrobociem. OHP/PCAM są wyspecjalizowaną instytucją oferującą wsparcie w powyższym zakresie i jako jedyna w Europie realizuje w sposób odpowiednio zorganizowany zadania państwa na rzecz młodzieży znajdującej się w trudnej sytuacji życiowej i zawodowej.

Ponadto, zwolnienie PCAM z podatku od nieruchomości i opłat lokalnych pozwoli na powrót do jednoznacznych zasad stosowanych przed nowelizacją ustawy o systemie oświaty, których większość samorządów nie neguje.

Podatek od nieruchomości wykazywany w sprawozdaniach finansowych RB-28 w roku 2017 przedstawiał się następująco: plan – 865 027,00 zł, wykonanie – 864 576,56 zł, brak zobowiązań na koniec roku. Odpowiednio w roku 2018: plan – 1 110 344,00 zł, wykonanie – 572 791,62 zł (stan na 31 maja br.), zobowiązania 27 048,65 zł.

Potencjalny roczny koszt zapłaty podatku od nieruchomości (w przypadku braku ustawowych zwolnień) od 28 jednostek organizacyjnych OHP wyniesie **2.200 tys. zł**. Przyjęty sposób wyliczenia (tj. bazujący wprost na już składanych deklaracjach podatkowych) pozwala na oszacowanie realnych rocznych kosztów zapłaty podatku od nieruchomości.

Szacunkowa wartość podatku od nieruchomości została określona na podstawie wyliczeń każdej z jednostek OHP (jako dysponentów środków budżetowych III stopnia) w oparciu o wszystkie złożone w 2017 r. deklaracje na podatek od nieruchomości (DN-1), przy założeniu braku jakichkolwiek zwolnień dla każdej z placówek z osobna. Kwota ta została ustalona poprzez

przemnożenie powierzchni budynków oraz gruntów zadeklarowanych w złożonych deklaracjach przez stosowne stawki dla prowadzonej działalności statutowej oraz działalności gospodarczej.

2) Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 200, z późn. zm.)

Wprowadzone zmiany polegające na zwolnieniu z podatku dochodowego od osób fizycznych wskazanych świadczeń wypłacanych bezrobotnym, stanowią kontynuację obecnie obowiązujących rozwiązań na podstawie rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 25 października 2016 r. w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od niektórych dochodów (przychodów) otrzymanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. poz. 1809) oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów z dnia 26 kwietnia 2017 r. w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego
od osób fizycznych od stypendiów otrzymanych na podstawie przepisów o promocji zatrudnienia
i instytucjach rynku pracy (Dz. U. poz. 864).

3) Ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm.)

Wg danych GUS za 2015 r. (bez podmiotów gospodarczych o liczbie pracujących do 9 osób, łącznie z sezonowymi i zatrudnionymi dorywczo) liczba przyjęć do pracy wyniosła 1 803 981. Uwzględniając przyjęcia do pracy z firm zatrudniających do 9 osób, można szacować, że łączna liczba przyjęć do pracy w 2015 wyniosła ponad 2 mln. W tym samym czasie
do powiatowych urzędów pracy zgłoszonych zostało 1 279 003 wolnych miejsc pracy. Dane te wskazują, że na rynku pracy jest wielu pracodawców, którzy nie zgłaszają ofert pracy do powiatowych urzędów pracy.

Celem proponowanych zmian jest zwiększenie dostępu powiatowych urzędów pracy do aktualnych informacji o pracodawcach prowadzących działalność gospodarczą na obszarze działania urzędu pracy. Pracodawca to kluczowy klient i partner powiatowego urzędu pracy, od którego urząd pracy pozyskuje oferty pracy i proponuje je następnie osobom bezrobotnym i poszukującym pracy. Obowiązkiem powiatowego urzędu pracy jest stałe monitorowanie lokalnego rynku pracy, w tym nawiązywanie i utrzymywanie kontaktów z pracodawcami. Dostęp do aktualnej bazy pracodawców poprzez wymianę informacji z Zakładem Ubezpieczeń

Społecznych umożliwi powiatowym urzędom pracy lepszą organizację pracy i planowanie działań związanych z nawiązywaniem współpracy z nowo powstającymi firmami, co w efekcie powinno przełożyć się na zwiększenie się liczby zgłaszanych do realizacji ofert pracy.

Wprowadzono doprecyzowującą zmianę w art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowiącą Zakład Ubezpieczeń Społecznych właściwym do wydawania interpretacji, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, zarówno w zakresie zasad obliczania, podstawy wymiaru, jak i obowiązku lub zwolnienia z obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 83d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje interpretacje, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, w zakresie zasad obliczania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz podstawy wymiaru tych składek.

Do poprawnego wydania interpretacji niezbędne jest rozpatrzenie pełnego zakresu obowiązujących przepisów. Obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ustalane są od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe i są opłacane za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Obowiązek opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych uzależniony jest od istnienia obowiązku w zakresie ubezpieczeń emerytalnego i rentowych, które to zagadnienie pozostaje w zakresie właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Co więcej, to Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest ustawowo właściwy do dokonywania poboru składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i obciążania płatnika składek dodatkową opłatą w przypadku nieopłacenia składek lub opłacenia ich w niższej od należnej wysokości oraz pobierania odsetek ustawowych za opóźnienie od składek nieopłaconych w terminie.

Aktualnie część spraw dotyczących wydania interpretacji w zakresie zwolnień z obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych kierowana jest do ministra właściwego do spraw pracy, co przedłuża czas ich załatwienia i jest mylące dla przedsiębiorców.

Projektowany przepis ma na celu wyeliminowanie ewentualnych rozbieżności interpretacyjnych. Interpretacje co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej w postaci składki na Fundusz Pracy i

Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych lub zwolnienie z takiego obowiązku, wydawane będą wyłącznie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

4) Ustawia z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764, z późn. zm.).

Duży udział w ogólnej liczbie wolnych miejsc pracy na rynku pracy ma ponad 120 tys. jednostek sektora publicznego. Jednak zasoby informacji o tych stanowiskach pracy są albo niedostępne albo tak bardzo rozproszone, że aby do nich dotrzeć, osoby poszukujące pracy muszą poświęcić sporo czasu na przeglądanie wielu stron Biuletynu Informacji Publicznej (BIP) poszczególnych urzędów, czy instytucji. Proponowana zmiana ma poszerzyć i ułatwić dostęp do informacji o ofertach pracy z sektora publicznego.

Powiatowe urzędy pracy upowszechniają informacje o ofertach pracy, dobrowolnie zgłaszanych przez pracodawców. Przepisy ustawy nie nakładają bowiem takiego obowiązku, a jedną z podstawowych zasad pośrednictwa pracy jest dobrowolność korzystania z pomocy w tym zakresie. Z pomocy urzędów pracy w bardzo ograniczonym zakresie korzystają podmioty publiczne, które mają specyficzne rozwiązania w zakresie naboru pracowników określone w innych aktach prawnych np. w ustawie o służbie cywilnej, czy ustawie o pracownikach samorządowych. Wśród wszystkich ofert pracy zgłoszonych w 2016 r. do urzędów pracy (1 494 895) tylko niespełna 11% (169 tys.) pochodziło z sektora publicznego. Wskaźnik ten od kilku lat systematycznie się zmniejsza. Jednocześnie, zgodnie z danymi Głównego Urzędu Statystycznego za rok 2016, do pracy w sektorze publicznych przyjęto 334 483 osoby. A zatem można zakładać, że w 2016 r. ok. 165 tys. ofert pracy z instytucji publicznych nie trafiło do powiatowych urzędów pracy (źródło danych: Centralny System Analityczno-Raportowy – stan bazy na 16 kwietnia 2018 r.).

W celu poszerzenia dostępu do informacji o poszukiwaniu kandydatów do pracy na wolne miejsca zatrudnienia, a także informacji o ogłoszonych naborach kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska w podmiotach publicznych proponuje się wprowadzenie nowych rozwiązań systemowych, które ułatwią osobom zainteresowanym, w tym klientom urzędów pracy, dostęp do ww. informacji. Proponowanym rozwiązaniem objęte zostałyby wszystkie podmioty publiczne,

w rozumieniu przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej, tj. w szczególności:

1) urzędy obsługujące Sejm i Senat, Prezydenta RP, Prezesa Rady Ministrów, ministrów, wojewodów, organy gminy, powiatu i województwa oraz ich struktury pomocnicze

i jednostki organizacyjne;

2) organy samorządów gospodarczych i zawodowych;
3) podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa;
4) podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego;
5) podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne;
6) w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów (przedsiębiorcy, organizacje społeczne, szkoły wyższe itd., które dysponują środkami publicznymi w zakresie realizacji powierzonych im zadań).

Część z ww. podmiotów na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej zobowiązana jest do podawania do wiadomości publicznej w BIP informacji o prowadzonych naborach kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska (np. służba cywilna). Jednak duża liczba indywidualnych stron BIP (nawet kilkadziesiąt tysięcy) sprawia, że osoby zainteresowane tego rodzaju informacjami mają często problem z ich odszukaniem. Dlatego w ramach zmiany przepisów proponuje się zobowiązanie podmiotów publicznych do zamieszczania informacji o poszukiwaniu kandydatów do pracy na wolne miejsca zatrudnienia, a także informacji o ogłoszonych naborach kandydatów do zatrudnienia na wolne stanowiska pracy do Scentralizowanego Systemu Dostępu do Informacji Publicznej udostępnianego przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Proponowane zmiany dotyczą wszystkich podmiotów sektora publicznego. Dlatego w celu zachowania jednolitości nowego rozwiązania w ustawie o dostępie do informacji publicznej określono zakres informacji jaki ma zawierać ogłoszenie o naborze. Jako podstawę zakresu informacji przekazywanych do upowszechnienia przyjęto zakres określony obecnie w przepisach o służbie cywilnej. Uzupełniono go o trzy istotne z punktu widzenia potencjalnego pracownika informacje, tj. miejsce wykonywania pracy, informację o proponowanym wynagrodzeniu oraz planowany termin rozpoczęcia pracy.

Efektem wprowadzenia proponowanego rozwiązania będzie jednolita baza informacji o wolnych miejscach pracy w podmiotach publicznych. Umożliwi to osobom poszukującym pracy łatwe wyszukiwanie informacji. Równocześnie baza ta stanie się źródłem informacji na temat zapotrzebowania na pracowników w szeroko rozumianym sektorze publicznym.

Wdrożenie przedmiotowego rozwiązania powinno również pozytywnie wpłynąć na sytuację podmiotów publicznych w zakresie zwiększenia możliwości pozyskiwania wykwalifikowanych pracowników. Ma to o tyle istotne znaczenie, że sytuacja na rynku pracy jest od kilku lat coraz lepsza, stale rośnie liczba pracujących, a poziom bezrobocia jest rekordowo niski. W związku z tym kurczą się zasoby potencjalnych kandydatów do pracy zainteresowanych podjęciem pracy w podmiotach publicznych. Proponowane rozwiązanie umożliwi zatem podmiotom publicznym (pracodawcom) dotarcie z informacją o prowadzonych przez nie naborach do większej niż dotychczas liczby potencjalnych kandydatów do pracy. Łatwiej będzie bowiem osobom poszukującym pracy przeszukiwać jedną bazę ofert pracy ze wszystkich podmiotów publicznych niż przeszukiwać oddzielnie każdą z indywidualnych stron BIP. Zakłada się zatem, że wpłynie to pozytywnie nie tylko na liczbę osób starających się o pracę w jednostkach sektora publicznego, ale również na szanse zatrudnienia osób z najlepszymi kwalifikacjami zawodowymi na rynku pracy.

5) Zmiany w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1828, z późn. zm.)

Wprowadzone zostały następujące zmiany:

1) zmiany odnoszące się do art. 1 ust. 2 pkt 5, art. 2 pkt 8, 9 i 10, art. 4 ust. 2 pkt 8, art. 9a, art. 10 ust. 1 pkt 4, art. 13 ust. 5 oraz art. 18 ust. 7-9 ustawy o zatrudnieniu socjalnym mają charakter porządkowy dostosowujący brzmienie przepisów projektu ustawy o rynku pracy;
2) zmiana w art. 2 ust. 1 pkt 8 ma na celu dostosowanie definicji zatrudnienia wspieranego do zmian wprowadzonych w art. 15b;
3) zmiana w art. 12 ma na celu uporządkowanie przepisów dotyczących procedury kierowania osób wskazanych w art. 1 ust 2 do zajęć realizowanych w centrach integracji społecznej (CIS). Zmiana wprowadzona w ust. 1 dotyczy wyłączenia spośród katalogu osób kierowanych do CIS, osób długotrwale bezrobotnych, dla których procedurę kierowania do CIS określa dodany ust. 3a;
4) w art. 15b ust. 1 wprowadza się zmiany dotyczące zatrudnienia wspieranego polegające na wykreśleniu spośród form realizacji zatrudnienia wspieranego prac społecznie użytecznych (PSU) regulowanych przepisami projektu ustawy o rynku pracy. Brak jest uzasadnienia, aby ta forma wsparcia z uwagi na swoją specyfikę traktowana była jako forma zatrudnienia wspieranego. Wykonywanie PSU odbywa się bez nawiązywania stosunku pracy, okres wykonywania tych prac nie jest równoważny z okresem

zatrudnienia i z tego powodu osoby wykonujące PSU nie nabywają uprawnień pracowniczych, nie nabywają także prawa do zasiłku dla bezrobotnych;

5) dookreślono także, że skierowanie do zatrudnienia wspieranego dotyczy jedynie absolwentów CIS;
6) zmiana wprowadzona w ust. 2 poprzez jego skreślenia ma charakter porządkowy;
7) zmiana w art. 16 wprowadza nowe zasady kierowania absolwentów CIS i KIS do pracy u pracodawcy lub zatrudniania tych osób w CIS. Dotychczas, pomimo możliwości świadczenia usługi pośrednictwa pracy przez CIS, kierowanie absolwentów CIS i KIS do pracy odbywało się za pośrednictwem urzędu pracy, co wymuszało konieczność uprzedniego uzyskania statusu bezrobotnego przez te osoby. Projekt zakłada, że kierowanie do pracy odbywać się będzie bezpośrednio przez kierownika centrum, w ramach świadczonego przez centrum pośrednictwa pracy, natomiast refundacja część kosztów poniesionych na wynagrodzenie przysługujące skierowanej osobie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne, dokonywana będzie przez dyrektora powiatowego urzędu pracy w ramach trójstronnej umowy zawieranej pomiędzy kierownikiem centrum, dyrektorem powiatowego urzędu pracy właściwym dla siedziby centrum i pracodawcą.

6) Zmiany w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1769, z późn. zm.)

Zmiany odnoszące się do ustawy o pomocy społecznej mają charakter porządkowy:

1) zmiana w art. 11 ust. 2 rozszerza katalog przesłanek stanowiących podstawę do odmowy przyznania świadczenia, uchylenia decyzji o przyznaniu świadczenia lub wstrzymania świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. Dodawaną przesłanką jest odmowa lub przerwanie udziału w zleconych przez powiatowy urząd pracy działaniach w zakresie reintegracji społecznej, o których mowa w przepisach o rynku pracy;
2) zmiany w art. 17 w ust. 2 pkt 5 oraz w art. 108 ust. 2 mają charakter porządkowy dostosowujący ich brzmienie do przepisów ustawy o rynku pracy.

7) Ustawa z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1256, z późn. zm.).

Proponowane zmiany mają na celu dostosowanie przepisów ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy do projektowanej ustawy o rynku pracy poprzez:

1) nowelizację art. 30 ustawy dotyczącego trybu i zasad poboru składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, nadając mu nowe brzmienie.

W ust. 1 tego artykułu, zmieniony został dotychczasowy tryb przekazywania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych na rachunek bankowy Funduszu, kwot pobranych tytułem składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Proponuje się, aby środki te były przekazywane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni roboczych od ich otrzymania, po potrąceniu kosztów poboru składek.

Zgodnie z propozycją zawartą w ust. 2 art. 30 koszty poboru składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, jak dotychczas, obciążać będą Fundusz, lecz potrącane będą przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 0,5% kwoty pobranych składek, przed przekazaniem kwot tych składek na rachunek Funduszu. W stanie prawnym sprzed nowelizacji koszty poboru składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych obciążały rachunek bankowy Funduszu i były zwracane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wysokości 0,5% wpływów składek na Fundusz;

W ust. 3 zawarto informację jakie przepisy mają zastosowanie w zakresie poboru składek na Fundusz a także w zakresie wymierzania odsetek za opóźnienie czy też dodatkowej opłaty z tytułu nieopłacenia składek w terminie lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości.

W ust. 4 doprecyzowano przepis poprzez dodanie, iż należne od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odsetki ustawowe za opóźnienie dotyczą również nie przekazanych w terminie na rachunek Funduszu odsetek ustawowych za opóźnienie i dodatkowej opłaty z tytułu nieopłacenia składek w terminie lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości.

2) wprowadzenie zmiany o charakterze porządkowym, dostosowującej przepis art. 39 ust. 1 ustawy do przepisów ustawy o rynku pracy.

Nowelizacja ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w zakresie wskazanym w pkt 1 i 2 jest tożsama z projektowanymi w ustawie o rynku pracy rozwiązaniami dotyczącymi Funduszu Pracy.

8) Zmiany w ustawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 623)

Proponuje się:

1) wprowadzenie zmian o charakterze porządkowym dostosowujących brzmienie przepisów art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. d-f, art. 13 pkt 2 i 3 art. 14 ust. 1, art. 19 ust. 1 pkt 8 i 9, art. 18 ust. 3, art. 37 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 63 ust. 3 ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy do przepisów ustawy o rynku pracy;

2) zwiększenie zakresu kompetencji kontrolnych i zadań Państwowej Inspekcji Pracy o umożliwienie przeprowadzania kontroli przedsiębiorców zagranicznych, świadczących usługi agencji zatrudnienia w ramach złożonego zaświadczenia, w zakresie obowiązku informowania marszałka województwa o zmianie danych lub o zaprzestaniu prowadzenia działalności na terytorium Polski (zmiany w art. 10 ust. 1 pkt 3 lit. f i art. 13 pkt 3 ustawy o Państwowej Inspekcji Pracy).

9) Zmiany w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2017 r. poz. 2206, z późn. zm.)

Zmiany wprowadzane w ustawie mają na celu wprowadzenie ułatwień dla osiedlania się w Polsce obywateli państw bliskich kulturowo, którzy posiadają kwalifikacje w zawodach pożądanych
dla polskiej gospodarki. W szczególności przewiduje się skrócenie do 2,5 roku okresu pobytu w Polsce wymaganego do uzyskania przez te osoby zezwolenia na pobyt stały oraz skrócenie do 1 roku okresu okresu pobytu w Polsce wymaganego do udzielenia małżonkowi lub dziecku tego cudzoziemca zezwolenia na pobyt czasowy.

10) Zmiany w ustawie z dnia z dnia 5 sierpnia 2015 r. o pracy na morzu (Dz. U. z 2018 r. poz. 616)

Proponuje się:

1) wprowadzenie zmian o charakterze porządkowym dostosowujących brzmienie przepisów ustawy o promocji zatrudnienia (…) do nowej ustawy, dokonane w art. 16 ust. 3, art. 19 ust. 4 i art. 22 ustawy o pracy na morzu;
2) rozszerzenie katalogu podmiotów świadczących pośrednictwo pracy w Polsce o przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w art. 360 ust. 1 pkt 4 ustawy o rynku pracy, realizujących tę usługę w oparciu o złożone dyrektorowi wojewódzkiego urzędu pracy zawiadomienie. Podmioty te będą mogły świadczyć pośrednictwo pracy dla osób poszukujących pracy na statkach po uzyskaniu od dyrektora urzędu morskiego właściwego dla jej siedziby dokumentu uprawniającego do kierowania marynarzy do pracy na statkach (zmiana w art. 16 ust. 3 ustawy o pracy na morzu).

11) Zmiany w pozostałych ustawach

W zakresie pozostałych ustaw wprowadzane zmiany mają charakter dostosowujący do zmian wynikających z uchylenia ustawy o promocji o promocji zatrudnienia (…) i zastąpienia jej

ustawą o rynku pracy.

V. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I DOSTOSOWUJĄCE

Art. 460 ust. 4

Mocą art. 1 pkt 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r. poz. 33), z dniem 1 stycznia 2010 r. wprowadzono nową wysokość zasiłku dla bezrobotnych i jego degresję, tj. zróżnicowanie wysokości zasiłku w okresie jego pobierania – wyższą wysokość zasiłku w okresie pierwszych trzech miesięcy posiadania prawa do zasiłku oraz niższą w okresie kolejnych miesięcy posiadania prawa do zasiłku.

Ze względu na znaczny upływ czasu, tj. z uwagi na fakt, że od dnia wprowadzenia nowej wysokości zasiłku, tj. od dnia 1 stycznia 2010 r., do dnia wejścia w życie projektowanej ustawy, tj. do dnia 1 stycznia 2019 r., upłynie 9 lat, należy założyć, że w rejestrach urzędów pracy nie występują już osoby posiadające prawo do zasiłku dla bezrobotnych przyznanego przed dniem 31 grudnia 2009 r., który należałoby waloryzować.

Art. 469 ust. 2 i 3

W art. 469 ust. 2 projektu ustawy przewiduje się, że umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw pracy a Bankiem Gospodarstwa Krajowego na finansowanie pożyczek na utworzenie stanowiska pracy lub pożyczek na podjęcie działalności gospodarczej oraz usług doradczych

i szkoleniowych, o których mowa w art. 168 projektu ustawy, będzie obowiązywała w dotychczasowym brzmieniu do czasu zawarcia aneksu do umowy na podstawie przepisów niniejszej ustawy. Zawieranie drugiej umowy z Bankiem Gospodarstwa Krajowego jest niecelowe, ponieważ nadal będą realizowane przez Bank Gospodarstwa Krajowego, jak również przez pośredników finansowych działania związane z obsługą udzielonych pożyczek na podstawie dotychczas obowiązującej umowy, a umowa przewiduje finansowanie obsługi pożyczek. Rozwiązaniem niekorzystnym byłoby zawieranie nowej umowy, która również musiałaby przewidywać finansowanie kosztów udzielania i obsługi pożyczek, co generowałaby dodatkowe koszty z Funduszu Pracy.

Przepis art. 469 ust. 3 reguluje możliwość zastosowanie nowych, bardziej korzystnych rozwiązań
do pożyczkobiorców, którzy zawarli umowy pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub pożyczki na utworzenie stanowiska pracy na podstawie art. 61e pkt 1 i 2 ustawy o promocji zatrudnienia (…).
Wskazany przepis dotyczy restrukturyzacji zadłużenia, której ustawa o promocji zatrudnienia (…) nie przewidywała, zlikwidowania konsekwencji prowadzenia działalności gospodarczej przez okres krótszy niż 36 miesięcy podjętej dzięki pożyczce, skrócenia okresu, w którym nieutrzymanie utworzonego stanowiska pracy lub niezatrudnienie pracownika na utworzonym stanowisku pracy powoduje konsekwencje dla pożyczkobiorcy z 36 do 24 miesięcy, doprecyzowania możliwości zastosowania umorzeń na podstawie wszystkich przesłanek zawartych w art. 57 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, a także zmian w zakresie umorzenia pożyczek na utworzenie pierwszego stanowiska pracy dla pożyczkobiorców korzystających jednocześnie z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej, polegających na zawieszeniu spłat rat pożyczki od dnia złożenia wniosku o umorzenie.

Art. 485 ust. 1

W celu zapewnienia ciągłości realizacji zadań finansowanych w ramach limitów środków Funduszu Pracy, tj. form pomocy, w tym zadań w ramach KFS, oraz kosztów funkcjonowania określonych w ustawie, wprowadzono przepis, zgodnie z którym w pierwszym roku obowiązywania ustawy, tj. w roku 2019 r., do dnia ustalenia na podstawie przepisów projektowanej ustawy kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie w 2019 r. wskazanych zadań, zadania te finansowane będą odpowiednio z kwot środków (limitów) Funduszu Pracy ustalonych na podstawie uchylanej ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, KFS oraz innych fakultatywnych zadań.

Art. 486

Przepis dotyczy sposobu ustalania środków Funduszu Pracy na finansowanie nagród i nagród specjalnych powiatowym urzędom pracy w roku 2019. Wskaźniki efektywności i skuteczności będą mogły być określone według nowej metodologii za rok 2019. Do finansowania ze środków Funduszu Pracy nagród i nagród specjalnych dla pracowników powiatowych urzędów pracy

w roku 2019 ocenie podlegać będą wskaźniki efektywności zatrudnieniowej i kosztowej za rok 2018 ustalone według dotychczasowej metodologii. Kwota środków na nagrody dla danego urzędu pracy odpowiadać będzie udziałowi wydatków tego urzędu na realizację programu na rzecz promocji zatrudnienia w stosunku do wydatków ogółem w skali kraju poniesionych w roku 2017 wykazanych w informacji uzyskanej na podstawie badań statystycznych prowadzonych wspólnie przez ministra właściwego do spraw pracy i Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego zgodnie
z przepisami o statystyce publicznej.

VI. INFORMACJA O PODLEGANIU PROJEKTU NOTYFIKACJI

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych.

VII. OPINIA O ZGODNOŚCI PROJEKTU Z PRAWEM UNII EUROPEJSKIEJ

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

VIII. INFORMACJA O ZAGROŻENIACH KORUPCYJNYCH

W projekcie ustawy przewidziane zostały rozwiązania prawne, które powodują zminimalizowanie zagrożeń korupcyjnych.

Nazwa projektu Projekt ustawy o rynku pracy **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Stanisław Szwed, Sekretarz Stanu w MRPiPS **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** Beata Czajka – Zastępca Dyrektora Departamentu Rynku Pracy tel. 22 461 64 00	**Data sporządzenia** **29.06.2018** **Źródło:** Decyzja PRM/RM **Nr w wykazie prac** UD366

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

I. Niezbędne jest wprowadzenie zmian w działaniach urzędów pracy dostosowujących je do zmiennej sytuacji na rynku pracy, przede wszystkim w zakresie:

1) optymalizacji stosowanych form pomocy

Pomimo systematycznej poprawy na rynku pracy (stopa bezrobocia rejestrowanego w końcu marca 2018 r. osiągnęła rekordowo niski poziom 6,6%), wciąż obserwujemy takie zjawiska jak sezonowość, czyli wzrost bezrobocia w miesiącach rozpoczynających i kończących rok oraz niekorzystną strukturę zarejestrowanych w urzędach pracy bezrobotnych. Wyraźnie podkreślić należy poprawiającą się sytuację osób młodych, przy wzroście do końca września 2017 r. odsetka starszych wśród zarejestrowanych bezrobotnych. Obniżenie wieku emerytalnego od 1 października 2017 r. spowodowało, że udział osób powyżej 50 roku życia w ogólnej liczbie zarejestrowanych spadł z 28,4% w końcu września 2017 r. do 26,9% w końcu października. Obecnie udział ten utrzymuje się na poziomie ok. 27,2% wobec 15,9% w końcu 2005 r. Dziś w rejestrach urzędów pracy pozostają przede wszystkim osoby mające największe problemy z podjęciem zatrudnienia, których przywrócenie na rynek pracy jest zarówno kosztowne, jak i długotrwałe. Co drugi zarejestrowany jest długotrwale bezrobotnym, co trzeci nie posiada kwalifikacji zawodowych, a co piąty doświadczenia zawodowego. Do tego są to bezrobotni zamieszkali często na słabo uprzemysłowionych terenach, co nie sprzyja szybkiemu podejmowaniu zatrudnienia. Potwierdza to również fakt utrzymywania się tzw. enklaw bezrobocia, czyli obszarów o wysokim jego poziomie.

Sytuacja na rynku pracy, w tym zmiany w obrębie struktury osób zarejestrowanych w urzędach pracy, powodują konieczność wprowadzenia zmian w mechanizmach obsługi i wsparcia osób bezrobotnych. Obecnie obowiązujący katalog instrumentów rynku pracy jest sztywno dedykowany konkretnym grupom bezrobotnych, przez co urzędy pracy nie mają możliwości optymalnego oddziaływania na potrzeby wszystkich swoich klientów. W związku z tym konieczne jest wprowadzenie zmian umożliwiających urzędom pracy znacznie elastyczniejsze reagowanie na problemy i potrzeby bezrobotnych, w szczególności tych, którzy przez łączny okres przekraczający 12 miesięcy pozostawali w rejestrach urzędów pracy;

2) poprawy sytuacji osób lub podmiotów korzystających ze środków Funduszu Pracy na podejmowanie działalności gospodarczej lub na tworzenie miejsca pracy dla osób skierowanych przez powiatowy urząd pracy, a także zapewnienia efektywniejszego wykorzystania tych środków;

3) ułatwienia obywatelom polskim powrotu do kraju z zagranicy poprzez umożliwienie skorzystania z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej bez konieczności rejestracji w urzędzie pracy.

II. Proponuje się wprowadzenie wyższego zasiłku dla bezrobotnych posiadających co najmniej 30-letni okres uprawniający do tego zasiłku, np. okres zatrudnienia czy wykonywania innej pracy zarobkowej – z zachowaniem pozostałych, aktualnie obowiązujących, warunków jego nabywania i pobierania.

III. Konieczne jest uregulowanie kwestii ochrony danych osobowych w związku z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych). Obecnie obowiązujące przepisy ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.) nie regulują kwestii ochrony danych osobowych w wystarczającym zakresie.

IV. W ramach dostosowania sposobu zarządzania środkami Funduszu Pracy do zmieniającej się sytuacji na rynku pracy planowane jest zweryfikowanie przepisów dotyczących sposobu ustalania na dany rok limitów środków na zadania w zakresie:

1) finansowania w urzędach pracy form pomocy dla bezrobotnych i poszukujących pracy

Podział środków ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy (aktualnie programów na rzecz promocji zatrudnienia i aktywizacji bezrobotnych) nie będzie obejmował ustalonych dla województw na całą perspektywę finansową 2014-2020 kwot środków na finansowanie projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i ukierunkowany będzie na zabezpieczenie większych kwot Funduszu Pracy dla urzędów pracy na terenach o wysokiej stopie bezrobocia. Przy podziale środków w województwach uwzględniana będzie liczba długotrwale bezrobotnych i osób powyżej 50 roku życia. Przy podziałach środków nie będzie uwzględniana efektywność, pozostająca jako kryterium oceny urzędu pracy;

2) wspierania finansowania wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy środkami Funduszu Pracy
Konieczne jest przedłużenie możliwości wspierania wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy, które aktualnie zagwarantowane jest do końca 2018 r. celem zapewnienia stabilizacji zatrudnienia kadr publicznych służb zatrudnienia (PSZ) na poziomie umożliwiającym właściwe realizowanie zadań.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Ad. I

ad. 1

W ramach optymalizacji stosowanych form wsparcia proponuje się:

1) wprowadzenie zmian dostosowujących udzielanie pomocy klientom PSZ, tj. bezrobotnym, poszukującym pracy oraz pracodawcom, do zmieniającej się sytuacji na rynku pracy, w tym m.in.:
   a) uelastycznienie przepisów poprzez rezygnację ze wskazania, których grup osób dotyczy dana forma pomocy – za wyjątkiem:
      - uprawnień dla opiekunów osób niepełnosprawnych wynikających ze zmian wprowadzanych ustawą z dnia 22 czerwca 2017 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z realizacją programu „Za życiem" (Dz. U. poz. 1292),
      - rozwiązań wprowadzanych obecnie do ustawy o promocji zatrudnienia (…) innymi ustawami – np. dotyczącą pracy tymczasowej czy dotyczącą implementacji tzw. dyrektywy sezonowej,
   b) zmniejszenie liczby form pomocy (w tym rezygnacja z profilowania pomocy, zlecania działań aktywizacyjnych przez marszałków, a w to miejsce zmodyfikowanie zlecania usług przez starostę),
   c) zmniejszenie liczby rozporządzeń;
2) zwiększenie uczestnictwa tzw. „biednych pracujących" w kształceniu ustawicznym poprzez finansowanie z Funduszu Pracy kosztów szkoleń, poświadczających nabycie wiedzy i umiejętności, w tym uprawnień zawodowych;
3) zmodyfikowanie form pomocy dla długotrwale bezrobotnych;
4) zwiększenie dostępności PSZ do ofert pracy z sektora publicznego – poprzez zobowiązanie większości jednostek sektora publicznego do publikowania ogłoszeń o poszukiwaniu kandydatów na wolne stanowiska;
5) uwzględnienie wniosków, uwag i opinii do obecnie obowiązującej ustawy o promocji zatrudnienia (…), w szczególności:
   a) zwiększenie dostępności środków Krajowego Funduszu Szkoleniowego (KFS) poprzez rozszerzenie grupy osób, które mogą skorzystać z KFS oraz ustalenie maksymalnych limitów wsparcia, z jednoczesnym zagwarantowaniem transparentności finansowanych działań oraz wzmocnieniem roli partnerów społecznych i województw w gospodarowaniu środkami KFS,
   b) wprowadzenie mechanizmów uniemożliwiających stosowanie staży zamiast zatrudnienia i traktowania stażystów jako darmowej siły roboczej oraz silniejszego powiązania stażu z zatrudnieniem po nim,
   c) uproszczenie i ujednolicenie przepisów dotyczących szkoleń dla bezrobotnych,
   d) uatrakcyjnienie przygotowania zawodowego dorosłych,
   e) poszerzenie zakresu przedmiotowego pożyczki edukacyjnej i wprowadzenie mechanizmu motywacyjnego w postaci możliwości częściowego jej umorzenia w sytuacji uzyskania zatrudnienia.

ad. 2

W ramach poprawy sytuacji osób lub podmiotów korzystających ze środków Funduszu Pracy na podejmowanie działalności gospodarczej lub na tworzenie miejsca pracy dla osób skierowanych przez powiatowy urząd pracy, a także zapewnienia bardziej efektywnego wykorzystania tych środków planowane są:

1) zmiany w zakresie podatku od towarów i usług zakupionych w ramach dofinansowania i refundacji:
   - złagodzenie konsekwencji nieterminowego zwrotu podatku od towarów i usług,
   - obowiązek zwrotu równowartości podatku od towarów i usług przez osoby i podmioty, które nabędą prawo do jego odzyskania,
   - wnioski o środki dla podmiotów będących płatnikami VAT będą obejmować wydatki netto;
2) rozszerzenie grupy opiekunów osób niepełnosprawnych uprawnionych do korzystania z instrumentów wspierania przedsiębiorczości o osoby pobierające świadczenie pielęgnacyjne lub specjalny zasiłek opiekuńczy lub zasiłek dla opiekuna, których utrata nastąpi w związku z korzystaniem ze wsparcia z Funduszu Pracy;
3) uregulowanie sytuacji w przypadku śmierci przedsiębiorcy – brak dodatkowych obciążeń wynikających z niedotrzymania warunków umowy dla osób zobowiązanych do zwrotu środków;

4) udogodnienia dla osób korzystających z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej lub utworzenie stanowiska pracy:
   - skrócenie wymaganych okresów prowadzenia działalności gospodarczej lub zatrudnienia na utworzonym stanowisku pracy, po upływie których uznaje się umowę za prawidłowo zrealizowaną, i zrównanie ich z okresami stosowanymi przy środkach bezzwrotnych,
   - zawieszenie spłat oraz oprocentowania pożyczki po złożeniu wniosku o umorzenie pożyczki,
   - wprowadzenie możliwości restrukturyzacji zadłużenia.

ad. 3

Stworzenie mechanizmu wsparcia dla osób powracających do Polski poprzez umożliwienie skorzystania z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej bez konieczności rejestracji w urzędach pracy.

Wprowadzenie projektowanych zmian dotyczących pożyczek na rozpoczęcie własnej działalności gospodarczej ma na celu ułatwienie obywatelom polskim powrotu do kraju z zagranicy, m. in. w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej. Istotą projektowanego rozwiązania jest stworzenie zachęt

dla obywateli polskich, którzy w ostatnich latach przebywali lub pracowali za granicą do powrotu do kraju przez umożliwienie skorzystania z pożyczki na podjęcie działalności gospodarczej bez konieczności rejestracji w urzędzie pracy. Brak konieczności rejestracji w urzędach pracy umożliwi uniknięcie dodatkowych wydatków ze środków Funduszu Pracy przeznaczonych na wypłatę zasiłków, kosztów administracyjnych związanych z rejestracją w urzędach pracy etc. Dotyczy to przede wszystkim osób zdecydowanych na prowadzenie działalności gospodarczej na terytorium Polski, w szczególności osób, które prowadziły działalność gospodarczą za granicą. Dodatkowo brak konieczności rejestracji w urzędach pracy skróci i uprości proces ubiegania się o pożyczkę. Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o promocji zatrudnienia (…) zwalniają również z wymogu rejestracji w powiatowym urzędzie pracy inną kategorię potencjalnych beneficjentów programu pożyczkowego, tj. studentów ostatniego roku studiów. Powracający z zagranicy, zgodnie z założeniami, to obywatel polski zamieszkujący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezatrudniony i niewykonujący innej pracy zarobkowej, który w okresie ostatnich 24 miesięcy za granicą, na terytorium państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego: zamieszkiwał co najmniej 12 miesięcy lub był zatrudniony nieprzerwanie przez okres co najmniej 6 miesięcy lub podlegał ubezpieczeniu zdrowotnemu przez okres co najmniej 6 miesięcy. Potwierdzeniem spełnienia jednego z wyżej wymienionych warunków będzie oświadczenia składane pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Ad. II

Proponuje się wprowadzenie wyższego zasiłku – w wysokości 130% zasiłku podstawowego – dla bezrobotnych posiadających co najmniej 30-letni okres uprawniający do tego zasiłku, np. okres zatrudnienia czy wykonywania innej pracy zarobkowej. Jednocześnie pozostałe aktualnie obowiązujące warunki jego nabywania i pobierania pozostają bez zmian.

Do wyższego zasiłku uprawnieni będą bezrobotni posiadający wskazany okres uprawniający do zasiłku, niezależnie od wieku.

Ad. III

Proponuje się wprowadzenie przepisów, które kompleksowo uregulują zagadnienia dotyczące ochrony danych osobowych, w tym m.in. kwestie:

1) zbiorów danych osobowych PSZ i ich zawartości;
2) celów przetwarzania i okresów przechowywania danych osobowych w zbiorach danych osobowych;
3) administratorów danych osobowych oraz innych podmiotów uprawnionych do przetwarzania danych osobowych ze zbiorów danych osobowych PSZ (w szczególności jednostek pomocy społecznej i instytucji publicznych realizujących zadania na podstawie odrębnych ustaw), oraz przetwarzania przez PSZ danych pochodzących z innych rejestrów lub zbiorów.

Ad. IV

1) Kwota środków ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na finansowanie form pomocy przez urzędy pracy, pomniejszona o kwotę środków przeznaczonych na realizację projektów EFS, a następnie rezerwę Funduszu Pracy stanowiącą 30% pozostałych środków, będzie dzielona na poziomie ministra właściwego do spraw pracy pomiędzy województwa, algorytmem uwzględniającym liczbę bezrobotnych i stopę bezrobocia.
   Podział środków dla powiatowych urzędów pracy dokonywany będzie na poziomie województw według kryteriów obejmujących, w szczególności: kwotę środków Funduszu Pracy przeznaczoną dla powiatowego urzędu pracy na realizację projektów EFS, liczbę bezrobotnych zarejestrowanych w urzędzie pracy, stopę bezrobocia, zaciągnięte w poprzednim roku zobowiązania z tytułu realizacji form pomocy oraz strukturę bezrobocia, w tym: liczbę zarejestrowanych bezrobotnych długotrwale oraz bezrobotnych powyżej 50 roku życia.
2) Projektowane przepisy zapewnią wsparcie wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy przy jednoczesnym wzmocnieniu proefektywnościowego oddziaływania tych środków. Zamiast dotychczas obowiązujących definicji efektywności zatrudnieniowej i kosztowej, wprowadzone zostaną – zgodnie z terminologią

przyjętą w naukach społecznych – definicje wskaźnika skuteczności i efektywności, przy jednoczesnym podniesieniu wymagań dla uznania osoby bezrobotnej za skutecznie zaktywizowaną.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Polska posiada unikalny w skali Europy rządowo-samorządowy model PSZ, zatem nie ma podstaw dla dokonywania porównań. Z uwagi na różne uwarunkowania gospodarcze i systemowe, nie jest możliwa ewaluacja i porównanie form pomocy stosowanych w poszczególnych krajach. Jednak wszystkie proponowane kierunki zmian są zbieżne z tendencjami rozwoju polityki rynku pracy w tym zakresie, których cechą jest lepsze adresowanie form wsparcia do zmieniającej się sytuacji na rynku pracy.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Bezrobotni i poszukujący pracy	Bezrobotni – 1092 177 osób w końcu marca 2018 r. Poszukujący pracy – 26 992 osoby w końcu marca 2018 r.	Sprawozdanie MRPiPS-01 o rynku pracy	Pomoc wszystkim zarejestrowanym w urzędach pracy bez wskazywania grup w szczególnej sytuacji na rynku pracy, zwiększenie dostępności do ofert pracy z sektora publicznego.
Obywatele polscy powracający z zagranicy	15 000 – 30 000	Dane szacunkowe na podstawie danych GUS	Stworzenie warunków dla podejmowania własnej działalności gospodarczej przez osoby powracające z zagranicy.
Pracodawcy i przedsiębiorcy	1 842 589	https://www.parp.gov.pl/images/PARP_publications/pdf/2016_raport_msp_pl_clik.pdf, str. 144	Uelastycznienie form pomocy, szerszy dostęp do wsparcia w zakresie kształcenia ustawicznego.
Agencje zatrudnienia	8 400	Rejestr agencji zatrudnienia	Poprawa standardów usług świadczonych przez agencje zatrudnienia oraz ochrona klientów agencji zatrudnienia.
Powiatowe i wojewódzkie urzędy pracy	356	Dane własne MRPiPS	Uelastycznienie przepisów, zmniejszenie liczby rozporządzeń, zmniejszenie liczby form pomocy, poprawa efektywności, większe zasilenie środkami urzędów pracy na obszarach z gorszą sytuacją na rynku pracy, zwiększenie dostępności PSZ do ofert pracy z sektora publicznego.
Pracownicy powiatowych urzędów pracy	18 857 w końcu 2017 r.	Sprawozdanie MPiPS-06 o instytucjonalnej obsłudze rynku pracy	Stabilizacja poziomu zatrudnienia, zwiększenie motywacji pracowników powiatowych urzędów pracy do dbania o skuteczność i efektywność form udzielanej pomocy oraz do realizacji programów centralnych finansowanych z rezerwy ministra właściwego do spraw pracy.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został przedłożony do zaopiniowania w trybie ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1881) oraz ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców (Dz. U. z 2015 r. poz. 2029) następującym podmiotom:

1. Związkowi Pracodawców Business Centre Club;
2. Forum Związków Zawodowych;
3. NSZZ „Solidarność”;
4. Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej;
5. Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych;
6. Konfederacji „Lewiatan”;
7. Związkowi Rzemiosła Polskiego;
8. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców.

Projekt ustawy został jednocześnie skierowany do zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego w trybie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucjach dialogu społecznego (Dz. U. poz. 1240, z późn. zm.).

Stosownie do postanowień uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt został przedłożony do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

SKUTKI FINANSOWE PROJEKTOWANEJ USTAWY O RYNKU PRACY W ZAKRESIE:

A) WYDATKÓW Z FUNDUSZU PRACY NA DOFINANSOWANIE WYNAGRODZEŃ PRACOWNIKÓW POWIATOWYCH URZĘDÓW PRACY W WYSOKOŚCI 150 MLN ZŁ ROCZNIE

Ceny stałe z 2018 r. [w mln zł]	2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2024 (6)	2025 (7)	2026 (8)	2027 (9)	2028 (10)	Łącznie (0-10)
DOCHODY OGÓŁEM	0,0	64,6	64,5	64,4	64,4	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	257,9
budżet państwa (%PIT)	0,0	5,6	5,5	5,4	5,4	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	22,0
JST (% PIT)	0,0	5,6	5,6	5,6	5,7	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	22,5
NFZ	0,0	9,9	9,9	9,9	9,9	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	39,5
FUS (NFZ)	0,0	40,4	40,4	40,4	40,4	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	161,5
FP	0,0	3,1	3,1	3,1	3,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	12,5
WYDATKI OGÓŁEM	0,0	153,1	153,1	153,1	153,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	612,5
JST - składki na FP	0,0	3,1	3,1	3,1	3,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	12,5
FP - wynagrodzenia	0,0	150,0	150,0	150,0	150,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	600,0
SALDO OGÓŁEM	0,0	-88,5	-88,6	-88,7	-88,7	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	-354,6
budżet państwa	0,0	5,6	5,5	5,4	5,4	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	22,0
JST	0,0	2,5	2,5	2,5	2,5	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	10,1
NFZ	0,0	9,9	9,9	9,9	9,9	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	39,5
FUS	0,0	40,4	40,4	40,4	40,4	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	161,5
FP	0,0	-146,9	-146,9	-146,9	-146,9	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	-587,5

Przyjęte założenia:

1) Z FP finansowane będą wszystkie składowe wynagrodzenia z wyjątkiem składek na FP, które pokrywają JST;
2) Wydatki będą ponoszone na dofinansowanie wynagrodzeń, w związku z tym, że nie jest znany rozkład środków pomiędzy pracowników (dofinansowanie wynagrodzeń zasadniczych/tworzenie nowych miejsc pracy) licząc całkowite koszty zatrudnienia dla pracodawcy nie odliczono kwoty dochodu wolnej od podatku, ani też kosztów uzyskania przychodów;
3) W planie wydatków FP na dofinansowanie wynagrodzeń, uwzględniono prognozy MF dot. inflacji, w efekcie – założonych kwot nie przeliczono dodatkowo na ceny stałe;
4) Udział JST w dochodach z PIT wynosi w 2018 r. 49,83%

(http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/finanse-publiczne/budzety-jednostek-samorzadu-terytorialnego/kwoty-i-wskazniki) – przyjęto, że w kolejnych latach udział ten wzrastać będzie zgodnie z przeciętną zmianą w poprzednich latach.

B) WPROWADZENIA ROZWIĄZANIA W POSTACI PRZYZNANIA ZASIŁKU W WYSOKOŚCI 130% WYSOKOŚCI ZASIŁKU PODSTAWOWEGO DLA OSÓB BEZROBOTNYCH POSIADAJĄCYCH CO NAJMNIEJ 30-LETNI OKRES UPRAWNIAJĄCY DO ZASIŁKU.

[w mln zł]	2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2024 (6)	2025 (7)	2026 (8)	2027 (9)	2028 (10)	Łącznie (0-10)
DOCHODY OGÓŁEM	0,0	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	11,1	111,2
budżet państwa	0,0	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	23,8
JST	0,0	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,5	24,3
NFZ	0,0	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	15,5
FUS	0,0	4,8	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	47,5
WYDATKI OGÓŁEM	0,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	220,1
FP	0,0	22,05	22,01	22,01	22,01	22,01	22,01	22,01	22,01	22,01	22,01	220,1
SALDO OGÓŁEM	0,0	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-108,9
budżet państwa	0,0	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	23,8
JST	0,0	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,5	24,3
NFZ	0,0	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	15,5
FUS	0,0	4,8	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	47,5
FP	0,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-220,1

Przyjęte założenia:

1. Podstawowa kwota zasiłku dla bezrobotnych po waloryzacji od dnia 1 czerwca 2018 r. wynosić będzie 847,8 zł;
2. Podatek dochodowy od zasiłków obliczono z uwzględnieniem degresywnej kwoty dochodu wolnej od podatku dla dochodów powyżej 8000 zł rocznie. Kwoty zmniejszające podatek zostały osobno policzone dla regulacji obecnie obowiązujących (120% podstawowego zasiłku) oraz projektowanych (130%);
3. Udział JST w dochodach z PIT wynosi w 2018 r. 49,83% (http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/dzialalnosc/finanse-publiczne/budzety-jednostek-samorzadu-terytorialnego/kwoty-i-wskazniki) – przyjęto, że w kolejnych latach udział ten wzrastać będzie zgodnie z przeciętną zmianą w poprzednich latach.

C) PRZEKSZTAŁCENIA OCHOTNICZYCH HUFCÓW PRACY W PAŃSTWOWE CENTRUM AKTYWIZACJI MŁODZIEŻY (PCAM) ORAZ

[w mln zł]	2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2024 (6)	2025 (7)	2026 (8)	2027 (9)	2028 (10)	Łącznie (0-10)
DOCHODY OGÓŁEM	0,0	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-22,0
JST	0,0	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-22,0
WYDATKI OGÓŁEM	0,0	-1,4	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-21,2
Budżet państwa	0,0	-1,4	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-21,2
SALDO OGÓŁEM	0,0	-0,8	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	-0,8
budżet państwa	0,0	1,4	2,2	2,2	2,2	2,2	2,2	2,2	2,2	2,2	2,2	21,2
JST	0,0	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-22,0

ZWOLNIENIA JEDNOSTEK PCAM Z PODATKU OD NIERUCHOMOŚCI.

Przyjęte założenia:

1. Przekształcenie OHP w PCAM będzie generować wydatki tylko w okresie przejściowym (w pierwszym roku obowiązywania rozwiązania) w wysokości 840 371 zł;
2. Zwolnienie PCAM z obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości spowoduje zmniejszenie wydatków budżetu państwa (2,2 mln zł rocznie) i analogiczny spadek dochodów jednostek samorządu terytorialnego.
   Zwolnienie jednostek PCAM z zapłaty podatku od nieruchomości będzie więc miało neutralny stosunek dla sektora finansów publicznych – nastąpią jedynie zmiany w strukturze dochodów i wydatków sektora. Ostatecznie w tabeli C saldo całego sektora finansów publicznych będzie więc wynosić - 0,8 mln zł przeznaczone na reorganizację OHP. Tym samym oszczędność dla budżetu państwa, wynikająca ze zwolnienia jednostek PCAM z zapłaty podatku od nieruchomości będzie wynosić rokrocznie 2,2 mln zł. Kwota ta zostanie pomniejszona jedynie w roku 2019 o wspomniane 0,8 mln zł i wyniesie tym samym 1,4 mln zł.

ŁĄCZNE SKUTKI FINANSOWE WSZYSTKICH ROZWIĄZAŃ (A, B i C):

Ceny stałe z 2018 r. [w mln zł]	2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2024 (6)	2025 (7)	2026 (8)	2027 (9)	2028 (10)	Łącznie (0-10)
DOCHODY OGÓŁEM	0,0	73,5	73,4	73,3	73,3	8,9	8,9	8,9	8,9	8,9	8,9	347,0
budżet państwa	0,0	8,0	7,9	7,8	7,8	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	2,4	45,8
JST	0,0	5,8	5,8	5,9	5,9	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,3	24,8
NFZ	0,0	11,4	11,4	11,4	11,4	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	55,0
FUS	0,0	45,1	45,1	45,1	45,1	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	209,0
FP	0,0	3,1	3,1	3,1	3,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	12,5
WYDATKI OGÓŁEM	0,0	173,8	172,9	172,9	172,9	19,8	19,8	19,8	19,8	19,8	19,8	811,4
budżet państwa	0,0	-1,4	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-2,2	-21,2
JST	0,0	3,1	3,1	3,1	3,1	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	12,5
FP	0,0	172,0	172,0	172,0	172,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	22,0	820,1
SALDO OGÓŁEM	0,0	-100,3	-99,5	-99,6	-99,6	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-10,9	-464,4
budżet państwa	0,0	9,4	10,1	10,0	10,0	4,6	4,6	4,6	4,6	4,6	4,6	66,9
JST	0,0	2,7	2,7	2,7	2,8	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,3	12,4
NFZ	0,0	11,4	11,4	11,4	11,4	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	1,6	55,0
FUS	0,0	45,1	45,1	45,1	45,1	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	4,7	209,0
FP	0,0	-168,9	-168,9	-168,9	-168,9	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-22,0	-807,7

Źródła finansowania

Źródłem finansowania wydatków w głównej mierze będzie Fundusz Pracy w ramach planu finansowego.

Szacowane wydatki na finansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy oraz na podwyższenie zasiłku dla bezrobotnych z co najmniej 30-letnim okresem uprawniającym do tego zasiłku będą pokryte w ramach planowanych kwot kosztów na finansowanie zadań ujmowanych w corocznie ustalanych planach finansowych Funduszu Pracy.
Nie spowoduje to w kolejnych latach wzrostu wydatków Funduszu Pracy na finansowanie zadań określonych w projektowanej ustawie ponad kwotę określoną na ten cel w planie finansowym Funduszu Pracy na 2018 r. (8 211 655 tys. zł). W związku z powyższym projektowane rozwiązania nie naruszą zasad Stabilizującej Reguły Wydatkowej, którą objęty jest Fundusz Pracy, określonej w art. 112aa ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077, z późn. zm.).

Po stronie dochodów sektora finansów publicznych wskazano szacowany wpływ do budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego z tytułu podatku dochodowego od dofinansowania wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy, a także składek odprowadzanych na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne.

Dodatek motywacyjny zastępuje dotychczas stosowany dodatek do wynagrodzeń. Będzie finansowany w ramach kosztów funkcjonowania, o których mowa w art. 345 ust. 3 projektu ustawy, zatem wprowadzenie go nie spowoduje wzrostu wydatków Funduszu Pracy.

Reorganizacja dotychczasowych OHP polegająca na ich przekształceniu w PCAM będzie wiązać się z kosztami dotyczącym zmian np. tablic, pieczęci, formularzy, itp., natomiast zwolnienie jednostek PCAM z obowiązku zapłaty podatku od nieruchomości spowoduje zmniejszenie wydatków budżetu państwa i o tyle samo uszczupli dochody jednostek samorządu terytorialnego.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

A) Skutki w ujęciu pieniężnym w zakresie wprowadzenia dofinansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy w wysokości 150 mln zł rocznie

Czas w latach od wejścia w życie zmian		2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2026 (8)	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
	sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe – wprowadzenie rozwiązania oznacza wzrost dochodów pracowników oraz ich gospodarstw domowych o kwoty wynagrodzeń netto	0,0	88,5	88,6	88,7	88,7	0,0	0,0	354,6

B) Skutki w ujęciu pieniężnym w zakresie wprowadzenia rozwiązania w postaci przyznania zasiłku w wysokości 130% wysokości zasiłku podstawowego dla osób bezrobotnych posiadających co najmniej 30-letni okres uprawniający do zasiłku

Czas w latach od wejścia w życie zmian		2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2026 (8)	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe – wprowadzenie rozwiązania oznacza wzrost dochodów osób bezrobotnych o stażu pracy powyżej 30 lat pracy oraz ich	0	10,9	10,9	10,9	10,9	10,9	10,9	108,9

	gospodarstw domowych o różnicę między kwotami netto 120% a 130% kwoty zasiłku podstawowego.								

C) Skutki w ujęciu pieniężnym w zakresie wprowadzenia rozwiązania w postaci przekształcenia OHP w PCAM i zwolnienie jednostek PCAM z podatku od nieruchomości

D)

Czas w latach od wejścia w życie zmian		2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2026 (8)	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0,0	0	0	0	0	0	0,0

Łączne skutki w ujęciu pieniężnym w zakresie rozwiązań (A i B)

Czas w latach od wejścia w życie zmian		2018 (0)	2019 (1)	2020 (2)	2021 (3)	2022 (4)	2023 (5)	2026 (8)	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	99,5	99,5	99,6	99,6	10,9	10,9	463,5

W tabeli nie uwzględniono rozwiązania C, ponieważ obejmuje ono jedynie przepływy strumieni pieniężnych między jednostkami sektora finansów publicznych i wydatki o charakterze administracyjnym, które nie wpływają na sytuację dochodową przedsiębiorstw ani gospodarstw domowych.

Skutki w ujęciu niepieniężnym rozwiązań wprowadzanych projektem ustawy

W ujęciu niepieniężnym	duże i średnie przedsiębiorstwa	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Stabilizacja zatrudnienia pracowników powiatowych urzędów pracy poprzez przedłużenie wsparcia finansowania wynagrodzeń.
Niemierzalne	zapewnienie źródeł dochodu rodzinom powracającym z zagranicy	Stworzenie zachęt do powrotu obywateli polskich do kraju po okresie przebywania za granicą – pomoc w założeniu własnej działalności gospodarczej przez udzielenie pożyczki w postaci środków zwrotnych.
	zwiększanie efektywności i skuteczności form pomocy osobom bezrobotnym	Poprawa zaangażowania powiatowych urzędów pracy w realizację programów finansowanych z rezerwy ministra właściwego do spraw pracy. Wzmocnienie zachęt do obejmowania aktywizacją również bezrobotnych długotrwale.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: …	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne: …
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
Komentarz:	

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowane zmiany powinny mieć pozytywny wpływ na rynek pracy:

- zmiana sposobu obsługi osób bezrobotnych, poprzez rezygnację z obowiązkowego ustalania profilu pomocy i przygotowywania Indywidualnego Planu Działania dla wszystkich bezrobotnych oraz uelastycznienie przepisów i zmniejszenie liczby form pomocy zniesie przede wszystkim dotychczasowe ograniczenia w dostępie bezrobotnych do form pomocy, przez co umożliwi urzędom pracy elastyczne i w znacznie szerszym zakresie oddziaływanie na potrzeby bezrobotnych. Dzięki optymalizacji pomocy kierowanej do bezrobotnych, poprawie ulegnie nie tylko sytuacja konkretnej osoby, ale także poprawi się efektywność udzielanego wsparcia;
- zobowiązanie jednostek sektora publicznego do upowszechniania informacji o ofertach pracy w bazie prowadzonej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji:
  - umożliwi szerszy niż dotychczas dostęp do tych ofert. W chwili obecnej zasoby informacji o tych stanowiskach pracy są bardzo rozproszone, aby do nich dotrzeć osoby poszukujące pracy muszą poświęcić dużo czasu na przeglądanie wielu stron poszczególnych urzędów czy instytucji, na których w Biuletynie Informacji Publicznej oferty te są zamieszczane,
  - z perspektywy jednostek sektora publicznego może przyczynić się do lepszego zaspokajania potrzeb kadrowych poprzez usprawnienie, a często skrócenie, procedury rekrutacyjnej dzięki dotarciu z ofertą pracy do szerszego grona potencjalnych kandydatów do pracy, co jest szczególnie istotne w sytuacji braku kandydatów na wolne stanowiska pracy;
- rozszerzenie kręgu potencjalnych beneficjentów programu pożyczkowego może przyczynić się do wzrostu liczby działających podmiotów, zwiększenia liczby miejsc pracy utworzonych przez te podmioty oraz poprawy warunków życia osób powracających z zagranicy. Umożliwienie osobom powracającym z zagranicy skorzystania z dostępnej pożyczki bez konieczności uzyskania statusu osoby bezrobotnej spowoduje, że osoby te nie staną się klientami urzędów pracy i ośrodków pomocy społecznej, co może mieć pozytywny wpływ na finanse publiczne (brak konieczności wypłaty zasiłków i świadczeń);
- zmotywowanie powiatowych urzędów pracy do lepszego wykorzystania środków Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych oraz stały wzrost efektywności ich wykorzystania. Dodatkowo, projektowana zmiana będzie miała pozytywny wpływ na realizację programów centralnych w obszarze rynku pracy, stanowiących realizację celów polityki rządu.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☒ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne: …	☒ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie

Omówienie wpływu	W zakresie rozwoju lokalnego – wspieranie przedsiębiorczości i wzrost liczby podmiotów gospodarczych.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

1 stycznia 2019 r.
Rozwiązanie dotyczące wyższej kwoty zasiłku dla bezrobotnych posiadających co najmniej 30-letni okres uprawniający do zasiłku wejdzie w życie 1 stycznia 2019 r.
Ustawa o rynku pracy zastąpi aktualnie obowiązującą ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, z późn. zm.).

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)